IRZ

LUCY BENDING OLAYI

LAWRENCE SANDERS

YAZARIN YAYINEVİMİZDE ÇIKAN DİĞER KİTABI :

Ökse

Altın Kitaplar
Yayınevi

1. Baskı

Dizgi — Baskı : Altın Kitaplar Matbaası — Şubat / 1983

Lawrence Sanders

I R Z

Lucy Bending Olayı

(The Case of Lucy Bending)

Türkçesi :

Oya ÇAKIR

Kapak Düzeni : **Yüksel ÇETİN**

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

Muayenehane çocuk odasına benziyordu. «Aydedeyi Aşan İnek» ve «Keman Çalan Kedi» gibi masal kahramanı hayvanların yağlıboya resimleriyle boydan boya kaplı bir duvar. Çeşit çeşit oyuncaklar, masa oyunları ve bulmacalarla tıklım tıklım dolu koca bir kitaplık. Tavanda da yıldız biçiminde çıkartmalar...

Yazı masasının gerisinde, kamburunu çıkarmış bir adam oturmaktaydı. Kavanoz dibi kadar kalın camlı gözlüğüyle gelenleri süzdü. Pespembe dudaklarını, bakımsız, kırçıl bir sakal çevreliyordu. Koca kafasına yapışık gibi duran minicik kulaklar, basık bir burun...

Yuvarlak omuzlarına gömülmüş boynunu birden öne uzattı. Zevksizlik örneği boyunbağı ve eskilikten parlamış, bumburuşuk siyah takımın yakası puro külü içindeydi. Yağlanıp parlatılmış izlenimi uyandırıyordu giysi.

Genizden gelen bir sesle, «Şöyle oturun, Bayan Bending,» diye bir koltuğu işaret etti. «Siz de şöyle, Bay Bending. Hemen söyleyeyim, puro tiryakisiyim. Rahatsız olursanız içmem elbet... Hanımefendi?»

Kadın, «Bana dokunmaz, buyrun için,» dedi sinirli sinirli.

«Ya size, Bay Bending?»

«Keyfinize bakın doktor, ben de sigara tiryakisiyim.»

«Sağolun.» Doktor açık bir çekmeceden puro çıkardı, kâğıdını dikkatle sıyırmaya girişti. «Ben Doktor Theodore Levin'im. Le-vin yazılır, ama nedendir bilmem, Levine okunur. Siz Bayan Grace Bending'siniz, siz de Bay Ronald Bending. Kızınızın adı Lucy. Sizi bana Boca Raton'dan çocuk doktoru David Raskob göndermiş. Bir yanlışlık yapmadım ya?»

Kadın kuru bir sesle, «Hayır, doktor,» dedi. Nişan yüzüğünü çevirip duruyordu.

Levin kibriti masanın kenarına sürtüp purosunu yaktı. Dudaklarını büzerek puroyu yavaşça döndürdü, yıldız çıkartmalarına doğru bir duman bulutu üfledi.

«Koşullarımı hemen sıralamakta yarar var. Sonradan bir anlaşmazlık çıkmasın. Telefonda da söylediğim gibi, saat ücretim yüz dolardır, hanımefendi. Ağız alışkanlığıyla saat diyorum, aslında kırk beş dakika.»

Ronald Bending ağzını çarpıtıp sırıttı. «Aman ne güzel.»

Kadın, «Sussana, Ronnie,» diyerek kocasını tersledi.

Doktor yüzünde tatlı bir gülümsemeyle karı kocayı süzdükten sonra kadına dönüp, yumuşak bir sesle devam etti. «Kırk beş dakikalık ve ücrete tabi olan bu öngörüşmenin amacı sorununuzu öğrenmektir. Kızınıza yardım edebileceğimi aklım kesmezse görüşmenin sonunda söylerim. Kimi kez olur böyle. Bu durumda, size yararlı olabilecek bir meslektaşımı salık veririm, isterseniz.»

Kadının gözleri kaygıyla büyüdü. «Ama Dr Raskob sizi salık vermişti.»

«Biliyorum, efendim. Ne var ki, başka bir ruh doktoru

kızınıza benden çok daha yararlı olabilir. Bırakın da buna ben karar vereyim lütfen.»

Doktor sözlerine ara verip Ronald Bending'in sigara yakmasını bekledi. Bending Dupont marka, altın bir çakmakla sigarasını yaktı, kayıtsızca arkasına yaslanıp ayak ayak üstüne attı, pantolonunda yeni oluşmuş bir kırışıklığı düzeltti. Yumuşak deriden, püsküllü mokasenleri ayna gibi parlatılmıştı.

Dr. Levin konuşmasını sürdürdü. «Sizin anlatacaklarınızdan sonra, sorunu çözebileceğimi hissedersem kızınız... şey...»

«Lucy.»

«Ah evet, Lucy'yle de bir öngörüşme yapacağım. Kesin kararımı onunla tanışıp konuştuktan sonra verebilirim ancak.»

Bending öfkeyle öne uzandı. Suratı kıpkırmızıydı. «Buraya bakın—»

Karısı atıldı. «Ronnie, lütfen sus. Anlıyoruz, doktor.»

«Devam etmemi istiyor musunuz?»

«Evet.»

«Kızınıza ruhsal tedavi yapmayı kabul edecek olursam, onu haftada kaç kez görmeyi uygun bulduğumu size bildiririm. Bir de olabilir, beş de. İlk birkaç seansta ortağım Doktor Mary Scotsby, Lucy'yi ayrıntılı bir sağlık muayenesinden geçirecek. Röntgen filmleri ve laboratuvar araştırmaları için ek hesap çıkacak kuşkusuz.»

Ronald Bending'in dudakları ip gibi gerildi. «Beni dinleyin. Lucy'ye doğduğu günden beri Dr. Raskob bakıyor. Öğrenmek istediklerinizi o size söyler. Ayrıca laboratuvar araştırması falan yaptırmaya gerek yok.»

«Araştırmalarımı kendim yapmayı yeğlerim, Bay Bending.»

Adam tiksinmişcesine, «Sen bilirsin Tanrım,» diye söy-

lene söylene doktorun masasındaki büyük, mermer kül tablasına uzanıp sigarasını söndürdü.

Karısı boğuk bir sesle, «İzin ver de ben konuşayım, Ronnie,» dedi. «Koşullarınızı kabul ediyoruz, doktor, devam edin lütfen.»

«O yaşta bir çocuğa... Lucy kaç yaşındaydı?»

«Sekiz.»

«Sekiz yaşındaki bir çocuğa psikoterapi uygulanırken, ana babasıyla, varsa kardeşleriyle, hatta öğretmenleriyle, arkadaşlarıyla ve komşularla görüşmek gerekebilir. Bu görüşmeler de kırk beş dakika sürer ve ücretlidir. Kararınızı vermeden önce bunları da hesaba katmalısınız.»

Bending ellerini havaya kaldırdı, palyaçolar gibi gözlerini devire devire, «Bu iş bize bir servete patlayacak,» dedi karısına.

Levin ifadesiz bakışlarla adamı süzdü. «Çalışma biçimimi beğenmediyseniz ya da tedavi giderleri... şey... size ağır gelecekse parasız kilinik—»

Bay Bending, «Olmaz, olmaz,» dedi telaşla. «Koşullarınızı kabul ediyoruz.»

«Gönülden mi söylediniz bunu?»

«Hayır, ama başka çaremiz yok.»

«Siz ne dersiniz, hanımefendi?»

«Sevinerek kabul ediyorum, doktor.»

«Pekâlâ. Bilmeniz gereken bir şey daha var. Bütün görüşmeleri banda alırım, bunu da alıyorum tabii.»

Ronald Bending şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. «Buna ne gerek var?»

«Tedavinin her aşamasını kelimesi kelimesine banda geçirmek bana kolaylık sağlıyor. Görüşme sırasında dikkatimden kaçan bazı noktaları, sonradan bantları dinlerken farkediyorum.»

Bending yine o çarpık gülümsemeyi yerleştirdi dudaklarına. «Bantları kilit altında tutuyorsunuzdur umarım.»

«Elbette. Yanmaz bir kasada saklarım. Onları benden ve ortağım Doktor Scotsby'den başkası dinleyemez. Razı mısınız?»

«Evet, doktor.»

«Güzel. Lucy'yi kabul edersem, sizlere doğum yeri ve tarihi, geçirdiğiniz hastalıklar, öğrenim durumunuz, işiniz gibi soruları içeren birer soru formu vereceğim, bunları doldurursunuz. Şimdi bana başvurmanızın nedenlerine geçelim. Lucy'nin sorunu nedir?»

Karı koca bakıştılar. Kadın rahatsız rahatsız kıpırdandı, erkek bir sigara daha yakıp gözlerini sigaranın ateşine dikti. Sessizlik giderek büyüdü, odayı doldurdu. Doktor kare biçimindeki ellerini yağ bağlamış göbeğinde kavuşturmuş, sabırla bekliyordu. Sönmüş purosunu yanık lekeleriyle dolu masasının kenarına bırakmıştı. Hiç konuşmadan, sakin bakışlarla Bending'leri süzdü bir süre. Sonunda Ronald Bending havalara bakarak, «Şey... Sen anlatsana, Grace,» dedi.

Kadın çabuk çabuk anlatmaya girişti. «Tanıyınca siz de göreceksiniz ya, kızımız güzel, zeki ve... ve yaşına göre olgun bir çocuktur, doktor.»

Kocası sözcüklere basa basa ekledi. «Hem de cin gibi zeki.»

«Kız ve erkek arkadaşları, öğretmenleri onu çok severler. İyi yürekli ve iyi huyludur. Ağabeyiyle erkek kardeşi de bayılır Lucy'ye.»

Kadın birden sustu. Odada çıt çıkmıyordu. Doktor Levin biraz bekledikten sonra sessizliği bozdu. «Evet, sizi dinliyorum...»

«Son üç yıldır, yani Lucy beş yaşına bastığından bu yana... Ronnie, sence üç yıl oldu mu?»

«Belki de daha fazla. Dört yaşından beri belki.»

«Kızımız fazlaca, şey nasıl söylesem, fazlaca sokulgan olmaya başladı, doktor. Öpmeler, okşamalar, kucağa tır-

manmalar, ona buna sürtünmeler... Kimi kez de çirkin biçimlerde hem...»

«Başka?»

«Başka.... Hepsi bu, doktor.»

«Anlıyorum.» Levin kamburunu çıkarıp iki büklüm öne uzandı yine. Bakışlarını Ronald Bending'e dikmişti. «Demek kızınız sokulgan, uyumlu ve mutlu bir çocuk. Bana vermek istediğiniz izlenim bu mu?»

Bending dayanamayıp patladı. «Grace! Gerçeği söyle Tanrı aşkına!»

«Doktor... kızımız...» Kadın sözlerinin sonunu getiremedi.

Kocası, «Yeter be!» diye bağırdı öfkeyle. «Sokulganlıkla falan ilgisi yok, doktor. Lucy erkekleri... eee baştan çıkarmaya uğraşıyor. Ağabeylerini ya da okuldaki oğlanları değil de, beni ve evimize gelen ben yaştaki erkek konukları. Davranışları sevimli ve çocuksuydu önceleri, ama artık çığrından çıktı. Erkeklerin ellerini tutuyor, onları öpüp okşuyor, bacaklarının arasına giriyor, kucaklarına oturup kıpır kıpır kıpırdanıyor. Hani köpek yavruları patilerini insanın bacağına dayayıp sürtünürler ya, Lucy de öyle işte...»

«Ronnie!»

«Söylediklerim doğru, Grace, pekâlâ biliyorsun. Gerçeği saklayacak olduktan sonra doktora avuç dolusu para vermenin anlamı ne? Dinleyin, doktor, kızımız şirin ve zeki bir çocuk, gelgelelim davranışları seks delisi gibi. Erkeklerin bacak aralarını elliyor... ne demek istediğimi anlamışsınızdır... kucaklarında kıvrılıp bükülüyor, baldırlarını okşuyor, şuh kahkahalar atıyor, dudaklarına yapışıyor, onları isteklendirmeye çabalıyor düpedüz. Hep de babası yaşındaki erkekleri... İster inanın, ister inanmayın, kızımı küçük orospulara benzetiyorum bazen. Aynı şeyleri bana da yapmaya kalkıştığından, onu kendimden uzak tu-

tuyorum. Terslemiyorum, ama yaptığının yanlış olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Evimize on sekiz yaşından yukarı bir erkek gelecek olsa, ilk fırsatta yanına sokulup başlıyor sürtünmeye... Dostlarımızın arasında durumu bilmeyen yok. Önceleri işi şakaya vurup geçiştiriyorduk, artık şakası kalmadı. Bir gece...»

«Ronnie, anlatma n'olur?»

«Anlatmak zorundayım. İşçi Bayramında bir parti vermiştik, bir havuz başı partisi. Gece geç saatlere kadar sürdü. Herkes kafayı bulmuştu. Bir ara mutfağa buz almaya gittim, ne göreyim, yakın arkadaşlarımdan biri bir elinde sigara, öbüründe içki kadehi tezgâha dayanmış, Lucy de bacaklarının arasına girmiş, adamın şortunun üstünden, şey... cinsel organını okşuyor. İki eliyle. Adam körkütük sarhoştu, ama suçun onda olmadığını adım gibi biliyorum. Olup bitenin farkında bile değildi, oysa Lucy bilerek yapıyordu yaptığını. Mutfağa girdiğimi duyunca döndü, gülümseyerek, «Merhaba, babacığım,» dedi. Davranışı dünyanın en doğal şeyiydi sanki. Aklım başımdan gitmişti, doğru dürüst düşünemiyordum. Poposuna bir şaplak indirip kızı odasına yolladım, herifi de sille tokat defettim. Yineliyorum Doktor Levin, suç adamda değildi, ona sürtünen kızımdı. Kızımın başının altından çıkmıştı her şey...»

Levin arkasına yaslanarak, «Anlıyorum,» dedi. Sönmüş purosunu ağır hareketlerle yeniden yaktı. Etli avuçlarını masaya dayadı, projektöre benzeyen gözlerini Grace Bending'e çevirdi. «Kocanızın anlattıkları doğru mu, Bayan Bending?»

Kadın çenesini havaya kaldırdı, ince uzun parmaklarını topuzunda dolaştırdı. «Şey... ben o olaya tanık olmadım, ama kocama inanırım. Lucy gerçekten de erkeklere böyle davranıyor. Korkunç bir şey, tiksinti verici... Benim asıl korkum, ya dışarıda da aynı şeyleri yaparsa, ya yolda rast-

ladığı bir adam onu alıp götürürse... Her dakika yanında olamayız ki... Şaşırıp kaldık, doktor...»

Kadın başını eğip yumruğunu ısırdı ve burnunu çeke çeke ağlamaya başladı. Omuzları sarsılıyordu. Ronald Bending alaylı bakışlarla karısını süzdü.

«Sakin olun, hanımefendi,» dedi Doktor Levin.

Ronald Bending ciddileşti birden. «Abarttığımızı sanmayın, doktor. Anlattıklarımızın tümü gerçek. Kızımızla konuştuk, davranışlarıyla herkesi rahatsız ettiğini ona güzellikle açıkladık, olmayınca dövdük, cezalandırdık, akla gelebilecek her yola başvurduk. Ne var ki, yaptığının yanlış olduğunu Lucy'nin kafasına sokamadık bir türlü. Hâlâ vazgeçmedi. Güzel bir kız, yaşı küçük olduğu halde biçimli bir vücudu var. Kimi dostlarımız onun kendileriyle, şeyy... ilgilenmesini hoş karşılıyorlardı ilk zamanlar. Gerçek anlaşılınca çoğunun ayağı kesildi. Rezil olduk, doktor. Bir şey sorabilir miyim?»

«Tabii.»

«Böyle bir durumla karşılaştığınız oldu mu hiç? Yani Lucy'ye benzer davranışlar gösteren bir çocuğu tedavi ettiniz mi?»

«Kızınızın sorununa oldukça sık rastlanır, Bay Bending, inanın. Tıp tarihinde buna benzer bir sürü olay vardır. Aşağı yukarı aynı davranışları gösteren bir çocuğu birkaç yıl önce bana getirmişlerdi.»

Grace Bending yaşlı gözlerini doktora çevirdi. «Onu iyileştirdiniz mi?»

«Bağışlayın, ama Lucy'nin sorununu bir başkasına açamayacağım gibi, bir başkasının sorununu da sizinle tartışamam.»

«Kızımızı iyileştirebilecek misiniz peki?»

«İyileştirmek sözcüğünü hiç sevmem. Sanki, Lucy'nin korkunç bir hastalığı varmış gibi. Kimseyi iyileştirmem ben. Psikoterapi yöntemiyle onların davranışlarını toplumda ge-

çerli olan ölçülere uydurmaya çalışırım. Başarıyı garanti etmemi istiyorsanız, yapamam. Hiçbir doktor ve psikolog da yapamaz zaten. Kızınızın davranışlarının sizin sandığınız kadar garip ve bozuk olmadığını, düzelme olanağının bulunduğunu söyleyebilirim ancak.»

Grace Bending umutla atıldı. «Öyleyse kızımızı kabul edeceksiniz.»

«Kesin bir şey söyleyemem, efendim. Lucy'yle görüşeyim de..»

İKİ

Paslı havalandırma aygıtı durmaksızın çalıştığı halde, motel odası hamamböceği zehiri ve cinsellik kokuyordu. Batıya bakan pencerenin pancuru eğrilmişti, iyi kapanmıyordu. İçeri sızan parlak Florida güneşi Jane Holloway'ın çıplak sırtına bir merdiven çizmişti. Ronald Bending parmağını bu ışık oyununda dolaştırdı hafifçe.

«Vücudunun her yanını nerede yakıyorsun böyle?»

Kadın yana döndü, adamın üstünden uzanıp sigara paketini alırken kaburga kemikleri parlak derisini sımsıkı gerdi.

«Bu soruyu bana daha önce de sormuştun. Kaç kez hem de.»

«Evet, ama yanıt alamadım. Ben sana her şeyi söylüyorum oysa.»

«Söylediklerin önemli şeyler değil.» Kadın sırtüstü uzandı, sigarasının dumanını sıvaları çatlamış tavana doğru üfledi. «Dökülüyor burası.»

Adam yumuşak bir sesle, «Bulan sensin,» dedi. «Ne farkeder zaten?»

Küf lekeleri duvarlarda garip şekiller oluşturmuştu.

adı duyulmadık ülkelerin haritalarına benziyordu. Odadaki bütün düz yüzeyler sigara yanığı içindeydi. Banyoda üç ayrı renkte prezervatif atan otomatik bir makine vardı. Çarşaflar çuval gibi sert, havlular da yıkanmaktan taraz tarazdı.

Bir çim biçme makinesinin homurtusuyla 1 - 75 karayolundaki trafiğin gürültüsü odaya doluyordu. Çakıltaşı kaplı park yerinde yürüyenlerin ayak sesleri ve bir kadının tiz kahkahası işitildi. Bir yerlerde bir radyo çalıyordu. Şarkıyı çıkaramadılar, ama ezginin canlı ritmi onlara kadar ulaşıyordu.

Bending sorusunu yineledi. «Nerede yandın?»

Kadın başını çevirip adamı süzdü. «Amma inatçı herifsin.»

«Kıskancım yalnızca. Nerede yandığını söylersen ben de sana bir sır veririm. Anlaştık mı?»

«Önce şu sırrı yumurtla da düşünürüz.»

Bending de bir sigara yaktı. «Bu sabah Grace'le birlikte Fort Liquordale'deki bir ruh doktoruna gittik. Lucy için.»

«Bu işi yılar önce yapmalıydınız. Doktor kızı tedavi etmeye razı geldi mi?»

«Lucy'yle konuştuktan sonra karar verecekmiş.»

«Haklı tabii. Nasıl biri?»

«Kelleci mi? Aklı başında birine benziyor.»

«Yaşlı mı?»

«Sanırım ben yaşta. Belki birkaç yaş büyüktür. Kısa boylu, tıknaz, sakallı, kalın camlı gözlük takıyor. Freud'un gençliği tıpkı.»

«Paradan ne haber?»

«Saati yüz papel. Kırk beş dakikası yani.»

«Vay canına. İşinin eridir umarım.»

«Ben sözümü tuttum, şimdi sıra sende.»

Kadın elini belinin çukurunda, gergin kalçalarında, omuzlarında dolaştırdı. Dümdüz karnını yokladı. Erkek sabırla bekliyordu.

Sonunda, «Plantation'da, çok yüksek bir yapıda oturan bir dostum var,» dedi. «Haftada birkaç kez oraya gidip terasta çırılçıplak güneşleniyorum. Meraklanma, beni kimse görmüyor.»

«Helikopter pilotlarından başka... Kimmiş bu dost?»

Beriki yanıt vermedi.

«Erkek mi, kadın mı?»

«Erkek.»

«Onu tanıyor muyum?»

«Pek sanmam.»

«Küçük adını söyle bari.»

Bir an düşündükten sonra, «Randolph,» dedi kadın.

Bending gözlerini kırpıştırdı. «Aman Tanrım! Şu senatör olmasın sakın?»

«Emekli senatör.»

«Her neyse. O herif rahat sekseninde vardır.»

«Aşağı yukarı.»

«Onunla ne işin var, Jane? Fıtık bağını çözüp seni kamçılıyor mu yoksa?»

Kadın sırıttı. «Bana elini bile sürmüyor.»

«Ne yapıyor öyleyse?»

«Seyrediyor. İnsan seyretmekten de zevk alır, bilirsin. El kadar bikinileriyle kumsalda boy gösteren fıstıklara nasıl baktığını farketmedim sanma.»

Adam başını salladı. «Evet, haklısın... Sana hiç dokunmadı mı yani?»

«Hayır.»

«Bu işten senin çıkarın ne?»

«Bronz bir ten, borsayla ilgili tavsiyeler, yerel politi-

kacılar hakkındaki en son dedikodular. Kim kime ne yapıyor. Adı lazım değil, çok ünlü bir politikacının küçük melez kızlarla iş tuttuğunu biliyor muydun?»

«O da bir şey mi? Timsahlarla iş tutanını bile biliyorum ben.»

Kadın yumruğunu adamın omzuna indirdi. «Seninle başa çıkılmaz.»

Bending yataktan kalkıp tuvalet masasına yollandı. Küçük bir piknik çantasından iki teneke Koka Kola alıp yatağa döndü. İri kıyım, köylüler gibi sağlam yapılı, üçgen vücutlu bir adamdı. Yer yer güneşten sararmış kahverengi saçlar, pembe yanaklar, göz altlarında şen şakrak kişilere özgü ince çizgiler, alaycı bir ses tonu, abartılmış, neredeyse tiyatrovari el kol hareketleri, açık mavi gözler... Kızıl kahverengi vücudunda sadece mayonun kapattığı yer beyaz kalmıştı.

Buz gibi soğuk Koka Kolalardan birini kadının karnına dayadı. Kadın irkilerek tenekeyi kaptı. Birer sigara yaktılar. Koka Kolalarını yudumlayıp sigaralarını tüttürmeye koyuldular.

Bending, «Luther Empt bu geceki toplantıya kocanı çağırdı mı?» diye sordu.

«Çağırdıysa da benim haberim yok. Niye sordun?»

«Luther beni büromdan aradı. Akşam onlarda toplanacakmışız. Heyecanlı olduğu sesinden belliydi. Luther ne kadar heyecanlanabilirse o kadar elbet.»

«Odun gibi herif.»

«Öyle, ama kafası iyi çalışıyor. Onu ağına düşüremedin galiba.»

«Bak bu doğru.»

«Onun kiminle oynaştığını biliyorum.»

«Karısıyla yetinmediğini herkes biliyor. Söylesene Şeyh, o kadını ayartmaya çalıştın mı hiç?»

«Denedim, ama hava aldım.»

«Seni yaşlı bulmuştur.»

«Yaşlı mı? Martta kırkıma basacağım. O kadın en azından birkaç yaş büyüktür benden.»

«Tamı tamına iki yaş.»

Sustular. Yaş konusu insanın içini karartırdı. Yaşlanmaktan söz edildiği pek enderdi. Hele ölüm ağzına bile alınmazdı. Güneşlenilir, golf ya da tenis oynanır, gençler gibi giyinilir, gençlerin dinlediği müzik dinlenir, gençlerin sevdiği danslarla tepinilirdi. Her şey gençlikteydi. En büyük düşman zamandı.

«Teresa Empt'in gözü kimde biliyor musun?» diye sordu Jane Holloway.

«O kadının kimsede gözü olduğunu sanmam. Damarlarında limon suyu dolaşıyor.»

«Eddie'de.»

«Eddie mi? Senin oğlun mu yani? O daha on altı yaşında.»

«Öyle ama genç irisi. Yirmi beşinde gösteriyor.»

«Teresa'yla Eddie ha? Sen çıldırmışsın.»

Kadın, «Görüşürüz,» dedi tembel tembel. «Haftaya bir parti vereceğim. Gözünü Teresa'dan ayırma.»

«Eddie işin farkında mı?»

«Olabilir. Bill farketmedi henüz.»

«Bill ilişkimizi biliyor mu?»

«Hayır, bilse de boşverir zaten.»

«Yanılmıyorsundur umarım. Silâhı var mı?»

«Yoo. Senin var mı?»

«Var tabii. Herkesin var. Dade County'nin serserileri iplerini koparırlarsa kutsal yuvalarımızı ve kadınlarımızın namusunu nasıl koruruz?»

«Ateş edeyim derken bir yerini uçurmayasın sakın.»

Bending güldü. «Ne yaparım sonra?»

«Senatör gibi tekerlekli sandalyende oturup seyredersin.»

Bending'i o durumda gözlerinin önüne getirince, kadın gülümsedi. Izmaritle boş Koka Kola tenekesini adama uzattı.

Saçlarını gümüş rengine boyatıp alabros kestirmişti. Floridalı kadınların kendisini garip bakışlarla süzmesine aldırmazdı. Kara gözleri ışıltılar saçıyordu. Göğüsleri küçük ve sert, meme başları iriydi. Leğen kemikleri gergin karnında sivri iki çıkıntı oluşturmuştu. Kılsız vücudu pırıl pırıldı. Kolları, bacakları kabuğu soyulmuş söğüt dallarına benziyordu. Yüzünü bir kez gerdirmişti.

Taş gibi kadındı. Vücudunda sarkmış, gevşemiş bir yer bulamazdınız. Erkeği güçlü kaslarıyla sımsıkı kavrar, bağırtıncaya dek bırakmazdı. El tırnaklarını kızıl kahverengine boyamış, uzun ve kıvrık ayak parmaklarının tırnaklarına da yaldız sürmüştü.

Ronald Bending'in saatine baktığını görünce, «Vaktin varsa bir daha sevişelim,» dedi.

Bending hayran hayran sırıttı. «Çok güzelsin.»

«Biliyorum.»

ÜÇ

Teras kumsala bakıyordu. Göz alabildiğine uzanan okyanus, Bahama Adaları, ta ötelerde de Fas. Dolunay sarı bir top gibi denizden çıktı, çırpıntılı sularda ışıklı bir yol bırakarak hızla yükseldi. Gündüzden kalma boğucu sıcak geceye çökmüştü. Durmaksızın kıyıyı yalayan beyaz köpükler ay ışığında donuk donuk parlıyordu.

William Jasper Holloway elinde iki konyak kadehiyle terasa çıktı. Oturma odasıyla terası ayıran camlı kapıyı sı-

kıca kapadı, kadehlerden birini beyaz hasır masanın başında oturan kayınbabasına uzattı.

«Sağol Bill,» dedi ihtiyar.

«Bir şey değil, profesör.»

Bill Holloway içekapanık, silik biriydi. Kayınbabası Lloyd Craner ise beyaz bıyığı, keçi sakalı, gaga burnuyla artık sadece portrelerde kalmış eski İspanyol soylularına benziyordu. Gül ağacından yapılmış, gümüş saplı bastonunu dizlerinin arasına kıstırmıştı. Konuştuğunda takma dişleri takırdıyordu. Heykel gibi oturmuş, ateş saçan gözlerini denize dikmişti. Koca okyanusa meydan okuyordu sanki. Kendine iyi bakardı. Her hareketi sakıngan ve ölçülüydü. Ölmeye hiç niyeti yoktu.

«Güzel bir gece,» dedi Bill Holloway.

Emekli profesör burnunu kadehe sokup kokuyu içine çekti, sonra da dilinin ucuyla konyağı tattı.

«Enfes. Az önce denizde bir kaynaşma oldu. Fosfor gibi ışıldadı bir şeyler.»

«Kefal sürüleridir.»

«Deniz, ah deniz. Denizi tanımayanı yaşamış saymam ben.
Dev dalgaların ruhu yakalayıp yükseklere çıkardığını duyumsamayan,
O uçsuz bacaksız dünyayı görmeyen,
O sonsuz güzelliğin tadına varmayan kişi, yaşamamış demektir.»

«Çok güzel,» dedi Holloway. «Kim yazmış?»

«Ben. Masum delikanlılık günlerimde yazmıştım.»

«Seni masum bir delikanlı olarak düşünemiyorum doğrusu.»

İhtiyar sırıtarak konyağından bir yudum aldı. «Bu akşamki yemeğe diyecek yoktu.»

«Sahi mi? Florida istakozlarına bir türlü alışamadım.

Kolunu bacağını yitirmiş savaş gezilerine benzetiyorum onları.»

«New England'lısın da ondan. Kıskaçları yoktur, ama tadlarına doyum olmaz.»

«Sen öyle diyorsan öyledir.»

«Kavga neden çıktı?»

«Jane pilavın safranını fazla kaçırdığı için Maria'yı azarladı. Maria da çenesini tutamadı, başladı atıp tutmaya. Küba'dayken çok zengin bir hanımefendiymiş, yanında bir sürü hizmetçi çalışıyormuş falan. Jane, öyleyse Küba'ya dön, deyince de büsbütün küplere bindi, ağzına geleni söyledi. Jane o safranlı pilavı alıp da... Her neyse, birbirlerine girdiler anlayacağın. İspanyolca bilmemen çok kötü, Maria'nın küfürleri Ingilizceye çevrilince anlamından çok şey yitiriyor.»

«Maria'nın sonu geldi desene.»

Bill Holloway, «Galiba öyle,» dedi umursamaz bir tavırla. «Kadın üç hafta dayandı, yetmez mi?»

Konyaklarını ağır ağır yudumladılar. Güneydoğu yeli bahçedeki palmiyelerin dallarını kırbaçlıyordu. Dalga çıkmıştı. Pelikan sürüleri kuzeye doğru kanat çırptılar.

Lloyd Craner, «Montana buraya hiç benzemiyordu,» diye mırıldandı.

«Seyahat acentalarının posterlerinde yaşıyormuşum gibi geliyor zaman zaman.»

«Burayı sevdiğini sanıyordum.»

«Önceleri ben de öyle sanıyordum, ama artık pek emin değilim. Denizden, kumdan, güzel havalardan gına gelmeye başladı. Hele o kahrolası güneş... Beynimi sulandırıyor sanki. Eskiden on sekizinci yüzyıl şiirlerini okumaya bayılırdım, şimdi National Enquirer'i okuyabiliyorum yalnızca.»

«Hâlâ satranç oynuyorsun ama.»

«Eskisi kadar iyi oynayamıyorum.»

«Bir oyuna var mısın?»

«Bağışla, profesör. Luther Empt'lere gitmek zorundayım. Önemli bir iş konuşacakmış.»

«O adamla ilgili neler biliyorsun?»

«Luther on iki yıl önce Chicago'dan gelip buraya yerleşmiş ve kendi şirketini kurmuş. Önceleri reklam şirketine slayt hazırlıyordu, sonra 8 ve 16 mm.'lik eğitici ve belgesel filmlere el attı, şimdi de işini adamakıllı genişletti. Televizyon için reklâm filmleri çekiyor, video kasetler dolduruyor. Tuttuğunu koparan bir adam.»

«Hırslı mı?»

«Hem de nasıl. Teresa onun üçüncü karısı. Söylentiler doğruysa, televizyon işine atılmak için karısının parasından yararlanmış.»

«Karısının ilk evliliği mi?»

«Hayır, ikinci.»

«Kudüs Oyunu,» dedi ihtiyar.

«Nee?»

«Sandalye Kapmaca Oyununa bizim çocukluğumuzda Kudüs Oyunu (*) denirdi. Luther'in üçüncü, karısının ikinci evliliği. Ronald Bending de iki kez evlenmiş, kızın Jane de öyle. Dünyada dul, boşanmış ve yeniden evlenmiş ne kadar çok insan varmış meğer. Florida'ya gelince anladım bunu.»

(*) Sandalye Kapmaca Oyunu: Bu oyun müzik eşliğinde ve oyuncu sayısından bir eksik sandalyeyle oynanır. Oyuncular karşılıklı yerleştirilmiş sandalyelerin çevresinde bir halka oluştururlar. Müzik kesilir kesilmez herkes birer sandalye kapmaya çalışır, açıkta kalan elenir. Oyun, her seferinde birer sandalye eksiltilerek sürer, sonunda tek bir sandalye kalır. Bunu kapan oyuncu oyunu kazanır.

«Kudüs Oyunu,» diye yineledi Bill Holloway. «Güzel bir benzetme doğrusu. Florida da Yeni Kudüs. Gidip içkilerimizi tazeleyeyim.»

Kadehleri alıp alt katı boydan boya kaplayan oturma odasına girdi. Bej ve kahverengi tonlarıyla döşenmiş bu odadan nefret ederdi.

Jane bacaklarını altına almış, çikolata rengi kadife kaplı, beş metrelik kanepenin bir ucunda oturmaktaydı. Sırtında siklamen rengi jarseden, askısız bir giysi vardı. Bir yandan tırnaklarını törpülüyor, bir yandan da televizyon izliyordu.

Kocası dev boyutlu ekrana bir göz attı. «Film güzel mi?»

«İş yok,» dedi kadın.

Bill kayınbabasının kadehine konyak koydu, kendisine de bol buzlu, limonlu bir vokta hazırladı.

«Gloria nerede?» diye sordu karısına.

«Bending'lere gitti, Lucy'yle ders çalışacakmış.»

«Ya Eddie?»

«Yukarıda. Pencereden tüymediyse tabii. Bana bir martini yapsana, limon da koy.»

Bill içkiyi hazırayıp karısına uzattı. Kadın gözlerini ekrandan ayırmadan aldı kadehi.

Terasa döndüğünde ay yükselmiş ve küçülmüştü. Parlaklığı giderek azalıyordu. Beş kişinin kumlara bata çıka koştuğunu belli belirsiz seçebildiler. Okyanus karanlığa gömülmüştü. Bir dizi kırmızı ışık kuzeye doğru hızla illerliyordu.

«Balıkçı tekneleri,» dedi Holloway. «Jüpiter koyuna gidiyorlar herhalde.»

«Şu Luther Empt... dürüst biri mi sence?»

«Olması gerektiği kadar. Bu ani ilginin nedenini merak ettim doğrusu.» Bir an düşündü. «Aman Tanrım, annesi Gertrud'u mu gözüne kestirdin yoksa, söylesene.»

Kayınbabası yumuşak bir sesle, «Gençliğimizde onun gibilere esaslı kadın derdik,» diye karşılık verdi.

«Kudüs Oyunu,» dedi Holloway.

İki duble votka daha yuvarladıktan sonra bez pabuçlarını çıkarıp eline aldı ve yalınayak kumsala indi. Empt'lerin villası iki ev ötedeydi. İri taneli kumlar sıcacıktı. Ayağını acıtan taşlara ve deniz kabuklarına aldırmadan yürüdü. Anlayamadığı bir nedenden ötürü hoşuna bile gidiyordu bu acı.

Yağlandığının ve hantallaştığının farkındaydı. Şeyh Bending'in sırım gibi vücuduna imrenerek bakardı yıllardır, kendisi Luther Empt gibi şişko olup çıkmıştı. Üstelik onun canlılığından, engel tanımazlığından da yoksundu. Hiçbir özelliği olmayan, orta boylu, orta zekâlı, sıradan bir adamdı sözün kısası.

Kısa kollu, beyaz gömleğinin yakasını açmış, boynuna ipek bir fular bağlamıştı. Komşuları onun bu fular düşkünlüğüyle gizliden gizliye alay ederlerdi. Burnu havada Boston'lu dostları çiçekli polyester pantolonunu görecek olsalar, kahkahadan kırılırlardı herhalde.

Boston çok gerilerde kalmıştı, yılların ötesinde...

Empt'lerin evine vardığında, beton duvara yaslanıp tabanına yapışmış kumlarla dikenleri temizledi, pabuçlarını ayağına geçirdi. Terastan sesler geliyordu. Dikkatle bakınca, cam ve paslanmaz çelikten yapılmış masanın yanında duran Bending'le Luther'i seçebildi.

William Holloway'le Ronald Bending'in evleri çeyrek dönümlük arsalar üzerine kurulmuştu. Luther Empt'inkiyse denize kadar uzanan yarım dönümlük bir arsa üzerindeydi. On yıl önce satın alınmıştı, kaça patlamıştı kimbilir. Kumsaldaki evlerin çoğu gibi, kuma derince gömülmüş beton direklerin taşıdığı briket bir yapıydı. Tahta damlı evlerin arasında, balık sırtı biçiminde yerleştirilmiş oluklu kiremitten damıyla hemen göze çarpardı. Karayoluna ba-

kan bakımlı çimenliğinde nefis düzenlenmiş çiçek tarhları, Olimpiyat boyutlarında bir yüzme havuzu ve havagazıyla çalışan bahçe ızgaraları vardı. Architectural Digest dergisi «Villa Altın Kıyı» başlıklı bir makalede evin çeşitli fotoğraflarını yayınlamıştı.

Holloway terasa çıkan merdiveni tırmanıp arkadaşlarının yanına gitti. Kendi evinin merdiveni tahta, Bending'inki betondu. Luther Empt'inkiyse mercan rengi mermer...

Erkekler el sıkıştılar ve bez koltuklara yerleştiler. Luther kristal kadehleri, buz kovasını, dilimlenmiş limon dolu küçük tabakları, Bourbon viskisiyle votka şişelerini masaya dizmişti.

«Size hizmet edecek değilim,» dedi. «Kendi işinizi kendiniz görün.»

Bending kadehine buz atıp bolca viski doldurdu. «Söylemedi demeyin, küfelik olacağım bu gece.»

Luther, «Keyfine bak,» diye karşılık verdi. «Seni eve kadar taşırım.»

«Son kez aynı şeyi söylediğinde kumsalda sabahlamıştım, unuttun mu?»

İki erkek kahkahayı basınca, Bill Holloway kendini bir yana itilmiş gibi hissetti. Kadehine votka koyup içine biraz limon sıktı. Arkasına yaslanarak, «Neyi kutluyoruz?» diye sordu. Yekpare cam pencereden oturma odasını görebiliyordu. Teresa ve Gertrude Empt tuğla şöminenin önündeki küçük masada tavla oynuyorlardı. Güney Florida'da şöminesi olan tek ev Luther'inkiydi.

Luther buzsuz viskisinden bir yudum alıp, «Önce biraz gerilere gidelim,» dedi. «Chicago'dan buraya parlak tasarılarla geldim ama yeterince param yoktu. Yerel bankaların hiçbiri bana kredi açmaya yanaşmadı. Seninki de dahil Bill.»

Holloway sakin bir sesle, «Ticari sicilin yoktu ki,» dedi.

«Haklısın, her neyse sonunda güney Miami'deki bir bankaya başvurdum. Adı önemli değil. Anaparası elli milyondu, yıllık cirosu da beş yüz milyon. Buna ne buyrulur?»

«Yeraltı çeteleriyle iş görüyorlar demek,» dedi Bill Holloway.

Şeyh Bending atıldı. «Ya da Kolombiyalı kokain kaçakçılarıyla...»

Empt başını salladı. «İkisi de olası. Paranın nereden geldiği kimin umurunda? İstediğim krediyi o banka verdi. İt gibi çalışıp borcumu kuruşu kuruşuna ödedikten sonra onlarla ilişkimi kestim. İşlerim yoluna girmişti zaten. Bill daha iyi bilir ya, şimdi hangi yerel bankaya başvursam kredi alabilirim.»

Bill votka şişesine uzanarak, «Doğru,» dedi. Pek de doğru sayılmazdı aslında.

«Sözkonusu bankanın müdürü bir ay önce büroma telefon etti. Bankanın çok eski ve saygın müşterilerinden ikisi, bana iş önerisinde bulunmak istiyorlarmış. Adamlar para babasıymış, onlara gözü kapalı kefil olabilirmiş. Gelsinler, görüşelim dedim ben de. Büroma geldiler, yaklaşık üç saat konuştuk, sonra da Palm Beach'e gidip Breakers' da yemek yedik. Altı saati birlikte geçirdik anlayacağınız.»

«Herifler yeraltı dünyasından mı?» diye sordu Holloway.

«Tam üstüne bastın, ama ilk bakışta anlamak olanaksız. Şövalye yüzükler takan, garip kılıklı, astığı astık kestiği kestik tiplerden değiller. Tam tersine, senin benim gibi giyinmişler, alçak sesle, tatlı tatlı konuşuyorlar, inceliklerine diyecek yok. Göründükleri kadar yumuşak olmadıklarını ancak bir süre sonra seziyorsun. Geçmişimi eşeledikleri belliydi. Benimle ilgili her şeyi biliyorlar.»

«Ne yapmanı istiyorlarmış?» diye sordu Bending. «Beyaz kadın ticareti falan mı?»

«Pek sayılmaz. İstediklerini açıklamadan önce size biraz teknik bilgi vermem gerekecek. Hadi birer kadeh daha yuvarlayalım.»

İçkilerini doldurup arkalarına yaslandılar. Luther kaşlarını çatıp bir süre düşündü. Tezcanlı bir adam değildi. Hareketleri, konuşması, hatta düşünmesi bile ağırdı. Nazi albaylarına benzerdi tıpkı; sert hatlı, kemikli bir yüz, üç numaraya vurdurulmuş kır saçlar, kafatasına yapışık küçük ve etli kulaklar, kurnaz kurnaz bakan kara gözler, ipincecik dudaklar, ağzının iki köşesinden çenesine inen derin çizgiler... Koca göbeğini örtmek için bol bir gömlek giymişti. Mayo giydiğinde gülle yutmuş gibi öne fırlardı midesi. Geniş omuzları, sırtı, göğsü, kolları siyah kıllarla kaplıydı.

Öne uzanıp kaslı kollarını dizlerine dayadı. Beyaz gömleğiyle beyaz pamuklu pantolonu karanlıkta fosforlu gibi parlıyordu. Yumruklarını sıkmıştı. Bu haliyle olduğundan daha iri, daha ürkütücü görünüyordu.

Boğuk sesiyle söze başladı. «Film işini yavaş yavaş bırakıp eğitici ve öğretici video kasetlerine ağırlık vermek niyetindeyim. Zamanla her türlü video filmi çekeceğim. Bu işin geleceği parlak, herkes aynı kanıda. Video çekicileriyle oynatıcılarının fiyatlarının bir yıl içinde beş yüz dolara kadar düşmesi bekleniyor. Eski filmlerin kasetleri şimdi bile otuzla altmış papel arasında, çok geçmeden daha da ucuzlayacak. Gelgelelim video piyasası karmakarışık. Birbirine uymayan değişik sistemler, video kasetleri, video diskleri... Bunları belli bir ölçüye uydurmak gerekir. Anımsarsanız, uzunçalarlar piyasaya yeni sürüldüğünde de böyle olmuştu. Türlü boyda, biçimde, hızda bir sürü plak... Kahrolası Japonlar teyp kasetleri kadar kısa süreli video kasetleri çıkardılar şimdi de. Video işine atılmak için herkes birbiriyle yarışıyor, akıllarınca

milyarlar vuracaklar. Hepsi de süzme salak bana sorarsanız.»

Luther kıs kıs gülerek arkasına yaslandı.

Bending, «Söylediklerin gerçekse sen de iflas edeceksin demektir,» dedi.

Beriki boğuk bir kahkaha attı. «Bende o göz var mı? Sırtımı okullara, şirketlere, devlet dairelerine dayamışım, sipariş üzerine eğitici ve öğretici video kasetleri hazırlıyorum. İşlerim tıkırında, geleceğim de sağlam. Milyarlar vurmayı düşleyenler, uzunçalarlar, sekiz kanallı bantlar ve kasetler gibi, halkın hücum edeceği yenilikler peşindeler. Şimdi soruyorum sizlere, bu milyarları nasıl ve nereden kazanacaklar? Gördüğün en güzel film hangisiydi Şeyh, söylesene.»

«Bilmem ki... Rüzgâr Gibi Geçti galiba.»

«Pekala. Elli papel sayıp bu filmin kasetini alır mısın? Aynı filmi kaç kez izleyebilirsin Tanrı aşkına? Ya sen Bill, sen de klasik müzik delisisin. New York Filarmoni Orkestrasının konserlerini televizyon ekranında izlemek için elli dolara kıyar mısın?»

Bu konu Holloway'i sarmaya başlamıştı sonunda. «Yoo, hiç sanmıyorum,» dedi. «Orkestrayı ekranda görsem de olur, görmesem de. Müziktir önemli olan. Aslına bakarsan, seyretmek insanın dikkatini dağıtır. Ben stereo doldurulmuş, kaliteli bir uzunçaları ya da teyp bandını video kasetine yeğ tutarım.»

«Tamam işte. Ya opera ve bale kasetlerine ne demeli? Kameralar zorunlu olarak opera sanatçılarını ve balerinleri ön plana alıyorlar. O görkemli dekorları doğru dürüst göremeyince de işin tadı kaçıyor. Ne kaldı geriye?»

«Solo konserler ve şovlar.» dedi Holloway. «Frank Sinatra, Liza Minelli, Las Vegas komedyenleri...»

«Demek elli papele yeteneksiz komedyenlerin bayat şakalarını izleyeceksin. Solo konser de olsa, şov da olsa,

bir kereden fazlası çekilmez. On dolara bile satılsa, kolay kolay alıcı bulamaz bu kasetler. Asıl para başka yerde.»

Kadehlerini doldurdular. Votka Holloway'i çarpmaya başlamıştı. Terliyordu. Kuşkuları uçup gitmişti, tozpembe görüyordu dünyayı. Karşısında oturanlar gerçek dostlarıydı. Sonuna kadar güvenebilirdi onlara.

Şeyh Bending, «Video kasetlerini ve disklerini kirayla veren şirketler iyi para kazanır sanırım,» dedi. «İstediğin filmi katalogdan seçer, bir günlüğüne, bir haftalığına kiralayabilirsin.»

Luther başını salladı. «Olabilir, ama bu işten milyarlar kazanılmaz. Film, temsil, spor karşılaşmalar, bale, konser ve opera kasetlerinin kapışılacağını sananlar düş kırıklığına uğrayacaklar. Önceleri sevilen müzik topluluklarına rağbet olsa da çok sürmez. Yaratıcı olacaksın, yaratıcı. Öyle bir şey bulacaksın ki, kapış kapış satın alsın herkes.»

Bending atıldı. «Seks filmleri.»

Luther, «Sen ne orospu çocuğusun,» dedi kaba bir gülüşle. «Beni bile geçtin. Haklısın elbet. Tek çözüm yolu seks filmleri. Kasetleri yapıp piyasaya sürersin, sonra da gelsin paralar.»

Hollowav suratını ekşitti. «Senin gangster bozuntularının niyetleri buydu demek.»

«Bu işlerin yabancısı değiller. Sekiz ve on altı mm.'lik seks filmleri, malum fotoğraflar, seks dergileri... Ne ararsan var heriflerde. Şimdi de gözleri video kasetlerinde. Los Angeles'te tezgâhı çoktan kurmuşlar. Filmler orada çekilip çoğaltılıyor ve oradan piyasaya sürülüyormuş. Aynı şeyi doğuda da yapmak niyetindeler.»

«Niye Florida'yı seçmişler?»

«Eyalet avuçlarının içindeymiş, belki de gerçekten öyledir. Ayrıca burdnın hava koşulları film çekimi için çok elverişli, vergiler de inanılmayacak kadar düşük. Herifler yasalara pek saygılı, kanunsuz işlere bulaşmak istemiyor-

larmış sözde. Missisipi'nin doğusundaki büyük kentlere Los Angeles'ten dağıtım yapmak çok güç. Oysa Miami bu iş için biçilmiş kaftan. Florida'nın başka avantajları da var. İş bekleyen yönetmenler, senaristler, kameramanlar, bacaklarını aralamaya can atan bir alay sürtük... Burada bulamadıklarını da New York'tan getirtebilirler. Uçakla üç saat sürer en fazla. Ünlü seks yıldızı Linda Lovelace' in Derin Gırtlak adlı filmi de Florida'da çekilmemiş miydi? Kara ve hava yolunu sakıncalı bulurlarsa, kasetleri Long Island'a ve ya da Boston'a motorla sevkederler. Kokain ve haşhaş kaçakçılarının yaptıkları gibi.»

«Bu işin büyük para getireceğinden hiç kuşkuları yok anlaşılan,» dedi Holloway.

Luther kesin bir tavırla, «Hem de hiç yok,» diye karşılık verdi. «Seks filmlerinin hastaları, aynı filmi elli kere izleseler bıkmazlar. Avuç dolusu para döküp bu filmlerin koleksiyonunu yapanlar bile var.»

Holloway'in «İyi, ama ne...» diye söze başladığı sırada, korku ve tiksintiyle haykırdı Luther. Koca gövdesini güçlükle koltuktan kaldırdı, titreyen parmağıyla yerdeki bir şeyi işaret etti. Ayakta sallanıyordu. «Şu piçe bakın, şu piçe!» İri bir böcek beton direği tırmanıp terasa çıkmıştı. Koyu kahverengi kabuğu, oturma odasından vuran ışıkta iğrenç iğrenç parlıyordu. Duyargalarını oynata oynata, oradan oraya gidip geliyordu.

«Ne korkuyorsun?» dedi Şeyh Bending. «Alt tarafı zararsız bir palmiye böceği.» Yerinden kalktı, böceği çıplak ayağıyla iterek kumsala savurdu. «Bunların dişilerinin kabukları öyle sağlamdır ki, çekiç mekiç vızgelir.»

Empt hâlâ titriyordu. «Tiksiniyorum bu pis yaratıklardan. Kalkıp içki getireyim.»

Evsahibi içeri girince Bending'le Holloway birbirlerine bakıp sırıttılar. Birinin zayıf yanını yakalamak insanı rahatlatıyordu.

«Yılanlardan, böceklerden korkmam ben,» dedi Bending, «Ya sen?»

«Ben de korkmam.» Holloway votka şişesinin dibine darı ekmişti. Geldiğinde şişenin ağzına dek dolu olup olmadığını bile anımsamıyordu. «Denizanalarından uzak dururum yalnızca.»

Bending gözlerini kısıp Holloway'ı süzdü. «Canını sıkan bir şey mi var?»

«Bunu da nereden çıkardın?» Holloway rahatsız rahatsız kıpırdandı. Şu Luther bir an önce dönse iyi olacaktı.

Evsahibi içki şişeleri ve buz-kovasıyla döndü az sonra

«Yaşadık!» diye bağırdı Bending. «Anlaşıldı, yarın sabah işe geç gideceğim.»

Donatımlarını yitirmek üzere olduklarını bildiklerinden, büyük bir dikkatle doldurdular kadehlerini. Luther bakışlarını az önce böceğin gezindiği yerden ayıramıyordu. Onun hâlâ tedirgin olduğunu görmek Holloway'e garip bir zevk verdi.

«Nerede kalmıştık? Haa... Adamlar güney Florida'da bir tesis kurmak istiyorlar. Filmler burada çekilip banyo edilecek, çoğaltılacak ve buradan piyasaya sürülecek.»

Bending, «İşin başına da seni mi geçireceklermiş?» diye sordu.

Luther koltukları kabararak, «Elbette,» dedi. «Her şey benden sorulacakmış. Yoo, yoo tamı tamına öyle denemez. Dağıtımı ve pazarlamayı kendileri yapacaklarmış. Filmlerin çekimi ve çoğaltılmasından, kasetlerin hazırlanmasından da ben sorumlu olacakmışım. Ambalajlanmış, satışa hazır duruma getirilmiş kasetleri onlara teslim edeceğim yani. Akla uygun ölçülerde olmak koşuluyla istediğim parayı vermeye razılar. Her türlü teknik yardımı da onlar sağlayacak. Aynasızlarla başımın derde girmeyece-

ğini garanti ediyorlar. Bir terslik çıkacak olursa, birlikte saptayacağımız bir yediemine teslim edecekleri bir milyon doları, avukat giderlerine harcayabilecekmişim. Milyondan aşağı konuşmuyor herifler.»

Bending, «Vay bee,» dedi hasetle.

Holloway ise meraktan çatlayacak gibiydi. «Önerilerini kabul ettin mi, onu söyle sen?»

«Sağolun, ama kabul edemem dedim. Pornografi konusunda deneyimim yok, piyasayı tanımam, hangi film tutulur, hangisi tutulmaz bilmem, nasıl kabul edeyim? Düşündüğün şeye bak, dediler. Bana öyle bir kadro kuracaklarmış ki, bizim filmler ekmek peynir gibi satacakmış. Baktım herifler dayatıyor, bu kez de korktuğumdan dem vurdum. Florida'da sevilen, sayılan bir adamım. Saygınlığımı tehlikeye atmak istemem doğal olarak. Karım bu işi bir duyarsa, gözlerimi oyar. Teresa'yı bilmez misin? Onun için varsa yoksa, sosyete sütunları, dernek çayları, toplantılar falan filan. Annemle bir olup canıma okurlar, canıma... Sözün kısası, bende iş yok dostlar dedim.»

«Herifler bozulmadı mı?»

«Yoo, tınmadılar bile. Niye tınsınlar, nasıl olsa başka birini bulurlar. Gitmek üzere ayağa kalktılar, oysa ben gitmelerini hiç mi hiç istemiyordum. Para tatlı gelmişti. Şeyh, şu kahrolası bövek insanı sokmaz mı sahi?»

«Sokmaz, sokmaz.»

«İyi. İş hayatına atıldığımdan beri kendime ilke edindiğim bir şey vardır. Luther K. Empt'in 3-K yasası.»

«Şu baştaki K harfi de neyin nesi?» diye sordu Bending.

«Konrad.»

«Ya 3-K yasası»

«Kafa Karıstırırsan Kazanırsın, hiç şaşmaz bu. Şu

kabadayıları biraz çeneye tutayım dedim içimden. Güçlü yanıma değil, zayıf yanıma yatırım yapmaya çalıştıklarını söyledim. Pornografi konusunda kara cahilim, ama iş film banyo etmeye ve çoğalmaya geldi mi, New York'lulara taş çıkartırım. Filmi önce banda, sonra da kartuşlara ya da kasetlere aktarmak falan yani. En iyisi siz filmleri başkasına çektirin, işin teknik yanını da ben halledeyim dedim.»

«Yazık, seks yıldızı olma tasarılarım da suya düştü desene,» dedi Bending.

Luther oralı olmadı. «Bu öneriyi yapmamın bir nedeni vardı elbet. Teknik araç gereçle dolu bir film laboratuvarında enselenmek, köpekler ve eşekler de dahil erkeklik organı olan her yaratıkla iş tutan sürtüklerle dolu bir studyoda enselenmekten yeğdir. Filmlerin kopyalarını bastığımı, içeriklerini bilmediğimi söylerim hiç değilse. İnsan her negatifi gözden geçiremez ya? Haksız mıyım?»

Holloway, «Bilmem ki,» dedi düşünceli bir sesle. «Pornoyla ilgili yasaları bildiğimi söyleyemem, ama sen işin teknik yanıyla uğraşacağından yapımcı ve pazarlamacılar kadar suçlu sayılmazsın sanırım. Bana sorarsan, tehlikeli iş yine de.»

«Tehlikeli olacak tabii, parasını düşünsene!»

«Senin yerinde olsam bir avukata akıl danışırdım,» dedi Bending.

«Danıştım. Daha anlatacaklarım var. Hadisenize, doldurun kadehleri. Konuşmaktan dilim damağım kurudu.»

Ay adamakıllı yükselmişti, bulutsuz gökyüzünde güneye doğru yol alıyordu. Ford Lauderdale Havaalanına inmek üzere alçalan uçakların ışıkları göz kırpıyordu ara sıra. Bazen de beliren minicik bir bulut esintiyle sürükleniyor, gitgide dağılıp yok oluyordu.

Ne kıyıya vuran dalgaların, ne de hışırdayan palmi-

ye dallarının farkındaydılar. Çevrelerini saran tropikal dünyayı duyumsamıyorlar, algılamıyorlardı.

Luther Empt anlatmaya girişti yeniden. «Önerimi duyunca adamlar seslerini çıkarmadılar, sadece bakıştılar. Sonra da kalkıp Palm Beach'e yemeğe gittik. Yemek boyunca beni sınava çektiler. Teknik ayrıntılar, video kasetleri ve diskleri falan. Hangisinin tutulacağını sordular. Bilmediğimi söyledim. Kendi işimde ikisini de denemek niyetindeydim. Seks filmleri için disk kullanmak kanımca daha uygun olur, dedim. Kasetlerin kopya edilme olasılığı çok daha fazla çünkü. Gülüştüler. 8 ve 16 mm.'lik filmlerini kopya etmeye kalkışanlar olmuş, ama bu sorunu kolaylıkla halledivermişler.»

«Halletmişlerdir elbet,» dedi Şeyh. «Korsan kasetçiler beton çizmeleriyle Atlantik Okyanusunun dibini arşınlıyorlardır şimdi.»

Empt omuz silkti. «Herifler oyunu kurallarına göre oynamak zorundalar. Korsan kasetçilerden çok, sıradan müşterilerden korkmalarını söyledim. Videoları olan iki arkadaş düşünün. Satın aldıkları filmleri birbirlerinden kasete çekmelerini kim engelleyebilir? İşi sıraya bindirip masrafları yarıya düşürürler. Boş kasete film çekmek çocuk oyuncağı. Ondan sonra da milyarlar gelecek diye bekle dur. Oysa diskleri kopya etmek sıradan biri için hemen hemen olanaksız. Yemekte çoğunlukla teknik konulardan söz edildi. Önerimi akla yakın buldular. Patronlarına danıştıktan sonra beni tekrar arayacaklarını söyleyip kalktılar. Hesabı da onlar ödedi tabii. Koca bir levrek yemiştim.»

Holloway kısa süren sessizliğin ardından, «Bitti mi?» diye sordu umutla.

Luther böbürlene böbürlene, «Ne gezer,» dedi. «Adamlardan yanıt beklerken yasal işlerime bakan Lou Manata'yı aradım, olanları anlattım. Sağa sola telefon edip, por-

nografi konusunda uzmanlaşmış, New York'lu ünlü bir avukat buldu. Bu avukattan randevu aldım ve bir günlüğüne New York'a gittim.»

Holloway votkadan aldığı cesaretle atıldı. «Avukat bu işi unut gitsin demiştir herhalde.»

Luther büsbütün kasılarak, «Tam tersi,» diye karşılık verdi. «Bu ülkenin pornografi yasalarını anladığını öne sürenin alnını karışlarım, dedi avukat. Yüksek Mahkemenin her ağzını açışında yasalar değişirmiş. Eyaletlerin, kentlerin, kasabaların, hatta köylerin pornografi yasaları birbirinden farklıymış. Karmakarışıkmış yani. Filmlerin yapımcıları ve pazarlamacıları hemen okkanın altına giderlermiş, ama çekilmiş bir filmi banyo edip çoğaltan kişi paçayı kurtarabilirmiş. Tehlike en alt düzeydeymiş sizin anlayacağınız.»

Kadehlerini bu kez daha da ağır hareketlerle doldurdular. Yukarı baktıklarında yıldızlar dans ediyor, karanlık gökkubbe fıldır fıldır dönüyordu.

Luther giderek daha da boğuklaşan sesiyle, «Günün birinde çıkageldiler,» dedi. «Patronlar önerimi olumlu karşılamışlar, filmlerin banyo edilip çoğaltılacağı ayrı bir şirket kurup beni başına geçireceklermiş. Şirketin sahibi onlar olacak, ben de yanlarında aylıklı memur, akılları sıra. Ben daha çıldırmadım, dedim. Yıllardır bağımsız çalışıyorum, şimdi yeniden 9-17 vardiyası tutacak değilim. Tepki göstereceğimi önceden hesaplamış olacaklar ki, hemen ağız değiştirdiler. İşi kendim kurarsam, sözleşmeli çalışmaya razıymışlar. Benim de istediğim buydu. Rakamları önüme serdiklerinde düşüp bayılacaktım neredeyse. Pornografi piyasasının böylesine verimli olduğunu bilmezdim. Heriflere film yetiştirebilmek için yeni bir fabrika, yeni aygıtlar, yeni elemanlar gerekecekti. Bana en azından bir milyon dolara patlardı bu iş.»

Holloway kulaklarına inanamamıştı. «Ne diyorsun?»

«Yeraltı serserilerinin sözüne güvenip bir milyon dolarlık yatırım yapmak düpedüz avanaklık,» dedi Bending.

«Adamlar iyi niyetlerinin kanıtı olarak bana çeyrek milyon borç vermeyi önerdiler. Hem de sadece yüzde on faizle. Düşünebiliyor musun? Sadece yüzde on. Kesin kararımı vermeden önce bazı hesaplar yapmam gerektiğini söyledim.»

Luther bundan sonra olanları anlatmaya koyuldu. Eve döner dönmez, hesap makinesini eline almış, sayılarla boğuşmaya girişmiş. İlk tahmininde pek yanılmamış. Giderleri yaklaşık dokuz yüz bin dolar tutacakmış, enflasyon da hesaba katılırsa bir milyon dolar. İki yüz elli bin doları gangsterlerden alacağına göre, iş kalıyormuş yedi yüz elli bin doları bulmaya. Şirketini, evini, karısının takılarını rehine koyarsa parayı denkleştirebilirmiş, ama bu kumarı oynamayı gözü yememiş doğrusu.

Sonunda, «İşte sizi çağırmamın nedeni buydu,» dedi. «Herifler iki yüz elli bini verecekler. İki yüz ellişer bin de biz üçümüz koyarsak anaparayı doğrulttuk demektir. İşin 'çok sağlam' olduğunu söyleyecek değilim. Ama çok sağlam işlere bel bağlayıp sonunda açlıktan nefesi kokanları çok gördük. Sizleri etkilemek istemem, fakat Chicago'da üçkâğıt oynattığım günlerden bu yana hep böyle bir fırsatın karşıma çıkmasını düşlerdim.»

Bending ve Holloway içkilerini tazelemek için şişelere uzandılar. Luther'in konuşmasının böylesine beklenmedik bir öneriyle sona ermesi ikisini de şaşkına çevirmişti. Hem çok sarhoştular, hem de doğru dürüst düşünecek durumda olmadıklarını bilecek kadar ayık.

«Sizi sıkboğaz ettiğimi sanmayın,» dedi Empt. «Kararınızı hemen şimdi vermeniz gerekmez. Uzun uzadıya düşünün. Tamam mı? İki yüz elli bin doları fazla sıkıntıya düşmeden denkleştirebileceğinlzi bildiğim için size ortaklık önerdim. Kararınız olumsuz da olsa dostluğumuz süre-

cek elbet. İşin parasal yanıyla ilgili birer rapor hazırlıyorum, yakında size vereceğim. Yatırdığımız parayı en çok iki yılda çıkaracağımızı şimdiden söyleyebilirim. Sonrası define adası. İş yerin dibine batsın be, çenem yoruldu. Rahat rahat kafa çekelim biraz da.»

Holloway derin bir oh çekti. Luther'in dilbilgisi kurallarını hiçe sayan tümceleri ve bozuk ağzı kadar, bağıra çağıra konuşması, kulak tırmalayan pürüzlü sesi, kaba aksanı, canlılığı ve güçlülüğü de insanı yoruyordu. Üstelik onun yüzünden şu ya da bu biçimde bir karara varması gerekecekti. Oysa William Jasper Holloway'ın son aylardaki en büyük korkusu herhangi bir şey için karar vermek zorunda kalmaktı. Evini karısı Jane yönetiyor, bankanın işlerini de büyük ölçüde yardımcısı hallediyordu. Bu durumdan hoşnuttu. Yaşamını elinden geldiğince sadeleştirmek, gereksinmelerini en alt düzeye indirmek isteği gitgide saplantıya dönüşmekteydi. Nedenini de biliyordu: Bezginlik. Her şeyden bezmişti. Yemekten, içmekten, sevişmekten... Hayvanlar gibi, kan ter içinde çiftleşmek düpedüz gülünçtü, düşünülecek olursa. Evlat sevgisine yabancıydı. Ne kalıyordu geriye? Yaşamın tadını çıkarma yeteneğini hepten yitirmişti. Tam kendine sorunsuz bir dünya kurmaya çabaladığı sırada, önemli bir konuda karar verme sorumluluğuyla yüz yüze gelmesi büyük talihsizlikti. Rahatını kaçıran da buydu zaten, yoksa iki yüz elli bin dolarlık yatırım yapmaya gücü yeterdi. Luther'in çenesini kapadığı iyi olmuştu. Luther de, Bending de onu ürkütüyordu. Yaşamın içinden tozu dumana katarak geçip giden bu korkusuz ve kendinden emin adamlarla aşık atamayacağını çoktan anlamıştı. Artık bunu denemiyordu bile.

İçkiyi fazla kaçırmış olması canını sıkmıştı, ama öbürlerinin de kendinden farklı durumda olmadıklarını düşününce içine su serpildi. İşi açık saçık fıkralar anlatmaya

dökmüşlerdi. Onları dinlemiyor, onlar gülüşünce o da gülüyordu. Terasın kıyısında bir çift duyargayla kafanın, ardından da parlak bir gövdenin belirdiğini, bulanık bir düşteymiş gibi, güçlükle seçebilirdi. Luther, Şeyh Bending'in ünlü fıkralarından birine dalmıştı. Holloway soluğunu tutup böceğin ürkek ürkek ışığa doğru ilerlemesini izledi. Hızla birkaç adım koşuyor, durup duyargalarını oynatıyor, sonra yine bir koşu tutturuyordu. Luther Empt portatif koltuğuyla birlikte paldır küldür yere yuvarlandı birden. Koca adam çılgıncasına söverek koltuğun beziyle boğuşuyor, doğrulmaya çabalıyordu. Sonunda soluk soluğa ayağa kalktı. Ağzı bir karış açılmış, gözleri yuvalarından uğramıştı.

«Canına okuyacağım şu deyyusun!» diye haykırdı. «Canına okuyacağım!»

Sendeleyerek kapıya seğirtti, gürültüyle açıp içeri daldı.

Şeyh Bending, «Yaşasın,» dedi neşeli neşeli. «Şenlik başlıyor.» İleri geri koşuşup duran bööceğin camlı kapıya yöneldiğini görünce de gülerek ekledi. «Bırakalım gitsin. İçeri girecek olursa Luther gözünü bile kırpmadan evi yakar.»

«İstersen öldürelim,» dedi Holloway.

«Dostumuzu o zevkten yoksun bırakmak olur mu hiç? Çekiç getirmeye gitti galiba.»

Yanılıyordu. Luther koca bir tabancayı sallaya sallaya hışım gibi terasa döndü az sonra. Yeni yağlanmış, uğursuz görünüşlü, kara bir tabanca. Öbür elinde de bir elfeneri vardı.

Holloway ve Bending koltuklarından fırladılar. «Güzel Tanrım,» diye soludu Bending.

«Nerede o orospu çocuğu? Geberteceğim onu! Hangi cehenneme gitti?»

Feneri yakıp aramaya girişti. Böcek Luther'in koltu-

ğunun altından kafasını uzattı, bir çırpıda terasın ucuna kaçıp gözden yitti. Adam bağıra çağıra kumsala inen basamaklara koşturdu. Holloway'le Bending de peşinden.

«Tabancayı elinden alsana,» dedi Bending. «O gördüğün silah 357'lik Magnum. Sarhoş kafayla bacağını uçuracak kahrolası.»

«Bana ne, gözün kesiyorsa sen al. Herif keçileri iyice kaçırdı.»

Kumsala indiklerinde, Luther iki büklüm eğilmiş, büyük bir dikkatle kumları ve ağaç diplerini araştırıyor, bir yandan da tehditler savuruyordu.

«Çık ortaya pis yaratık! O iğrenç kafanı çıkar da dünyanın kaç bucak olduğunu göstereyim sana! Çık ortaya diyorum!»

Fenerin ışığında, böceğin denize doğru ilerlediğini gördüler. Luther silahı doğrultup tetiğe basınca bomba patlamış gibi oldu. Havalanan kumlar böceğin tam önüne düşmüştü. Hayvan yönünü değiştirdi, zikzaglar çizerek duvarın dibine kaçtı.

Bending korkuyla haykırdı. «Luther, ver şu tabancayı bana! Okyanusu vuramayacak kadar sarhoşsun.»

Luther oralı bile olmadan bööceğin peşinden koştu. Sonunda hayvanı duvarın dibinde kıstırdı. Avına usulca yaklaştı, silahı indirdi, çılgınca hareket eden duyargalara nişan alıp tetiği çekti. Patlamayla birlikte böcek yok olmuş, kumda küçük bir krater oluşmuştu. «Hakladım onu!» diye haykırdı zafer sarhoşluğuyla. «Hakladım. Gördünüz değil mi? Bin parçaya ayırdım deyyusu!»

William Jasper Holloway, «Ver şunu,» diyerek Luther'in eline yapıştı, adamın bileğini büküp tabancayı aldı. Böylesine ağır olacağını düşünmemişti. Silahı havaya kaldırdı, «Heeeyt, savulun alçaklar!» diye bağırdı keyifle. «Ben John Wayne'im. Havaya uçuracağım hepinizi.» Hoplaya zıplaya denize doğru koşmaya başladı. Tabancayı ba-

şının üstünde sallıyor, kahkahalar atıyordu. Bending de homurdana homurdana onun peşinden koştu. On, on beş metre sonra soluğu kesilen Holloway durdu, uygun bir hedef bulmak için çevresine bakındı. Tabancanın ağırlığı, ürkütücü görünüşü hoşuna gitmişti. Bayağı işe yarardı şu nesne. Başını gökyüzüne çevirince, hâlâ batmamış olan, limon sarısı ayı gördü. Kolunu kaldırdı, titreyen eliyle ışıklı halkaya nişan aldı. «Güle güle aydede!» diye bir çığlık koparıp tetiği çekti. Patlamanın etkisiyle elektrik akımına kapılmış gibi sarsıldı kolu. Silah elinden kurtuldu, başının üstünden uçarak kuma düştü. Şeyh Bending yetişip tabancayı kaptı. «Seni beyinsiz herif seni! Mermi bir kayığa falan isabet ettiyse gününü görürsün. Şimdi doğruca evine yollan. Ben Luther'i götüreceğim.»

Bending arkasını dönüp uzaklaştı. Holloway karanlıkta tek başına kalakalmıştı. Olduğu yerde sallanıyordu. Bakışlarını, pırıltılar saçarak yoluna devam eden aya dikmişti. «Güle güle aydede,» diye fısıldadı. Çevresine bir göz attı, nerede olduğunu kestirince yalpalaya yalpalaya evine yöneldi. Birkaç adım sonra yere kapaklandı. «Aman Tanrım,» dedi yüksek sesle. «Ben gerçekten sarhoşum.»

Evinin önüne vardığında denize girmeye karar verdi. Yüzecek değildi, soğuk suya bir dalıp çıkacaktı yalnızca. Ayılmak için. Kumda ayaklarını sürüyerek denize seğirtti. Giysileriyle pabuçlarını çıkartmadan, doğruca Atlantik Okyanusuna yürüdü. Su pek de soğuk sayılmazdı, ama kendine gelmişti. Yüzmeye yeltenmedi, suya da dalmadı. Dengesini yitirmemeye çalışarak öylece yürüdü. Su çenesine ulaşıp dalgalar yüzüne çarpmaya başlayınca birden durdu. Gözlerini kırpıştırarak soludu, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, tükürüp başını salladı. Arka cebindeki cüzdanını yokladı bilinçsizce. Kollarını iki yana açıp parmaklarının ucuna kalktı, dalganın geçmesini bekledi. Parmaklarının ucuna kalka ine dalgaları savuştururr-

ken, ılık tropikal geceyi, sonsuza dek uzanan karanlık okyanusu içine çekti.

Yürüyüp gitse n'olurdu sanki? İngiltere'ye, Portekiz'e ya da Afrika kıyılarına... Tuzlu suyun ağzına, burnuna, gözlerine dolduğunu, saçlarının özgürce yüzdüğünü duyumsamak... Deniz onu sarıp sarmalayıncaya dek yürümek, yürümek...

Yürüyecekti de, ne var ki büyücek bir dalga onu fırıldak gibi döndürdü. Evinin ışıklarını görünce telaşla kıyıya yöneldi. Dipte akıntı vardı. Güçlü değildi, ama görünmeyen parmakların kendisini açık denize çekmek istediğini sandı, vargücüyle karşı koydu akıntıya. Bata çıka, düşe kalka, az önce yok olan o acınası böcek gibi sürüklene sürüklene ilerleyip kıyıya çıktı. Göğsü inip kalkıyor, üstünden sular damlıyordu. Evinin ışıklarını bir tuz tabakasının ardından seçebildi. Deniz suyu ve kendi gözyaşları...

Hıçkırmaya çalıştı, oysa tiz bir kahkaha yükseldi boğazından.

DÖRT

Teresa Empt gece yarısını birkaç dakika geçe, her zamanki soğuk ve ölçülü haliyle terasa çıktı. Karanlık oturma odasına açılan camlı kapıyı usulca çekti. Kocasının devirdiği portatif bez koltuğu yerden kaldırıp düzeltti.

Yıkılmış bir New Orleans genelevinin balkonundan alınma, süslü demir parmaklıklara yaslandı. Beyaz naylon sabahlığı uzun bacaklarına dolanıyordu. Hırçın gece yeline mis gibi bir yosun kokusu sinmişti. Bulutsuz gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Deniz kıyısı köpük köpüktü. Palmiyelerin hiç kesilmeyen fısıltılarına kulak verdi. Yer-

yüzündeki tek canlı kendisiymiş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Kendi deyişiyle, tatsız tuzsuz bir akşam geçirmişti. Tam anlamıyla tatsız tutsuz. Kaynanasıyla tavla oynamışlardı önce. Gertrude'un «Canikom» demekte diretmesi yeterince cansıkıcıydı. Bu konuda elinden fazla bir şey gelmezdi, ama küstahlığını üç oyunu birden kazanmaya kadar vardırmıştı Gertrude.

Teresa Empt'in yenilgiyi hafife aldığı görülmemişti.

Üç erkeğin terasta kafa çektiklerini biliyordu. İşlerinde kazandıkları başarıları abartıp birbirlerine caka satmaya, pis fıkralar anlatmaya bayılırlardı. Bir aralık Luther oturma odasına girmiş, viski ve buz alıp tek söz etmeden terasa dönmüştü. Gertrude yattıktan sonra, kanepeye kıvrılmıştı Teresa. Dışarıda bir patırtı koptuğunda, bakara bir kadehten beyaz şarabını yudumlayarak Vogue dergisine göz gezdirmekteydi. Camlı kapı gürültüyle açılmıştı. Kocası öfkeden allak bullak suratıyla odaya dalmış, ne olduğunu sormaya fırsat kalmadan hışım gibi yanından geçip gitmişti. Birkaç saniye sonra geri geldiğinde elinde tabancası ve elfeneri vardı. Tabancasını alt kattaki çalışma odasında, masasının çekmecesinde saklardı. Karısının, «Luther!» diye bağırmasına aldırış etmeden terasa fırlamıştı.

Adamın gözü dönmüştü besbelli, Teresa zarif hareketlerle yerinden kalkmış, bir elini yumruk yapıp yüreğine götürmüş, hiç kıpırdamadan öylece beklemişti. Önce haykırışlar duymuştu, ardından iki el silah sesi, birkaç dakika sonra da üçüncü bir patlama. Bu kez daha uzaktan gelmişti ses.

İlk tepkisi, öldü, olmuştu. Luther vurulup öldü. Yas giysisi alması gerekecekti. Gardrobunda bu işe uygun siyah bir giysi yoktu. Şık bir şey bulabilmek için Worth Bulvarına gitmeliydi. Ne var ki, kocası Şeyh Bending'le bir-

likte sendeleye sendeleye çıkagelmişti az sonra. Bending Luther'i belinden kavramış sürüklüyordu. Silah onun elindeydi. Sırıtıyordu bir yandan da. Kimsenin burnunun kanamadığını, Luther'in bir palmiye böceğini hakladığını söyledikten sonra Luther'i yatak odasına çıkarmıştı. Teresa küfelik sersemlerin tökezlene tökezlene merdiveni tırmanmalarını izlemiş, ardından da mermer tezgâhlı içki dolabına yönelik kendine bir kadeh beyaz şarap daha koymuştu.

Kocasının ilk çılgınlığı değildi bu. Ona niye katlandığını biliyordu. Yanıt çok basitti: Cennet Florida'nın hatırı için. Teresa Michigan'lıydı. Iron Mountain adında, insanın kanını donduracak kadar sönük, çirkin bir kasabada oturmuştu yıllar yılı. Kadınlar din dergileri okur, Phil Donahue'nun televizyon programlarını izler, birbirlerine yemek tarifleri verirlerdi. İlk kocası yumuşakbaşlı, tatlı bir adamcağızdı. Gelgelelim yatakta beş para etmezdi. Otuz sekiz yaşındayken kalp krizi geçirip hiç beklenmedik bir biçimde ölünce, Teresa toplam yarım milyon dolar tutarında şirket tahvilleriyle, vergi dışı belediye tahvillerinin tek sahibi oluvermişti. Bu serveti kocası kazanmış değildi, ona da ailesinden miras kalmıştı.

Vakit kaybetmeden Florida'ya taşınmıştı. Florida gerçekten cennetti. Ölünceye dek burada yaşayabilirdi, ama önünde bir engel vardı. Dul kalmış ya da boşanmış kadından geçilmiyordu Florida. Kendi yaşındaki kadınların toplum içindeki yerleri hiç de parlak sayılmazdı. Hem güzel, hem de paralı bir kadına yaraşan saygıyı göremiyor, yeterince hayranlık toplayamıyordu.

Luther Empt'le bir polo maçının ardından verilen bir kokteyl partide tanışmıştı. Birlikte akşam yemeklerine, toplantılara gitmişlerdi. İtici değildi, ama beğendiği erkek tipine de uymuyordu. Onun davetlerini geri çevirmemesinin

tek nedeni, bir erkek eşliğinde gezip tozmanın zevkini uzun süredir tatmamış olmasıydı.

Yalnızlık çektiğini ölse kabul etmezdi.

Luther fazlaca üstüne düşmeye başlayınca, hemen bir özel dedektiflik şirketine başvurup adamın geçmişini araştırmıştı. Luther'in kendisine anlattığı her şeyin doğru olduğu araştırma sonunda ortaya çıkmıştı. İkinci karısından boşanmak üzereydi, iki evliliğinde toplam beş çocuğu olmuştu, çocukların velayetleri annelerindeydi. Serveti üç yüz bin dolara yakındı. Eğitici ve öğretici filmler hazırlayan bir şirketi vardı. İşleri yolundaydı. Önsezilerine çok güvenen, tuttuğunu koparan açıkgöz bir adam olarak tanınıyordu. Video işine atılmak istediği de belirtilmişti özel dedektifin raporunda. Ne var ki, yerel bankalardan alabileceği kredi bu tasarıyı gerçekleştirmesine yetmezdi.

Sonunda Luther'in evlenme önerisini kabul etti. Adamın atılganlığı, serveti, işbilirliği ona vızgeliyordu, ama Boca Raton'un güneyinde, deniz kıyısına dek uzanan koca bir bahçenin ortasındaki bakımsız evi düşlerine girmişti. Bu evi herkese parmak ısırtacak bir saraya dönüştürecekti. Altın Kıyı'nın en görkemli yapısı olacaktı. Kültablaları bile ince zevkini yansıtacaktı.

Luther evlenmelerini önerdiğinde hemen koşullarını sıralamıştı. İki sevgiliden çok iki avukata benziyorlardı. Ayrı odalarda yatacaklar, cinsel ilişkide bulunmayacaklardı. Gizlilik içinde yürütmesi ve bir rezalete yol açmaması koşuluyla Luther evlilik dışı ilişkiler kurmakta özgür olacaktı. Evin dayanıp döşenmesiyle sadece kendisi ilgilenecek, kocası hiç karışmayacaktı, giderleri yarı yarıya bölüşeceklerdi. Evin yönetiminden, hizmetçilerin işe alınıp işten çıkarılmasından da kendisi sorumlu olacaktı. Bunların karşılığında, sahip olduğu tahvilleri teminat olarak Luther'in şirketine yatıracak, şirket senetlerini onunla birlikte imza edecekti. Tahviller kendi adına kayıtlı kalacak ve

elli bin dolarlık yıllık gelirleri de kendine ait olacaktı. Evin günlük giderleri için Luther'den yılda yirmi beş bin dolar istiyordu ayrıca.

Luther bu katı koşulları şaşırtıcı bir biçimde, güle oynaya kabul etmişti. Tek bir isteği vardı: Dul annesinin Boca Raton'daki evde oturmayı sürdürmesi. Epeyce düşündükten sonra razı gelmişti Teresa.

Evlilik sözleşmesi iyi sonuç vermişti. Luther'in işi genişlemiş, kazancı artmıştı. Ev onarılmış, tepesine kırmızı kiremitten yeni bir dam kondurulmuştu. Bahçeye Olimpiyat ölçülerinde bir yüzme havuzu yapılmıştı. Teresa'nın düşlerindeki sarayın tamamlanması yıllar sürmüştü, ama ortaya çıkan sonuç onca çabaya değmişti.

Kaynanasının evdeki varlığı kimi zaman cansıkıcı olmakla birlikte, korktuğu kadar tedirgin etmemişti Teresa'yı. Gertrude kısa boylu, tombulca, fıkır fıkır bir kadındı. Evle ilgili işlere burnunu sokmaktan kaçınırdı. Teresa, Villa Altın Kıyı'nın tartışmasız tek hanımıydı. Yatak odasının dışında elbet. Luther sözünü tutmuş, ona saldırmaya kalkışmamıştı. Toplum içinde de, kaba yaratılışının elverdiğince sevecen ve kibar davranırdı karısına. Teresa kocasının sağda solda fıstıklarla gönül eğlendirdiğini, evlendikten kısa bir süre sonra «dert ortaklarından» öğrenmişti. Varla yok arası bikiniler ve iç gıcıklayıcı tişörtlerle ortalıkta dolaşan, bronz tenli, gencecik fahişelere güney Florida'da «fıstık» derlerdi. Luther bu fıstıklarla para karşılığında, kısa süreli ilişkiler kuruyordu.

Teresa'nın canına minnetti.

Kendi cinsel yaşamı biraz daha karmaşıktı. Sevişme isteğinin yaşıtları kadar yoğun olmadığını farketmişti. Cinsel dürtülerden tümüyle yoksun değildi kuşkusuz. Güneye yerleştiğinden beri istekleri gitgide artıyordu. Buzlar erimeye yüz tutmuştu. Florida'nın yakıcı güneşi, masmavi denizi, pırıl pırıl kumsalı, okşarcasına hafif esintisi bastı-

rılmış cinsel isteğini kabartmak için el ele vermişlerdi sanki. Her salı günü bir güzellik salonuna gider, saçlarını yıkatıp biçim verdirir, manikür, pedikür ve ağda yaptırırdı. Döndükten sonra odasına çıkıp kendi kendini doyuma ulaştırıyordu bir süredir. Dahası, Jane ve Bill Holloway'in on altı yaşındaki oğulları Edward'a garip ve güçlü bir ilgi duymaya başlamıştı. O yaştaki bir delikanlının cinsel konularda en az kendi kadar toy olacağını bilmez değildi. İşin çekici yanlarından biri Edward'ın toyluğuysa, öbürü de yakışıklılığıydı. Uzun bir boy, kaslı bir vücut, omuzlarına inen, güneşten açılmış sarı saçlar, hareketlerindeki bilinçsiz uyum... Bakır renkli derisi yumuşak ve parlak görünüşlüydü ipek gibi. O deriye dokunmak, onu tatmak ne hoş olurdu kimbilir. Edward'ı sörf yaparken kaç kez izlemişti. Su damlacıklarıyla kaplı çevik bedenin eğilip kalkması, esintiyle uçuşan uzun saçlar... Gençliğin taptaze kokusunu duyar gibi olmuştu. Düşleri alabildiğine çoğalıyordu.

Teresa Empt sarayının balkonunda dur durak tanımayan düşleriyle baş başaydı. Karanlıkta durmaksızın büyüyen bir şeylerin kokusu içini yakıyordu. Bereketli topraklar, cömert okyanus, tatlı esinti, sonsuz gökyüzü...

İstemeye istemeye cennetten ayrılıp bomboş yatağına döndü. Düşleriyle birlikte. Güzelliğin, gençliğin, umutların düşleri. Kapısını kilitleyip çırılçıplak yatağına uzandı, dik memelerini, gergin kalçalarını yokladı. Göz alıcı, kokulu, günışığına dönen, çiçeğe durmuş tropikal bir bitkiye benzetti kendini.

BEŞ

Lucy Bending içeri girince Dr. Levin ayağa kalktı. Kızın ana babası için rahatını bozmamıştı oysa. Küçük kı-

zın güzelliği karşısında büyülenmişti. Yoo, yoo, küçük bir kız değildi karşısındaki, minicik bir kadındı.

Biçimli ve yaşına göre boyluydu. Yaşıtlarının çoğu gibi tombul değildi. Temiz yüzü çocuksu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Dümdüz ve uzun sarı saçları, duru bir teni vardı. Dingin görünüşüne karşın bakışları cin gibiydi. Gri mavi gözler, uçları yukarı kıvrık, ateş kırmızısı, etli dudaklar. Hareketleri uyumlu ve ölçülüydü. Yüzünde tedirginlik, korku ya da öfke belirtisi yoktu.

Dr. Levin ağzının kulaklarına vardığını farketti birden. Masasının yanındaki sandalyeyi göstererek, «Lütfen otur, Lucy.» dedi telaşla.

Kız heyecansız, kalınca bir sesle teşekkür ettl.

«Rahat mısın?»

«Evet, tabii.»

Doktor kızı incelemek için öne eğildi. Mavi biyell, şık bir elbise, kısa çoraplar, yazlık bir pabuç giymiş, beline koyu mavi bir kuşak bağlamıştı. Kolunda küçük deniz kabuklarından yapılmış bir bilezik vardı. Zincir saplı, küçük plastik çantasını omzuna asmıştı.

«Giysini çok beğendim, Lucy.»

Kız şaşırmış gibi önüne bakıp kuşağını düzeltti. «Şu eski püskü şeyi mi?»

Doktor içini çekerek arkasına yaslandı, açık bir çekmecede duran teybi çalıştırdı.

«Bu yaşa gelinceye kadar birçok kez doktora gitmişsindir, Lucy. Aslına bakarsan, seni görmemi öneren de Doktor Raskob. Onu sever misin?»

Kız tatlı tatlı gülümsedi. «Çok sevimlidir. Her gidişimde şeker verir bana.»

«Hâlâ veriyor mu?»

«Ona söylemedim, ama şekeri hiç sevmem. İnsanın dişini çürütür. Doktor David'in şekerlerini çantama koya-

rım, evde kardeşim Harry'ye veririm. Şekere bayılır o. Şişkonun teki.»

Dr. Levin doğruldu. «Neyse için rahatladı biraz. Sana verecek şekerim yok da...»

«Boşuna üzülmeyin. Şeker yiyecek yaşı çoktan geçtim.»

«Öyle ama ben de doktorum.»

«Biliyorum, kellecisiniz.»

«Bu sözcüğü kimden öğrendin bakayım?»

Kız meraklı bakışlarla muayenehaneyi gözden geçirdi. «Bilmem... Çocukların hepsi böyle söylüyor. Kelleciler de tıpkı büyücüler gibi insanın kafasının içini okurlarmış.»

«Benim büyücü olduğuma inanmıyorsun ya?»

«Yok canım. Saçma bir şey bu. İnsanın kafasının içini hiç kimse okuyamaz.»

«Okuyamaz elbet. Ben çocukları karşıma alıp konuşurum. Sorunları falan varsa konuşa konuşa çözeriz.»

«Benim sorunum yok.»

«Öyleyse benim sorunum var. Bu sorunu çözmekte sen bana yardımcı olursun belki. Annenle babanın söylediklerine göre canını sıkan bir şey varmış. Seninle konuşmamı istediler.»

Gözlerini doktordan ayırmadan, «Canımı sıkan hiçbir şey yok,» dedi Lucy.

«Annenle babanı seversin, değil mi?»

«Elbette.»

«Onların da seni sevdiklerini biliyorsun.»

«Tabii.»

«Seni sevdikleri için mutlu bir çocukluk geçirmeni, sonunda da güzel, sağlıklı ve dengeli bir kadın olmanı istiyorlar. Dengeli ne demek, biliyor musun?»

«Hiç sorunu olmayan demek.»

«Pek de öyle sayılmaz. Herkesin sorunu vardır. Dengeli olmak, sorunlarla başa çıkabilmek, sorunları tek başına çözebilmek demektir. Annenle babana bakılırsa, senin bir sorunun varmış. Neymiş bu sorun?»

Lucy kaşlarını çattı, gözlerini kırpıştırdı, alt dudağını ısırdı. Başını eğip bacaklarını sallamaya koyuldu. Az sonra yeniden başını kaldırdığında yüzü tüm kaygılardan arınmıştı. Işıl ışıl gözlerle Doktor Levin'i süzdü. Doktor kızın rol yaptığından kuşkulanmıştı, ama emin olamıyordu.

«Neden söz ettiğinizi anladım.» dedi Lucy. «Başımın etini yiyip duruyorlar zaten. Fazla sokulganmışım. Ne saçma şey, öyle değil mi?»

«Fazla sokulgan demekle neyi anlatmak istiyorsun?»

Yanıt vermedi kız. Bakışlarını duvardaki resimlerde, oyuncak dolu kitaplıkta, tavandaki yıldızlarda dolaştırıyordu. Doktor Levin tam bir dakika sabırla bekledikten sonra, «Soruma yanıt vermedin, Lucy,» dedi.

Kız gözlerini doktora dikip başını hafifçe yana eğdi. «Adınız Theodore değil mi?»

«Evet, küçük adım.»

Kız, «Theodore,» diye yineledi kıkırdayarak. «Ne gülünç ad.»

«Hakkın var. Dostlarımın çoğu bana Ted derler.»

«Ben de Doktor Ted diyebilir miyim?»

«Çok sevinirim.»

«Artık dost sayılırız öyleyse.»

«Seninle dost olmayı çok isterim, Lucy.»

«Ben de sizinle.»

Kız yine sustu, iki elini birden kaldırıp uzun, parlak saçlarını şakaklarından geriye itti. Başını hafifçe sallayınca saçlar yele gibi sırtına döküldü. Hareketleri öylesine zarif, öylesine sevimli, öylesine yapmacıksızdı ki, onları kışkırtıcı olarak yorumlamak güçtü.

Doktor, «Sorumu yanıtlamadın, Lucy,» dedi yumuşak bir sesle. «Annenle babanın seni fazla sokulgan bulduklarını söylemekle ne demek istedin?»

Kız dalgın dalgın, «İşte canım... İyi davranmak gibi bir şey,» diye karşılık verdi.

«Herkese iyi davranır mısın?»

«Yoo, herkese değil. Bazı kişiler çok kötü yürekli ve hain oluyorlar.»

«Örnek verebilir misin?»

«Pazar Okulunun öğretmeni Bayan Gower sözgelişi. Yüzü hiç gülmez, bize durmadan bağırıp çağırır.»

«Başka?»

«Kitaplıkta çalışan Bayan Mackinroyt. Biraz fısıldaşacak olsak küplere biner.»

«Kötü yürekli erkekler yok mu?»

Kız bir süre düşündükten sonra, «Yok galiba,» dedi. «Aklıma gelmiyor. Kadınlar yalnızca.»

«Demek erkeklere iyi davranıyorsun?»

«Evet, hele bazılarını ötekilerden daha çok severim.»

«Onları öper misin?»

Lucy hafifçe gülümseyerek önüne baktı. «Kimileri öyle tatlı ve sevimli oluyorlar ki, onları öpüyorum doğrusu.»

«Sorum seni utandırdı mı?»

Kız şaşırmıştı. «Elbette hayır, neden utanacakmışım?»

«Buna sevindim. Oğlanları öpmeni annen nasıl karşılıyor?»

«Ben oğlanları öpmem,» diye kestirip attı Lucy. «Ağabeyimle kardeşimden başkasını yani.»

«Ama erkekleri öpüyorsun.»

«Ara sıra.»

«Bu davranışının onları rahatsız edebileceğini annen baban söylemediler mi?»

«Söylediler. Niye rahatsız olsunlar, anlamıyorum bir türlü?»

«Erkekleri okşar mısın, Lucy?»

«Evet, onları okşamak çok hoşuma gidiyor. Kıpkırmızı kesiliyorlar, gıdıklanmış gibi kıkırdamaya başlıyorlar..»

«Gıdıklanmaktan hoşlanıyorlar mı yani?»

«Tabii.»

«Onların hoşlandığı bir şeyi yapmak seni mutlu ediyor demek.»

«İnsanları sevmek beni mutlu eder, Doktor Ted.»

«Erkekleri, Lucy. Genellikle erkekleri.»

Kız, «Evet,» dedi ciddi ciddi. «Haklısınız.»

Levin etkilenmemeye çabaladıysa da pek başarılı olamadı. Kızın çocuksu açıksözlülüğü hoş bir koku gibi içine dolmuştu. Çiçeklerin, günahsızlığın, tertemiz bir dünyanın kokusu. Daha önce hiç aklına gelmemişti, ama mesleğinin gereklerinden biri de bu tertemiz dünyayı kirletmek miydi?

«Dinle, Lucy, kimi erkekler kendilerine dokunulmasından hoşlanmazlar.»

«Neden ama?»

«Kimileri böyledir işte. Dokunulmaktan hoşlanmazlar. Kendine ait bir yatak odan var mı?»

«Elbette.»

«Herhangi biri, sözgelişi kardeşin yatak odana girip özel eşyalarını karıştırsa öfkelenmez misin?»

«Yoo, hiç aldırmam.»

«Çoğu kişi öfkelenir buna. Yaşamımızın belirli bazı bölümlerini sadece kendimize saklamak, gizli tutmak isteriz. Kimi kez yalnız kalmak istediğin olmaz mı?»

«Yapayalnız mı? Tek başına yani?»

«Evet.»

«Hayır, Doktor Ted. Yalnızlığı sevmem.»

«Korkar mısın yoksa?»

«Korkmakla ilgisi yok, sevmem yalnızca.»

«Tek başına uyurken de korkmaz mısın?»

«Tanrı aşkına, Doktor Ted. Uyku bu. Uyurken korkabilir mi insan?»

Levin kıza imrenmişti. Uyku korkularla boğuşmaktı kendisi için. Ara sıra gittiği ruh doktoru Al Woolman, bu uyku korkusunun, ölçülü ve düzenli yaşamının üstündeki denetimini yitirme kaygısından kaynaklandığını söylemişti. Levin bu açıklamayı eksik buluyordu. Başlıca kaygılarından birisi, ruh doktorları arasında intihar oranının yüksek oluşuydu. Bu meslekten olmayanlar, hastaların sorunlarının doktorları çökerttiğine inanırlardı. Doktor Theodore Levin'in değişik bir savı vardı. Ruh doktorlarının yaşama güçleri zamanla yitiyordu. Acıma, anlayış, iyileştirmek ve tutarlı kişilikler yaratmak saplantısı bu gücü yavaş yavaş tüketmekteydi. Ruh doktorları başkalarının iç dünyalarına dışarıdan bakan birer gözlemci durumundaydılar. Kendi iç dünyalarında olup bitenlerin farkına varamadıklarından, bir sabah uyandıklarında tükenmiş, bitmiş buluveriyorlardı kendilerini. Levin'in uykudan korkmasının nedeni buydu.

«Karabasan gördüğün olur mu hiç?» diye sordu kıza.

«Küçükken görürdüm, artık görmüyorum.»

«Konuşmaktan sıkılmadın ya?»

«Hayır, hoşuma gidiyor. Sizden de hoşlandım.»

«Ben de senden hoşlandım, Lucy, sana yardım etmeyi gerçekten istiyorum.»

«Bunu biliyorum, doktor, ama benim yardıma ihtiyacım yok ki.»

«Az önceki konumuza dönelim. Diyelim ki, evinize erkek bir konuk geldi. Babanın bir dostu örneğin. Ona iyi davranır mısın?»

«Kötü biri değilse.»

«Onu okşayıp öper mlsin?»

«Evet.»

«Kucağına oturur musun?»

«Ara sıra otururum.»

«Niye yaparsın bunu?»

«Sokulmak hoşuma gidiyor. Sıcacık.»

«Bacak arasını da eller misin?»

«Ara sıra.»

«Bunu niye yapıyorsun?»

«Demin de söyledim ya, bacak aralarına dokunduğumda erkekler kızarıyorlar ve kıkırdıyorlar. Hoşlarına gidiyor.»

«Nereden biliyorsun?»

«Biliyorum işte.»

Levin kıza bakakaldı. Lucy gibi bir çocuğu ilk kez görüyordu. O yaşta bir çocuğun böylesine kesin konuşması ürkütücüydü. Annesi ondan söz ederken, «yaşına göre olgundur» demişti. Olgunluğun ötesinde bir şeydi bu. Cilveli davranışlarının yanı sıra, yaşıyla hiç bağdaşmayan birçok bilmişlik, aşırı bir kendine güven, hatta bir kurnazlık vardı kızda. Bilinçli bir kurnazlık değildi belki, ama yaşı büyüyüp deneyimi arttıkça bu insanları kandırma yeteneğinin nerelere kadar varabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

«Erkeklerin bacaklarının arasında ne var, biliyor musun?» diye sordu.

«Bilmez miyim?»

«Ne var peki?»

«Pipileri var.»

«Nereden biliyorsun?»

«Herkes bilir bunu. Siz beni bebek mi sanıyorsunuz, Doktor Ted?»

«Bebeklerin nasıl dünyaya geldiklerini annen anlattı mı?»

«Biraz anlattı. Okulda da öğrettiler.»

«Öyleyse sen de bana anlat.»

«Bilmiyor musunuz yoksa?»

«Senden duymak istiyorum.»

«Erkek pipisini karısının bacaklarının arasına sokunca bebek olur.»

«Sana bunu yapmaya kalkışan biri oldu mu?»

«Ne aptalca soru. Ben çoluk çocuğa karışacak yaşa gelmedim daha.»

Bu, sekiz yaşında ve zeki bir kız çocuğunun vereceği bir yanıt mıydı, yoksa olgun bir kadından beklenecek ince bir alay mı? Bir türlü karar veremedi Doktor Levin. Kızın iri mavi gözlerinde alay ettiğini gösterecek br belirti yoktu, ama...

«Erkeklerin pipisine dokunmak hoşuna gidiyor mu?»

«Bazen gider. Yanlış bir şey mi bu?»

«Yanlış olduğunu söylemedim ki.»

«Şey... annem hep böyle söylüyor da.»

«Ya baban?»

«Ara sıra, daha çok annem söyler.»

«Bana güveniyor musun, Lucy?»

«Güvenmek mi?»

«Sana yalan söyleyebileceğimden kuşkulanıyor musun yani?»

«Yoo, hayır.»

«Erkekleri senin yaptığın biçimde öpüp okşamanın yanlış olduğunu söylesem, bana inanır mısın?»

«Şey... Bunu kanıtlarsanız inanırım ancak.»

«Anlıyorum Lucy. Şimdilik bu kadar. Seni tanıdığıma sevindim. Sorularımı açıksözlülükle yanıtladığın için teşekkür ederim.»

«Sizinle yeniden görüşecek miyiz, Doktor Ted?»

«Annene haber vereceğim, o sana söyler.»

«Sizi yeniden görmeyi çok isterim, çok iyisiniz. Sakalınız öyle gülünç ki.»

«Neresi gülünçmüş bakayım?»

«Fırça gibi. Bunu söylediğim için bana kızmadınız ya?»

«Hiç kızmadım, gerçekten de fırça gibi.»

«Sizi seviyorum, Doktor Ted.»

ALTI

Yaşlarının toplamı bir buçuk yüzyıldan fazlaydı, ama huysuzlukta üstlerine yoktu. Feleğin çemberinden geçmişti ikisi de.

Profesör Llyod Craner geniş kenarlı, beyaz şapkasını çıkarıp selam verdi.

«Günaydın, Gertrude.»

Kadın başını kaldırıp homurdandı. Profesör kuma gömülmüş bastonuna dayandı zarif bir hareketle. Kadın eteğinin ıslanmasına aldırmadan sığlıkta geziniyor, elindeki uzun saplı kepçeyle bir şeyler arıyordu. Bacakları ve ayakları çıplaktı.

«Bakıyorum, yine deniz kabuğu topluyorsun,» dedi Profesör Craner.

«Hayır, para düşürdüm de onu arıyorum. Yardım etmek ister misin?»

Profesör tatlı tatlı gülümseyerek bakışlarını denize çevirdi. Güzel bir sabahtı, ama iki mil ötedeki yağmur bulutu kümesi ağır ağır güneye doğru ilerliyordu. «Yağmur geliyor,» dedi.

Gertrude Empt başını kaldırdı, elini gözlerine siper edip baktı.

«Buraya ulaşamaz, profesör. Fener Burnuna ya da Pompano Plajına yağar belki.» Elinde kepçesi ve naylon

torbası, ayaklarını sürüye sürüye denizden çıktı.

«Talihin rasgltti mi?»

«Yarım düzine salyangoz, dört zeytin, iki de deniz yelpazesi.»

Kadın yakına gelince, naylon torbayı şöyle bir tartıp içindeki ıslak kabukları gözden geçirdi Profesör Craner. «Yeşil zeytin benim olsun.»

«Avucunu yalarsın.»

Birlikte yürümeye koyuldular. Gertrude çıplak ayaklarıyla profesörün ancak omzuna geliyordu. Çiçekli basmadan bol giysinin altındaki vücudun tombul ve sımsıkı olduğunu biliyordu profesör. Kadını mayoyla gördüğünde alıcı gözüyle bakmadan edemezdi. Teni pürüzsüz ve parlak, koyu kahverengi gözleri cıvıl cıvıldı. Sert telli, kır saçlarını arkadan bir tokayla tutturmuştu. Bütün dişleri tamamdı, ikide bir sırıtıp bunları göstermeye bayılırdı.

«Güzel bir sabah,» dedi profesör.

«Bütün sabahlar güzeldir.»

Sabah koşusuna çıkmış Iki erkenci yanlarından hızla geçti. Durup baktılar. Biri, otuz yaşlarında sırım gibi bir kadındı. Öbürüyse, koca göbekli, çarpık bacaklı, yaşını başını almış bir erkek. Kadına ayak uyduracağım diye yüzü morarmış, göğsü hızla inip kalkıyordu.

«Kalp krizi geçirmeye aday,» dedi Profesör Craner.

«Florida'da kaçık mı ararsın?»

«Çok doğru. Arkadaşlık edeceği kişiyi, düşünüp taşınıp öyle seçmeli Insan.»

Gertrude adamı şöyle bir süzdükten sonra, «Haklısın, profesör,» dedi.

Arada bir eğilip kıyıya vuran nesnelere göz atarak dolaşmayı sürdürdüler. Midye bağlamış bir tahta parçası, kılıç balıklarının saldırısına uğramış bir kefal leşl, rengi kaçmış bir demet kokina.

Profesör Craner, «Sosyal Sigortalar gelecek yaz aylıklara zam yapacakmış galiba,» dedi.

«O zaman yaşadık demektir.»

Damdan düşer gibi, «Sağlığın iyi mi?» diye sordu adam.

Gertrude durdu, azarlarcasına profesöre baktı. «Senin gibi kart zamparaları iyi tanırım ben. Azıcık yüz bulsan kimbilir nelerden söz edersin.»

«Hatırını sormak istemiştim sadece.»

«Yok canım.»

Bir süre daha yürüdüler. Sonunda, «İyiyim,» dedi kadın «Teşekkür ederim, ya sen?»

«Bomba gibi. Oğlunun evinde rahat mısın?»

«N'oluyoruz? Sorguya mı çekeceksin beni?»

«Kızmasana, laf olsun diye sordum.»

Kadın eliyle bir işaret yaptı. «Şöyle böyle. Ya sen kızının evinde rahat mısın?»

«Eh işte. Bill'i severim. İnsanın kendi evi gibi olmuyor yine de.»

«Bilmez miyim profesör, bilmez miyim?»

Uzaklara bakarak, «Dört yüz dolar emekli aylığı alıyorum,» dedi profesör. «Sosyal Sigortalardan aldığıma ek olarak.»

«Benim de tahvillerim var. Geliri yüksek değilse de bana yetiyor. Kendimi bağımsız hisediyorum hiç değilse.»

«Bağımsız olmak ne güzel şey.»

Gertrude bakışlarını bulutsuz gökyüzüne çevirip, «Kiralar çok yüksek,» dedi düşünceli düşünceli.

Profesör başını salladı. «Öyle ama kıyıdan uzaklaştıkça kiralar da düşüyor tabii. Evlerin bazıları hiç de kötü sayılmaz. Motelleri bile araştırdım. Yıllık ücret üstünden pazarlık edip oda tutabiliyorsun.»

Gertrude durunca profesör de durdu. Meydan okurcasına bakıştılar.

«Sözü nereye getirmek istiyorsun sen?»

«Sana,» dedi Profesör Craner.

Gertrude adamı dikkatle süzdü. «Senin gibi bir bunakla işim yok benim.»

«Kalbimi kırıyorsun.»

Kadın gülerek profesörün koluna vurdu hafifçe. «Peki, peki, önerini düşünürüm.»

«Unutma sakın.»

Ayrılırlarken, Gertrude yeşil zeytini profesöre verdi.

YEDİ

Cumartesi sabahı şafak söktüğünde hava sıkıntılı ve kapalıydı. Değişken bir rüzgâr saatte on beş deniz mili hızla esiyordu. Deniz çırpıntılıydı. Yağmur bulutları gökyüzünde kol geziyordu. Delray Plajı açıklarında hortum meydana geldiği bildirilmişti. Holloway'ler o gün bahçelerinde verecekleri daveti ertelemeyi düşünür olmuşlardı.

Saat on bire doğru bulutlar aralandı, güneş ortalığı yakıp kavurmaya başladı. Isı kırk dereceye yükseldi, pelikanlar ortaya çıktı. Rüzgârın hızını yitirmemiş olmasına şükrediyordu herkes. Boynton Plajı açıklarında köpekbalığı görüldüğü söylentilerine karşın kimse denizden çıkmadı.

Holloway'lerin partisi çocuklar için öğleden az önce başladı. Terasta çocukların sevdiği yiyeceklerle dolu bir masa hazırlanmıştı. Çoğu sekizle on dört yaşları arasında yirmiden fazla konuk birer ikişer kumsala gelmekteydi. On iki yaşındaki Wayne Bending herkesten önce kumsala indi. Elinde naylon bir kordona bağlı sörf tahtası vardı. Blucinden bozma, denizden ve güneşten rengi atmış bir şort giymişti. Tahtayı bir palmiyeye dayayıp kuma

çömeldi, kız kardeşiyle erkek kardeşini izlemeye koyuldu. Beş yaşındaki Harold melodili hesap makinesine yapışmış, deli gibi düğmelere basıp duruyordu. Lucy salına salına kıyıya yürüdü, ayağının ucunu denize soktu. Wayne'e dönüp çok üşümüşcesine titredi. Poz atıyordu düpedüz, su sıcacıktı. Wayne Bending kız kardeşinin güzelliğinin farkındaydı. Hem güzeldi, hem de zırdeli. Bending ailesinde aklı başında olan var mıydı sanki? Annesi, babası, erkek kardeşi hepsi zırdeliydiler. Kendi bile öyleydi belki. Bakışlarını kumsaldaki evlere çevirdi. Bayan Empt terasa çıkmıştı. Sırtında iki parçalı, beyaz bir mayo vardı. Bikini değildi, ama göbeğinin çukuru gözüküyordu. Özellikle açmıştı besbelli. Karşıdan Eddie Holloway geliyordu. Peşinde de kız kardeşi Gloria. Lucy'den sadece bir yaş büyük olduğu halde, minnacık bir bikini giymişti. Hele altı, kibrit kutusu kadardı.

Gloria deniz kıyısına, Lucy'nin yanına gitti. Lucy annesinin zoruyla, tek parçalı, yeşil yollu bir mayo giymişti. Kızlar fısıldaşıp gülüşmeye başladılar hemen. Wayne tiksintiyle başını çevirdi. Edward Holloway sörf tahtasını Wayne'inkinin yanına dayayıp çenesiyle okyanusu gösterdi. «Tadı yok bugün.»

«Bana kalırsa da öyle,» dedi Wayne.

Eddie onun karşısına çöktü, şortunun arka cebinden sigara paketini çıkardı. Birer sigara yaktılar, kasıla kasıla tüttürmeye koyuldular. Wayne boynunu uzatıp Empt'lerin terasına bir göz attı. «Bayan Empt yine orada. Dürbünle seni dikizliyor.»

Eddie Holloway parmaklarını uzun, sarı saçlarında dolaştırarak, «Beyinsiz orospu,» dedi.

«Kadıncağız kızışmış, ne yapsın?»

«Beyni de memeleri kadar büyük olsaydı dâhi olurdu herhalde.»

Oğlanlar birbirlerini yumruklayarak kahkahayı bas-

tılar. Kumsaldaki ve kara yolunun öte yanındaki evlerden akın akın kıyıya gelen yaşıtlarını izlediler bir süre. Kızları tepeden tırnağa inceliyorlardı.

«Beğendiğin kız var mı?» diye sordu Wayne.

«Barbara Fleming. Gün günden güzelleşiyor. Hele bir yıl daha geçsin de...»

«Sue Ann'i nasıl buluyorsun?»

«Bırak yahu. Koca popolu, tahta göğüslü. Bütün veletler plaja doluştu bugün yandık.»

Wayne başını salladı. «Hem de nasıl yandık.»

Eddie izmariti fırlatıp attı. «Biraz sörf yapalım bari. Deniz bombok, ama hiç belli olmaz.»

Sörf tahtalarını alıp denize koştular, gelgelelim dalgalar çok kısa, deniz de fazla çırpıntılıydı. Palmiye ağacının dibine geri döndüler çaresiz. Küçük bir çocuğun frizbisini zorla elinden aldılar, bir süre onunla oynadıktan sonra sıkıldılar.

«Bekle, hemen döneceğim,» dedi Eddie.

Evlerinin arka tarafına doğru uzaklaşıp gözden kayboldu, az sonra da bir havluya sarılmış dört teneke soğuk birayla çıkageldi.

«Bravo arkadaşım,» dedi Wayne. «İyi iş becermişsin.»

Eddie omuz silkti. «Kedi hırsızları bile becerirdi bu işi. Ayyaşların hepsi bizim avluda toplanmış.»

Arada bir geğirerek biralarını yudumladılar. Dünyadan bezmiş gibi bir anlam yerleştirmişlerdi yüzlerine. Çocukların çoğu Holloway'lerin terasına birikmişlerdi. Sosisli sandviçleri, patates kızartmalarını, tatlıları aç kurt gibi mideye indirmekteydiler.

«Sosis ister misin?» diye sordu Eddie. «Dünya kadar yapmışlar, yanında da soğan, turşu, ne ararsan var.»

«Akşama ne pişecek?»

«Biftek.»

«Öyleyse onu beklerim. Aç değilim zaten. Bira falan...»

«Yaa, bira böyledir işte. İnsanı tıkar. Ben aslında Pepsi Kolalı viskiyi yeğlerim, ama şimdilik bununla idare edeceğiz. Dinle ufaklık, içim sıkılıyor. Akşam yemeğinden sonra biraz esrar çekmeye ne dersin? Efkâr dağıtırız.»

«Fena olmaz. Bulabilir misin?»

«Elbette. Annemin diyaframını sakladığı kutuda sürüyle esrarlı sigara var. Bir ikisini yürütsem ruhu bile duymaz. Hem de iyi mal haa. Kafayı adamakıllı tutarız.»

«Oldu bu iş. Saat kaçta?»

«Sana bir işaret çakarım, hemen kirişi kırarız.»

«Nasıl istersen, Eddie.»

İkinci biralarını açtılar. Teresa Empt uzun siyah saçlarını sırtına dökmüş, kumsalda geziniyordu. Başını çevirip onlara bakmadı bile.

«Sen ne dersen de, hiç de fena parça değil,» dedi Wayne.

«Eh işte, memelerine diyecek yok.»

«Onunla sevişmek istemez misin yani?»

Eddie burun kıvırdı. «Olsa da olur, olmasa da. Belki bir kere denerim, gırgırına tabii.»

«Çişim geldi,» dedi Wayne.

«Gidip yüzelim, denize işersin. Balıklar kızmaz, meraklanma. Sonra da havuz başına gideriz, bizim moruklar ne haltediyorlar bakalım.»

Büyükler saat üçe doğru havuz başında ve Holloway'lerin eviyle AIA karayolunun arasında kalan avluda toplanmaya başladılar. Sık tropikal ağaçlar partinin yoldan görülmesini engelliyordu. Saat dörtte kırık deniz kabuklarıyla döşeli park yerinde sekiz araba, havuzda da bir düzine konuk vardı. Holloway'lerin Kübalı aşçıları Maria - Profesör Craner'in sandığı gibi kovulmamıştı - ve Empt'lerin zenci uşağı John Stewart Wellington konuklara hiz-

met ediyorlardı. John Stewart Wellington her üç adıyla birden çağırılması koşuluyla bir günlüğüne Holloway'lere yardıma razı olmuştu.

Saat beşte çocuklar da havuz başına geldiler. Jane Holloway yirmi yetişkin konuk çağırmış, otuz kişilik yemek ısmarlamıştı. Arkadaşlar, kendi arkadaşlarını da peşlerine takmaya bayılırlardı. Konukların bir bölümü şişe şişe içkiler, kavunlar, pastalar getirdiler. Avluda büyük bir şemsiyenin altında kurulan barda viski, beyaz şarap, muzlu ve çilekli kokteyller, alkolsüz içecekler vardı. Barmenlik görevini Bill Holloway üstlenmişti, en iyi müşterisi yine kendisiydi. Havuzdan çıkan konukların çoğu mayolarıyla dolaşıyorlardı, kimileri de evlerine gidip üstlerini değiştirmişlerdi. Birkaç erkek televizyondan Hurricanelerin maçını izliyordu. Çips, peynir, yeşil zeytin, tuzlu fıstık, domates, salatalık, biber, havuç, turp, kereviz sapı dolu tabaklar açık büfeye dizilmişti. Saat altıda John Stewart Wellington koca bir tepsiyle haşlanmış karides getirdi. Biftek, kabuğunda pişmiş tatlı patates ve içine palmiye göbeği de konulmuş karışık yeşil salatadan oluşan akşam yemeği bir lokantaya ısmarlanmıştı. Aşçının kamyoneti saat yedide geldi. Aşçı uzun beyaz şapkasıyla Holloway'lerin tuğla ızgaralarına kömür yerleştirmeye koyuldu.

Jane Holloway konuklara sunulacak çerezleri ve yemekleri saptamış, gereken hazırlıkları yapmıştı. Ev sahibi olarak görevi buraya kadardı. Şimdi gönül rahatlığıyla oradan oraya dolaşıyor, konuklarla gevezelik ediyordu. Ev işlerinden nefret ederdi, partinin tadını çıkarmaya da kararlıydı. Sırtının ve kalçalarının büyük bölümünü gözler önüne seren, siyah tek parçalı bir mayo giymişti. Fok balığı gibi kaygan ve parlak bir görünüşü vardı. İçine limon sıkılmış sodayla yetinmişti akşama dek, artık beyaz şarap içiyordu.

Ronald Bending bir ara yanına geldi. Kadının ağzın-

dan düşürmediği sigarillolardan birini yakarken, «Parti iyi gidiyor,» dedi.

Jane bakışlarını avluda dolaştırdı. «Öyle galiba. Karideslere teşekkür ederim. Grace mi düşündü?»

Adam sırıttı. «Evet, bana kalsa içki getirirdim. Kumsala doğru şöyle bir uzanalım mı, ne dersin?»

Jane iri iri açılmış gözlerini adama dikti. «Bu da nereden çıktı şimdi?»

«Seninle bir şey konuşacağım. Çok sürmez canım, birkaç dakika.»

Kadın bir an düşündükten sonra, «Olur,» dedi. «Karını meraklandıralım biraz.»

Ronald Bending avludan kumsala inen patikada Jane'in ardı sıra yürüdü. Kadının biçimli baldırlarından, sımsıkı butlarından, inip kalkan kalçalarından gözlerini ayıramıyordu. Güzel kadındı, güzelden de öte, bir içim su...

Dizlerine kadar denize girdiler, bir dizi yelkenlinin esintiye karşı yol almasını izlediler. Kimsecikler yoktu görünürde.

«Başla bakalım,» dedi Jane.

«Şeyy, esrarlı sigaran var mı?»

Kadın, «Hoppala,» dedi öfkeyle. «Beni bunun için mi buralara kadar sürükledin?»

«Yoo, yoo. Asıl nedeni bu değil. Sigaram bitmiş de, şimdi aklıma geldi.»

Kadın içini çekti. «Bende var. Yemekten sonra veririm.»

«Sağol. Baksana Jane, kocan Luther Empt'in önerisinden söz etti mi?»

«O gece kumsalda çıkardığınız rezaleti duymayan kalmadı. Bill kendine bir tabanca alacakmış.»

«Şaka ediyorsun.»

«Ne şakası. Gerçekten alacak.»

«Ne halt edecekmiş tabancayla?»

Kadın omuzlarını silkti.

«Anlaşılan, aydedeyi vurmayı aklına koydu.» dedi Ronald. «Luther'in önerisini anlatmadı mı?»

«Kasetlerle filmlerle ilgili bir şeyler geveledi, ama kulağım onda değildi. Doğru dürüst konuşamıyordu zaten, sarhoşluktan dili dolaşıyordu.»

«Luther yeraltı dünyasından birtakım adamlardan bir öneri almış. Onların çektikleri seks filmlerini kaset haline getirecemiş.»

«Vay, vaay.»

«Bir şirket kurmak niyetinde. Bill'le beni de ortak almak istiyor. Adamlar iki yüz elli bin dolar borç verecekler-miş. Biz üçümüz de iki yüz ellişer bin dolar koyacağız. Bir de rapor hazırlamış, Bill göstermedi mi?»

«Hayır.»

«Söyle de göstersin. Altın madeni, altın. Düşlerinde bile göremeyeceğin kadar çok para.»

«Yasalardan ne haber?»

«Avukatların söylediğine göre tehlikesi çok azmış. Filmlerin yapımcısı biz olmayacağız ki, biz sadece işin teknik yanını halledeceğiz.»

«Demek öyle. Bunları neden anlatıyorsun bana?»

«Bill'i bilmez misin? Bir şeye karar verebilmesi için onu dürtüklemek gerekir. Bunu da ancak sen yapabilirsin. Kandır onu, Jane. Bu işe girmeyi çok istiyorum, Bill olmazsa yeterli parayı denkleştiremeyiz. İki yüz elli bin dolar sizin için nedir ki?»

Jane sığlıkta çemberler çizerek bir süre düşündü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını eğmişti. Hafif tekmelerle suları sıçratıyordu arada bir,

Birden başını kaldırdı. «Bu işten benim çıkarım ne olacak?»

«Hey Tanrım, zengin olacaksınız.»

«Zaten zenginiz.»

«Daha da zengin.»

«Bill'in zengin olmasından söz etmiyorum ben, bana ne kadar düşecek onu öğrenmek istiyorum. Sadece bana. Bill'i kandırırsam.»

Ronald'ın bakışları hayranlık doluydu. «Senin kadar akıllı kadın görmedim. Ne kadar istiyorsun?»

«Pastadan ince bir dilim. Kalın olmasa da olur, o kadar açgözlü değilim.»

«Belirli bir komisyona ne dersin? Peşin olarak tabii.»

«Kaç para?»

«Luther'e danışmam gerek.»

«Acele etme, önce şu raporu okuyacağım. Kararımı sana bildiririm.»

«Gelecek hafta olur mu? Motelde.»

«Olabilir. Bana telefon edersin. Hadi artık dönelim.»

«Esrarlı sigarayı unutma sakın.»

Önde Jane, arkada Bending kumlara bata çıka geri döndüler.

Havuzun çevresine dörder kişilik masalar kurulmuş, çocuklara uzun bir portatif masa hazırlanmıştı. Masalarda parlak renkli tropikal çiçekler göze çarpıyordu. Masa örtüleri kâğıttandı, ama tabaklar seramikti. Büyüklere paslanmaz çelik, çocuklara plastik çatal bıçak takımları konulmuştu. Çocuklara ayrılan masada sadece alkolsuz içecekler vardı, gelgelelim Wayne'le Eddie işin kolayını bulmuşlardı. Arada bir sıvışıyorlar, boş Koka Kola tenekelerine mutfaktan yürüttükleri birayı dolduruyorlardı. Masaya döndükten sonra da bira dolu tenekeleri gözlerinin önünden ayırmıyorlardı elbet. Küçüklerin arasında, bu işi bilenler varsa bile, büyüklere yetiştirmeye cesaret edemezlerdi.

Aşçı yamaklarından biri kâğıt kalemle masaları dola-

şıp bifteklerini az pişmiş, orta ya da iyi pişmiş isteyenleri not etti, ardından da aşçı işe girişti. Davet için tutulmuş bir akordeonist masaların arasında dolaşarak İspanyol ezgileri çalıyordu.

Eddie Holloway çocukların masasının başında oturmuştu. Sıkıntıdan patlayacak gibiydi. Küçükler arasında disiplin sağlamakla görevlendirilmişti, ama olanaksızdı bu. Bağırış çağırışlar, itiş kakışlar gırla gidiyor, yiyecekler havada uçuşuyordu. Eddie'nin yanında Wayne, onun yanında da kardeşi Harry vardı. Wayne kardeşinin bifteğini keseceğine söz vermişti annesine. Oysa Harry bifteği elma gibi eliyle yemeğe koyuldu. Kardeşinin oburluğundan tiksinen Wayne uğraşmaktan vazgeçti.

Oğlanlar bir yana, kızlar bir yana toplanmışlardı. Gloria Holloway en yakın arkadaşı Lucy Bending'le yan yana oturmuştu. Gloria kendini beğenmiş bir kızdı. Kestane rengi saçları ayda bir kez berberde perma yapılırdı. Herkese tepeden bakardı, ama ön dişlerinden birinin eksik oluşu bu tavrına doğrusu gölge düşürüyordu. Lucy'den daha ince ve daha kemikliydi. Vücut yapısını pek beğenirdi. Çok ünlü bir manken olmayı aklına koymuştu. Gelgelelim masadaki şamataya aldırış etmeden yemeklerini yerlerken, fikrini değiştirdiğini söyledi Lucy'ye.

«Sahne, perde ve televizyon yıldızı olacağım. Dünyayı geziyorsun bir kere, sonra filmlerde giydiğin elbiseler falan senin oluyor, zenginlerden evlenme önerileri alıyorsun, reklam filmlerinin televizyonda her gösterilişinde para veriyorlar, milyonlar kazanıyorsun yani.»

Lucy merakla sordu. «Bunları kim söyledi sana?»

«Babam. O bilir.»

«Ah tabii, tahmin etmeliydim. Baban bankacı ya...»

Gloria Lucy'ye iyice sokulup, «Dinle bak,» dedi alçak sesle. «Dün gece annemlerin yatak odasının önünden geçerken içeriden sesler duydum. Annemin sesini daha doğ-

rusu. İktidarını kazanmak istiyorsan doktora görünmelisin, diyordu babama. Ne garip değil mi?»

Lucy düşünceli düşünceli bifteğini çiğnedi. «Gerçekten garip... Iktidarla doktorun ne ilgisi var?»

«Ne bileyim? İktidar devlet başkanlarıyla, yargıçlarla falan ilgili bir şeydir benim bildiğim. Onlar bu duruma gelmek için doktora mı gitmişler yani?»

«Hiç sanmam.»

«Her neyse ben film yıldızı olmaya karar verdim. Dünya kadar giysi, ayakkabı, şimdiki evimizden çok daha büyük bir ev, bir sürü hizmetçi. Temizlik, yemek falan için. Yat bile alırım belki.»

Lucy hevesle atıldı. «Araba da.»

«En az iki tane, hatta üç. Çok zengin biriyle evlenirim herhalde. Yaşlı olsun ki, gözü benden başkasını görmesin. Erkek arkadaşlarım da olacak elbet. Bifteğimi bitiremeyeceğim, sen yer misin?»

«Yoo, sağol. Doydum. Harry'ye ver, herkesin artığını yemeye bayılır o.»

Gloria bifteğinden geri kalan parçayı Harry'ye uzatınca, kalın camlı, bağa çerçeveli gözlüğünün gerisinde gözleri parladı oğlanın. Kızlar ellerini kavuşturup arkalarına yaslandılar, tatlı servisini beklemeye koyuldular.

Karanlık bastırmıştı. Havuzu çevreleyen palmiyelerin gövdelerine asılı Japon fenerleri yanıyordu. Tatlı da yenilip bittikten sonra masalar temizlendi, geriye çekildi. Aşçının yardımcıları kendi getirdikleri sandalyeleri ve gereçleri toplayıp ayrıldılar. Saatlerdir çalmaktan yorulan akordeonist de dinlenmeye gitti. Bill Holloway çalışma odasındaki müzik setine uzun kablolarla bağlı iki hoparlörü dışarı çıkardı. Konukların arasındaki genç çiftler ve çocuklar disko müziğiyle dans etmeye başladılar.

Şeyh Bending, «Yemek nefisti,» dedi ev sahibesine. «Patlayıncaya kadar tıkındım.»

«Şimdi de esrarlı sigara istiyorsun anlaşılan.»

Jane'in gözleri parlamıştı. «İyi mal mı acaba?»

Bending ağzını kadının kulağına yaklaştırdı. «Hayır, gerek kalmadı, Tom Janssen kokain getirmiş.»

Jane'in gözleri parlamıştı. «İyi mal mı acaba?»

«Öyle diyor. Arabasındaymış, beyaz Jaguar'da. Çekmek ister misin?»

«İyi olur.»

«Sürü halinde gidemeyiz. Kimseye çaktırmadan tek tek sıvışalım.»

«Kimler çekecek?»

«Sen, ben, Tom, Luther ve Tom'un fıstığı.»

«Şu tangalı kız mı?»

«Ta kendisi.»

«Tom'a söyle de kıza ağda yaptırsın.»

Bending gevrek gevrek güldü. «Belki öyle hoşlanıyordur, ne biliyorsun?»

Jane Bending esrarlı sigara almak için odasına gitmedi. Gitseydi oğlu Eddie'yi çekmecesinden esrar aşırırken yakalayacaktı.

Eddie başıyla Empt'lerin evini göstererek Wayne'e işaret çaktı. Wayne yerinden kalktı, usulca avludan dışarı süzüldü. Kardeşi Harry'yi, annesi ya da Lucy götürsündü eve. Oğlan tıkınmaktan sandalyesinde uyuyakalmıştı. Sevgili hesap makinesi uyurken bile elindeydi. Devrilip düşmeseydi bari. Hızlı adımlarla karayoluna çıktı, yolu izleyerek bir süre yürüdükten sonra Empt'lerin evine giden çakıllı araba yoluna ulaştı. Dövme demirden büyük bahçe kapısını kilitlemezlerdi. Içeri girip kapıyı usulca çekti, uzun ve sık tropikal bitkilerle ağaçların arasına dalarak ilerledi. Hollowey'lerin avlusundaki müzik belli belirsiz duyuluyordu. Konuklar kafayı adamakıllı tutmuşlardır, diye düşündü tiksintiyle. Bundan sonra olacaklar belliydi. Arkadaşlarının

karılarına sulanırlar, çılgınca kahkahalar atarak giyinik birini havuza iterlerdi. Hepsinden tiksiniyordu.

Wayne bedeni uzun, bacakları kısa, tıknazca bir oğlandı. Boynu kalın, omuzları dardı. Yakışıklı olmadığını biliyordu, ama futbolda üstüne yoktu. Bilek güreşindeyse onu yalnızca Eddie yenebilirdi. Gerçekten babasının oğlu olup olmadığını merak ederdi bazı bazı. Babası hem yakışıklıydı, hem de çok uzun boylu. Onun kadar uzun boylu olacağını hiç sanmıyordu. Babasının sarışınlığından, güleryüzlülüğünden, kadınları tavlama yeteneğinden de yoksundu. Esmer ve asık suratlıydı. Kızlar yüzüne bile bakmazlardı.

Sonunda, aradığı yeri buldu. Tahta kafesten yapılmış, kubbeli, sekizgen biçimindeki çardak, pembe, sarı ve beyaz çiçekli Hint yaseminlerinin arasındaydı. İçeride, Viktorya stili üzüm salkımı ve asma yaprağı biçiminde demir oymalı iki beyaz sandalyeyle çifter kişilik iki de koltuk vardı. Gazete ya da dergi fotoğrafçıları resim çekmeye gelmedikçe, Empt'lerin bu çardağa adım attıkları pek enderdi. Oysa Eddie Holloway ve Wayne Bending esrar çekmek, bira içmek ya da sadece gevezelik etmek amacıyla buraya sık sık gelirlerdi. Eddie bir gece çardağa iki kız atıp keyif çatmaktan söz edip duruyordu.

Demir oymalı sandalyelerle koltukların görünüşleri güzeldi, gelgelelim minderleri yokken üzerlerine oturmak iğneli fıçıya oturmaktan farksızdı. Wayne sert toprak zemine bağdaş kurup oturdu. Empt'lerin evinin alt katından hafif bir ışık sızıyordu, ama evsahipleri bu saatte partiden dönmezlerdi. Oğlan kamburunu çıkarıp düşüncelere daldı. Henüz on iki yaşında olmasına karşın, canına tak etmişti yaşamak. Hiçbir şeyin tadı yoktu, hiçbir şeyin. Yeryüzünü ateşe vermek geçiyordu içinden. Yakıp yıkmak, öldürmek, yağmalamak... Her şey öylesine anlamsızdı. En korkuncu, insanların söyledikleriyle yaptıkları arasındaki uçurumdu. Herkes yalancıydı. Herkes dü-

zenbazdı. Birbirlerine kazık atabilmek için yapmayacakları yoktu. Boktandı insanlar. Bunu anladı anlayalı öfkeden kuduruyordu. Işte babası... İşte anası...

Hafiften bir ıslık sesi duyunca doğruldu. Eddie Holloway tembel adımlarla çıkageldi. Dişleri ve saçları karanlıkta parlıyordu.

«Getirdin mi?» diye sordu Wayne.

Eddie yere çöküp, «Getirdim elbet,» dedi. «Bir, iki tane daha alacaktım ya, topu topu sekiz tane kalmıştı zaten.»

«İkisinin eksildiğini annen farketmez mi?»

Eddie omuz silkti. «Farketse de Maria'nın aşırdığını sanır. Ne geceydi, Tanrım... Ne boktan parti. Hadi, sigaraları hemen yakalım da kafamızı bulalım.»

Wayne Bending'in dertlerinden biri de buydu işte. Daha önce Eddie'yle birlikte iki kez esrar içmiş, onun talimatlarına uygun olarak dumanı iyice içine çektiği halde, kafayı bir türlü bulamamıştı. Eddie'nin kendinden geçtiğini görünce paniğe kapılmıştı. Eddie gibi yakışıklı, herkesin hayranlık beslediği birinin üstünde iyi bir izlenim bırakmak, ona kendini sevdirmek, onun sırdışı olmak için neler vermezdi. Rol yapmak zorunda kalmıştı sonunda. Eddie'yi taklit ederek boylu boyunca yere uzanmış, gözlerini devirmiş, «Aman Tanrım, uçuyorum, harika bir şey bu,» diye mırıldanmıştı. Düzenbazların arasına o da katılmıştı böylelikle.

İki kafadar esrarlı sigaralarını yaktılar, bön bön sırıtarak dumanı içlerine çekmeye koyuldular. Çok geçmeden sigaralar parmaklarının ucunu yakan birer izmarite dönüştü. Eddie sigarasını söndürdü, sırtüstü uzanıp kollarını iki yana açtı. Kendi kendine kıkırdıyor, ayaklarını hafifçe yere vuruyordu. Wayne Bending nedenini bilemediği bir dürtüyle birden yana döndü, dirseklerine dayanıp Eddie'nin üstüne eğildi. Yüzünü yaklaştırıp delikanlının dudaklarına yapıştı. Uzun sürmedi bu, ama kısa da sayılmazdı. Sonun-

da Eddie başını çevirdi, Wayne'in parıldayan gözlerine baktı. Yumuşak bir gülüşle, «Seni kaçık seni,» dedi. «Ne yaptığını sanıyorsun sen?»

SEKİZ

Sabık Senatör Randolph Diedrickson yaşamının geri kalan günlerini, İç Savaş öncesinden kalma bir çiftlik evinden çok, New England'lı bir tacirin konağına benzeyen, üç katlı evinde tüketmekteydi. Evin dış cephesi baştan aşağı beyaza boyanmıştı. Giriş kapısının üstünde renkli camdan, yelpaze biçiminde bir pencere göze çarpıyordu. Kemerli kapıları ve pencereleri, tahta oymalarıyla pek şatafatlı bir görünüşü vardı yapının.

Romatizmal mafsal iltihabı yüzünden tekerlekli sandalyeye bağlanmış olan Senatör, bu eski evin içine bir asansör koydurmuştu. Aküyle çalışan tekerlekli sandalyesiyle rahatça inip çıkabiliyordu. Zaten vaktinin çoğunu ya en üst kattaki çalışma odasında ya da terasta geçirirdi. Ev iki dönümlük bir bahçenin ortasındaydı, en yakın komşular da tek katlı evlerde oturduklarından, teras tam anlamıyla gözlerden uzaktı. Konuklarına, «Burada kendimi Tanrıya yakın hissediyorum,» derdi Senatör. Şaka edip etmediğini kestirmek olanaksızdı. Çokları, yüzündeki ciddi ifadeye aldanır, gerçeği söylediğine hükmederlerdi.

Sabahları anılarını teybe okurdu genellikle. Otuz altı yılını Birleşik Devletler Kongresinde geçirmişti ve o civcivli günlere ilişkin anılarının tarihçilerin ilgisini çekeceğinden emindi. Senatörün evde yatıp kalkan özel sekreteri —beyaz ve erkek— ikinci kattaki odasında, bantları daktiloya çekerdi. Başı sonu belirsiz, dilbilgisi yanlışlarıyla dolu tümcelerle boğuşmak da ona düşüyordu elbet. Senatör henüz

1956 yılında olduğu halde, anılar daha şimdiden 800 daktilo sayfasını bulmuştu.

Evde sekreterden başka, bir aşçı ve ortalık işlerine bakan zenci bir karı koca vardı. Evden konuk eksik olmadığından başlarını kaşıyacak vakit bulamazlardı. Yatıya gelenler bile olurdu ara sıra. Senatör, Jane Holloway ve bankacı kocasını, iki yıl önce, Demokrat Partili bir adayın seçim kampanyasına bağış toplamak amacıyla düzenlediği kokteyl partide tanımıştı. O gün bugündür Jane'le sık sık görüşürlerdi. Bu ilişki ikisi için de yararlı olmuştu doğrusu. Jane geldiğinde çoğunlukla terasa çıkarlar, teras kapısını kilitlemeyi de unutmazlardı.

Oldukça büyük olan terasın üç yanı branda beziyle çevrilmiş, tepesine de yarıya kadar yine branda bezinden bir tente gerilmişti. Senatör günışığının azdırdığı bir deri hastalığı çektiğinden, güneşten uzak dururdu. Terasın bu bölümünde bez minderli, rahat koltuklar, tekerlekli şezlonglar, bambu bir içki dolabı ve hem evin içiyle, hem de dışarıyla konuşulabilen bir telefon vardı.

Jane Holloway pırıl pırıl bir pazartesi sabahı yakıcı güneşin altında anadan doğma yatıyordu. El ve ayak parmaklarına varıncaya dek her yanını yağlamış, gözlerine de vazelinli birer bez parçası koymuştu. Güneş yağı, deri bantlı sandaletleri, yarısı içilmiş buzlu çayı ve el radyosu gölgede, koltuklardan birinin altındaydı. Evsahibi konuşmaya başlayınca radyoyu kapatmıştı. Senatör dizlerine ince bir şal örtmüş, tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Pembe bir gömlekle pembe bir hırka vardı sırtında. Koca kafasına geniş kenarlı, üstünde zımbalı hava delikleri bulunan, beyaz bir balıkçı şapkası oturtmuştu. Kapı gibi bir adamdı vaktiyle. Şimdi biraz çökmüşse de heybetinden pek bir şey yitirmemişti. Buruşuk yanakları, sarkık çenesi ve çift kat olmuş gerdanıyla buldog köpeklerine benziyordu. Genişlemiş kılcal damarlar, tostoparlak burnunu ve

yaşlılık lekeleriyle dolu yüzünü örümcek ağı gibi sarmıştı. Tekerlekli sandalyenin kollarını sımsıkı kavrayan elleri kemikli ve benek benekti. Karşısındakini hemen etkileyen, gür ve uyumlu bir sesi vardı. Bir gazeteci onun için, «Senatörün ağzından dökülen her sözcük sanki bala batırılmış ve altın bir çengelli iğneyle kurumaya bırakılmış gibi» diye yazmıştı yıllar önce.

Sözcüklere basa basa, «Martin County'de bir banka var,» dedi. «Daha doğrusu bir bankalar zinciri. Bir, iki ay içinde bir el değiştirme girişimine hedef olacak.»

Jane kıpırdandı. «Ya sonra?»

«Girişim başarısızlıkla sonuçlanacak ve hisse senetleri eski değerine dönecek elbet,» diye gürledi senatör. «Ne var ki, girişim haberi yayılınca hisselerde bir yükselme bekleniyor. Bilmen gereken şeyleri bir kâğıda yazdım. Vakit yitirmeden hisse senedi alırsan kazançlı çıkarsın. Benim salık verdiğim borsacıya git lütfen. Ağzı çok sıkıdır.»

«Sağolun, senatör. Size danışmak istediğim bir şey var.»

«Dostlarıma yardımcı olmak benim için en büyük zevktir, bilirsin. Anlat bakalım.»

Jane, Luther Empt'in kocasına ve Şeyh Bending'e yaptığı öneriyi, Bending'le aralarında geçen konuşmayı, Empt'in hazırladığı raporu, kocasını kandırmak için açıktan para istediğini tek tek anlattı. Senatör bulanık ve kanlı gözlerini kadının çıplak bedenine dikmişti. Bakışları onun gümüş rengi saçlarında, göbeğinin çukurunda, kasıklarındaki tüylerde, yaldızlı ayak tırnaklarında gidip geliyordu.

Sonunda, «Ne dersiniz?» diye sordu kadın.

Senatör hemen yanıt vermedi. Jane bez parçalarını gözkapaklarından çekip yere fırlattı, yüzüstü döndü, başını koluna yaslayıp adama baktı. Bacaklarını iki yana açmıştı. Yağlı kalçaları gün ışığında donuk donuk parlıyordu.

«Şu Luther Empt Yahudi mi?»

«Bilmiyorum,» dedi kadın. «Pek sanmam. Polonyalı ya da Ukraynalı galiba.»

«Luther'e bu işi öneren o iki adamın adları neymiş?»

«Anımsamıyorum, ama raporda yazılı. Ah, evet birinin adı Rocco'ydu.»

Senatörün heybetli göğsünden kükremeyle horultu arası bir ses yükseldi. Konuşmaya başladığında sesinde alay yoktu. «Birleşik Devletler Senatosunda halka hizmet verdiğim günlerde, Rocco adını taşıyan kişilerle asla iş yapmamayı kendime ilke edinmiştim. Her neyse... Sen şu adamların adlarını tam olarak bildir bana. El altından bir araştıralım bakalım.»

«Eve döner dönmez rapora bakıp sizi ararım. Öneriye aklınız yattı mı?»

Adam içini çekti. «Bu yüce ülkede pornografi piyasasından elde edilen yıllık kazancın ne olduğunu biliyor musun?»

«Milyonlarca dolar sanırım, belki de yüz milyonlarca.»

«Son gördüğüm rakam altı milyardı. Yılda tam altı milyar dolar. Bu işte para olduğu kesin, ama tehlikesiz olduğu da söylenemez.»

Jane, «Yasalar...» diyecek olduğuysa da, sözü kadının ağzına tıkadı senatör. «Yoo, Luther'in danıştığı avukatla aynı kanıdayım. Yasalardan yana korkulacak bir şey yok. Asıl tehlike, bu öneriyi yapan adamların kişiliklerinde.»

«Luther çetin cevizdir, senatör, yeraltı dünyasının adamlarıyla bile başedebilir.»

Senatör hafifçe güldü. «Çetin ceviz haa? Çetin cevizin ne olduğunu ne sen bilirsin, ne Luther. Suç örgütlerinin, örgüt denildiğine bakma, ülkemizin endüstrisinde ve yönetiminde olduğu gibi, bu örgütlerde de bir başıbozukluk hüküm sürer. Her neyse, işte bu suç örgütlerinin üyeleri senin düşünemeyeceğin kadar acımasız kişilerdir. Kandı-

rıldıklarından, oyuna getirildiklerinden ya da kazıklandıklarından kuşkulandıkları anda, Empt'e, Bending'e ve kocana neler yapabileceklerini kestirebiliyor musun?»

«Öldürürler mi?»

«O kadar kaba değiller canım, istedikleri adamı yok ediverirler yalnızca. Kırıntısı bile bulunmaz, sanki hiç yaşamamış gibi. Tehdit mektuplarının, sokağa fırlatılmış cesetlerin modası çoktan geçti.»

Jane omuzlarını kısıp ürperdi. «Billi bu işi unutup gitsin öyleyse.»

«Acele etme. Tehlikeyi göze almadan büyük paralar kazanılmaz. Bana şu adları ver, gerisine şimdilik karışma.»

«Sağolun, senatör. Artık gitsem iyi olacak.»

Jane ayağa kalktı, adamın gözlerinin üstünde olduğunu bildiğinden uzun uzun gerindi, eğilip büküldü. Sonra ağır adımlarla senatörün yanına gitti, tekerlekli sandalyenin önünde diz çöktü. Şalı yere fırlattı, alışık hareketlerle adamın fermuarını indirdi. Becerikli parmaklarıyla aradığı şeyi çekip çıkardı.

Senatör, «Böyle durduğuna bakma,» dedi hüzünle. «Şu elinde tuttuğun şey gerçek bir antikadır.»

Kadın öne eğilerek, «Başlıyoruz, senatör,» dedi. «Fazla heyecanlanmayın sakın.»

Adam gözlerini yumdu, elleri koltuğun kollarını daha sıkı kavradı.

Jane'in Şeyh Bending'e söylediği doğruydu, senatör ona elini bile sürmüyordu.

DOKUZ

Grace Bending ince, uzun bir kadındı. Baston yutmuş gibi dimdik yürürdü. Sert ifadeli, keskin yüz hatları, pürüzsüz bir ten, sıcaklıktan yoksun, zoraki bir gülümseme...

Duygularını ele vermeyen, soğukkanlı görünüşünü büyük bir çabayla gerçekleştirdiği belliydi. Dr. Theodore Levin'in muayenehanesine ikinci kez geldiğinde, beyaz ketenden, çok sade bir etek ceket, yarı saydam çorap ve alçak topuklu ayakkabılar giymiş, boynuna da minik unutma - beni çiçekleriyle bezeli bir eşarp bağlamıştı. İlk gelişinde tek bir örgüyle sımsıkı tepesine topladığı, güneşten yol yol rengi açılmış uzun saçlarını omuzlarına dökmüştü bugün.

Geçen kez sinirli ve gergindi. Alt dudağını kemirip durmuş, hatta bir ara gözyaşlarını tutamamıştı. Şimdi sakin bir hali vardı. Doktorun gösterdiği koltuğa yerleşip rahatça arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. Nefis bacaklar, diye düşündü Levin. Süs eşyası takmamış, koku da sürmemişti.

Kadın, «Lucy'yi kabul etmenize çok sevindim,» diyerek söze başladı.

Levin başını salladı. «Bu kararım bir aile anlaşmazlığına yol açmamıştır umarım.»

«Yoo, hayır. Kocam da, ben de kızımızın iyiliği için elimizden geleni yapmaya hazırız. Lucy sizi çok sevmiş. Ne dersiniz, doktor, kızımın sorunu var mı gerçekten?»

Doktor, «Evet,» dedi içini çekerek, «Sorunu var, ama bu soruna yol açan nedenleri nasıl çözümleyebileceğimizi, Lucy'nin haftada kaç kez buraya geleceğini şimdiden söyleyemem. Önce onu bir sağlık muayenesinden geçireceğiz. Gelecek hafta uygun mu?»

«Elbette, okuldan sonra gelebilir. Muayeneyi ortağınız yapacaktı, öyle değil mi?»

«Evet, Doktor Mary Scotsby. Yıllardır birlikte çalışırız. Doldurduğunuz soru formlarından gerekli bilgileri edindim. Yine de sormak istediğim birkaç şey daha var.»

«Buyrun sorun, doktor.»

«Kızınız yatağını ıslatır mı?»

Grace Bending hafif bir sarsıntı geçirdi. Gülümseme

si donmuş, soğukkanlı yüz ifadesinde belli belirsiz bir değişiklik meydana gelmişti. İlk görüşmelerinde kadının, Lucy'nin davranışlarını tanımlamak için kullandığı sözcükleri anımsadı Doktor Levin. Korkunç, çirkin, tiksinti verici...

«Artık ıslatmıyor, doktor,» dedi kısaca. «Eskiden yapardı.»

«Kaç yaşındayken?»

«Üç, dört yıl öncesine kadar, haftada iki, üç kez yapıyordu.»

«Artık yapmıyor demek.»

«Hayır.»

«Birdenbire mi kesildi?»

«Evet, doktor.»

Levin bir an düşündü. Yatağa işemenin birdenbire kesilmesi olmayacak şey değildi, içine bir kuşku düşmüştü. Kadının yalan söylemesi için bir neden yoktu yine de. Bu konuyu, üstünde konuşulmayacak kadar iğrenç buluyorsa, o başkaydı elbet.

«Kızınız... eee... şu aşırı sevgi gösterilerini erkek kardeşlerine, yaşıtlarına ya da kendinden birkaç yaş büyük oğlanlara da yöneltiyor mu?»

«Hayır, doktor.»

«Aybaşı oldu mu?»

«Olacak şey mi, doktor? Çocuk daha sekiz yaşında.»

«Çok küçük yaşlarda aybaşı olan kız çocukları görülmüştür, Bayan Bending. Lucy kendini doyuma ulaştırıyor mu?»

«Kesinlikle hayır.»

«Ara sıra yapıyordur belki.»

«Hayır, asla.»

Grace Bending'in böylesine kesin bir dille yanıt vermesi Levin'i hayrete düşürmüştü. Ya bile bile yalan söylüyordu ya da kötü bir gözlemciydi. Kızının doğal olmayan

cinsel davranışlarına çare aramak için buraya gelmişti bu kadın. Şimdi de tutmuş kızın doğal davranışlarını yadsıyordu. Bu tutum, garip olduğu kadar anlamlıydı da.

«Lucy'nin tırnak yemediği belli, Bayan Bending. Sorununu çözmeme yardımcı olabilecek, bu türden herhangi bir alışkanlığı var mı?»

«Hayır, doktor, hiç yok.»

«Yemekle arası nasıl? İştahlı mı?»

«Ah, evet.»

«Yatıştırıcı ya da canlandırıcı ilaçlar kullandığı olur mu?»

«Hayır, ara sıra çocuk aspirini veririm, o kadar.»

«Çalışkan bir öğrenci midir?»

«Evet.»

«Kitap okumayı sever mi? Ders kitaplarının dışında yani.»

«Hem de nasıl. Elinden kitap düşmez. Haftada en az bir kere kitaplıktan kitap alır.»

«Okuduğu kitapları denetler misiniz?»

«Kuşkusuz, doktor.»

«Pekâlâ. Günde kaç saat televizyon izler?»

«Iki saat kadar. Hafta sonları daha fazla tabii.»

«Programlar arasında ayırım yapar mı? Hangilerini daha çok sever?»

«Waltonlar, Küçük Ev gibi aile dizilerini daha çok seviyor galiba. Çok normal yani.»

Levin, çok normal, diye içinden geçirdi. Çok normal de, erkeklerin pipilerini okşamaya bayılıyor nedense... İlk görüşmelerini düşündü. Başlangıçta düşmanca bir tutum takınmıştı Ronald Bending. Konuşmayı kadın yürütmüş, sert çıkışlar yapan kocasının iki kez sözünü kesmişti. Ne var ki, biraz sıkıştırılınca kadın pes etmiş, işin güç yanını anlatmayı kocasına bırakmıştı. O günkü tutukluğu şimdi de sürü-

yordu. Gerginliği azalmıştı, dili çözülüyordu, ama yeterli değildi. Direncini kırmak, sakladığı gerçekleri su yüzüne çıkarmak hayli vakit alacağa benzerdi.

«Bayan Bending, Lucy'nin çok arkadaşı var mı?»

«Pek çok, en yakın arkadaşı da komşumuzun kızı Gloria Holloway.»

«Özel bir erkek arkadaşı var mı?»

«Birçok erkek arkadaşı var, ama özel biri olduğunu sanmıyorum.»

«Âşık oldu mu hiç?»

«Bildiğim kadarıyla hayır.»

«Günlük tutar mı?»

«Tanrı aşkına doktor, ne garip bir soru bu. Bilmiyorum, tutmuyor galiba.»

Kadının «Tanrı aşkına» deyişini belleğine yerleştirdi Levin. Lucy de aynı deyişi kullanmıştı. Kız çocukların annelerini, erkek çocuklarınsa babalarını taklit etmeleri doğaldı. Ne var ki, şimdiki koşullarda çok yersiz kaçmıştı bu «Tanrı akşına.»

«Lucy'nin sizin uygun bulmadığınız sözcükler kullandığı olur mu?»

«Ayıp sözcükler mi yani? Hayır, ben kızıma iyi bir terbiye verdim.»

«Kahrolası, cehennemin dibine gitsin, gibi deyişler de mi kullanmaz?»

«Kırk yılda bir belki.»

«Sadece bunlar mı?»

Grace Bending kıpkırmızı kesildi. «Bir keresinde bok demişti. Ama yalnız bir kez.»

«Ya açık saçık sözler?»

«Hayır, asla.»

«Lucy'nin ağabeysi ve kardeşiyle olan ilişkilerini nasıl tanımlarsınız?»

«Ara sıra kapıştıkları olursa da genellikle iyi geçinir-

ler. Kimi zaman üçü birlik olup bana ve kocama karşı çıkarlar. Önemli konularda değil tabii.»

«Örnek verebilir misiniz?»

«Biz sevdiğimiz bir televizyon programını izlerken, onlar başka kanalı açmak isterler örneğin. Bizim evde tatsızlık çıktığı pek enderdir, doktor. Çocuklarımın üçü de terbiyelidir.»

«Şanslısınız doğrusu.»

«Ben de öyle sanırdım.»

«Peki ya şimdi?»

«Lucy'nin bu durumu beni allak bullak etti.»

Levin öfkesini belli etmemeye çalıştı. Kadın kızının doğal olmayan davranışlarını sürekli kendi açısından değerlendirmekteydi, kendi rahatı kaçmamış olsa üstünde bile durmayacaktı belki. Kadının burnunu sürtmek için değilse de, ona herkes gibi etten kemikten yapılmış olduğunu anımsatmak için bir girişimde bulundu.

«Bayan Bending,» dedi yumuşak bir sesle. «Kızınızla ilgili sorularım bir önbilgi toplama niteliğindeydi. İleride sizinle, kocanızla, Lucy'nin ağabeysi ve erkek kardeşiyle, Lucy'yle yapacağım görüşmelerden bu konuları biraz daha deşeceğim. Şimdi de sizden söz edelim.»

«Nasıl isterseniz.»

«Siz zeki bir kadınsınız, Bayan Bending. Size yönelteceğim bütün soruların, Lucy'nin sorununun çözülmesine yardımcı olmak amacını taşıdığını anlayacağınızdan hiç kuşkum yok. Evliliğinizi nasıl tanımlarsınız? Mutlu mu, şöyle böyle mi, mutsuz mu?»

«Mutlu. Hem de çok mutlu. Kusursuz sayılmaz elbet. Hangi evlilik kusursuzdur? Ben mutlu bir evlilik yaptığıma inanıyorum, doktor.»

«Lucy'yi olumsuz yönde etkileyebilecek ciddi tartış-

malar, kavgalar, sürtüşmeler yok demek ki.»

«Hayır, hiç yok.»

«Kaç yıllık evlisiniz?»

«On dört. Aralıkta on beş olacak.»

«İkinizin de ilk evliliği mi?»

«Benim ilk, kocamın ikinci.»

«Şimdi oturduğunuz eve kaç yıl önce taşınmıştınız?»

«On yıla yaklaşıyor. Florida'ya on yıl önce gelmiştik.»

«Kocanızla aynı yatakta mı yatarsınız?»

«Bu soruyla neyi...»

Levin, «Lütfen sorumu yanıtlayın,» dedi sertçe.

«Ayrı karyolalarda yatarız.»

«Çocukların yatak odaları da aynı katta mı?»

«Evet.»

«Ayrı odalarda mı yatarlar?»

«Evet.»

«Hangisinin yatak odası sizinkine daha yakın?»

«Lucy'ninki. Onun odasının yanında en küçük oğlum Harry'ninki var. Wayne'in odası koridorun öbür ucunda.»

«Banyoları da ayrı mı?»

«Lucy'ninki ayrı. Wayne'le Harry aynı banyoyu paylaşıyorlar. Konuk yatak odasında da bir banyo var. Şeyy, acele durumlarda o da kullanılabilir.»

«Eviniz bayağı büyük anlaşılan.»

«Evet, hem de çok güzel.»

Doktor evin nasıl olduğunu az çok kestirebiliyordu. Ortalık derli toplu, kül tablaları tertemiz, gümüşler pırıl pırıl, yerler bal dök yala, bardaklarda sabun lekesinden eser yok, banyolar mis kokulu... Grace Bending gibi kadınlar televizyondaki reklam programlarını hiç kaçırmazlar, gazetelerdeki ev yönetimiyle ilgili yazıları günü gününe okurlardı. Kadına, günde kaç kez yıkandığını sormak için dayanılmaz bir istek duydu içinde.

Onun yerine, «Durun bakayım... Kocanızdan üç yaş küçüksünüz galiba,» dedi.

«Evet, doktor.»

«Nasıl tanıştınız?»

«Ortak dostlarımız tanıştırdı.»

«Birlikte büyümediniz demek. Çocukluk sevgilisi falan değilsiniz.»

«Yoo, hayır.»

«Lucy Pazar Okulundan söz etmişti. Kiliseye düzenli olarak glder mi?»

«Evet, o ve Harry benimle birlikte her pazar kiliseye giderler.»

«Ya kocanız.»

«O golf oynamayı yeğ tutar. Wayne de gitmiyor artık.»

«Kocanızla büyük oğlunuzun kiliseye gitmemeleri, onlarla aranızda sürtüşmeye yol açmıyor mu?»

«Bu konuyu birçok kez enine boyuna tartıştık. Kendi inançlarımı onlara aşılamaya çalışmanın boşuna olduğunu anlayınca zorlamaktan vazgeçtim. İstediklerini yapıyorlar şimdi.»

Kadının büyük bir özveride bulunmuş gibi konuşması doktora gülünç gelmişti. Onu anlamaya başlıyordu. Kadında güçlü ve Jean d'Arc kompleksi vardı. Kocasının yerinde olmak istemezdi doğrusu.

«Bayan Bending, kocanızla cinsel ilişkilerinizi nasıl tanımlarsınız?»

«Anlayamadım, doktor.»

«Cinsel ilişkiler size mutluluk mu veriyor, yoksa tiksinti mi?»

Grace Bending, «Mutluluk veriyor,» dedi ciddi bir sesle.

«Gördüğüm kadarıyla kocanız da, siz de sağlıklı ve

hareketli kişilersiniz. Haftada kaç kez ilişkide bulunursunuz?»

«Bu soru çok mu gerekli, doktor?»

«Bulanık suda balık avlamaya çalıştığımı ben de biliyorum, Bayan Bending. Ne var ki, olabildiğince çok bilgi toplamak zorundayım. Kızınızın davranışlarının nedenini ancak böyle bulabilirim. Sorumu geri alırsam görevimi gereğince yapmamış olurum, soruyu yanıtlamazsanız siz de başarı şansımızı azaltırsınız.»

«Anlıyorum... Bu konuyu çirkin ve yersiz bulduğumu söylemeden edemeyeceğim yine de.»

«İşbirliğiniz benim için çok gerekli, Bayan Bending. Haftada kaç kez ilişkide bulunduğunuzu sormuştum, haftada bir mi?»

«Daha az.»

«Ayda bir?»

«Belli olmaz. Birtakım koşullara bağlı...»

«Ne koşulu?» diye sormak istedi Doktor Levin. Karşısındaki kadın cinselliğini kocasına ya da başka bir erkeğe çıkar karşılığında sunacak birine benzemiyordu. Cinsel isteklerden yoksun gibiydi, belli olmazdı yine de. Çekici bir kadın sayılırdı. Memeler, kalçalar, bacaklar, hepsi yerli yerindeydi, ama soğuk görünüşüyle dişiliğini yadsıyordu sanki. Doktor bayağı meraklanmıştı. Cinsel dürtüleri hiç mi yoktu bu kadının, yoksa sonradan mı körelmişti?

«Kocanızı şu sözcüklerden hangisiyle tanımlarsınız, Bayan Bending? Sevgi dolu, sevecen, ateşli, soğuk, İçekapanık, duygusuz.»

«O da bütün insanlar gibi değişik zamanlarda değişik davranışlar gösterir.»

«Orası doğru, ama kişiliğini hangi sözcük daha iyi tanımlıyor, benim öğrenmek istediğim bu.»

«Şu sözcükleri yineler misiniz lütfen?»

«Sevgi dolu, sevecen, ateşli, soğuk, içekapanık, duygusuz.»

«Sevecen olduğunu söyleyebilirim.»

«İyi bir koca ve iyi bir baba demek.»

«Evet.»

«Tam bir aile babası da diyebilir miyiz?»

«Yoo, pek öyle sayılmaz.»

«Kocanız sizi aldatır mı?»

«Bu soruyu ona sorun.»

«Ya siz kocanızı aldatır mısınız?»

«Ne münasebet. Tanıştığımız günden bu yana onu bir kez olsun aldatmadım. Aklımın ucundan geçmez böyle bir şey.»

«Son bir sorum daha var. Biraz fazlaca kişisel bir soru. Yanıt vermek istemezseniz, sizi anlarım. Kocanızla ilişkilerinizde doyuma ulaşır mısınız?»

«Şey... ulaştığımı sanıyorum.»

«Teşekkür ederim, Bayan Bending, bugünlük bu kadar.»

İKİNCİ BÖLÜM

BİR

Luther Empt toplantının William Holloway'in çalıştığı bankanın toplantı salonunda yapılmasını istiyordu, ama Bill bunun sakıncalı olabileceğini söyleyerek karşı çıkmıştı. Empt öfkesini Şeyh Bending'e kustu. «Sakıncalıymış! Herife bak be! Biz seks filmlerinden para vurmak peşindeyiz, o hâlâ nelerden söz ediyor. O azgın karıyla evli olmasaydı, o biçim olduğuna hükmederdim.»

Yanıt vermeyi sakıncalı bulan Bending hiç sesini çıkarmadı.

Luther, Federal Karayolunun üstündeki Hibiscus Motelde bir oda ayırttı, içki şişelerini koltuğunun altına alıp erkenden motele yollandı. Oda servisinden bolca buz ve birkaç bardak istedi. Toplantı saat dokuzda başlayacaktı. En geç geceyarısından sona ereceğini umuyordu.

Bending ve Holloway, Bill'in dört kapılı Mercedes'iyle yola çıktılar. İkisi de düşünceliydi. Bending iki yüz elli bin doları denkleştirmek için hangi hisse senetlerini paraya çevireceğini hesaplıyor, Holloway ise ne halk etmeye bu işe karıştığını düşünüp duruyordu.

William Holloway, Luther'in önerisini türlü bahaneler sıralayıp geri çevirmek niyetindeydi önceleri. Kısaca, «Olmaz,» diyerek kestirip atmak bir bankacıya yaraşmazdı. Öneri kâğıt üstünde akla yakın görünüyordu, ama Holloway yeni sorumluluklar üstlenip yaşamını büsbütün çekilmez hale sokmak istemiyordu. Karısına da söylediği gibi, gereksinmelerini karşılayacak kadar paraları vardı, gelecekleri de güvence altında sayılırdı. Daha fazlasını ne yapacaklardı? Bunu söyler söylemez Jane parlamıştı nedense. Giderleri çok yüksekti, çocuklar üniversite çağına geldiklerinde daha da yükselecekti. Ciddi bir hastalık geçirecek olsalar, hastane giderleri bile yeterdi sarsılmalarına. Karısı dırdıra başlayınca, Holloway yenik düşeceğini anlamıştı. Jane bir yolunu bulur, kendi istediğini yaptırırdı. Kafasına koyduğu bir şeyden vazgeçtiği görülmemişti. İstediği olmazsa kocasının yaşamını cehenneme çevirirdi.

Luther'in tuttuğu odaya adım attıklarında Holloway' in kuşkuları yeniden canlandı. Bu işe hiç girmeseydi keşke. Bending odayı Van Gogh'un «Sabahçı Kahvesi» adlı tablosuna benzetmişti. Aynı iç karartıcı renkler hâkimdi odaya. Kirli sarılar, kusmuk yeşilleri, pas kırmızıları, ölgün ışıklar, bir işkence hücresinin uğursuz ve zehirli havası... Gölgeler bile soluktu. Umutsuzluğun, yalnızlığın ve ölümün insanın içine işleyen pis kokusu her yana sinmişti. Umutları yerle bir eden bir tabuttu sanki. Garip bir önseziyle ürperen Holloway, kadehini ağzına kadar votka doldurdu.

Konuklar dokuzu birkaç dakika geçe geldiler. Hal hatır sorulduktan sonra herkes oturdu. Barmenlik görevini üstlenen Bending konuklara içki verdi. Havadan sudan konuşmakla geçen beş, on dakikanın ardından Luther konuya girdi. O kaba aksanıyla bağıra çağıra, çabuk çabuk konuşuyordu her zamanki gibi. İki konuk cankulağıyla onu

dinliyordu. Yüz ifadelerinden ne düşündüklerini anlamak olanaksızdı.

Uzun boylu olanın adı Rocco Santangelo'ydu. Sinek kaydı traşlı, sırım gibi bir adamdı. Herkese tepeden bakan bir havası vardı. Ham ipekten lacivert bir takım giymiş, süs eşyası takmamıştı. Boyunbağında, gömleğinde cep mendilinde adının başharfleri göze çarpıyordu. Tırnakları manikürlüydü. Güzellik salonlarının yabancısı değildi besbelli.

Jimmy Stone (James değil, sadece Jimmy) kısa boylu ve tıknazdı. Külrengi gabardinden yelekli takımı üstünden dökülüyordu. Kavun kafasının iki yanı traş edilmiş, tepesinde diken gibi sipsivri bir tutam saç kalmıştı. Santangelo gibi afili değilse de, oturaklı bir görünüşü vardı. İri ellerini kemikli dizlerine dayamış, hiç kıpırdamadan konuşulanları dinliyordu.

William Holloway adamların anlamsız suratlarından, ölü bakışlarından tedirgin olmuştu. Onların da dostları, aileleri, sevdikleri vardı mutlaka. Gelgelelim o boş bakışlar hiçbir ipucu vermiyordu.

Empt, Holloway ve Bending'le birlikte bir şirket kurmayı kararlaştırdıklarını, iki yüz ellişer bin dolar koyacaklarını söyledi. Geri kalan iki yüz elli bin doları alır almaz gerekli hazırlıklara başlayacaklardı. Santangelo önceden de konuştukları gibi, yüzde on faizle bu parayı vermeye hazır olduklarını bildirdi. Beklenmedik masraflar çıkarsa bir o kadar daha verebilirlerdi. Cebinden iki mektup çıkarıp Empt'e uzattı. New York ve Miami'deki iki ticaret bankasının müdürleri tarafından imzalanmış bir tavsiye mektupları, Bay Rocco Santangelo'yla ortaklarının ticari sicili temiz ve güvenilir kişiler olduklarını belirtiyordu.

William Holloway, Luther'in dikkatle okuduktan sonra kendisine uzattığı mektuplara göz gezdirince biraz şaşırdı. New York'lu banka müdürünün adını duymuş, ama

onunla tanışmamıştı. Öbürüyle de, banka seminerleri nedeniyle sık sık gittiği Miami'de tanışmış, birkaç kez de golf oynamıştı. Anımsadığı kadarıyla soğuk, kendi halinde bir adamdı. Rocco gibileriyle iş yapacak birine hiç benzemiyordu.

Luther şirketin kurulması için gereken yasal işlemler tamamlandıktan sonra Bay Santangelo'yla bir satış sözleşmesi yapmak istediklerini söylediğinde, Rocco Santangelo bakışlarını arkadaşına çevirdi. Beriki güç işitilen bir sesle, «Olmaz,» diye buyurdu. Santangelo, Empt'e dönüp açıklamaya girişti. İşin niteliğinden ötürü yazılı sözleşme yapmak gereksizdi.

«Sizi kazıkladığımızı farzedin. Mahkemeye mi başvuracaksınız? Yargıca seks filmi çoğalttığınızı söyleyecek olursanız sizi hemen deliğe tıkar.»

Haklıydı adam.

Siparişler, şikâyetler ve her türlü haberleşme sözlü olarak yapılacak, iki yüz elli bin dolarlık borcun ve siparişlerin ödenmesinde peşin para kullanılacaktı. Empt ve ortakları gelirlerini vergi dairesine bildirmek isterlerse o kendi bilecekleri şeydi. Ne var ki, fatura, konşimento ya da bilanço gibi işin niteliğini ve etkinlik alanını belirtecek herhangi bir yazılı belge bulunmayacaktı.

Gür sesiyle, «İlişkimiz karşılıklı güven üzerine kurulmalı,» dedi Rocco. «Biz iyi niyetimizi iki yüz elli bin papeli trink sayarak kanıtlayacağız. Yazılı sözleşme gibisinden saçmalıklarla vakit yitirmeyelim boş yere.»

Luther yazılı sözleşmeden vazgeçebileceklerini, buna karşılık iki yüz elli bin doları şirket kurulmadan önce istediklerini bildirdi.

Rocco sırıttı. «Hayhay, hemen yarın verelim. Makbuz falan da gerekmez.»

Luther konuşmanın gidişinden hoşnuttu. Anlaşmanın şerefine birer kadeh daha içildi. Daha sonra da şirket ku-

rulup büro açılır açılmaz, batı Broward bölgesinde fabrikanın yapımına başlayacaklarını söyledi. Santangelo mimar ve müteahhit olarak kimi tutmayı düşündüklerini sordu. Çevrede, daha önce de iş yapmış olduğu, birçok güvenilir inşaat şirketi bulunduğunu söyledi Luther. Beriki, Miami'li bir inşaatçıyı tutmalarını salık verdi. Hem fiyatları uygundu, hem de inşaatı söz verdiği tarihte teslim ederdi. Luther karşı çıktı. Palm Beach'li tanıdığı müteahhitlerle çalışmayı yeğ tutardı.

İki erkek inşaat yüzünden hafif yollu atışmaya başladılar. Santangelo, Miami'li inşaatçıyı tutmalarının açıklayamayacağı nedenlerden ötürü çok gerekli olduğundan söz ederek dayattıkça dayatıyor, tepesi atan Luther de keçi gibi inat ediyordu. O ve iki ortağı Santangelo'nun verdiği borcun üç katını tehlikeye atmaktaydılar. Kimi isterlerse onu tutarlardı, kimse karışamazdı.

Bir sessizlik oldu. Holloway, tamam, dedi içinden. Anlaşma gümbürtüye gitti... Santangelo'nun bakışları buz gibiydi. Luther'in suratı da öfkeden morarmıştı. Tam o sırada Ronald Bending konuşmaya başladı. Sinirli ve tedirginse de rahat görünmeyi iyi beceriyordu. İki konuk yavaşça onu doğru döndüler.

«Dinleyin beyler, güney Florida New York'a benzemez. Küçük kentlerden ve kasabalardan oluşmuştur, herkes birbirini tanır. İç içe yaşanır âdeta. Zenginler de birbirini tanır ya da ortak dostları vardır. Ev, fabrika, yüzme havuzu falan yaptırmak istesek, yeni bir araba alacak olsak tanıdıklarımıza başvururuz. Kendi dostlarımıza ya da dostlarımızın dostlarına. Burada işler böyle yürür. Para güney Florida dışına çıkarılmaz. Kıskançlık yaratmamak, merak konusu olmamak ve dikkat çekmemek için bu kurallara uymamız gerek. Haksız mıyım, Bill?»

«Haklısın,» dedi Holloway.

Şeyh Bending sakin bir sesle sözlerini sürdürdü.

«Şimdi diyelim ki, Miami'li inşaatçıyı tuttuk. Buradaki inşaatçıların hepsi bozulacaklar. 'Neden Miami'den adam getirdiler, bizim neyimiz eksik?' Ardından da merak başlayacak. 'Ne fabrikasıymış, orada ne işler çevirecekler?' Üstelik bu adamların çoğu yerel politikada söz sahibi kişilerdir. Onlara sık sık işimiz düşecek. Durup dururken, ne diye şimşekleri üstümüze çekelim? Açık konuşmakta yarar var, beyler, biz halka açık bir kitaplık değil, seks filmi çoğaltan bir fabrika kuracağız. Daha işe girişmeden her şeyi mahvetmek istemiyorsak, güney Florida'da geçerli olan kurallara uymak zorundayız.»

Santangelo arkadaşına baktı. Jimmy Stone, «Pekâlâ,» dedi ölgün sesiyle. Herkes rahatlamıştı. Kadehler yeniden dolduruldu. Santangelo iki yüz elli bin doların Empt'in eline nasıl ulaştırılacağını anlattı, Miami'de bir telefon numarası yazdırdı. Haber bırakmak istediklerinde bu numarayı arayacaklardı. Keyfi yerine gelen Luther, ertesi günden tezi yok şimdiki laboratuvarında seks filmi çoğaltmaya başlayabileceğini bildirdi. İleride fabrika kurulup tam kapasiteyle işe giriştiklerinde, deneme niteliğindeki bu çalışmaların yararını görürlerdi. «Önce kaset doldururuz,» dedi. «Diskler tutulursa, bunlar için gereken makineleri de alırız. Piyasayı elimizde tutmak istiyorsak, bütün paramızı aynı ata oynamamalıyız.»

Santangelo bu sağduyulu yaklaşımı beğendi ve yeni çektikleri «Şeker Kızlar» adındaki seks filminin bir kopyasını gelecek hafta göndermeye söz verdi. Konuşulacak başka bir şey kalmamıştı. Konuklar ayağa kalktılar. Yeniden görüşmek dilekleriyle el sıkışıldı. Saat on biri birkaç dakika geçiyordu. İki konuğu uğurladıktan sonra ortaklar birer kadeh daha yuvarladılar.

Luther gülerk Bending'in sırtına bir şaplak indirdi. «İnşaatçı işini iyi idare ettim, ahbap. Hep söylemez miyim? Kafa Karıştıran Kazanır.»

«Ben gerçeği söyledim, Luther. Çevrede kuşku uyandırmamak için her işimizi buranın yerlileriyle halletmeliyiz. Bizim sırtımızdan para kazanırlarsa, yaptığımızı öğrenseler bile başımızı ağrıtmazlar.»

«Hadi be sen de. Buranın ayaktakımına metelik bile vermem ben.»

Holloway ve Bending yol boyunca hiç konuşmadan evlerine döndüler. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Püfür püfür bir geceydi. Arabanın camlarını ve soğutma aygıtını kapadılar. Doğuya doğru yöneldiklerinde nemli toprak kokusu gitgide azaldı, onun yerini denizin temiz ve keskin kokusu aldı. Az sonra da okyanus kaynaşıp duran bir civa yığını gibi karşılarında belirdi.

William Jasper Holloway'in içine belli belirsiz bir tedirginlik çökmüştü. New England'lılara özgü gerçekçiliği bu duygusal görünüm karşısında isyan ediyordu. Bir yanda uçsuz bucaksız okyanus, öte yandan göz alabildiğine uzanan kara. Florida eyaletinin özelliğiydi bu sınır tanımazlık. Törelere bağlı, düzenli, suçun cezasız kalmadığı bir dünyayı özlüyordu. Florida'nın kokuşmuşluğu onun da kanına işlemişti. «Şeker Kızlar»a kadar düşmüştü sonunda. Hangi dürtüyle Boston'dan kalkıp buralara kadar geldiğini, ne kadar düşünse bulamıyordu.

Yeni bir buzul çağı yaşanacak olursa, Florida'nın sulara gömüleceğini duymuştu. Bu kehanet ona buruk bir zevk veriyordu. Ama aynı afetin sevgili Boston'unu da yeryüzünden sileceğini aklına getirmekten kaçınıyordu. Bu başıboşluğun bir son bulacağı gün gelsindi yeter ki.

İKİ

Luther Empt'in yaşamına giren kadınlar da (evlendikleri ve kiraladıkları) tıpkı kendi gibi çıkarcı ve paracanlısıydı. Çıkarları uğruna çekişe çekişe pazarlık ederler, çıkarları tehlikeye düştü mü, kaplan kesilirlerdi. Duygularını çözümleme yeteneğinden yoksun olduğundan, hep böyle kadınları arayıp bulduğunun farkında değildi. Bu kadınlardan yakınmak bir yana, onlara saygı bile duyardı. İşini kolaylaştırıyorlardı aslında. İlişkileri somut çıkarlara dayandığı için sevecenlik, sevgi, sorumluluk gibi soyut duygulara gerek kalmıyordu. Para konuşuyordu ortada. Kazanç ya da kayıp. Luther'in en iyi bildiği şeyler...

Toplantıdan sonra cinsel istekleri ayaklanmıştı. Gece yarısı bile olmamıştı daha. Çok vakit vardı. Açılmamış bir şişe viskiyi beyaz Cadillac Seville'ine koydu. Otelin hesabını kredi kartıyla ödedi. Bu hesabı yeni kurulacak şirketin masraflarına geçirecekti elbet. Aptal değildi ya. Saat on ikiye doğru arabasına kurulmuş, camları açmış, müzik dinleye dinleye Federal Karayolundan güneye ilerliyordu. Boyunbağını gevşetip göömleğinin üst düğmesini açtı.

Koyu bir Alman aksanıyla, «Yaşamak ne güzel!» diye haykırarak kükrercesine güldü. Palm Beach ve Broward bölgesindeki bütün fahişe uğraklarını bilirdi. Dade'e kadar uzandığı da olurdu arada bir. Şimdiyse en sevdiği yerlerden birine gidiyordu, T-95 karayolunun batısında, Atlantik Bulvarındaki bir bara. Kızların çırılçıplak gösteriler yaptıkları, ayaktakımının, turistlerin, müşteri arayan fahişelerin, uyuşturucu satanların doluştuğu bu barda avlanırdı çoğu zaman. Neon ışıklı bira reklamları, delik deşik tahta zemini, plastik masaları, cızırtılı müzik dolabı,

siyah file çoraplı, yarı çıplak garson kızlarıyla tipik bir kenar mahalle barıydı.

Dumandan göz gözü görmeyen, gürültü patırtılı, leş kokulu, pespaye yerlere bayılırdı Luther. Palm Beach'in lüks kulüpleri mezardan farksızdı, kendi evi, o yere batası Villa Altın Kıyı da öyle... Zevklerinin kaba saba ve bayağı oluşundan hoşnuttu. Erkeklerin kadın aramaya geldikleri kuytu barlardaydı gerçek yaşam. Bunun dışında her şey anlamsızdı.

Kapıdan içeri girdi, kalabalığın arasından itişe kakışa geçip bara gitti, sarkık memeli garson kızdan duble viski istedi. Sonra da o geceki avını belirlemek amacıyla çevreyi gözden geçirmeye koyuldu. «Gel Sevişelim Bebeğim» adlı melodinin ritmiyle pistte kıvranıp duran çıplak dansöze bakmadı bile. Barda ve masalarda bir alay fıstık vardı. Çoğunu tanıyordu. Göz göze geldiklerine hafifçe el sallamakla yetindi. Bu karı bolluğunda aynı vücuda iki kere para yatırdığı pek enderdi. Luther karısının Florida'yı cennet olarak tanımladığını bilse, ona hak verirdi. Değişik nedenlerden ötürü elbet.

Masalardan birinde yalnız başlarına oturan, şık giyimli, süslü püslü iki kadın dikkatini çekti. Otuz beş yaşlarında vardı ikisi de. Kentin yabancısı oldukları belliydi. Sürüp sürüştürmüşler, inci kolyeler, altın bilezikler, yüzükler takmışlar, omuzlarını açıkta bırakan brokar gece elbiseleri giymişlerdi. Paralı kadınlardı anlaşılan. Küçümseyen bakışlarla çevreyi süzerek hava atıyorlardı.

Luther'in aklına yıllar önce gitmiş olduğu bir kokteyl parti geldi. Orada uzun boylu, lapacı görünüşlü, dişlek bir İngilizle tanışmıştı. Adam sarhoştu. Bara tünemiş, gelene geçene fıkra anlatıyordu. Luther fıkralardan çoğuna kulak vermemişti, ama birini çok iyi anımsıyordu. Eski devirlerde kibirli bir düşes varmış. Çapkınlığıyla ünlü, çok zengin bir adam, bir baloda düşesin yanına yaklaşmış,

«Bir milyon sterline benimle yatar mısınız, madam?» diye sormuş. Düşeş kızarmış, bozarmış, sonunda, «Yatarım,» demiş. Adam sormuş, «İki sterline olmaz mı?» Kadın toparlanmış birden. «Siz beni ne sanıyorsunuz, bayım?»

«Ne olduğunuzu ikimiz de biliyoruz, madam. Şimdi de fıyatta anlaşalım.»

Luther çok iyi bildiği bir şeyi bir kez daha doğrulayan bu olayın gerçekten yaşandığına inanıyordu. Her kadının bir fiyatı vardı. Ha evlilik, ha peşin para. İkisi de aynı kapıya çıkardı. Şu iki züppe karının fiyatları neydi acaba? Belki de genç birer jigolo tavlayıp felekten bir gece çalacaklardı. Bu seferlik para onlardan çıkacaktı yani. Neden olmasın? Para her şeyi satın alırdı, kadını da, erkeği de.

Kadınlara sırtını dönüp yüzünü bara çevirdi. Barın öbür ucundan kendisine doğru ilerleyen genç bir kadın çarptı gözüne. Daha doğrusu gencecik bir kız. Fıstıklardan biri de değildi üstelik. Topal bacağıyla seke seke yürüyordu. Yem aramaya çıkmış, kanadı kırık bir serçe. Luther barın aynasında kendini inceledi. Eh işte, biraz hantallaşmışsa da, yakışıklı sayılırdı. Kadınların çoğu iri yapılı, hayvansı erkeklerden hoşlanırdı. Topal kızın görüntüsü aynaya vurmuştu. Bara birikmiş erkeklerin önünde tek tek durup tatlı bir gülümsemeyle bir şeyler söylüyordu. Sözleri kahkahalarla, ters bakışlarla, burun kıvırmalarla karşılandığı halde umudunu yitirmiyor, bacağını sürüye sürüye bir başkasına yaklaşıyordu. Luther kızı merakla izlemeye koyuldu. Satıcı falan mıydı yoksa? Belki de düzmece bir hayır derneğine bağış topluyordu. Kız sonunda kendi yanında durdu. Luther bu yaralı kuşa yakından bakmak için taburesini geriye çevirdi.

Uzun yüzünü çevreleyen parlak siyah saçlarını ortadan ayırıp omuzlarına salmıştı. Kızın en çekici yanı bu gür saçlardı, ama saç biçimi solgun yüzünü olduğundan

daha uzun gösteriyordu. Kara gözleri ışıl ışıldı. Minicik bir burnu, ince dudakları vardı. Dokunsalar uçacakmış gibi zayıftı. Oldukça temiz, beyaz bir erkek gömleği ve pamuklu bir etek giymiş, beline hasır bir kemer takmıştı. Kemikli ayaklarında sandaletler vardı. Sakat bacağı deriyle kaplı bir kemik parçasından ibaretti.

Yürekli bir gülümsemeyle Luther'e bakıp, «Sizi rahatlatabilir miyim?» diye sordu yumuşak bir sesle.

Kendini tutmasaydı kahkahayı basacaktı Luther. Fahişelerin nabız yoklamak için sordukları soruların her türlüsünü duymuştu, ama böylesine ilk kez rastlıyordu.

«Nasıl rahatlatacaksın beni?»

Kız gülümseyerek, «Nasıl isterseniz,» dedi.

Luther kızın kulağına eğildi. «Kaç para?»

«Saati yirmi dolar.»

Luther kararını hemen verdi. Bu kararı niye verdiğini hiçbir zaman anlayamayacaktı. «Beni dışarıda bekle,» dedi alçak sesle. «Beş, on dakika sonra gelirim.»

Kızın kapıya doğru uzaklaşmasını aynadan izledi. Sıskacıktı, çöp gibi. İçkisini ağır ağır yudumladı. Sakat bir kızla görülmeye niyeti yoktu. Kararından utanç duymaya başlamıştı. Kadın düşkünlüğünün bu kadarı da fazlaydı artık. Neyse, olan olmuştu. Bu da bir değişiklikti. Kulüpte arkadaşlarına anlatırdı hiç değilse. Hesabı ödedi, ağır adımlarla dışarı çıktı. Kız bir palmiyenin altında duruyordu. Luther'i görünce sevindi.

«Beni ekeceğinizden korkuyordum,» dedi ürkek ürkek.

Luther kızın kolunu tuttu. «Niye ekecekmişim? Hadi gidelim, arabam şurada.»

«Benim evime gidebiliriz. Uzak sayılmaz. Pompano'da.»

«Sağol, ama olmaz.» Luther kadınların evlerine gitmezdi. Gardroptan fırlayıp muştayla saldırıya geçen öfkeli

kocalar ve erkek arkadaşlarla ilgili öyküleri çok duymuştu.

«Yakında bir motel var,» dedi. «Tavana da koca bir televizyon ekranı yerleştirmişler.»

Âdet yerini bulsun diye bir kahkaha attı. Söylediği doğruydu. Fazladan para verdin mi, ne ararsan bulurdun Florida motellerinde. Aynalı odalar, su yatakları, seks filmleri. Bu saçmalıklardan hoşlanmazdı. Bütün istediği sert bir yataktı. Cinsel istekleri kamçılayan bu tür değişikliklere ihtiyacı yoktu.

Kız yumuşak, deri koltuğa gömüldü. «Arabanız ne güzelmiş.»

«Fena sayılmaz. Adın ne senin?»

«June. Ya sizinki?»

«Bill.» Holloway'in adını kullanmaktan sapıkça bir zevk almıştı.

Motel odasında fazla eşya yoktu, ama her yer temizdi. Havalandırma aygıtı çalışıyordu. Havlular kalındı. Tuvaletin tahtası dezenfekte edildiğini gösteren kâğıt şeritle kaplıydı. Su bardakları küçük kesekâğıtlarının içindeydi.

Kız hayran hayran çevresine bakınıyordu. Luther şaşırdı. Kimbilir ne berbat yerlere alışıktı. Kapıyı kilitleyip zincirini taktı. Kepenkleri sıkıca kapadı. Birinin saklanmadığından emin olmak için dolapların içine, banyoya baktı.

«Işık açık mı kalsın?» diye sordu kız.

«Açık kalsın.» Şu iskeleti iyice bir görmek istiyordu.

«Soyunayım mı?»

«Soyun.»

«İstersen sen soy.»

«Sen soyun.» Kızın onu hoşnut etmek için bu kadar uğraşması içine dokunmuştu. Cebinden bir yirmi dolarlık

çıkarıp kızın eline tutuşturdu. Anlaşma imzalanmıştı. Parayı daima peşin öderdi.

«Kızın, «Sağol Bill,» dedi içtenlikle. «Çok iyisin.»

Luther odadaki tek koltuğa çöküp kızın soyunmasını izlemeye koyuldu. Aman Tanrım, diye düşündü. Bu daha çocuk... İçine bir korku düşmüştü. Giysilerin altından çıkan vücut, ergenlik çağına gelmemiş bir kız çocuğunun bedeniydi.

«Kaç yaşındasın sen?»

«Gelecek ay yirmi üç yaşını dolduracağım.»

Adam derin bir oh çekti. «Vücudun güzelmiş.»

Kız utangaç utangaç gülümseyerek, «Göğüslerim çok küçük,» dedi özür dilercesine.

«Ben beğendim, takma kafanı.»

Pembe meme başlarının ve kasıklarındaki siyah tüylerin dışında vücudu bembeyazdı, süt beyazı. Hiç güneş görmemiş, karanlıkta büyümüş gibi. Luther'in karşısına geçip başını öne eğdi, kollarını iki yana sarkıttı. Saçları yüzünün yarısını ve memelerini örtmüştü. Kendini bağışlatmak isteyen bir çocuğa benziyordu bu haliyle. Luther ne yapacağını bilemedi bir an. Elini uzatıp kızın kalçasına dokundu. Serin ve yumuşak deri hiç karşı koymadan gevşemişti. Boğuk bir sesle, «Üşümüşsün sen,» dedi. Duygusal davranmaya başladığının farkındaydı. Buna bir anlam veremiyordu.

«Yoo, üşümedim. Seni soymamı ister misin?»

«Sen yatağa gir, ben kendim soyunurum.»

Kız yatağın kıyısına ilişti, çocuk gözlerini erkekten ayırmadan bekledi. Luther giysilerinden sıyrılıp kıza yaklaştı. İçinde dayanılmaz bir istek duyuyordu.

«Çok büyüksün,» dedi kız.

Beriki karşılık vermedi. Bu tam bir orospu numarasıydı.

«İstersen sırtüstü yatarım, Bill. Dizimi yukarı kıvıra-

mıyorum ama. Biliyorsun ya bacağım... Yüzüstü yatayım istersen, böylesi daha kolay. Ne dersin? Hoşuna gitmiyorsa söyle lütfen.»

«Yüzüstü...» Sözlerini tamamlayamadı. Gırtlağına bir şeyler tıkanmıştı. Soluk almaya çalışarak parmaklarını uzun siyah saçlara geçirdi. Kız onu usul usul okşuyordu. Az sonra durdu, yatağa diz çöküp öne uzandı, saçlarını yüzünden iterek başını yana çevirdi, yanağını yastığa dayadı. Luther ellerini kızın sırtında, kalçalarında dolaştırdı. Kalçaları dar, beli kopacak gibi incecikti. Omurga kemikleri bir dizi çakıltaşına benziyordu. Gözlerini sıkıca yummuş, kendini erkeğe bırakmıştı. Soluk dudakları yarı aralıktı. Ara sıra inliyor, hıçkırır gibi hafif sesler çıkarıyordu. Luther ürpererek kıza abandı, yüzünü badem kokan, gür saçlara gömdü. Yüreği delicesine çarpıyor, bedeninden ateş fışkırıyordu. Kışı hoşnut etmek için çaba harcadığını farkedince şaşırdı. Yaşamında belki de ilk kez bir kadına böyle davranıyordu. Onlara kabaca sahip olmaktan zevk alır, kendinden başkasını düşünmezdi. Bir çığlık atıp soluk soluğa durdu.

Kız gözlerini açtı. «Lütfen uzaklaşma, Bill,» dedi. «Öylece kal.» Kollarını geriye atıp erkeğin belini tuttu. Luther ağırlığıyla kızı ezeceğinden korka korka bir süre daha yattı. Sonunda parmağıyla kızın burnunun ucuna dokundu. «Ben kalkıyorum.»

Güçlükle doğruldu, sendeledi, düşecekti neredeyse. Doğruca banyoya girip kapıyı kapadı. Aynada yüzünü inceledi. Duygularında oluşan değişiklik yüzüne yansımamıştı, biraz kızarmıştı o kadar. Yüzünü, koltukaltlarını, cinsel organını sabunla yıkadı, kurulandı. Odaya döndüğünde June yatağın yanında ayakta duruyordu.

«Hemen yıkanıp dönerim,» dedi gülümseyerek. Luther'in engel olmasına fırsat bırakmadan elini yakalayıp öptü. Sonra da seke seke banyoya yürüdü.

Luther yatağa oturdu. Çelişkiler içindeydi. Duygularıyla boğuşuyordu. Kız gelmeden giyinmeliydi. Bir an önce başından atmalıydı şu kızı. Götürüp bara bırakırdı ya da nereye gidecekse. Hemen giyinmeliydi. Oysa kız döndüğünde hâlâ çıplaktı. Öylece oturuyordu. Kalktı, cüzdanından bir yirmi dolar daha çıkarıp uzattı. «Al,» dedi kıza bakmadan. «Bir saat daha.»

June kısa bir duraksamadan sonra parayı aldı. Birbirlerine dokunmadan, yan yana yatağa uzandılar.

«Bacağın niye sakat kaldı?» diye sordu ters ters.

«Doğuştan böyle.»

«Tedaviyle düzelmez mi?»

«Bilmem ki, doktora gitmedim.»

«Yazık,» dedi Luther.

Kız ona sokuldu, omzuna bir öpücük kondurdu. «Benden hoşlandın mı, Bill?»

«Elbette hoşlandım, tatlı kızsın.»

«Ben de senden hoşlandım. Hem de çok.»

«Baban olacak yaştayım.»

«Benim babam yok.»

«Herkesin babası vardır.»

«Benimkini tanımadım. Ben küçükken alıp başını gitmiş.»

Konuşmanın akışı Luther'i tedirgin etmişti. Konuyu değiştirdi.

«Nasıl yaşıyorsun? Parasal yönden yani. Geçinebiliyor musun?»

«İdare ediyorum işte. Fazla masrafım yok.»

«Çocuğun var mı?»

«Yoo, ben hiç evlenmedim.»

Luther çocuk sahibi olmak için ille de evlenmek gerekmediğini söyleyecek olduysa da çenesini tuttu.

June, «Ne yapmak istiyorum, biliyor musun?» diye fısıldadı. «Seni okşamak. Sen hiç kıpırdamadan öylece

yat, gözlerini de yum. Uyuduğunu varsay. Sen uyurken ben gizlice odana girmişim.»

Bu kız düpedüz kaçık, diye düşündü adam. Tatlı kaçık ama.

Kızın parmakları okşarcasına alnına değdi, kaşlarında, gözkapaklarında, burnunda dolaştı. Kelebek gibi hafif, yumuşacık dokunuşlarla çenesine, boynuna, ensesine indi. Karyola yayları gıcırdadı. Islak bir dil kulağında gezinmeye başlayınca kıpırdamamak için yumruklarını sıktı. Sivri dişler kulak memelerini hafif hafif dişlerken, eller omuzlarında, göğsünde, kalçalarında dolaştı, göbeğinin çukurunu yokladı.

Usul usul, sevecenlikle, bir bebeği okşar gibi... Gerçekten uyumuştu belki de, düş görüyordu. Sonsuza dek uyanmak istemediği, tadına doyulmaz bir düş...

Kasıklarını gıdıklayan saçlar, bir ıslaklık, kendi hırıltılı soluklarına karışan iniltiler, boğuk çığlıklar, giderek hızlanan yürek atışları, içinden kopan, patlayan bir şeyler...

Düş bitti sonunda. Esrar çekmiş gibi sersem sersem yataktan kalkıp banyoya yollandılar. Hiç konuşmadan, birbirlerine gülümseyerek giyindiler.

Arabaya bindiklerinde, «Seni nereye bırakayım?» diye sordu Luther. «Aldığım yere mi?»

«Hayır, eve gitmek istiyorum. Uzak sayılmaz, lütfen.»

June'un oturduğu ev karayolunun doğusunda, Atlantik Bulvarının birkaç blok kuzeyinde yer alan bir dizi küçük evden biriydi. Önünde bir limon ağacıyla bodur palmiyeler vardı.

Kız açıklamaya girişti. «Bütün ev benim değil tabii. Ufak bir oda kiraladım, banyosu içinde. En iyi yanı da ayrı bir sokak kapısının oluşu. İstediğim saatte girip çıkabiliyorum.»

«Yemek işini nasıl hallediyorsun?»

«Çoğunlukla dışarıda yerim, hamburger, sandviç falan.»

Luther arabayı evin önünde park etmiş, farları kapamıştı. Karanlıkta oturuyorlardı. June üşümüş gibi kollarını göğsünde çaprazlamıştı.

«Yine görüşecek miyiz?» diye sordu.

«Elbette. Neden olmasın?»

Kız, «Telefonum var,» dedi neşeyle. «Numaramı yaz.»

Luther kâğıt bulmak için torpido gözünü araştırdı, eline geçen bir karayolu haritasına numarayı yazdı.

«Ara beni n'olur.»

«Ararım.»

«Çok güzel bir gece geçirdim. Sağol, Bill.»

Kaçıktı, tatlı kaçık. Okul balosundan dönüyorlardı sanki. Pantolonunun arka cebinden gecenin üçüncü yirmi dolarını çıkarıp kıza uzattı.

«Bununla kendine güzel bir şey al.»

«Almaz olur muyum hiç? Teşekkür ederim.»

Luther eğilip kızı dudaklarından öptü. Ardından da irkildi. Bir orospuyu dudaklarından öpmek de ne oluyordu? Neyi vardı bu gece?

June, «Bill, ah Bill!» diye bağırarak boynuna atılıp dudaklarına yapıştı. Kısa bir duraksama geçiren Luther, sonunda kendini bıraktı, kıza sıkıca sarıldı. Yumuşak dudakların çocuksu tadını içine çekti. Kız güçlükle adamın kollarından sıyrılıp arabadan indi. Camdan başını uzattı, eliyle öpücük gönderdi.

«Arayacaksın değil mi?»

Aptal aptal kafasını salladı Luther. June topallaya topallaya evin köşesini dönüp gözden yitti. Saat sabahın ikisiydi. Luther evine gitmek üzere arabayı çalıştırdı. Tanımadığı birinden tekme yemiş, şaşkın bir köpek gibi, garip bir sızı duyuyordu içinde. O aydınlık gözler aklından çıkmıyordu. Bu gece ne olmuştu da, böyle bir çırpıda de-

ğişmişti? June yüzlercesiyle düşüp kalktığı o arsız fahişelere benzemiyordu. Yaşı yirmi üçtü, ama küçük bir kız çocuğundan farkı yoktu, çocuk-orospu. Büyük kızından bir yaş küçüktü üstelik. Dengeli sayılmazdı, kafadan çatlaktı biraz. Fısıldar gibi konuşuyor, «lütfen» sözcüğünü çok sık kullanıyordu. Niye yalan söylemeli, hoşlanmıştı bundan. Hoşlanmaktan çok, cinsel coşkuya kapılmıştı. June onu çıldırtmıştı âdeta. Topal bir kız. Topal bir kıza tutulmuştu. Neler oluyordu Tanrım?

Karşısındaki kişinin güç maskesi altında saklamaya çalıştığı güçsüz yanlarını hemen anlar, bunlardan yararlanmayı da iyi becerirdi. Oysa burada insanın içine dokunan, gerçek bir güçsüzlük sözkonusuydu. Yaltaklanma, sevilmek isteyen, minik bir köpek yavrusunun güçsüzlüğü. Kızın kemikleri fırlamış beyaz sırtıyla tapınır gibi ikibüklüm duruşu gözlerinin önüne gelince ürperdi.

Öfkeyle kafasını salladı. Parasını verdikten sonra, bu kıza yaptıramayacağı şey yoktu, bundan emindi. En aşağılık cinsel davranışlara boyun eğer, birkaç arkadaşını alıp gidecek olsa, hepsiyle birden yatmaya bile razı gelirdi. Bu açıdan düşünülünce öbür fahişelerden farksızdı.

Luther en büyük gücün para olduğunu açıkça söylemezdi, ama bilirdi. Çözümleyemeyeceği kadar karmaşık düşünceler ve duygularla boğuştuğu şu anda, June'un davranışlarının para çekmek ya da çıkar sağlamak amacını taşımadığını açık seçik anladı. Kız onu en zayıf yanından vurmuştu.

Bu işi burada kapamaya, olanları unutmaya kararlıydı yine de. Kulüpte arkadaşlarına anlatıp güleceği bir değişiklik, gülünç bir anı, bir çılgınlık gecesi... Bu kadarla kalmalıydı.

Arabasından indi, lanetler okuyarak demir bahçe kapısını açtı. Alt kattaki odalardan birinde ışık yanıyordu.

Cadillac'ı karısının siyah LTD'sinin yanına parkedip kapıları kilitledi. Eve doğru yürürken birden döndü ve arabanın torpido gözündeki karayolu haritasını aldı.

ÜÇ

Teresa Empt de, Grace Bending de evlerine düşkün kadınlardı, ama değişik biçimlerde.

Teresa evini bir vitrin, görkemli bir dekor olarak görürdü. Onu elleriyle yaratmış, düşlerini gerçekleştirdikten sonra da evi çekip çevirmeyi aylıklı yardımcılarına bırakmıştı. Ona evin hanımı değil, yöneticisi demek daha doğru olurdu.

Grace için evi ailesinin kalesi, üç çocuğunun okuluydu. Bir sığınak, hatta bir tapınaktı. Ev işleri ona mutluluk veren birer görevdi. Kendi farkında değildi, ama aşırı titizliği bir günahın kefaretini ödeme kaygısından kaynaklanıyordu.

Ekim başlarında Grace ve bir gündelikçi kadın ellerinde süpürgeler, faraşlar, bezler, deterjanlar, cilalar, mikrop öldürücüler ve koku gidericilerle fırtına gibi işe giriştiler, evi kıyı köşe adamakıllı temizlediler. Saat ikide iş bittiğinde ev elma bahçesi gibi mis kokuyordu. Grace duş yapıp iç çamaşırlarını değiştirdi, yeni yıkanmış, beyaz bir pantolon ceket giydi. Biraz dinlenmek için oturdu. Bir saat sonra Lucy'le Harry'yi okuldan alması gerekiyordu. Wayne okuldan daha geç çıkar ve otobüsle gelirdi.

Bending'lerin evi ne Empt'lerin evi kadar lüks, ne de Holloway'lerinki kadar gösterişliydi. Ama Grace kendi evini onlarınkinden daha zevkli bulurdu. Modern denemezse de, ağırbaşlı ve sade döşenmişti. Her şey birbirine uyuyordu.

Sözgelişi, şimdi oturduğu kanepe ve koltuklardan biri, beyaz zemin üstüne çiçek desenli kalın pamukludandı. Boydan boya camlı pencerelere de aynı kumaştan yapılmış perdeler asılmıştı. Salonun geri kalan bölümü on sekizinci yüzyıl Fransız stili taklidi yaldızlı eşyalarla döşenmişti. Tabloların hepsinde çiçekler, melekler göze çarpıyordu. Televizyonun bulunduğu beyaz dolaba asma yaprağı, kelebek ve gül desenli çıkartmalar yapıştırılmıştı.

Bu yapay limonlukta oturup başını dinlemek Grace Bending'e huzur veriyordu. Sarı saçlarını sımsıkı geriye çekip mavi bir kordela bağlamıştı. Kocasıyla arasındaki anlaşmazlıkları ve çocuklarının sorunlarını düşünmeye koyuldu. Ronald hiçbir şeyi kendine dert etmez, usta bir sörfçü gibi her dalgayı aşardı. Ön kapının zili çalınınca bir hoşnutsuzluk iniltisi koyverdi hafifçe. Rahatının kaçmasına değil, «Saç ve sakal traşı, 25 sent» diye avaz avaz haykıran kapı ziline sinirlenmişti. Bu çirkin şeyi taktırmak Ronald'ın fikriydi elbet.

Meşe kapının deliğinden gelene baktı. Dazlak kafalı, melez, çam yarması gibi bir adam kapının önünde dimdik duruyordu. Ayaklarının dibinde deri bir el çantası vardı. Derisi çok açık renkti, ama zenci kökenli olduğu su götürmezdi. Siyah alpaka takımı güneşte parlıyordu. Beyaz gömleği tertemiz, siyah boyunbağı kordela gibi ensizdi.

Grace zinciri açmadan kapıyı araladı. «Ne istiyorsunuz?»

Adam, «Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın, efendim,» dedi uyumlu, pes sesiyle. «Ailenizin esenliği ve mutluluğu konusunda sizinle konuşmak istiyordum.»

Kadın kapının aralığından seslendi. «Ne satıyorsunuz?»

Dev otuz iki dişini göstererek sırıttı. «Vitamin, efendim. Daha sağlıklı, daha mutlu yaşamak için yiyeceklerimizin yanı sıra mutlaka vitamin hapı da almalıyız.»

«Biz ailece vitamin hapı alıyoruz zaten. Üzgünüm.»

«Aldıklarınız yeterli mi acaba, efendim? Alfalfa, soya, folik asit içeren haplarınız var mı? Değerli vaktinizin sadece birkaç saniyesini alacağım, hanımefendi, zinciri açmanız gerekmez. Size kuşe kâğıt üstüne dört renkli broşürlerimizden birkaç tane bırakmak istiyorum.»

Kadın yanıt vermeyince, adam eğilip çantasını açtı, bir tomar broşür çıkararak kapı aralığından içeri uzattı. Grace broşürleri aldı.

Çın çın öten o gür ses, «Boş vakitlerinizde lütfen göz gezdirin, efendim,» dedi. «İlginizi çekerse dostlarınıza da okutun. Ben, İyi Yaşamak Anonim Şirketini temsil ediyorum. Kazanç amacı gözetmeyen şirketimiz, varlığını Amerikalıların beslenme alışkanlıklarını, yaşama biçimlerini düzeltmeye adamıştır. Bu amaçlarımıza...»

Adam dengeli beslenmenin önemini, vitamin eksikliklerinin sonuçlarını, barsak solucanlarına, çıbanlara iyi gelen vitamin haplarını sayıp dökerken, Grace onu dikkatle inceledi. Elli yaşlarında ve tıknazdı. Kafası yumurtaya, bedeni armuda, göbeği de kavuna benziyordu. Bu şaşırtıcı benzeyişlere karşılık, efendi biri olduğundan hiç kuşku yoktu. Bakışları açık çantada dört renkli, parlak kâğıttan broşürlerin arasında duran siyah deri ciltli İncil'e ilişti.

Adamın sözünü kesip, «Adınız ne?» diye sordu.

«Osborn T. Fitch, hanımefendi.»

«Ben de Bayan Grace Bending'im.»

Adam dazlak kafasını büyük bir ciddiyetle öne eğip kadını selamladı. Grace kapının zincirini açtı ve satıcıyı içeri buyur etti. Salona girdiklerinde adam hayran bakışlarla çevresini gözden geçirdi. «Eviniz çok güzel, Bayan Bending. Harika. Her köşeden sevgi fışkırıyor.»

Kadının gözleri parlamıştı.

Adam oturdu, Grace'in Koka Kola önerisini geri çe-

virip bir bardak soğuk su içtikten sonra yine vitaminlerin yararlarını anlatmaya koyuldu.

Grace atıldı. «Çantanızda neden İncil bulunduruyorsunuz, Bay Fitch?»

Adam hafifçe gülümsedi. «Yeniden doğmanın anlamını biliyor musunuz, hanımefendi?»

«Hayır, kiliseye düzenli olarak giderim, ama bilmiyorum. Yeniden doğan Hıristiyanlar olduğunu duydum tabii.»

«Yeniden doğmak, İsa Efendimize kendini adamak, onun izinden yürümek, manevi zenginliğin, mutluluğun, alçakgönüllülüğün kapılarını açmaktır.»

Grace sözlerden çok adamın tok sesinden etkilenmişti. «Vaiz misiniz yoksa?»

«Hayır, Bayan Bending, resmi bir görevim yok. Dindarlardan oluşan küçük bir grubun önderiyim.»

«Anlatın lütfen.»

«Yeniden Doğmuşlar» grubu her yaştan zenci ve beyazlardan oluşmuştu. Haftada iki kez üyelerden birinin evinde, dükkânında ya da garajında toplanıyorlardı. Bir keresinde açık bir park yerinde bile toplanmışlardı. Toplantılarda ilahiler söylerler, dua ederler, birbirlerinin dertlerini dinlerlerdi. Üyelerin görevleri arasında hastaları ve yoksulları ziyaret edip onlara yardım eli uzatmak da vardı. Aslında para bağışında bulunmak gerekli değildi, ama üyeler giysi, tencere, tava, gibi bağışların yanı sıra, para yardımı da yaparlardı. Grubun kurucularından Bay Fitch toplantılara başkanlık eder, İncil'den bölümler okur, acı çekenleri avutur, günahkârları bağışlaması için Tanrıya yakarırdı.

«Grubu ne zaman kurdunuz?» diye sordu Grace.

«Bir yıl önce. Önce dört üyemiz vardı, şimdi ellinin üstünde. Üyelerimizin en küçüğü dokuz yaşındadır, en yaşlısı da seksen altı. Üye diyorum, ama kayıt defteri,

liste gibi şeyler kullanmayız. İsteyen grubumuza katılır, isteyen ayrılır. İsa Efendimizin önünde bütün insanlar eşittir.»

Grace Bending ellerini inceliyordu. Adam bir an sustu, ardından da yumuşak bir sesle, «Toplantılarımızdan birine katılsanıza, Bayan Bending,» dedi. «Çok sevinirdik.»

«Bu pek kolay değil, Bay Fitch. Kocam ve üç çocuğum var. Toplantılar akşamları mı yapılıyor?»

«Evet efendim, üyelerimizin çoğu çalışan kişiler.»

«Akşamları evden ayrılmam çok güç. Her çarşamba gecesi kendi kilisemde yapılan ayinlere gidiyorum zaten.»

«Öyleyse toplantımız çarşambaya rastladığında size bildiririm. Eğer isterseniz tabii...»

«Olur, ama sadece konuk olarak katılacağım.»

«Elbette, hanımefendi, elbette.»

Adam gitmeden önce bir şişe alfalfa hapı ısmarladı Grace.

DÖRT

Ronald Bending uçarcasına ilerledi, Dr. Theodore Levin'in karşısındaki koltuğa pat diye kendini bıraktı. Bedeninden canlılık fışkırıyordu. Tiyatrovari bir el hareketiyle sigarasını yaktı. Kitaplıktaki oyuncaklara bakıp, «Bunlar da mı hasta doktor?» diye sordu alayla.

Dr. Levin teybi çalıştırdı. «Çocuklara oyuncaklardan birini seçmelerini söylerim. Yaptıkları seçimlerden kişiliklerini anlamak olasıdır kimi kez.»

«Tabancaları, kızılderili baltalarını seçenler kavgacı yaratılışlı mıdır yani?»

«Öyle gibi bir şey.»

Bending gıcık tutmuş gibi öksürdü. «Hani şu gerçek boyutlardaki plastik bebeklerden de olsaydı keşke. Ben onu seçerdim.»

«Sahi mi?»

«Daha neler, doktor, şaka ediyorum.»

Purosunun kâğıdını sıyırmaya uğraşan Levin anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Bending dudak ucuyla gülümseyerek onun hareketlerini gözledi, ardından da saatine baktı. «Ne kadar sürecek acaba? Puronuzu yakmanızdan ya da bugünkü görüşmeden söz etmiyorum. Lucy'nin düzelmesi ne kadar sürer?»

«Size Ronnie diyebilir miyim?»

«Demezseniz sevinirim. Bana Ronnie diyen tek kişi karım. Ronnie'ymiş. Tiksiniyorum bu addan, çilli suratlı, ön dişlerinin ikisi dökülmüş, küçük bir oğlan geliyor insanın aklına. Neyse, dostlarım bana Şeyh derler.»

«Şeyh mi? Niye taktılar bu adı size?»

«Üniversitede taktılar, ama nedenini bilmiyorum. Dostlarınız size ne derler peki? Ted mi?»

«Evet.»

«Öyleyse siz bana Şeyh dersiniz, ben de size Ted.»

«İyi olur.»

Yarışma kazanmış gibi rahatlayan Bending arkasına yaslandı. Levin kalın camların gerisindeki patlak gözleriyle onu dikkatle süzüyordu. Dar omuzlarını kaldırıp boynunu kısmış, masasının üstüne abanmıştı. Bending üstüne dikilmiş bakışlara sessizce katlandı.

«Karınıza söylediniz mi?» diye sordu doktor.

Borlkl fena halde irkildi. «Neyi? Neyi söyleyecekmişim?»

«Ronnie adından nefret ettiğinizi.»

«Söylemekten dilimde tüy bitti, ama deveye hendek anlatmak o kadını bir şeyden vazgeçirmekten daha kolay-

dır. Pes ettim sonunda, tabutumun üstüne toprak atarken bile, 'Güle güle Ronnie' diyecek, biliyorum. İşte böyle, az önceki sorumu yanıtlamadınız, Lucy'nin tedavisi ne kadar sürer?»

Levin derin derin içini çekti. «Kesin bir şey söyleyemem.»

«Ne tahmin ediyorsunuz? Yaklaşık olarak...»

«Belki bir yıl, belki de daha fazla.»

Bending bakışlarını tavana dikip tedavisinin kaça patlayacağını hesaplamaya koyuldu. «Haftada bir seans yapılsa, yılda beş bin papel tutar, öyle değil mi?»

«Aşağı yukarı.»

«Az para değil, ama bir şeyler uyduracağız artık. Lucy'nin normale dönmesi için değer. Düzelir değil mi, Ted?»

«Sanırım. Garanti veremeyeceğimi ilk görüşmede söylemiştim.»

«Demek beş bin papelle kumar oynuyorum.»

Levin, «Daha fazla da olabilir,» dedi keyifle.

«Kızıma her şey feda olsun. Onun düzelmesi için gerekirse daha fazlasını da veririm.»

«Bravo doğrusu.»

«Ne küstah herifsin sen.»

«Alay etmedim. Alaycı kişiler herkesi kendileri gibi sanırlar.»

«Haklısın, bağışla. Çenemi tutmayı bir türlü öğrenemedim. Başım sürekli belaya giriyor bu yüzden.»

Hafifçe gülümseyerek bakıştılar. Ronald ilk görüşmelerindeki düşmanca tutumunu biraz değiştirmişse de hâlâ tetikteydi. Levin havayı yumuşatmak ve öğrenmek istediklerini adamın ağzından alabilmek için çareler arıyordu.

«Soru formuna bir basımevinin yöneticisi olduğunu yazmışsın, Şeyh. Ne tür yayınlarla uğraşıyorsunuz?»

«Mali raporlar, yıllık bilançolar falan.»

Doktor nezaket gereği, «İlginç,» dedi.

«İlginç sayılmaz. Borsayla ilgili sorular da sorma sakın. Bize emanet edilen bilgileri açığa vurmak yasalara aykırıdır.»

«Sormam. Bu işe nasıl girdin?»

Ronald, «Güzel Sanatları bitirdim,» dedi acı bir gülümsemeyle. «Ressam olmak istiyordum, ama nasıl olduysa reklam şirketlerine resim çizmeye başladım. Grafik mizanpaj, dizgi derken matbaacılığı öğrendim. İşte şimdi de basımevi işletiyorum. Kimin aklına gelirdi?»

«Resim yapmayı bıraktın mı?»

«İstersen bırakma. Başımda bir kadın, üç çocuk, iki araba, hâlâ taksitlerini bitiremediğim bir ev. Bunlar yetmezmiş gibi bir de Lucy'nin derdi çıktı. Resim yapacak vakit mi var? Düşlerimi rafa kaldırdım. Haksızlık ediyorum aslında. Resim yapmamı engelleyen Grace değil, sorumluluk duygusu. Sözün kısası, resim falan yapmıyorum artık, boyalarımı bile fırlatıp attım.»

«O niye?»

«İyi resim yapamıyordum da ondan, daha doğrusu istediğim kadar iyi olmuyordu. Bu saçmalıklarla Lucy'nin ne ilgisi var?»

Levin arkasına yaslanıp ellerini masaya dayadı. Bu görüşmeyi yürütmek kolay olmayacaktı. Zaten oldum olası çocuklarla daha iyi anlaşırdı. Yetişkinlerin de dili çözülüverirdi kimi zaman. Karşılarında onlarla ilgilenen, dertlerini dinlemeye hazır birini bulmak hoşlarına giderdi. Eşlerine içlerini açamamanın acısını böyle çıkarırlardı. Yıllanmış evliliklerde bile vardı bu kopukluk.

«Karına da açıkladığım gibi, gerek Lucy'yle, gerekse ana babası ve kardeşleriyle ilgili olabildiğince çok bilgi toplamak zorundayım. Bunların arasında kızın davranışlarına ışık tutacak bir şey yakalarım belki. Kökenine inemezsek, davranışlarını da düzeltemeyiz doğal olarak.»

Bending başını salladı. «Anlaşıldı. Sor bakalım.»

«Karınla mutlu musun, Şeyh?»

«Bir dakika, Ted, önce seninle anlaşalım. Burada söyleyeceklerim aramızda kalacak, tamam mı? Karımınkileri de bana söyleme.»

«Tamam, hiç merak etme.»

«Pekâlâ. Şimdi gelelim evliliğime... Eh işte, şöyle böyle. Kimi evliliklerden daha iyi, kimilerinden de daha kötü.»

«Kaç yıllık evlisiniz?»

«Dur bakayım... Galiba on üç.»

«Nasıl tanıştınız?»

«New York'daki Metropolitan Müzesinde Degas'ın yapıtları sergileniyordu. Orada tavladım Grace'i.»

«Karın üniversite mezunu mu?»

«Evet. O Radcliffe mezunu, ben Brown.»

Levin karşısındaki adamı bir vakitler ressam olma düşleri kuran, bir üniversite mezunu olarak düşünemiyordu nedense. Bending bir çelişkiler yığınıydı. Alaycı, keskin zekâlı, tam anlamıyla «erkeksi», çözümlenmesi güç bir tip.

«Karınla ortaklaşa sevdiğiniz şeyler nelerdir? Evinizle çocuklarınızın dışında.»

«Hobi falan mı yani?»

«Hobi, spor, tiyatro ya da resim sergileri gibi şeyler...»

«Konuk ağırlamayı ikimiz de severiz, bunun dışında ortak bir zevkimiz yok. Grace oldukça iyi tenis oynar, ara sıra maç yaparız. Hepsi bu kadar. Ben işten geç dönerim, cumartesi günlerinde bile çalıştığım olur. Birbirimizin yüzünü doğru dürüst göremiyoruz senin anlayacağın.»

«Geç saatlere kadar çalışmanı karın nasıl karşılıyor?»

«Söylemez, ama evden uzak kalmama içten içe sevinir.»

«Niye sevinsin?»

«Ne bileyim? Ben öyle seziyorum.»
«İçki içer misin, Şeyh?»
«İçerim, niye sordun? İçki mi ikram edeceksin yoksa?»
«Hayır. Dostlarına ayak uydurmak için mi içersin, onsuz olamadığın için mi?»
«Ayak uydurmak için sanırım.»
«Karın içer mi?»
«Toplantılarda bir iki kadeh yuvarlar. Hafif kokteyller falan.»

Bu gidişle hiçbir yere varamayacaklardı. Levin daha özel sorulara geçip adamın açıksözlülüğünün sınırlarını belirlemeye karar verdi.
«Karınla cinsel ilişkilerinizi nasıl tanımlarsın?»
«Ne cinsel ilişkisi? En son ne zaman yattığımızı bile anımsamıyorum.»
«Bu duruma yol açan nedir sence?»
«Bir sürü nedeni var. Gece geç saatlere kadar çalışıyorum, Grace de evliliğin bu yanından pek hoşlanmaz.»
«Seni geri mi çeviriyor yani?»
«Yoo, geri çevirmez, ama hoşlanmadığını anlıyorum.»
«Nereden anlıyorsun?»
«Sen evli misin, Ted?»
«Boşandım.»

Levin hiç evlenmediği halde bu yalana sık sık başvururdu. Ortağı Dr. Mary Scotsby'ye de açıklamış olduğu gibi, evli erkekler ve çocuğunu ruhsal tedaviye getiren babalar hiç evlenmemiş bir uzmana güven duymazlardı.
«Bu yaptığımın ahlak kurallarına uymadığını biliyorum,» demişti Mary'ye. «Amaca erişmek için her çareye başvurmak doğru mu, değil mi, diye filozofça tartışmala-

ra girecek değilim. Bu yalan benim amaçlarıma hizmet ediyor, önemli olan da bu.»

«Evlilik geçirdiğine göre sen de bilirsin,» dedi Bending. «Bir erkek karısının sevişmek istemediğini hemen sezer. Kadının başım ağrıyor, demesine gerek yok ille de.»

«Karın evlendiğinizden beri böyle mi?»

«Ne münasebet. Onunla başa çıkmakta güçlük çekerdim bir zamanlar.»

«Ne zaman değişti?»

«Üç, dört yıl oldu galiba.»

«Bu konuyu saymazsak, karından memnun musun?»

«Evet, çok iyi bir ev kadınıdır, çok da güzel yemek pişirir.»

«İyi bir anne mi?»

Bending, «Kusursuz bir annedir,» dedi içtenlikle.

«Grace seni aldatır mı?»

«Bu soruyu ona sor.»

«Ya sen onu?»

«Lucy'nin tedavisi için bu sorular gerçekten gerekli mi, Ted?»

«Hem de çok gerekli.»

«Pekâlâ. Sana yalan söyleyecek değilim, çapkınlık yaparım ara sıra.»

«Bu çapkınlıkların son üç, dört yıldır sıklaştı mı? Karın sevişme isteğini yitirdiğinden bu yana...»

«Zayıf yanımızı yakaladın ya, vur bakalım. Evet, sıklaştı diyebilirim.»

«Karın işin farkında mı?»

«Sanmam. Farketse de umursamaz. Sevinir bile belki.»

«Niye sevinsin?»

«Bilmem, bu da bir sezgi işte.»

Dr. Levin, «Bana öyle geliyor,» «Sezgilerim öyle söy-

lüyor» türünden sözlere hemen mim koyardı. Sezgiler ve duyguların altında çoğu kez önyargılarla dileklerin yattığını deneyimlerinden bilirdi.

«Cinsel yönden birbirinizden tiksindiğinizi çocuklar farkettiler mi dersin?»

«Tiksinti denemez buna. Grace benim için hâlâ çekici bir kadın. Onun da beni itici bulduğunu sanmıyorum.»

«Tiksinti yerine soğukluk ya da ilgisizlik sözcüğünü kullanalım o halde.»

«Evet, böylesi daha doğru. Çocuklar bu durumu farketmiş olamazlar. Nereden farkedecekler?»

Levin içini çekecekken kendini tuttu. Ana babalar yatak odalarının dört duvarı arasında olup bitenleri yalnız kendilerinin bildiklerini sanırlardı. Çocukların pek çok şeyi sezdiklerini ve bundan etkilendiklerini, onlara anlatmaya çalışmak boşunaydı.

«Büyük oğlun Wayne on iki yaşındaydı galiba. Ona cinsel konularda bilgi verdin mi?»

«Bilmediği var mı diye sorsana. Ben onun yaşındayken, onun bildiklerinin yarısını bilmezdim.»

«Ya küçük oğluna?»

«O daha beş yaşında. Soru sormaya başlamadı henüz. Radyo maketleri falan yapıyor. Öyle zeki ki, şaşarsın.»

«Lucy'yle bu konuda konuştun mu?»

«O işi annesine bıraktım.»

«Sana soru sormaz mı hiç?»

«Sorunca annesine yollarım. Senin çocuğun var mı, Ted?»

«İkiz kızlarım var. Annelerinin yanındalar. Yılın bir ayını da benimle birlikte geçirirler.»

«Boşandım»la başlayan masum yalanını zamanla «ikiz çocuk sahibiyim»e kadar vardırmıştı. Yalanlarını birtakım eklemeler ve ayrıntılarla süslemek Levin'in hoşuna

gidiyordu, işin doğrusu. Gerekirse, eski karısını, çocuklarını, eskiden oturdukları evi, sorunlarını, hatta gittikleri piknikleri bile betimleyebilirdi. Bunu kendi ruh doktoru Al Wollman'e söylediğinde, adam uzun uzun yüzüne bakmış, sonunda da, «Keçileri kaçırmışsın sen,» demişti. Bending'in sesi doktoru düşüncelerinden uzaklaştırdı.

«İnanılır gibi değil, ama şimdiki çocukların cinsel konularda bilmedikleri yok. Okulda, biyoloji dersinde her şeyi öğreniyorlar. Filmlerle, resimlerle hem de. Wayne'a öğretmeni bir el kitabı vermiş, ne ararsan var içinde. Cinsel organların resimleri, doğum olayı falan. Tanrıya şükür, bize iş düşmüyor.»

«Demek Lucy'nin sorularını yanıtlamıyorsun.»

«O annesinin görevi.»

«Lucy başka erkeklere yaptığını sana da yapmaya kalkıştığında ona nasıl davrandın?»

«İlk gelişimde de söylemiştim ya, bağırıp çağırmadım. Yaptığından hoşlanmadığımı belirtmekle yetindim. Bir daha da yapmadı zaten.»

«Bu olaydan sonra ilişkilerinizde herhangi bir değişiklik oldu mu?»

«Hayır. Sabahları kahvaltıda beni mutlaka öper, eve döndüğümde, eğer yatmamışsa, boynuma sarılır. Orama burama dokunmuyor artık, ben çağırmadıkça kucağıma da çıkmıyor. Doğal olmayan davranışlarından hoşlanmadığımı belirttiğim için kızımın bana düşman kesildiğini sanıyorsan, yanılıyorsun.»

«Lucy eve gelen erkek konuklara sokulmayı hâlâ sürdürüyor, öyle değil mi?»

«Evet, Ted, öyle ne yazık ki.»

Levin purosunu dikkatle masanın kıyısına koydu, ellerini göbeğinde kavuşturup bakışlarını birbirine geçmiş parmaklarına dikti.

«Lucy'nin garip davranışlarını oğulların farketti mi?»

«Harry değil, ama Wayne farkında sanırım.»
«Bu konuda bir şey söyledi mi?»
«Bana söylemedi.»
«Harry ve Wayne, Lucy'yi çıplak gördüler mi?»
«Lucy bebekken, Wayne görmüştür.»
«Çocuklar seni ya da karını çıplak gördüler mi?»
«Hey Tanrım, ne biçim soru! Olacak şey mi? Haa, şimdi aklıma geldi. Ara sıra Wayne'le kulüpte golf oynarız. Soyunma odasında beni çıplakken gördü birkaç kez.»
«Lucy hiç görmedi, öyle değil mi?»
«Elbette görmedi! Ne demek istiyorsun sen?»
«Hiçbir şey. Soru soruyorum yalnızca.»
«Kendimi kızıma sergilediğimi sanmıyorsun ya?»
«Yoo, yoksa sergiledin mi?»
«Hayır!»
«Ya oğullarından biri?»
«Deli misin sen? Kafalarını kırarım.»
«Pekâlâ. Vaktimiz doldu. Bugün bana çok yardımcı oldun, sağol.»
«Sahi mi? Dediğin doğrudur umarım.»

BEŞ

Gece yarısı kopan şiddetli fırtına, Naples'den Fort Myers'e kadar uzanan kıyı şeridini allak bullak etti, Everglades'i sular altında bıraktı, ardından da olanca gücüyle Palm Beach'in batısına saldırdı.

Sokaklar delik deşik olmuş, bahçeler çamur deryasına dönmüştü. Kumsalda dereler akıyordu. Yerle gök birbirine karışmıştı. Kapkara gökyüzünü birbiri ardından aydınlatan korkunç şimşekler, camları zangırdatan gümbürtüler öğleye dek kesilmedi.

Derken, fırtına uzaklaştı, yağmur dindi. Bulutlar aralanıp güneş başını uzatınca, insanlar önce birer ikişer, sonra da akın akın sokağa döküldüler. Saat ikide güneş pırıl pırıl, hava sıcacıktı. Su birikintileri kurumaya yüz tutmuştu.

Wayne Bending okul otobüsünün en arka sırasında tek başına oturmuş, denizin görünmesini bekliyordu. Fırtına ölü dalga bıraktıysa akşama doğru sörf yapmaya giderdi. Gelgelelim okyanus ortaya çıkınca fena halde düş kırıklığına uğradı. Sular yükselmişti, ama çırpıntılıydı. Küçücük dalgalar, daha kıyıya vurmadan kırılıveriyordu. Sörf yapmak bir yana, yüzmenin bile tadı olmazdı.

Annesiyle kardeşleri kucaklarında birer tepsiyle salondaki koltuklara yerleşmişler, fıstık ezmeli sandviç yiyip, süt içerek, televizyondaki saçma sapan bir kukla gösterisini izliyorlardı. Wayne başıyla soğuk bir selam verdi ve doğruca mutfağa gitti. İki koca dilim çavdar ekmeğinin arasına jambon ve gravyer peyniri koydu, üstüne bolca mayonez sürdü. Bir şişe Koka Kolayla bir torba da çikolatalı bisküvi alıp yatak odasına çıktı. Kapısını kilitledi, radyoda rock müziği çalan bir istasyon buldu, mokasenlerini odanın öbür ucuna fırlattı. Yatağa çöküp sırtını karyolanın başucuna dayadıktan sonra yiyecekleri silip süpürdü, Koka Kolayı kafasına dikti.

Müzik bile dinleyemiyordu üzüntüsünden. Ölseydi keşke. Holloway'lerin partisinden bu yana Eddie'yle konuşmamışlardı. Bir kere karşılaşmışlardı sadece. Aralarında epey mesafe olduğu halde, Eddie sırtını dönmüştü. Yüzünü görmek istemiyordu besbelli. O gece olanlardan sonra, elbette istemezdi. Bir erkek, esrar çekmiş bile olsa, bir başka erkeği öper miydi? Nasıl yapabilmişti böyle iğrenç bir şeyi? Esrar yüzündendi. Farkında olmadan aklını başından almıştı demek. Esrarın adamı sapık yaptığını söylemezler miydi? Doğruydu, sapıkça bir dürtüye karşı ko-

yamamış, Eddie'ye öpmüştü. Ucuz kurtulmuştu yine de. Eddie ağzını, burnunu da dağıtabilirdi.

O gece ayrılırlarken araları iyiydi. Anlaşılan, daha sonra düşünüp taşınmış, bir daha konuşmamaya karar vermişti. Yoksa kırıtık bir homo olduğunu mu sanıyordu? Olanları okuldaki bütün arkadaşlarına anlatmıştı belki. Bu olasılık Wayne'i yiyip bitiriyordu. Canı ağlamak istedi birden. Aşağı doğru kaykılıp başını yastığa dayadı, gözlerini tavana dikti, ölümü düşünmeye koyuldu. Uyku gibi bir şeydi herhalde, ama ölüler ne düş görür, ne de uyanırlardı. Bu tatsız konu uykusunu getirmişti. Bir daha hiç uyanmamak dileğiyle uykuya bıraktı kendini. İçi geçmek üzereyken başucundaki telefon çaldı. Babasının kömür ateşinde ısgara yaparken kullandığı paslanmaz çelik şişlerden biriyle şişlenmiş gibi bütün bedeni sarsıldı. Bu parlak kırmızı telefonu Wayne'e on ikinci yaşgünü armağanı olarak annesiyle babası almışlardı. Numarası telefon rehberinde kendi adına kayıtlıydı. Arkadaşları arasında kendilerine ait telefonu olmayan topu topu birkaç kişi vardı zaten. Uzanıp almacı kaldırdı, «Alo,» dedi uykulu sesiyle.

«Merhaba ahbap, ne işler karıştırıyorsun bakalım?»

Eddie Holloway'in sesini duyunca Wayne'in gözleri faltaşı gibi açıldı, uyku sersemliğinden eser kalmadı. Doğrulup oturdu, bacaklarını yere sarkıttı. Almacı sımsıkı kavrayan eli tir tir titriyordu. Elinden geldiğince soğukkanlı konuşmaya çalışarak, «Hiç işte, şunu bunu,» dedi. «Sendan n'aber?»

«Can sıkıntısından başka n'olacak. Bugün sörf yaparım diyordum, ama denize baksana. O da bize kazık attı. Kaç gündür nerelerdeydin?»

«Şurda, burda. Bu boktan yerde ömür tüketip gidiyoruz.»

«Sen de bendensin desene. Dinle dostum, bizim val-

de yeni mal almış. Balıkçı motoru geldi herhalde. Çaktın mı?»

«Çakmaz mıyım?»

«Öyleyse bu gece saat dokuzda her zamanki yerimizde buluşup âlem yapalım. Var mısın?»

«Varım tabii.»

«Eski bir battaniye getireceğim. Yer ıslaktır. Sen de içecek bir şeyler aşırsan hiç fena olmaz.»

«Oldu, Eddie, aşırmaya çalışırım.»

«Has adamımsın sen. Hadi akşama görüşmek üzere.»

Wayne salona indi, «Herkese selam,» dedi neşeyle. Annesiyle kardeşleri hâlâ aptal kutusunu izliyorlardı. Yemek vakti geldiği halde, babası görünürde yoktu. Kimbilir kimin peşinde sürtüyordu yine. Nerede sürterse sürtsün, diye düşündü. Faturalarımızı ödesin de... Yemekte sebzeli domuz, sarmısaklı soslu salata ve limonlu pasta vardı. Yemeğe başlamadan önce annesinin şükran duasını dinlemek zorunda kaldılar her zamanki gibi. Yemekten sonra Wayne sofranın toplanmasına yardım etti, bulaşık makinesini doldurdu, keten peçeteleri halkalarına yerleştirdi, çöpü dışarı taşıdı. Annesi Lucy'yle Harry'yi üst kata çıkarıncaya kadar ortalıkta dolandı durdu. Lucy tek başına yıkanabiliyordu, ama Harry'nin yanında durmak gerekiyordu. Annesi bir saatten önce aşağı inmezdi, babası da tam şu sırada çat kapı gelmeseydi bari...

Mutfakta annesinin boş kavanoz, kullanılmış alüminyum kâğıdı parçaları (düzeltilip katlanmış), plastik kutu, siçim gibi şeyleri sakladığı dolaptan boş bir mayonez kavanozu aldı, salondaki içki dolabına yollandı. Babasının dört şişe votkası kalmıştı. Üçü hiç açılmamış, birinin de dörtte üçü doluydu. Wayne büyük bir dikkatle açık şişeden kavanoza votka koydu. Şişeyi mutfağa götürdü, eski yerine kadar soğuk su doldurduktan sonra içki dolabına, öbür şişelerin arasına yerleştirdi. Kavanozu da bahçedeki

bodur palmiyenin ardına gizledi. Annesi aşağı indiğinde, televizyonun karşısında, öğretici bir film izlemekteydi. Kalkıp televizyonu kapadı, uzun uzun gerindi. «Odama gidip ders çalışacağım,» dedi. «Yarın matematik sınavımız var.»

«Acıkırsan kalan pastayı ye,» dedi Grace. «Bir dilim de babana bırak.»

Wayne odasına çıkıp kapıyı kilitledi, yatağa uzandı, gözlerini tavana dikip radyo dinlemeye koyuldu. Ders kitaplarının kapağını bile açmamıştı. Kaçık Harry gürültüden şikâyet etmesin diye radyonun sesini de iyice kısmıştı.

Bu gece öpüşmek falan gibi sapıkça davranışlarda bulunmayacaktı. Esrar çekip votka içerler, gevezelik ederlerdi. Eddie'nin en yakın arkadaşı olmak Wayne'in koltuklarını kabartıyordu. Çardaktaki esrar âlemine, peşinde koşan fıstıklardan birini ya da bir başka oğlanı değil, onu, Wayne Bending'i çağırmıştı. Çok önemli bir şeydi bu. Erkekliğinin uyandığını farketti ansızın. Yataktan telaşla fırladı, derin derin soluyarak odayı arşınlamaya koyuldu. Çok sarsılmıştı, tam Eddie'yi düşündüğü sırada uyanmasına bir anlam veremiyordu.

Saat dokuza çeyrek kala İspanyolca-İngilizce sözlüğünü koltuğunun altına kıstırıp salona indi. Annesi kucağında örgüsü, ayaklı abajurdan yansıyan bir ışık havuzunun ortasında oturuyordu. Wayne'in geldiğini farketmedi. Tel çerçeveli gözlüğünü takmış, örgünün ilmeklerini sayıyordu. Wayne merdiven başında durup annesini inceledi. Fena kadın sayılmazdı, kendisine özen gösterse daha da güzel olurdu. Biraz makyaj yapsa, saçına daha modern bir biçim verse, giysilerini canlı renklerden seçse sözgelişi. Bu haliyle çok gösterişsizdi, Eddie'nin annesine hiç benzemiyordu.

Kadın örgüden başını kaldırıp gülümseyince, Wayne

çabuk çabuk konuşmaya başladı. «Eddie Holloway az önce telefon etti. İspanyolcadan yazılısı varmış, ama sözlüğünü okulda unutmuş, benimkini istedi.»

«Bize mi gelecek?»

«Hayır, ben götüreceğim, birikte çalışacağız.»

«Ne kadar kalırsın?»

«En fazla iki saat.»

«Peki yavrum, sırtına bir hırka al istersen.»

«Yoo, dışarısı sıcak.»

Wayne mutfak kapısından avluya çıktı, vokta dolu kavanozu gizlediği yerden alıp vargücüyle AIA karayoluna koşturdu. Babasının farlarını görürse çalıların ardına sinecekti. Empt'lerin evi gözükünceye kadar yolun kıyısından ayrılmadı. Demir bahçe kapıları ardına dek açıktı, alt katın lambaları şıkır şıkır yanıyordu. Yemeğe konukları vardı herhalde. Teresa Empt konuk ağırlamayı severdi.

Usulca içeri süzüldü, sık ağaçların arasından geçerek çardağa ulaştı. Oyma demir koltuklar kupkuruydu. Eğilip toprağa dokundu. Üstü sıcaktı, ama biraz eşeleyince altı nemli ve serindi. Sert koltuklardan birine oturdu çaresiz. Eddie'yi beklemeye başladı. Aradan on dakikadan fazla vakit geçtiği halde gelen giden olmadı. Eddie böyleydi işte. Hiç bir yere vaktinde gelmezdi. Evin aydınlık camlarından, içeride dolaşan konukları belli belirsiz seçebiliyor, esintiyle bir alçalıp bir yükselen müzik sesini ve kahkahaları duyuyordu. Konuklardan birinin aklına çardağı görmek eserse, başları belaya girerdi. Öfkelendi birden. Ne hakları vardı buraya gelmeye? Burası onun ve Eddie'nindi.

Holloway sallana sallana geldi sonunda. Blucinle, midesini açıkta bırakan pırlım pırlım bir tişört gitmişti. Profesyonel futbolcuların antremanda giydikleri gibi eski püskü tişörtler oğlanlar arasında modaydı. Koltuğunun altında da bir battaniye vardı.

«Hey Bending, bu karanlıkta ne halt ediyorsun?»

Wayne İspanyolca yanıt verdi. «Uslu uslu oturuyorum, anacım.»

Eddie battaniyeyi yere yayarken bir kahkaha attı. «Şu benim kız kardeşim var ya, şu Gloria, şimdi de gece elbisesi isterim diye tutturdu. Düşünebiliyor musun? Dokuz yaşındaki velet gece elbisesi istiyor.»

«Seninkiler ne dedi?»

«Kavganın sonunu beklemeden sıvıştım. Gloria kıyameti koparıyordu. Sırf çenesini kapasın diye istediğini yaparlar sonunda. İçki getirdin mi?»

Wayne kavanozu kaldırdı. «Votka.»

«Aferin. Ver de bir fırt çekeyim.»

Battaniyenin üstüne oturdular, Eddie votkadan koca bir yudum içti. «Harikaymış.»

Wayne de onu taklit edeyim derken öksürmeye başladı. Bozuntuya vermeden, «Çok sıcak,» dedi. «İçine buz ve birkaç dilim limon atsaydım keşke.»

«Böylesi daha güzel, yağ gibi kayıyor. Şimdi de gecenin sürprizi...»

Eddie tuvalet kâğıdına sarıp çorabının içine sakladığı esrarlı sigaraları çıkardı.

«Yeni marka. İçine ince bir tel koymuşlar. Terden tutup izmariti de içebiliyorsun. Teknik amma da ilerledi be.»

Sigaraları yakıp battaniyeye uzandılar, çardağın tahta kafesli damından yıldızları izlemeye koyuldular. Eddie votkayı da yudumluyordu arada bir, Wayne ise sigarayla yetiniyordu.

Eddie, «Tony Sanchez'i tanıyor musun?» diye sordu mahmur mahmur. «Cumartesileri Boca'daki benzin istasyonunda çalışır, kızıl saçlı...»

«Şu futbolcu mu?»

«Hah işte o. Beş metrelik teknesini satışa çıkarmış.

Bayağı yıpranmış, ama onarılırsa kral gibi olur. Benim olması için neler vermezdim.»

«Kaç paraymış?»

«Bin diyorsa da dokuz yüze rahat iner. Paran mı var yoksa?»

«Tasarruf hesabımda yüz dolarım var.»

«Aferin be. Benim beş param yok, aldığımı harcıyorum. Şu tekneyi alabilsem ne harika olurdu.»

Esrar Wayne'i adamakıllı çarpmıştı bu gece. Rol kesmesine gerek kalmamıştı. Zaman kavramını yitirmişti. Tüy gibi hafifti, uçuyordu. Gece yumuşacıktı, havada tatlı bir ezgi vardı. Eddie'nin üstünden uzanıp kavanozu aldı ve votkadan bir yudum çekti. Öksürmedi bu kez. Eddie gözlerini yummuş, sigarayı tutan elini havaya kaldırmıştı. Uzun sarı saçları, yakışıklı yüzü, bronz teniyle film artistlerine benziyordu. Wayne elini delikanlının çıplak karnına koydu.

Eddie, «Hey ahbap. Bu da en son numaran galiba,» diye mırıldandı.

Wayne sigarasını yere bıraktı, Eddie'nin üstüne eğildi, dudaklarını onun midesine değdirdi hafifçe. Sıcacık ve yumuşaktı. Güneş kokuyordu. Eddie inledi. Wayne onu mutlu etmek için ne yapması gerektiğini sezdi birden. Hiç deneyimi olmadığı halde anlamıştı. ileride bu geceyi çok düşünecek, bu garip dürtünün nereden kaynaklandığını bir türlü bulamayacaktı.

Her şey bittikten sonra Eddie'nin yumruklarına davranacağından, onu aşağılayacağından korktu bir an. Oysa beriki Wayne'in saçlarını okşamaya koyuldu, bir yandan da ağır ağır esrar çekiyordu. Sonra da öpüştüler. Öpüştüler! Wayne sevinçten çılgına dönmüştü, dostlukları sürecekti demek. Eddie ona kızmamıştı. Bir kahkaha attı mutluluktan.

Votkayla sigaralar bittikten sonra bir süre daha yan

yana yattılar. Bulanık bakışları gökyüzüne dikilmişti. Gülüşmeler, konuşmalar, motor homurtuları çalındı kulaklarına. Emptlerin konukları gidiyordu.

«Şu tekneyi gerçekten istiyor musun?» diye sordu Wayne.

«Söyledim ya akılsız, istiyorum elbette.»

«Bayan Empt'in gözü sende, biliyorsun.»

«Eee, ne olmuş?»

«O kadında para var, para. Hem de eşek yüküyle. Babam öyle söylüyor.»

Eddie bir süre karşılık vermedi, sonunda, «Yani benim teknenin parasını ondan mı sızdıracağız?» diye sordu.

«Neden olmasın? Sen zokayı savurup avı başlatacaksın.»

«Hani balığı avlar gibi desene?»

Wayne bir kahkaha attı. «Tıpatıp öyle. Kadın zaten sana kesik, zokaya hemen tutulacaktır. Hele bir de tadını alırsa peşinden ayrılmaz artık, sen de söz arasında o tekneyi çok beğendiğini sokuşturuverirsin.»

«Bizimkiler tekneyi hangi parayla aldığımı sorunca ne diyeceğim?»

Wayne bir üstünlük duygusuna kapılmış, kendini Eddie'nin akıl hocası gibi görmeye başlamıştı. «Kaç para haftalık alıyorsun?»

«Yirmi papel, yirmi beş yapması için pederi kandırmaya çalışıyorum.»

«Dinle bak, Empt'in karısının parasıyla tekneyi alırsın. Tamam mı? Babana da Sanchez'i haftada on dolar takside razı ettiğini söylersin. Önce Sanchez'in kulağını bükersin elbette, bin doları gördü mü zaten seni destekler. Bu arada baban da haline acır, aylığına zam yapar. Ne dersin, fikrimi beğendin mi?»

Eddie oğlanın yanağını okşadı. «Senin kafan bayağı iyi çalışıyor, be Wayne.»

ALTI

William Jasper Holloway'e garip bir şeyler oluyordu. Kendi de biliyordu bunu.

Bir yıl kadar önce kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Öyle bir gecede olmamıştı elbet, yavaş yavaş olmuştu.

Sözgelişi, bir yıl öncesine kadar, bankadaki odasında otururken bir nedenle alt kata inmesi gerekse, herkes gibi kalkar, kapıyı açar, dışarı çıkardı. Ne ki, günün birinde hareketlerini tasarlayıp kendi kendine buyruk vermeye başladığını farketmişti. «Şimdi kalk, kapıya yürü, kolu çevir, dışarı çık...» Hiç ses çıkarmadan kafasının içinde olup bitiyordu bunlar.

Bu sessiz devre bir süre devam etmişti, sonra da tek başınayken yüksek sesle buyruk vermeye başlamıştı. «Kalk, yürü, aç, çık...» Yalnızca işde de değil, her yalnız kalışında yüksek sesle konuşur olmuştu. «Işığı aç, dolaptan sabun çıkar, vergi dairesine mektup yazmayı unutma...»

Bir süreden beridir de kendi kendiyle tartışıyor, kimi kez kıyasıya kavga ediyordu.

«Luther Empt cumartesi günü seni golf oynamaya çağırdı.»

«Gitmek istediğimi hiç sanmıyorum.»

«Gitsen iyi olur.»

«Niye?»

«Fabrika işi nasıl gidiyor öğrenirsin.»

«Umurumda değil, hem cumartesi günleri golf oynamayı sevmem.»

«Temiz havada spor yapmaya gereksinmen var.»

«Kötü bir oyun çıkaracağımı, ardından da sarhoş o-

luncaya dek kafa çekeceğimi biliyorum.»

Böyleydi işte. Kendi kendine konuşmak onu korkutmuyor, hoşuna bile gidiyordu işin doğrusu. Ne zararı olacaktı?

Bir tabanca edinme kararını da bu konuşmalardan birinin sonunda vermişti.

«Tabancayı ne yapacaksın?»

«Empt'in ve Bending'in tabancaları var, ben de istiyorum.»

«İyi, ama neden istiyorsun?»

«Suç oranı gün be gün artıyor. Evimi, ailemi savunurum.»

«Tabanca tutmayı bile bilmezsin.»

«Öğrenirim, kolay iş. Nişan alıp tetiği çekiveriyorsun. O gece Luther'in tabancasını ateşledim, hoşuma gitti. Hem o kadar ağır bir silah almak niyetinde de değilim, daha küçük olsun bana yeter.»

«Silah almaya gittiğinde dükkân sahibi senin acemi olduğunu hemen anlayacak. Alay edecek seninle, belki de kaba davranacak.»

«Yok canım. Asıl ben ona kaba davranırım. Alıcıyım ben. İstediğim silahı seçeceğim, o da bana nasıl kullanıldığını ister istemez gösterecek.»

Holloway, Federal Karayolundaki silah satan mağazalardan birine gitti böylelikle. Tezgâhtar korktuğu gibi kaba saba bir Florida'lı değil, Holloway'in dilinden anlayan efendiden bir adamdı. Müşterisinin silah satın almak istemesinin nedenlerini bile soruşturmadan tatlı tatlı söze girişti. «Tabanca kullanmakta usta değilseniz size şu özel yapım, 38'lik Colt'u salık vereceğim, efendim. Kusursuz bir silahtır. Altı mermi atar, hem küçük, hem hafiftir. Oymalı ceviz kabzasının güzelliğine dikkatinizi çekerim. Buyrun, elinize alın, efendim, bana hak vereceksiniz.»

Holloway uslu bir çocuk gibi, ama biraz da korka korka tabancayı eline aldı.

Tezgâhtar yumuşak bir sesle, «Dolu değil, efendim,» dedi.

Cesaret bulan Holloway kabzayı sıkıca kavradı, karşıdaki duvara nişan aldı, kendinden çok emin bir havayla, «Güzel,» dedi.

«Gerçekten güzeldir, efendim. Küçük ve hafif oluşuna bakmayın, dengelidir. Fazla yer işgal etmez, evinizde, arabanızda, istediğiniz yerde saklayabilirsiniz.»

«Pekâlâ, alıyorum, mermi de gerekecek tabii.»

«Tabii efendim, size birkaç kılıf da gösterebilirim.»

William Jasper Holloway kimliğini gösterip gerekli belgeleri imzaladı ve tabancanın, mermilerin, siyah deri kılıfın parasını ödedi. Silâhı üç günlük bekleme süresinden sonra alabilecekti. Silahın nasıl kullanılacağını gösteren bir elkitabıyla temizleme takımı da birlikte veriliyordu.

Üç gün sonra gidip tabancasını aldı. Saat üçtü. Bankaya dönecek yerde eve gitmeye karar verdi. Yol boyunca da kendi kendine konuşup durdu.

«Aldım işte!»

«Niye aldığını bir türlü anlayamıyorum.»

«Güven duygusu veriyor bana. Gerekirse kendimi savunabileceğim.»

«Çok dikkat et bari.»

«Hiç kuşkusuz.»

«Adam öldürür bu silah.»

«Biliyorum.»

«Öldürür.»

«Biliyorum dedim ya!»

«Öldürür.»

«Kapa çeneni be!»

Kayınbabası ve Jane dışarı çıkmışlardı, çocuklar okuldaydı, evde sadece Maria vardı. Mutfakta tencereleri tan-

gırdatarak bir şeyler yapıyor, bir yandan da düdük gibi sesiyle acıklı bir ispanyol şarkısı söylüyordu. Holloway bir kadehe votka doldurdu, içine buz ve bir dilim limon atıp yatak odasına çıktı, kapıyı kilitledi. Yatağın kıyısına ilişti, hazinelerini incelemeye koyuldu. Tabancaya yakından baktı, burnuna götürüp kokladı. Pırıl pırıl parlatılmıştı, yağ, çelik ve tahta kokuyordu. Tezgâhtar haklıydı, nefis bir silahtı gerçekten. Avucunu dolduruyor, güven veriyordu. Elkitabını dikkatle okudu. Tabancanın boş olduğundan emin olunca, karşı duvara nişan aldı. Eli titremiyordu. Tetiği çekti. Biraz direndi silah, ardından da klik sesi geldi. «Bumm,» dedi yavaşça. Her seferinde bumm, bumm diyerek, kapıya, döşemeye, karısının yastığına nişan aldı.

Bir süre oturup votkasını yudumladı. Sonra da elkitabındaki talimatları okuyarak silahı özenle doldurdu.

«Şimdi öldürür işte.»

«Biliyorum.»

Orta parmağını emniyetten uzak tutarak yine karşı duvara, kapıya, karısının yastığına nişan aldı. Bumm, bumm, bumm. Sesi yükselmişti.

«Kendine niye nişan almıyorsun?»

«Sahi yahu.»

Tabancayı göğsüne, cinsel organlarına dayadı, ağzını iyice açıp kısa namluyu dişlerinin arasına soktu. Bumm, bumm, bumm. Ağzına yağın ya da çeliğin tadı değil, zehir gibi acı bambaşka bir tad gelmişti. Tabancayı elinde evirip çevirdi. Güçtü bu. Kendi gücü. Pişmiş kelle gibi sırıtarak pencereye seğirtti. Palmiyelerin arasından okyanus ve kumsalda yarı çıplak dolaşan kadınlar, erkekler, çocuklar görünüyordu. Tuzun, güneş yağının, güneşte pişmiş etin kokusunu duyar gibi oldu. Güney Florida palyaço gibi boyan-

mış, adi kokular sürünmüş, üstünden bayağılık akan, arsız bir orospuya benziyordu. Tabancasını cama doğrulttu, parmağını tetiğe yaklaştırmamaya çalışarak nişan aldı. Palmiyelere, kumsala, insanlara, denize, Florida'ya, yeryüzüne, yaşama... Bumm, bumm, bumm...

YEDİ

Dr. Theodore Levin, «Karen J.'nin bantlarını dinledim,» dedi bilgiç bilgiç. «Bana kalırsa doğru yoldasın.»

Dr. Mary Scotsby başını salladı. «Tipik bir kleptomani olayı.»

«Aynı kanıdayım. Şu şaraptan bir şişe daha var mı?»

«Daha iyisi var.»

«Daha iyisini istemem. Benim beğenilerim seninkiler kadar ince değil.»

Kadın mutfaktan California ürünü, ucuz kırmızı şaraptan bir şişe daha alıp geldi. Levin şişeyi açtı kadehleri doldurdu. Arkası yüksek, eski püskü bir koltukta dimdik oturuyordu. Mary de fitilli kadife kaplı kanepenin bir ucuna kıvrıldı.

Levin kilim desenli pazenden, modası geçmiş bir sabahlık giymiş, beline ucu püsküllü bir kuşak bağlamıştı. Etli ayakları çıplaktı. Mary'nin sabahlığı uçuk sarı pamukludandı. Ayaklarına da mavi pomponlu şıpıdık terlikler geçirmişti.

«Bu şarap içilir gibi değil, Ted, sırf senin hatırın için alıyorum.»

«Puro tat alma duyumu yok etti galiba. Hiçbir şeyin tadını alamaz oldum.»

«Akşam yemeğindeki körili pilavın tadını da mı alamadın yoksa?»

«Almaz olur muyum? Ağzım hâlâ yanıyor. Lucy B. vakasından söz edelim mi biraz?»

«Nasıl istersen. Bantları dinledim. Kızın ana babasını iyi idare ediyorsun, yakında dilleri iyiden iyiye çözülür, ama bana öyle geliyor ki, Lucy seni fazlaca etkilemiş.»

Levin bir an düşündükten sonra içini çekti. «Evet, haklısın. Çok etkileyici bir güzelliği var. Minik bir kadın âdeta. Senin üstünde de aynı izlenimi bırakmadı mı?»

Kadın kaşlarını çatıp alt dudağını ısırdı. «Evet, şaşırmadım diyemem doğrusu. Onu muayene ettiğimde göğüslerinin yaşına göre fazlaca gelişmiş olduğunu farkettim. Meme uçları hafifçe kabarık ve belirgin. Ergenlik çağına giren bir kız çocuğunun memesi gibi.» Tel çerçeveli gözlüğünün ardından dikkatle erkeği süzdü.

«Kafanın içinden neler geçiyor, Ted?»

Levin yumuşak koltuğa gömülmüş bedenini kıpırdattı, şarabından bir yudum aldı. «Psikoterapiye dar bir çerçeveden yaklaştığımdan kuşkulanıyordum uzun süredir. Lucy B. vakası bu kuşkularımı depreştirdi. Toplumsal, kültürel ve fizyolojik etkenlere daha fazla ağırlık vermem gerekecek galiba.»

«Fizyolojik mi? Lucy tam sağlıklı bir çocuk.»

«Evet, ama...»

Mary, Levin'in sözlerini sürdürmesini sabırla bekledi. Levin'den bir baş daha uzun, kemikli bir kadındı. Memeleri ufacık ve kaslıydı. Çilli derisinden kemikleri sayılırdı. Bir saat önce duş yapmışlardı. Boyalardan arınmış sert hatlı yüzü pırıl pırıldı. Kahverengi saçlarını yaldızlı bir tokayla ensesinde tutturmuştu. Dudakları soluk renkli ve ince, kulakları küçük, burnuyla çenesi çıkık, boynu upuzundu. Yüzünde kırışıktan, çizgiden eser yoktu. Gözleri duygularını ele vermezdi.

Levin ağır ağır konuşmaya başladı. «Denver'den buraya geleli on yıl oldu, biliyorsun. Buradaki hastalarım Denver'dekilerden oldukça değişik davranış özellikleri gösteriyorlar. Sapık cinsel eğilimler, doğal sayılmayacak, hatta sapıkça davranışlar Florida'da çok daha yaygın. Bunun nedenini sorup duruyorum kendime.»

Kadın, «Hava koşullarındandır,» dedi alayla. «Buranın iklimi tropikal, unutma.»

«Etkenlerden birinin çevre koşulları olduğu kesin elbette. Kızgın güneş, kumsal, açık havada geçen saatler. Tembellik ve hoşça vakit geçirme isteği burada bir yaşama biçimine dönüşmüş. Bunları yadsıdığımı sanma, ama başka etkenler de olmalı. Yıllardır buradasın, Florida'nın yerlisi olan birini tanıyor musun sözgelişi?»

«Hayır.»

«Ben de sadece bir kişi tanıyorum. Yaşlı bir adam. Geri kalanların tümü de başka eyaletlerden gelip buraya yerleşenler. Buraya ait değil onlar, ataları burada doğup büyümemiş, kökleri başka yerde. Yabancı kentlere ya da yabancı ülkelere yerleşen çoğu kişilerde, eski törelerden sıyrılmak, baskılardan uzak gönüllerince yaşamak eğilimi belirir. Doğal bir tepkidir bu.»

Mary gözünü kırpmadan Levin'e bakıyordu. «Bu görüşüne katılıyorum.»

«Geçenlerde Al Woolman'la da aynı şeyi konuştuk. Buradaki çocuklar, özellikle de kız çocuklar vaktinden önce serpiliyorlar. On iki, on üç yaşındaki kızları on sekiz, yirmi yaşındakilerden ayıramıyorsun. Göğüs, bel, kalça yerli yerinde, boylar uzun...»

Mary atıldı. «Yüzler boya küpü gibi. Daha o yaşta orospuya benziyorlar.»

«Haklısın. Al bunu çok küçük yaşta doğum kontrol hapına başlamaklarına bağlıyor. Östrojen hormonunun yanı sıra, kesim hayvanlarına, özellikle tavuklara aşılanan büyü-

meyi hızlandırıcı hormonlar, ülkeyi saran vitamin hapı çılgınlığı. Bunların tümü de vakitsiz serpilmede, birer etken. Söylediklerim sana saçma mı geliyor?»

«Yoo, tümüyle saçma denemez.»

«Çevresel, toplumsal, kültürel ve fiziksel etkenler küçüklük, gizlilik ve ergenlik dönemindeki çocuklarda vakitsiz olgunlaşmaya yol açıyor bana kalırsa.»

«Ama davranış bozukluğunun belirlenmesi ve düzeltilmesinde bu etkenlere gereken önemi vermediğini düşünüyorsun.»

«Büyük bir olasılıkla. Şimdi Lucy B. vakasına dönelim. On yıl öncesi, Denver'de olsaydım Lucy'nin gizlilik dönemini sürdüğünü söyleyerek kestirip atardım.»

«Gizlilik döneminin hangi evresinde? Bildiğin gibi, Bornstein bu dönemi ikiye ayırır.»

«Ona bakarsan, Pandey de üçe ayırıyor. Benim söylemek istediğim şu: Lucy az önce saydığım etkenlerden ötürü, sekiz yaşında olmasına karşın gizlilik döneminde değil, ergenlik döneminin başlangıcında.»

«Kuramın oldukça ilginç, Ted.»

«Gizlilik dönemi, Freud'a göre beşle on, on iki yaşları arasındaki bir cinsel durgunluk dönemidir. Bu dönemde cinsel etkinlikler kesin bir düşüş gösterir. Annesi Lucy'nin kendi kendini doyuma ulaştırmadığını söyledi. Sen buna inanır mısın?»

«Annenin söylediği doğruysa, Lucy gizlilik döneminde demektir, senin az önceki kuramın da boşa çıkar. Bu yüzden mi kadına inanmak istemiyorsun?»

«Olabilir... Gerçeği sorarsan, kadına inanmıyor da değilim. Ne var ki, Lucy'nin kendi kendini doyuma ulaştırmaması onun gizlilik döneminde olduğunu göstermeyebilir. Kız kendine daha fazla zevk veren bir doyum kaynağı keşfetmiştir belki. Ergenlik çağına özgü bir doyum kaynağı.»

«Babası yaşında erkekleri kışkırtmak.»

«Evet.»

«Bantta, yaptığının yanlış olmadığını yineleyip durdu. Buna gerçekten inanıyor mu dersin?»

«Elbette inanıyor. Bizim yanlış olarak tanımladığımız davranışlar ona zevk veriyor, Mary, düşünsene.»

«Cinsel zevk aldığını mı söylemek istiyorsun.»

«Evet. Ayrıca, koskoca erkeklerin yüzlerinin kızardığını, gıdıklandıklarını görmek ona bir üstünlük duygusu da veriyor. Hoşlanıyor bundan. Yanlış ya da doğru onun için bir anlam taşımıyor. İyiden ve kötüden söz edebiliriz ancak. O yaşta bir çocuğa göre, zevk veren şeyler iyi, acı verenlerse kötüdür.»

Sustular. Levin uzanıp kadehleri doldurdu. Canı puro içmek istiyordu, ama Mary evinde puro içilmesine izin vermezdi.

«Kuramın doğru olsaydı, sekiz, dokuz yaşlarındaki küçük kızların çoğu Lucy'ye benzer davranışlar gösterirlerdi, Ted. Oysa benim deneyimlerime göre, Lucy'nin durumu olağandışı.»

Levin, «Hep aynı noktaya gelip takılıyoruz,» dedi acı acı.

«İlk bantta, Lucy'ye benzer bir kızı tedavi ettiğini söylemişsin. Doğru muydu bu?»

«Yalan söylediğimi gördün mü?»

«Bu soruyu yanıtlamamı gerçekten istiyor musun?»

«Yoo, yoo. Söylediğim doğruydu bu kez. Yedi yıl önce Barbara ya da Betty adında ve Lucy'ninkine benzer davranışlar gösteren bir kız çocuğu getirmişlerdi.»

«Davranışlarını çözümleyebildin mi?»

«Evet, öz babası kızla cinsel ilişki kurmuş meğer.»

«Aşağılık herif!»

«Tepkilerin çok bilimsel doğrusu.»

«Ben duygularımı dile getirdim. Kıza ne oldu sonunda?»

«Annesiyle babası boşandılar tabii.»

«Senin için tam bir başarı sayılmaz.»

«O koşullarda en iyi çözüm yolu buydu.»

«Lucy'nin aşırı cinselliğinin de böyle bir nedeni olabilir mi?»

«Henüz kesin bir şey söyleyemem. Anası, babası ve kendi çocukluğu hakkında öğrenmek istediğim pek çok şey var.»

«Ya sonra? Bu kez de dedelerinin, nenelerinin çocukluklarını mı araştıracaksın?»

«Neden olmasın?»

«Merakın sınır tanımıyor.»

«Ademle Havva'ya kadar gidemem elbet. Merakım bir olaya ayırabileceğim zamanla sınırlı.»

Levin koltuktan güç bela kalkıp kanepeye Mary'nin yanına oturdu, kolunu kadının omzuna attı. «Şimdi de ben sana bir şey sorayım. Bir kadın doyuma ulaşıp ulaşmadığını kesin olarak anlamayabilir mi?» Grace Bending böyle bir ifade kullandı da.»

«Olabilir. Özellikle de yaşamına ikinci bir erkek girmemişse.»

«Sen doyuma ulaşıyor musun peki?»

«Ulaştığımı pekalâ biliyorsun.»

«Demek ki, yaşamından sayısız erkek geçti.»

Mary gülerek adamın dizini yumrukladı. «Sen ne uyanık herifsin. Beni oyuna getirip ağzımdan laf aldın. Şu Grace aklını dinle bozmuş olmasın sakın?»

«Aşırı inançları olacağını sanmam. Sıradan bir ev kadını işte. Bahse girerim ki, evinde bir gram toz bulamazsın. Tıpkı Bayan Craig.»

«O da kim?»

«Anlatması uzun sürer, senden çok önceydi.»

«Çekilmez bir adamsın.»

«Haklısın canım.»

Öpüştüler.

«Son günlerde uykuyla aran nasıl?» diye sordu Mary.

«İyi sayılmaz.»

«Lucy'nin durumunu mu düşünüyorsun?»

«Çoğunlukla. Birtakım etkenler onu vaktinden önce ergenlik dönemine sokmuş olabilir, ama davranış bozukluklarını nasıl açıklayacağız? Senin de söylediğin gibi, aynı yaştaki başka çocuklar öyle davranmıyor. Bu davranışa yol açan bir şey oldu mutlaka... mutlaka.»

«Ted, bu gece burada kalmak ister misin?»

«Evet, Mary. Çok isterim.»

SEKİZ

Holloway'lerin, Empt'lerin ve Bending'lerin evlerinin bir mil kadar kuzeyinde, AIA karayolundan ayrılan daracık bir patika deniz kıyısına inerdi. Patikanın karayoluna yakın bölümü parke döşenmişti, burada on, on beş arabalık bir park yeri ve duşlar vardı. Turistlerin kumsala inmek için kullandıkları bu patikayı, Eddie Holloway ve arkadaşları kendilerine buluşma yeri olarak seçmişlerdi. Hafta arasında akşamüstleri, hafta sonunda da geceleri, bisikletlerle, patenlerle, kamyonetlerle ya da spor arabalarla buraya üşüşürlerdi. On beşle on dokuz yaşları arasındaki liselilerden oluşan bu topluluğun adı Çılgınlar Grubuydu. Oğlanların çoğu, kızların da birkaçı sörf yaparlardı. Genellikle bira içerlerse de, votka ve çilek şarabı içtikleri, esrar çektikleri, ara sıra keyif verici haplar kullandıkları da olurdu. Frizby yaz kış ellerinden düşmezdi. Sonbaharda futbol da oynarlardı. En çok sevdikleri şeyse, aylak aylak orada burada sürtmekti.

Bazı cuma ve cumartesi geceleri adamakıllı azarlar,

gürültü patırtı ederler, AIA karayolundaki trafiği engellemeye kalkışırlardı. Bu patikaya yakın oturmak talihsizliğine uğramış olanlar telefona sarılıp polise haber verirlerdi, ama boşunaydı. Aynasızlar yetişmeden, uyuşturucular yok edilir, içkiler de on sekiz yaşından büyüklere dağıtılırdı.

Kızların değişmez kıyafeti küçücük bikiniler, delikanlılarınkiyse blucinden bozma şortlar, kimi kez de kolları kesilmiş tişörtlerdi. Renk renk çizgili adidaslardan başka pabuç giyilmezdi.

Bu yıl «fırtına» sözcüğü modaydı. Eğleniyor musun? Fırtına. Önceki yılın modası «bomba», geçen yılınki de «fişek»ti. Üçü de aynı anlama gelirdi. Patikanın iki yanında sık hibiskus çalıları vardı. Cuma ve cumartesi geceleri geç saatlerde, bu çalıların dibinde gerçekten de fırtınalar eserdi!

Edward Holloway kızın birini çalılığın dibine çekti. Bomba! Geçen akşam Sue Kellerman iki delikanlıyı birden idare etti. Fişek! Ya lise basketbol takımı oyuncularının iki kızı sırayla becerdikleri gece? Büyük fırtına! Havanın bozuk olduğu bir akşamüstü bir yarışma düzenlediler. (Sırf can sıkıntısını dağıtmak için haa.) En değerli malı kim kaldıracaktı bakalım? Pompano'yla Boca arasındaki çok katlı mağazalara dağıldılar. Gece ganimetlerini birbirlerine göstermek için toplandılar. Yarışmayı 31 ekran bir televizyon aşıran Tony Jergens kazandı. Sen buna hırsızlık mı dersin? Olur mu canım, düpedüz fırtına!

Eddie Çılgınlar Grubunun toplantılarını hiç kaçırmazdı. Gruptaki adı «Aygırdı.» Çok sevilirdi. Fıstıkların oralarını buralarını mıncıklar, esrar ve şarapla kafa yapardı. (Şu Aygır nerelerde yahu?) Aygır son günlerde patikaya gelmez olmuştu. Kumsalda tek başına volta atıyor, kimi kez de dalgın bakışlarını denize dikip kumda öylece oturuyordu. Dalgın da sayılmazdı hani. Bayan Teresa Empt'in

geliş gidişlerini gözlüyordu çaktırmadan. Kadının hareketlerini birkaç gün içinde saati saatine öğrenmişti. Hava güzel ve güneşliyse saat dört buçukla beş arası, iki parçalı beyaz mayosuyla terasa çıkıp uzun uzun yağlanıyordu. Öyle ki, onun yağlanması sona erdiğinde güneşin yakıcılığı da geçmiş oluyordu. Daha sonra mermer basamaklardan kumsala iniyor, Eddie'nin yanından geçip deniz kıyısında güneye doğru ağır ağır yürüyordu. Eddie bir gün evin kuzeyinde oturmuş, kadın da kuzeye doğru yürümüştü. (Şu Wayne Bending on iki yaşındaydı, ama cin gibi veletti!) Günün birinde yanından geçerken, «Merhaba Eddie,» diye seslenecekti. O da gülümseyerek, «Merhaba Bayan Empt,» diyecekti. Canının bir şeye sıkıldığını belli etmek için acı acı gülümseyecekti elbette.

Kadının ardından bakarken erkekliği uyanıyordu. Yalnız memeleri değil, kalçaları da iriydi. Bacakları nefisti. Orta yaşlı kadınların çoğu gibi kamburunu çıkarıp yürüyordu, dimdikti. Hele o uzun siyah saçlar. Fırtınaydı, fırtına.

Eddie ekim ayında bir akşamüstü kumsalda oturuyordu yine. Hava boğucu ve yapış yapıştı. Güneş hiç batmayacakmış gibi gökyüzüne çöreklenmişti. Okyanusu bir yağ tabakası kaplamıştı sanki. Yükselen, kabaran sular dalga olup kıyıya vuramıyordu. Yeryüzü soluk soluğaydı.

Teresa Empt, «Merhaba Eddie,» diye seslendi.

Delikanlı toparlanıp ayağa fırladı, süklüm püklüm, «Merhaba Bayan Empt,» dedi. «Biraz sizinle yürüyebilir miyim?»

Kadın önce şaşırdıysa da sevindi sonra. «Elbette Eddie,» dedi gülümseyerek, «Olağan yürüyüşüme çıktım.»

Eddie adımlarını kadına uydurdu. «Benim de uzun uzun yürümem gerek aslında. Formumu korumak için.»

Teresa yan gözle, çapkın çapkın delikanlıyı süzdü.

«Formun yerinde, Eddie. Her gün spor yapıyorsun galiba.»

«Eh işte, yine de...»

Eddie kadının ne denli iriyarı olduğunu yan yana yürürlerken farketti. Kendi kadar uzundu, belki biraz daha uzun. Geniş adımlar atıyor, butlarının kasları kabarıp iniyordu. İyi parçaydı. Formunu, bu yaşa dek korumuştu. Onunla sevişmek zevkli olacağa benzerdi.

Teresa, «Saçlarına bayılıyorum, Eddie,» dedi yumuşak bir sesle. «Yoksa rengini mi açıyorsun?»

«Boyalarla falan mı yani? Öyle bir şey yaptığım yok. Güneşle tuzlu sudan açılıyor.»

«Ben de öyle tahmin etmiştim. Sudan çıkmıyorsun ki. Sörf yaparken kaç kez izledim seni.»

«Sörfü severim.»

«Nefis bronzlaşmışsın.»

«Nefis» sözcüğü Eddie'yi hem ürküttü, hem koltuklarını kabarttı, hem de yüreklendirdi. «Sizin deriniz benimkinden de koyu, Bayan Empt, siz de çok güzel yanmışsınız.»

«Evet, ama...» Teresa sözü değiştirdi birden, «Bugün az yürümek niyetindeyim, şu koydan geri döneceğim.»

Eddie bir şeyler mırıldandı.

Kadın başını çevirip dikkatle ona baktı. «Senin canın bir şeye mi sıkılıyor?»

Eddie derin derin göğüs geçirdi. «Size bir açıklamada bulunmam gerekiyor, Bayan Empt.»

Tiz bir sesle güldü beriki. «Bak sen, önemli bir sorun var galiba.»

Delikanlı bakışlarını okyanusa çevirdi. «Evet, benim için öyle. Uzun süredir beni rahatsız ediyordu, size açıklamak için fırsat kolluyordum. Benimle alay etmezsiniz umarım.»

«Söz veriyorum, Eddie, alay etmem. Neymiş bu sorun?»

«Hani sizin bahçede tahta kafesli, beyaz bir baraka var ya.»

«Çardak yani.»

«Evet. Kimi geceler o çardağa gidip oturuyorum. Bahçe kapılarınız hep açık oluyor. Böyle hırsız gibi bahçenize girmenin ayıp olacağını düşündüm ve size söylemeye karar verdim, Bayan Empt.»

Kadın bir süre sesini çıkarmadı. Suları tekmeleyerek sığlıkta yürüdüler. Delikanlı kadına yan gözle baktı. Başı öne eğikti, uzun siyah saçları yüzüne dökülmüştü. Başını kaldırdı, saçlarını iki eliyle geriye attı ve alçak sesle, «Oraya yalnız mı gidiyorsun, Eddie?» diye sordu. «Yoksa biriyle mi buluşuyorsun?»

Delikanlı heyecanla bağırdı. «Elbette yalnız, yemin ederim, Bayan Empt. Orada hiçbir şey yapmıyorum, oturuyorum sadece.»

«Oraya neden gidiyorsun peki?»

Eddie yanıtları önceden hazırlamıştı. «Ara sıra yalnız kalıp kafamı dinlemeye, düşünmeye gereksinme duyuyorum,» dedi büyük bir ciddiyetle. «Okul, ev, kalabalık yoruyor insanı. Bağışlayın, Bayan Empt, sizden habersiz çardağınıza girmemeliydim, biliyorum.»

«Bağışlanacak bir şey yok, Eddie. Bu açıklamayı yapman çok güzel bir davranıştı. Dürüstlüğüne saygı duyuyorum.

Eddie boğuk bir sesle, «Dinleyin, Bayan Empt,» dedi. «Oraya gitmemi istemiyorsanız söyleyin lütfen. Ayağımı bile atmam bir daha, yemin ederim.»

Kadın hafifçe güldü. «Çardağa birilerini götürüp âlem yapmaya kalkışmadıktan sonra ne sakıncası olacak?»

«Oraya hiç kimseyi götürmedim, inanın. Orası benim için tek başıma kalabileceğim gizli bir sığınak.»

«Anlıyorum, Eddie. İstediğin zaman gelebilirsin. Hiç sakıncası yok.»

«Sağolun, Bayan Empt. Çok iyisiniz.»

Koydan geri döndüler. Teresa delikanlıya biraz sokulmuştu. Arada bir elleri, kolları birbirine değiyordu.

Eddie'nin omzuna dokundu birden. «Şuraya bak. Deniz dibi sakinleri...»

Yirmi metre kadar açıkta iki dalgıç siyah giysileri, maskeleri, hava tüpleriyle yüzeye çıkmışlardı. Eddie «sakın» sözcüğünün anlamını bilmiyordu.

«Kayalıklarda daldılar herhalde,» dedi. «Mercan ya da deniz kabuğu çıkarmışlardır.»

Kadının eli okşarcasına omuzlarından kaydı. Eve doğru yürümeye koyuldular yeniden.

«Çardağa her gece mi gidiyorsun, Eddie?»

«Hemen hemen her gece.»

Teresa önüne bakarak, «Saat kaçta?» diye sordu. Sesi titremişti.

Eddie, «Dokuz dolayında,» dedi ve kadını kafesledim, diye düşündü utkuyla.

DOKUZ

«Geçen hafta Boca Mall'da ne gördüm biliyor musun?» dedi Lloyd Craner. «Guatrlı bir kadın.»

«Şaka etmiyorsun ya? Guatrlı birine elli yıldır rastlamamamıştım. Benim çocukluğumda guatrdan, çocuk felcinden, kızamıktan geçilmezdi. Kalmadı artık.»

Profesör, «Şimdi hastalıklar kafalarda,» diyerek kestirip attı.

Gertrude Empt başını salladı. «Çok doğru söyledin, be ufaklık. Beni nereye götürüyorsun?»

«Motele.»

«Seni sabırsız kaçık seni. Adımızı Bay ve Bayan olarak yazdıracağız. Beni alelacele bir odaya sokacaksın ve paçalı donuma el atacaksın demek.»

Profesör güldü. «Elli yıldan bu yana paçalı don görmemiştim.»

Profesör Craner emekli olduktan sonra kızının çağrısını kabul edip onların yanında oturmaya karar verdiğinde, külüstür Buick'ine atlamış, Montana eyaletindeki küçük üniversite kasabasından Güney Florida'ya doğru yola çıkmıştı. Dura kalka gittiğinden yolculuk üç hafta sürmüş, koca araba aç kurt gibi benzin yutmuştu. Umurunda değildi, o günlerde hem vakti, hem de parası boldu. İkisinin de aynı hızla tükenmekte olduğunu biliyordu, bundan hoşnuttu da.

Hâlâ aynı arabayı kullanıyordu. Antika araba hastalarının avuç dolusu para önermelerine karşın, emektar Buick'i satmaya yanaşmıyordu. Onun arabası müzelik değildi ki, sağlam, güvenilir ve konforlu bir arabaydı.

Şimdi de Gertrude Empt'le birlikte ön koltuğa kurulmuşlar, dönüp dönüp arabaya bakanlara aldırış etmeden AIA karayolundan güneye doğru ilerliyorlardı. Camları açmışlardı. Öğleden sonra esintisi gençlik ve umut kokuluydu.

«Yıllık oda kiraları hakkında fikir edinmek için orada burada dolaşıp araştırma yaptım.»

Kadın, «Kararımı vermedim daha,» dedi ters ters.

Profesör yumuşak bir sesle karşılık verdi. «Hemencecik karar vermeni beklemiyorum zaten. Araştırmaktan ne çıkar?»

«Orası doğru.»

«14. Caddeye yakın bir motel buldum. Fener Burnu-

nun güneyine düşüyor. Sen de bir gör bakalım, ne diyeceksin?»

«Kanalın sağ yanında mı? Oralar sinek yuvasıdır, kokudan durulmaz. Günün her saatinde deniz motorlarının egzostlarını patlata patlata dolaşan çılgınlar da cabası.»

«Hayır, hayır, kanala değil federal karayoluna yakın. Pompano Moda Merkezinin civarında.»

«İyi öyleyse, giysilerimden de anlaşıldığı gibi modayı yakından izlerim.»

«Paçalı donlarını da kolayca bulabilirsin orada.»

İkisi de kahkahayı bastılar. Gertrude adamı dirseğiyle dürttü. Oraya vardıklarında profesör arabayı yol kıyısına çekip durdu, dışarı çıkmadan moteli incelediler. Her biri yirmi iki odalık, tek katlı yapılardan oluşmuştu. Bahçede yüzme havuzu ve ping pong masaları vardı. Bakımlı çimenliğe metal şezlonglar serpiştirilmişti. Görünen ne varsa, hepsi pembe boyalıydı.

Craner, «Nasıl buldun?» diye sordu çekine çekine.

Kadın isteksizce, «Fena sayılmaz,» dedi. «Pembeyi pek sevmem, ama alışırım herhalde. Bakımlı gibi görünüyor.»

«Tertemiz. Sahipleri, New Jersey'li emekli bir polisle karısı. Onarım işleriyle, bahçenin bakımıyla falan ilgilenen zenci bir yardımcıları var. Odaların üçte birini yıllık, geri kalanını mevsimlik olarak kiraya veriyorlar. Gelenler öyle memnun kalıyorlarmış ki, her yaz yine geliyorlarmış.»

«Bunları sana söyleyenler motelin sahipleri.»

«Orası öyle tabii.»

Hiç konuşmadan motele baktılar bir süre. Bahçe oldukça kalabalıktı. Kimileri havuza giriyor, kimileri ping pong oynuyor, kimileri de şezlonglara yerleşmiş gazete okuyorlardı.

Gertrude, «Çocuk yok mu burada?» diye sordu.

«Birkaç tane. Devamlı kalanların değil, mevsimlik gelenlerin çocukları. Sakin bir yere benziyor.»

«Moruk dolu desene.»

«Çoğu bizden genç.»

«Kaç para istiyorlar?»

«Mutfağı ve banyosu içinde olan odaların yıllık kirası üç yüz dolar, ama bu odalar hoşuma gitmedi, pek sıkış tıkış. Oturma odası, yatak odası, banyo ve ayrı bir mutfaktan oluşan dairelerin kirası dört yüz elli dolar.»

«Servis dahil mi?»

«Hayır. İçeri bir göz atmak ister miydin?»

«Başka zaman.»

Profesör motoru çalıştırdı. «Gidip yemek yiyelim. Kanala bakan güzel bir yer biliyorum. Dışarıda oturur, gelip geçen motorları seyrederiz.»

«Motorun canı cehenneme. İçki yok mu?»

«Olmaz mı hiç?»

Lokantanın önünde uzanan beton rıhtımdaki şemsiyeli masalardan birine oturup içkilerini söylediler. Masaların çoğu boştu, motorlarını bağlayıp gelenler bara üşüşmüşlerdi. Biralarını plastik bardaklardan içtiler, az pişmiş hamburger, patates kızartması ve salata yediler. Yemeğin üstüne birer bira daha yuvarladılar. Ardından da gençliğin sonsuz olduğunu sanan gürültücü kalabalığı, kanaldan geçen motorları, bekâr müşterilerle kırıştıran hoppa garson kızı seyrettiler. Her şeyi görmek ve anlamak güzeldi.

Gertrude, «Karın ne zaman öldü?» diye sordu tembel tembel.

«Ben emekli olmadan üç yıl önce öldü. On yıl oluyor. Evdeydim, karım briç oynamaya gidecekti. 'Butu fırından çıkarmayı unutma,' diyerek koridora çıktı. Sonra da bir

şeyin yere düştüğünü işittim. Gittiğimde ölmüştü. Kalpten.»

«Benim kocam öyle apansız ölmedi. Ağır ağır gitti. İçki karaciğerini harap etmişti.»

«Mesleği neydi?»

«İnşaatçıydı, temel ustası. Çok çalışır, kazandığını evine getirirdi. Içki içmediği zamanlar yani. Yine de iyi adamdı.»

«Luther'den başka çocuğun yok mu?»

«Teksas'ta bir kızım var, evli. Bir kızım da California'da, ama paraya gereksinmesi yoksa mektup bile yazmaz. Orada ne yaptığını Tanrı bilir.»

«Olur böyle şeyler. Jane benim tek çocuğum.»

«Onun durumu iyi, kocası banka müdürü.»

«Öyle. Birer bardak daha içelim mi?»

«Neden olmasın? Bugünlük her şeye boş verelim.»

Profesör Craner beyaz takımını ve beyaz Panama şapkasını giymişti. Bastonu yanındaki sandalyenin üstündeydi. Gür bıyığı ve keçi sakalı yüzünden çenesi öne fırlamış gibi görünüyordu. Arkasına yaslanmadan, dimdik oturmuştu. Kartal bakışlı gözlerini kısmış, güneş ışıklarının oynaştığı denize bakıyordu.

«Ne profesörüydün sen?»

«Jeoloji. Bu da temel kazmak gibi bir şey.»

Kadın, «Hep böylelerini buluyorum demek,» diyerek hafifçe sırıttı ve başını çevirip bir motorun rıhtıma yanaşmasını izlemeye koyuldu. Profesör dikkatle onu süzdü. Bol bir basma entari giymişti yine. Sırtı dimdikti. Güçlü, hayat dolu bir kadındı. Başından çok şeyler geçmişti besbelli. Onu korkutacak, yıldıracak, dehşete düşürecek pek bir şey kalmamıştı.

«Bu konuda çok ciddi olduğumu biliyorsun, değil mi Gertrude? Senle ben konusunda yani.»

Kadın cin gibi gözlerini profesöre çevirdi. «Evet, biliyorum.»

«Iyi öyleyse, istediğin kadar düşün. Aceleye gerek yok.»

Gertrude sesini çıkarmadı, birer bira daha içtikten sonra kalktılar. Dönerlerken profesör bütün dikkatini direksiyona verdi. Kumsala varınca, içkinin etkisinden kurtulmak için yürüyüşe çıktılar. Güneş batmak üzereydi. Ortalık olgun kayısı rengine bürünmüştü. Gertrude'un çıplak bacakları, Profesör Craner'in yüzü turuncu turuncu parlıyordu. Bunda, içkinin de payı vardı kuşkusuz. Güle konuşa uzun süre gezindiler. Birbirlerine el şakaları yaptılar. Gertrude profesörün poposunu çimdikledi bir ara. Nelerden söz etmediler ki... Bir sente satılan karamelalardan, çöp kamyonunun arkasına asılıp dolaşmaktan, dişleri beyazlatmak için çiğnenen çam sakızından, içine taş konulmuş kartoplarından...

Dr. Mary Scotsby, Dr. Levin'in evine spagetti yemeye çağırmıştı, ama Levin çağrıyı geri çevirdi ve on dokuz katlı bir yapının çatı katındaki darmadağınık evine kapandı. Duş yaptıktan sonra Mary'nin evindekine benzeyen bir sabahlık giydi. Teybe bir Isaac Stern bandı koydu, çok sevdiği naneli kurabiyelerden çıkardı, bir su bardağına kırmızı şarap doldurup purosunu da yaktıktan sonra çalışmaya girişti.

Evindeyken, dünyanın en derbeder adamıydı. Bu huyunu bilir, bundan yaka silker, gelgelelim bir türlü düzeltemezdi. Kitapları, dosyaları, kâğıtları, duvarları boydan boya kaplayan kitaplığın raflarına yığın halinde atılmış, sandalyelere, masalara, büfelere, halının üstüne gelişigüzel istiflenmişti. Aradığını bulmak, onu okumaktan daha fazla vakit alıyordu.

Gece yarısına dek ünlü psikologların gizlilik çağındaki çocukların cinselliği konusunda yazdıklarını, (bulabildiği kadarıyla) okuduysa da Lucy'ninkine benzer bir olayla karşılaşmadı. Bu durum olağandışı sayılmazdı. Psikoterapi literatüründe, «birbirine tıpatıp benzeyen olaylar» yer almazdı pek. Şarap, kurabiye, puro ve bant bitince, bir kadehe konyak koyup binde bir çıktığı terasa yollandı. Etli bedeninde plastik bantların izi kalmasın diye sabahlığını çıkarıp sandalyeye yaydı. Serin gece esintisinin çıplak bedeninde dolaşması hoşuna gitmişti. Hava banyosu almak gibi bir şeydi bu. Sandalyeye çöktü, ellerini kıllı göbeğinde kavuşturup Fort Lauderdale'in ışıklarına daldı.

Havaalanı ışıl ışıldı. Ta uzaklardaki koşu yolunu belli belirsiz seçebildi. Yüksek yapıların tepesindeki uyarı fenerleri, durağan ışıklar, göz kırpan, yanıp sönen ışıklar, kara bir yara izine benzeyen kanalda ağır ağır ilerleyen teknelerin yeşil ve kırmızı fenerleri... Türlü renk ve biçimde binlerce ışık... İnip kalkan uçakların uğultusu, motor sesleri, tekne düdükleri bir perdenin gerisinden gelir gibiydi. Geceye derin bir sessizlik hâkimdi. İyi kulak verilirse, yıldızların ve uçsuz bucaksız uzayın hafif mırıltısı işitilecekti sanki.

Lucy'nin durumunu doğru çözümlediğine inanıyordu. Sekiz yaşında olmasına karşın, gizlilik döneminde değil, ergenlik döneminin başındaydı. Freud Baba'nın gizlilik döneminin yaş sınırlarını belirlemesinden bu yana dünya çok değişmişti. Başdöndürücü bir hızla değişmekteydi hâlâ da. Görüşü doğruysa, Lucy cinsel duraklama dönemini geride bırakıp, cinsel içgüdülerin yeniden harekete geçtiği döneme girmişti. Ne var ki, bu sav kızın davranış bozukluğunun nedenini açıklamaktan uzaktı. Doktor Levin, Lucy'nin davranışlarını, yaşamının ilk yıllarında tanık olduğu ya da başından geçen bir olaya bağlıyordu. Niteli-

ğini henüz bilmediği bu olayın çocukta şok etkisi yaptığı, psikolojik bir yara açtığı belliydi.

Duygusallaştığını anlayınca, kendi kendine homurdanarak konyağından bir yudum aldı. Tek bir olayın, ne kadar korkunç olsa da, bütün bir yaşamın kaderini çizmesine ruhbilimde pek rastlanmazdı. Kişilik bozuklarına, birbiri ardına yaşanan kötü deneyimler, mutsuz geçen uzun yıllar yol açardı genellikle. Yine de operalara, efsanelere, romanlara, Sheakespeare'nin oyunlarına konu olan, ihanet, ırza geçme, cinayet, baştan çıkarma gibi insan kişiliğinde silinmeyecek izler bırakan olaylar gerçek yaşamda da vardı elbette. Bunları görmezden mi gelecekti?

Gevşemiş, yağlanmış, yaşlanmaya yüz tutmuş, kıl içindeki beyaz gövdesine baktı ve belki bininci kez, bu mesleği niye seçtiğini düşündü acı acı. Ruhbilimcilik, polislik, yargıçlık, kadın doktorluğu, hatta rahiplik türünden mesleklerin, bu meslekleri seçenleri bir çırpıda safdışı bırakmak gibi bir özellikleri vardı. Bu mesleklerin gerektirdiği hırs ve bilinçli seçim başarısızlığın garantisiydi. Aklı başında hangi kadın ya da erkek kendini bile bile ateşe atardı?

Dr. Theodore Levin bu bilmeceyi bir türlü çözemiyordu. İçini çekerek konyağını kafasına dikti, güçlükle ayağa kalkıp sabahlığını sırtına geçirdi ve içeri girdi. Ertesi gün öğleden sonra Lucy'le yapacağı konuşmayı tasarlamaya koyuldu.

Lucy saat tam dörtte geldi. Pişmiş kelle gibi sırıttığını farkedince, kendi kendine küfürler savurdu Levin. Kızın güzelliğinden etkilenmemeye karar vermişti sözde.

Lucy daracık bir blucinle, kareli bir gömlek giymiş, gömleğin kollarını kıvırmıştı. «Merhaba, Doktor Ted,» dedi.

Levin de elinden geldiğince soğuk bir sesle kızı selam-

ladı ve masasının yanına çektiği koltuğa oturmasını işaret etti. Birkaç dakika havadan sudan gevezelik ettiler. Lucy'nin bakışları kitaplıktaki oyuncaklarda dolaşıyordu. Levin teybi çalıştırdı.

«Bu oyuncakları bana gelen çocuklar oynasınlar diye koydum. Git de bir bak istersen.»

Kız uysal bir tavırla yerinden kalktı, kitaplığın karşısına geçti. Bir oyuncak ayının şişko göbeğine bir yumruk indirip güldü.

«Ayı hoşuna gitti galiba.»

Lücy, «Tıpkı size benziyor,» diyerek kıkırdadı ve yerine oturdu.

«Hiçbiriyle oynamayacak mısın?»

«Hayır, çocuk oyuncağı onlar.»

«Ama bebekler de var.»

«Bebeklerle de oynamam. Tanrı aşkına, Doktor Ted, siz beni çocuk mu sanıyorsunuz?»

Levin diretti. «Evde hiç bebeğin yok mu? Eskiden oynadığın bir bebek.»

«Bir köpeğim var, ama onunla da oynamam, tuvalet masamın üstünde durur.»

Önemsiz ayrıntılarla vakit yitirmemek bu mesleğin temel koşullarından biriydi. Gelgelelim neyin önemli neyin önemsiz olduğunu kestirmek çok güçtü. Levin, elinde bir sürü ipucu bulunan bir dedektife benzetti kendisini.

«Geçen konuşmamızda, annenle babanı sevdiğini, onların da seni sevdiklerini söylemiştin, Lucy. Annenle baban birbirlerini seviyorlar mı sence?»

Kız büyüleyici bir gülümsemeyle, «Tanrı aşkına, Doktor Ted,» dedi. «Aptalca bir şey sordunuz.»

«Niye aptalca olsun?»

«Annemle babam birbirlerini seviyorlarmış gibi davranıyorlar, ama işin gerçeğini ancak kendileri bilir. Üçüncü bir kişi böyle bir konuda fikir yürütebilir mi?»

Levin kızın mantığına hayran kalmıştı. «Madem öyle,» dedi yumuşak bir sesle. «Annenle babanın seni sevdiklerinden nasıl emin olabiliyorsun?»

Lucy, «Çok kötü yürekli ve hainsiniz!» diye bağırdı. «Sizden nefret ediyorum.» Ardından da ağlamaya başladı. Dimdik oturmuş, yüzünü doktora çevirmişti. Yaşlar sel gibi yanaklarından aşağı iniyordu. Hıçkırmadan, burnunu çekmeden sessiz sessiz ağlıyordu. Levin bir kutu kâğıt mendili çocuğa doğru itti ve sabırla beklemeye koyuldu. Sonunda yaşlar dindi, Lucy kâğıt mendili hafifçe gözlerine bastırdı. «Yüzüm gözüm berbat oldu.»

««Güzelsin, meraklanma. Niçin ağladın?»

«Annemle babamın beni sevmediklerini söylediniz.»

«Beni öyle bir şey söylemedim. Seni sevdiklerinden nasıl emin olduğunu sordum.»

Kız alçak sesle, «Size bir şey söyleyeceğim, ama ikimizin arasında kalacak söz verin,» dedi.

«Söz veriyorum.»

Lucy tiz bir kahkaha attı. «Annemle babam bir duyacak olsalar öldürürler beni. Şeyy... Annem benim öz annem değil. Öz annem korkunç bir araba kazasında ölmüş.»

«Ne zaman olmuş bu kaza?»

«Yıllar önce, beş yıl falan.»

«O zaman üç yaşındaymışsın. Öz anneni anımsıyor musun?»

«Nasıl anımsamam? Çok güzel bir kadındı, beni de çok severdi. Sevdiğine hiç kuşkum yok, çünkü hep söylerdi, beni her fırsatta öper, kucağına alırdı. Kimi geceler benimle koyun koyuna yatardı. Kazada öldü yazık ki. Zavallı babam da bizlere baktırmak için bu kadınla evlendi ister istemez. Bu söylediklerimi sakın ağzınızdan kaçırmayın.»

«Sen hiç merak etme. Burada söylediklerin burada kalır.»

Lucy plastik çantasından yuvarlak bir el aynası çıkardı, başını bir o yana, bir bu yana çevirip uzun uzun yüzünü inceledi. Doktor kızın olgun bir kadına özgü, zarif hareketlerini dikkatle gözlüyordu. Az önceki yalanı eşelemeyi bir başka görüşmeye bırakmıştı. Bugün söylediklerini ileride anımsayacak mıydı bakalım? Bu yalan gözyaşlarını açıklamak için başvurduğu basit bir yalan da olabilirdi, gizli bir özlem de.

«Geçen konuşmamızda bebeklerin nasıl doğduklarından söz etmiştik. Anımsadın mı?»

«Evet, siz sormuştunuz, ben de açıklamıştım.»

«Tamam. Biliyorsun ben doktorum, doktorlar kızlar, oğlanlar, kadınlar, erkeklerle ilgili her şeyi bilirler.»

Kısa bir şaşkınlığın ardından Lucy'nin yüzü aydınlandı. «Anladım, çıplaklıktan söz ediyorsunuz.»

Levin'i de kızın kavrama yeteneği şaşırtmıştı. «Çok doğru, Lucy. Doktor David seni çıplak muayene etmiştir herhalde. Öyle değil mi?»

«Elbette. Doktor Mary de etti.»

«Biliyorum. Biz hepimiz doktoruz, Lucy. Bizim karşımızda kızarıp bozarmaya, utanmaya hiç gerek yok.»

«Ben utanmıyorum ki.»

«Güzel. Doktorlar çok özel sorular da sorarlar kimi kez. Ben de sana böyle bir soru yönelteceğim. Mastürbasyon ne demek biliyor musun?»

«Nee?»

«Mastürbasyon.»

«Bu sözcüğü duymuş gibiyim, ama anlamını çıkaramıyorum.»

«İnsanın kendi kendine zevk vermesi demek. Yemek yemek, yüzmek, eğlenmek türünden bir zevk değil ama. Bedensel zevk.»

«Anladım şimdi.»

«Kendi kendini okşamak, bacaklarının arasına dokunmak.»

Lucy soluk soluğa ekledi. «Ya da parmağını sokmak. Bana söylediğine göre, Gloria Holloway böyle yapıyormuş.»

«Sen hiç yaptın mı?»

Kız doktora uzanıp, «Bir kez,» diye fısıldadı.

«Hoşuna gitti mi?»

Lucy yeniden arkasına yaslandı ve anlamlı anlamlı gülümsedi. «Önce hoşuma gitti, sonra da korktum.»

«Niye korktun?»

«Ne bileyim, garip bir duygu. Ölüyorum sandım, hemen bıraktım.»

«Neden böyle bir duyguya kapıldın?»

«Başım döndü, dizlerim titredi, soluk alamadım bir an. İşte o zaman korktum.»

«Sadece bir kez yaptın demek.»

«Evet, bir daha da yapacak değilim. Gloria'ya da yapmamasını söylüyorum, ama beni dinlemiyor.»

«Gloria senin yanında da yapar mı?»

«Yoo, hayır. Birlikte yüzerken yapıyormuş ara sıra, ben görmedim, öyle söylüyor.»

«Onu okşamanı istese, kabul eder misin?»

Lucy gözlerini tavandaki yıldızlara dikti. Levin bir süre bekledi, kızın yanıt vermeyeceğini anlayınca üstelemedi. Kız bakışlarını doktora çevirdi ve hiç beklenmedik bir şey söyledi.

«Kitaplıkta bir kitap gördüm. Adların ne anlama geldiklerini açıklıyor.»

Dr. Levin tedavi ettiği çocukları konu seçiminde çoğu kez özgür bırakır, konudan konuya atlamalarına göz yumardı. Böylesi daha iyi sonuç veriyordu. Çocuğun ruhsal sorunları bu konuşmalar sırasında ortaya çıkardı genellikle.

Kızın söylediğini anlamamış gibi, «Sözlük mü yani?» diye sordu.

«Olur mu hiç? Adların anlamlarını açıklıyor. Lucy, ışık demekmiş. Sizin adınıza da baktım. Theodore Tanrının armağanı demekmiş. Ne hoş değil mi?»

«Tanrıya inanır mısın?»

«Elbette. Herkes inanır.»

«Tanrı sence nasıl bir şey?»

«İyi yürekli, güleç yüzlü, sakallı bir ihtiyar.»

«Sakalı benimkine mi benziyor?»

«Hayır, onunki hem çok uzun, hem de ak. Yumuşacık, ipek gibi. Sizinkine hiç benzemiyor.»

«Tanrının kucağına çıkıp oturmak ister miydin, Lucy?»

Kızın gözleri iri iri açıldı. «Olacak şey değil ki.»

«Biliyorum, mümkün olsa ister miydin?»

«İsterdim herhalde. O çok iyi yürekli biri, üstelik de her şeyi biliyor.»

«Kiliseye gider misin?»

«Evet, pazar derslerine.»

«Bu dersleri seviyor musun?»

«Eh işte, resimler hoşuma gidiyor.»

«Hangi resimler?»

«Kitaplarımızdaki resimler. Kolları, bacakları, kafası kesilmiş bir adam var, her yanını oklar delmiş. Ööö.»

«O korkunç kazada öz annenin de tıpkı o resimdeki adam gibi kolları, bacakları kafası mı kopmuştu yoksa?»

Levin öz anne konusunu bir başka görüşmeye ertelediği halde, içinden gelen bir dürtüye uyarak bu soruyu sormuştu. İleride bunu çok düşünecek, bir anlam veremeyecekti.

Lucy başını salladı. «Evet.»

Tamam işte, kızda hadım olma korkusu vardı. Böyle basit bir şeyi nasıl olup da daha önce akıl edememişti? Kafasının içinde türlü olasılıklar dolaşıyordu. Her şeye bir

etiket yapıştırmadan edemediğinden, «erkek cinsel organına duyulan özlem» diyerek işin içinden çıktı. Evet, buydu mutlaka. Erkeklerin kucağına çıkıp onları isteklendirmesinin gerçek amacı, cinsel organın sertliğini duyumsamaktı. Doğuştan yoksun bırakıldığını ya da sonradan yitirdiğini sandığı erkeklik organına gıpta ediyor, aşırı davranışlar göstererek bu organa yeniden kavuşmaya çabalıyordu. Ya hadım edilmiş anne imgesine ne demeli? Kendisinin yoksun olduğu erkeklik organına öz annesinin sahip olduğunu düşünüyordu belki de. Eğer öyleyse bu anneyi kıskanması doğaldı.

«Büyüyünce ne olmak istiyorsun, Lucy?»

Kız hiç duraksamadan, «Doktor,» diye cevabı yapıştırdı.

Rol kesmeyi öyle iyi beceriyordu ki, gerçeği mi söylüyordu, yoksa niyeti karşısındakinin gözüne girmek miydi, anlamak olanaksızdı.

«Niye doktor olmak istiyorsun?»

«İnsanları iyileştirmek için.»

«Evlenmek istemez misin?»

«Belki isterim, belki istemem.»

«Evlenmek doktor olmanı engellemez ki.»

Lucy, «Hayır,» dedi birden. «Evlenmeyeceğim. Doktor olup insanlara yardım edeceğim. Korkunç bir hastalıktan ölmek üzere olan bir adam var diyelim. Kimse onu iyileştiremiyor. Ben bir bakışta hastalığını anlayıp onu ayağa kaldıracağım. Benimle evlenmek isteyecek tabii, ama ben olmaz diyeceğim. Benim görevim insanların dertlerine çare bulmak. İşte böyle...»

«Çok soylu bir amaç bu, Lucy.»

«Kolu, kafası ya da bacağı kopan kişileri de ameliyat eder, bu organlarını dikerim. Eskisinden daha sağlam olur. Böyle ameliyatlar yapılıyor mu, Doktor Ted?»

«Kopan parmakları, elleri, ayakları dikebiliyorlar, bir kolu da diktiler galiba. Ama henüz deneme aşamasında.»

Ne yapıyorum ben, diye düşündü Levin. Burada oturmuş, sekiz yaşında ve türlü sorunları olan bir çocukla neler konuşuyorum? Tedavi edilmesi gereken kişi benim galiba.

Lucy, «Ben kafaları bile dikeceğim,» dedi ciddi ciddi.

Doktor kıza bakakaldı. Bu karmaşık kişiliği çözümlemek hiç de kolay değildi.

«İlk görüşmemizde hiçbir sıkıntın olmadığını söylemiştin, Lucy? Hâlâ aynı kanıda mısın?»

Lucy dudaklarını büzdü, gri mavi gözlerini doktora çevirdi. Altın sarısı saçları hafifçe yüzüne dökülmüştü. Levin'in içini okumaya çabalıyordu besbelli. Bir süre baktıktan sonra, «Sizinle konuşmak hoşuma gidiyor, Doktor Ted,» dedi alçak sesle.

«Bunu duyduğuma sevindim.»

Kız yanıt vereceği yerde kompliman yaparak soruyu geçiştirmişti. Nereden geliyordu bu kurnazlık? Kelebek gibiydi. Tam onu yakaladığınızı sanmışken, usta bir kanat darbesiyle kaçıp gidiyordu.

Vakit dolmuştu. Kapı Lucy'nin ardından kapanınca, Mary haklı, diye düşündü Dr. Devin. Bu çocuk beni avucunun içine aldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİR

Yine o pireli motel odasındaydılar. Yağmur kırbaç gibi çatıyı dövüyor, camları sarsıyordu. Yatakta çırılçıplaktılar. Birbirine kenetlenmiş, yapış yapış iki vücut. Yağışlı bir kasım öğleden sonrasında başka ne yapılırdı?

Ronald Bending ağzını kadının irileşmiş göğüs ucundan çekti.

«Parayı çok seviyorsun öyle değil mi?»

Jane Holloway gözlerini açıp erkeğe baktı. «Tekniğine bir on dolarlık veririm, ama tutkun ancak üç dolar eder. Nereden çıktı bu para lafı şimdi?»

Ronald iki sigara yakıp birini kadına verdi, ardından da yatakta oturup kemikli dizlerini kucakladı. «Seninle ilgili düşüncelerimi öğrenmek ister misin?»

Jane, «Elbette,» dedi merakla.

«Fırsatçı bir kadınsın bir kere. İlk kocanın bir taşra kasabası bankasında çürüyüp gideceğini anladığın için ondan boşandın, kancayı William Jasper Holloway'e taktın. Bill hem iyi bir ailenin çocuğuydu, hem de zengindi. Onunla evlenip Boston'a yerleştin. Ne var ki, Boston'un

soğuk havası ve kocanın burnu havada dostları çok geçmeden seni sıkmaya başladı. Hareketli bir yaşamın özlemini çekiyordun. Sonunda Bill'i kandırıp güneşli Florida'ya geldin. Adama bir yatak numarası çekmişsindir mutlaka.»

Kadın, «Piç herif,» dedi anlamsız bir sesle.

«Yılın üç yüz altmış beş günü güneş banyosu yapılabilen, palmiyeler ülkesine kavuşmuştun. Iç gıcıklayıcı bikinilerle dolaşabilir, canının çektiğiyle yatabilir, istediğin kadar esrar ve kokain çekebilirdin artık. Şu senatör sayesinde para kazanmanın yolunu da buldun. Kocandan habersiz hisse senetlerine para yatırıyor, istiflediğin banknotlarla kraliçe gibi yaşıyorsun. Kocanın ya da ailenin parasıyla değil, kendi alın terinle kazandığın parayla. Ne dersin, yaklaştım mı?»

Kadın boş bir gülümsemeyle, «Evet, yaklaştın,» dedi. «Ben de seni hanım evladı sanırdım, bayağı tehlikeli adammışsın oysa.»

Ronald, «Elbette tehlikeliyim ya,» dedi biraz da böbürlenerek, «Ben Kentucky'nin dağlık yörelerinde büyüdüm. Bizden korkulur.»

«Madem benim hakkımda bunca şey biliyorsun, parayı sevip sevmediğimi niye soruyorsun?»

Adam piknik çantasından iki soğuk pepsi getirdi. Yatağın içinde oturdular. Yağmurun camları dövmesini dinleyerek pepsileri içtiler, sigaralarını tellendirdiler.

Sonunda, «Kafamda bir tasarı var,» dedi Ronald. «İlkin senin ağzını aramak istedim. Luther ve Bill'le kurduğumuz ortaklık çok para getirecek, bundan hiç kuşkum yok. Yeraltı dünyası adamları gözlerini kırpmadan çeyrek milyonluk borcu verdiler. Bu arada Luther de bir seks filmini kasete çekti, bu işlemi daha ucuza mal etmenin yollarını arıyor. Disk işine girmeyi de düşünüyoruz. Heriflerin dediğine göre, seks kasetleri piyasası gün günden büyüyormuş. Milyarlar yatıyor bu işde.»

«Eee, tasarın neymiş?»

Ronald karşı duvara bakarak dalgın dalgın konuştu. «Luther, Bill ve ben üçte bir oranında ortağız, biliyorsun. Biz bu işlerin yabancısı olduğumuzdan, fabrikayı kurmak, üretimi başlatmak Luther'e düşüyor. Bu hizmetlerin karşılığında ilk yıl açıktan elli bin dolar para alacak. Üçte iki hisse Bill'le benim yine de...»

Ronald sözün gerisini getirmedi. Kadın boğuk bir gülüşle, «Anladım,» dedi. «İşler tıkırına girince Luther'in poposuna bir tekme savurup onu ortaklıktan atmayı tasarlıyorsun. Bill'le ikiniz kalacaksınız böylelikle.»

Adam derin bir soluk aldı. «Evet, böyle düşünüyorum. Üçte iki hisseyi elimizde tutan biz olduğumuza göre Luther'i safdışı bırakmak pek güç olmasa gerek. Ne dersin?»

«Luther'in dostun olduğunu sanıyordum.»

Ronald dönüp kadına baktı. «Dost mu? Bu devirde dostluk kaldı mı, Tanrı aşkına? Bırak bunu şimdi, fikrimi nasıl buldun onu söyle?»

Jane bakışlarını sıvaları kabuk kabuk kalkmış tavana dikti. «Fena fikir değil. Bu tasarıda benim yerim ne?»

«Kocanı ortaklığa girmesi için sen kandırdın ve yüklüce bir para aldın. Şimdi de benimle birlik olup Luther'i ilk yılın sonunda ortaklıktan sepetlemesi için kandıracaksın. Bu seferki komisyonun daha kabarık olacak hiç kuşkusuz.»

«Komisyon yetmez bu kez, hisse isterim. Kendi adıma.»

«Ne kadar istiyorsun?»

«Yüzde on diyelim. Kırk beş sana, kırk beş Bill'e, gerisi de bana.»

«Bill'le toplam hisseleriniz benimkinden fazla olacak o zaman, ya beni sepetlemeye kalkarsanız?»

Kadın pepsi tenekesini elinden bıraktı, buz gibi elleriyle Ronald'ın omuzlarını kavradı. Adamın gözlerinin içi-

ne bakarak, «Seni sepetler miyim hiç?» diye fısıldadı. Ardından da istekten çok hırsla adamın üstüne saldırdı, her yanını öpmeye, mıncıklamaya, dişlemeye koyuldu. Kulağına da, «Yüzde on, yüzde on,» diye fısıldıyordu durmadan. Ronald'ın pepsisi yerlere saçılmıştı. «Yavaş olsana yahu, yavaş yol,» diye soludu adam.

Kadın Ronald'ı suyu çekilmiş bir kuyu gibi kupkuru bıraktıktan sonra yatıştı, doğrulup bir sigara yaktı ve adamın inildeyerek soluk almaya çalışmasını seyretti.

«Bir düşüneyim,» dedi soğuk bir sesle. «Nasıl olsa daha vakit var. Önce fabrikanın tamamlanması ve üretimin başlaması gerek. Luther gittikten sonra işi yönetecek başka birini bulmak zorundasın, biliyorsun değil mi?»

«Bunu henüz düşünmedim, ama birini buluruz,» dedi Ronald. «Önerimi kabul edecek misin?»

«Yüzde onu yani. Bakalım, düşüneceğim.»

Adam başını sallayarak yataktan kalktı, sendeleyince duvara tutundu. Ağır adımlarla tuvalet masasına gidip bir pepsi daha aldı. Başını havaya dikti, soğuk pepsinin yarısını yüzüne, boynuna, omuzlarına döktü.

Jane bir kahkaha attı. «Kaçık herif.»

Ronald iki adımda yatağa döndü, pepsinin geri kalanını kadının üstüne boşalttı. Jane karşı koymaya yeltenmedi bile. Kara gözleri garip ışıltılar saçıyordu. «Şimdi ne yapacaksın?» diye sordu.

«Bilirsin sen.»

İKİ

William Jasper Holloway ikiden fazla erkek biraraya geldi mi, mutlaka bir bela çıkacağına inanırdı. İki kişinin duygularını denetlemesi, öfkesine gem vurması daha

kolaydı. Sayı arttıkça konuşmalar kabalaşıyor, hava gerginleşiyor, sezgi ve anlayış köreliyor, sonunda da bir patırdı kopuyordu çoğunlukla.

Bir kasım akşamı Luther'den işin gidişi hakkında bilgi almak üzere Bending'lerin terasında toplanmışlardı. Ronald buzluğu ve içki şişelerini masaya koymuştu. Yalınayak masanın çevresine dizilmişler, içkinin ve serin esintinin tadını çıkarıyorlardı.

«İşi tahminimizden daha ucuza mal edeceğiz galiba,» dedi Luther. «Kerestelerle cüruf briketleri daha önce gelmişti. Bugün de kapı ve pencere çerçeveleri geldi. Kararlaştırdığımız tarihten en fazla bir hafta, on gün sonra fabrikayı açarız.»

Holloway ürkek bir sesle, «Keşke bir müteahhit tutsaydık,» dedi.

«Parası kimin cebinden çıkacak? Hem ne gerek var canım? Ben bu işin üstesinden gelirim. Fabrika dediğin şey içine bir sürü aygıt yerleştirilmiş koca bir baraka.»

Luther mimardan, marangozdan, elektrikçiden ve su tesisatçısından aldığı komisyonlardan söz edecek değildi elbette. Bütün angaryayı kendi üstlendiğine göre biraz tırnıklaması doğaldı. Ronald ve Bill kazıklandıklarından kuşkulansalar bile, göz yumacaklardı çaresiz.

Bending, «Kendi işini ihmal etmiyorsun ya?» diye sordu. «Fabrika yüzünden gece gündüz çalışıyorsun, sana teşekkür borçluyuz, ama kendi işinin bozulmasını da istemeyiz. Öyle değil mi, Bill?»

«Ne? Haa, evet, tabii.»

Luther içkisini tazelerken, ne saf herifler şunlar, diye geçirdi içinden. «Merak etmeyin siz,» dedi. «Benim işim, ben olmasam da yürür.»

Bending bu sözlere mim koymuştu. «Demek çok iyi bir adamın var.»

«Var ya. Hem de en iyisi. Bunu ona söylemem tabii, hemen zam ister.»

Bending bir kahkaha attı. «Çok merak ettim, kimmiş bu adam?»

«Ernie Goldman. Ülkenin en iyi teknisyenlerinden biridir, gelgelelim küçük bir kusuru var. At yarışı hastasıdır. Aylıklarını üç ay öncesinden alır ve yarışlara yatırır. Neyse canım, işini yapsın da gerisi beni ilgilendirmez.»

Bending istediği şeyi öğrenmişti. «Kusursuz insan olur mu?» dedi.

Daha sonra konuşma, bir haftasonu yapmayı tasarladıkları balık avına döküldü. Karılarını almayacaklardı. Motor kiralayacaklar, içki şişelerini de yüklenip iki gün iki gece kafa dinleyeceklerdi. Talihleri yolunda giderse torik bile tutarlardı belki.

Luther, «Şu pis yaratıklardan bir tane bile avlayamadım,» dedi öfkeyle. «Birkaç kez oltaya geldiler, ama her seferinde kurtulup kaçtı deyyuslar.»

Bending bilgiç bilgiç, «Oltaya karides takacaksın,» diye karşılık verdi. «Başka türlü yakalayamazsın.»

«İyi ki, söyledin be, ben de sosis takıyordum hep!»

Luther mokasenlerini ayağına geçirip kalktı, kafasını kaşıdı, gerinerek esnedi, geğirdi. «Siz keyfinize bakın. Ben gidiyorum, evde çalışacağım.» El sallayarak kumsala indi, hantal adımlarla uzaklaştı.

«Çalışacakmış,» dedi Bending. «Tuttuk sanki. Bal gibi fıstık avına çıkacak.» Bill'in sırtına bir şaplak indirip buz getirmek üzere içeri girdi.

Bending'in sözleri bir bakıma doğruydu. Çalışmaya niyeti yoktu Luther'in, başka bir şey yapacaktı. Bir hafta kendini tuttuktan sonra, karayolu haritasına yazdığı nu-

maraya telefon etmişti. June sevinçten deliye dönmüştü. Müşteri kaçırmamak için numara falan yapmıyordu, gerçekten sevindiği sesinden belliydi. Kıza randevu vermemiş, onu görmek istediğini, boş vakit bulduğunda uğrayacağını söylemekle yetinmişti. June ise her gece saat dokuza kadar evde oturup ondan telefon bekleyeceğini, o saate kadar telefon gelmezse ancak ondan sonra dışarı çıkacağını söylemişti. Luther'in gururunu okşamıştı bu sözler. Bu gece, Bending'lere gitmeden önce telefon edip uğrayacağını bildirmişti.

Evine girmedi bile, garajdan arabasını aldı ve AIA karayolundan güneye doğru yola koyuldu. İlk randevusuna giden bir delikanlı gibi heyecanlıydı. Yirmi dakika gecikmişti, ama June evinin küçük verandasında bekliyordu. Luther arabayı yol kenarına çektl, farları yakıp söndürdü. Kız sakat bacağını sürüyerek telaşla dışarı çıktı, arabaya bindi, erkeğin boynuna sarılıp yanağını onun yüzüne dayadı. «Oh Bill, seni çok özledim.»

Luther kısa bir şaşkınlığın ardından kza kendi adını vermediğini anımsadı.

«Nasılsın?»

«İyiyim, sen yorgun görünüyorsun. Çok çalıştın herhalde.»

Luther'in boğazı kurudu. Teresa'dan böyle sözler duymamıştı hiç.

«Motele gitmeyeceğiz bu gece,» dedl çabuk çabuk. «Arabayla dolaşır, gevezellik ederiz. Paranı vereceğim tabil.»

Kız ona iyice sokulup koluna girdi. «Nasıl istersen, Bill.»

Köprüden çıkar çıkmaz sağa döndü ve kanala bakan park yerinde durdu. Bir sürü araba vardı. Balıkçılar kanalın kıyısına dizilmişler, oltaları ellerinde sabırla bekleşiyorlardı. Buralarda yemeye değecek ne tutabildiklerini merak

etti Luther. Kontağı ve farları kapadı. Yarı karanlıkta, sessizce oturdular. Kız başını omzuna dayamıştı. Nedenini kendi de bilmeden içine büyük bir mutluluk doldu. «Seninle konuşmak istediğim bir şey var, June,» dedi çatallı sesiyle. Kıza yapacağı öneriyi, yaratılışına uygun olarak, enine boyuna düşünmüş, cebinden beş para çıkmayacağından emin olduktan sonra kararını vermişti. June'u kendi şirketinde ya da yeni kurulan şirkette çalışıyor gösterecekti. Muhasebecisi bu işe karşı çıkarsa, şirketin günlük harcamalara ayrılan fonundan yararlanır ya da kendi giderlerini şişirirdi. Bir yolunu bulurdu nasıl olsa.

«Sana haftada iki yüz dolar vereceğim. Çek falan değil, peşin para. Gelir olarak göstermeyebilirsin. Yakana yapışacak olurlarsa vergilerini ve cezaları ben öderim. Bu parayla geçinebilir misin?»

June, «Evet,» dedi fısıldar gibi.

«Bunun karşılığında fahişeliği bırakacaksın. Anladın mı? Benden başkasıyla yatmak yok. Evde hapis kalacak değilsin elbet. Ben haftada iki, üç kez gelirim, önceden de telefonla bildiririm. Benim yüzümden sabahtan akşama kadar evde beklemeni istemiyorum.»

«Ben beklerim,» dedi June. Luther yana döndü, bluzunun üstünden kızın memesini okşadı, ardından da telaşla elini çekti.

«Gerek yok. Haberli geldiğim vakit seni karşımda bulmak isterim, bunun dışında gönlünce gezip dolaşabilirsin.»

«Peki.»

«Senln evinde buluşabllir miyiz?»

«Tabll. Gürültü patırdı etmedikten sonra ev sahiplerim ne dlyecekler?»

«Etmeyiz. Yineliyorum, ne evinde, ne de bir başka yerde fahişelik yok. Tamam mı?»

«Tamam.»

«Kabul ediyorsun demek. Heyy, niye ağlıyorsun peki?»

Kız başını eğmişti. Omuzları sarsılıyor, boğazından kopuk hıçkırıklar, iniltiler yükseliyordu. Luther ona sarılarak kendine çekti.

June hıçkırıklar arasında, «Bana bakacaksın değil mi?» diye sordu.

Luther, «Deminden beri de söylüyorum ben?» dedi hışımla. «Sana bakacağım.»

«Oh Bill, bilsen nasıl mutluyum.»

Luther bakışlarını ön cama dikti. «Benim gerçek adım Bill değil, Luther. L-u-t-h-e-r.»

Kız hafifçe güldü. «Benim gerçek adım da May. Şimdi sana Luther mi diyeceğim?»

«Nasıl istersen.»

«Baba diyebilir miyim?»

«Neden baba?»

«Sen bana bakacaksın çünkü. Öz babam bir gün bile bakmadı.»

Luther, bu kız tımarhanelik, diye düşündü. Bu deliyle ne işim var benim, bela arıyorum... Ardından da yüksek sesle, «Madem o kadar istiyorsun, baba de,» dedi.

May usulca aşağı kayıp başını adamın kucağına dayayarak, «Baba» diye fısıldadı. «Sen benim babamsın, ben de senin minik kızın.»

«Öyle gibi bir şey.»

Adamın yüreğine bir karamsarlık çökmüştü. Kızın uzun, gür saçlarını yavaş yavaş okşadı, parmaklarıyla taradı, parmak uçlarıyla sıcak derisini ovuşturdu. May kedi yavrusu gibi mırıl mırıl sesler çıkarıyordu.

Luther içini dökme isteğine kapıldı ansızın. Kızla değil, kendi kendine konuşuyor gibiydi ya da bütün dünyayla. «El bebe gül bebe büyümedim ben. Doğduğum günden bu yana çetin bir savaşın içindeym. Senin neler çektiği-

ni benden iyi kimse anlayamaz. Babam inşaat ustasıydı, ben on yaşındayken çalışamaz hale geldi. O yatağa düştü, ben de evi geçindirmek için sokaklara. Bir yandan gazete satıyor, bakkal çıraklığı yapıyordum, bir yandan da okula gidiyordum. Kız kardeşlerim de çalışıyorlardı. O ölüm kokan evden kurtulacağımız günü iple çekiyorduk. Babam canlı cenazeye dönmüştü, sonunda öldü. Kızlar birer koca bulup gittiler. Ben annemle kaldım. Fazladan bir dolar kazanabilmek için it gibi çalıştım, yapmadığım iş kalmadı. Üniversiteye gidebilen, doğru dürüst bir işe girebilen arkadaşlarıma imrenirdim. Günün birinde insanların çoğunun aptal olduklarını farkettim. Üniversiteye gidenlerin, bürolarda çalışanların hepsi beyinsizdi. Sokak üniversitesini bitirmiştim ben, hepsini cebimden çıkarırdım. Bunu anladıktan sonra kendime güvenim arttı, iyi bir iş kurdum. Yaşam şimdi yüzüme gülüyor, ama bu günkü durumuma kendi çabamla, kimseden yardım görmeden geldim. Tırnaklarımla kazandım ekmeğimi.»

«Zavallı babacığım.»

«Günü gelince hepimiz öleceğiz nasıl olsa, vakit varken yaşamın tadını çıkarmak gerek. Seninle güzel günler geçireceğiz, May. Artık eve dönsem iyi olacak.»

«Bize gidelim mi?»

«Birkaç dakikalığına uğrayabilirim. İçecek bir şey var mı?»

«Bira var.»

«Sana biraz para bırakırım Cutty Shark viskisi alırsın. Ben bu markayı yeğlerim, evde bulunsun.»

Kız visklnin markasını belleğine yerleştirmek istercesine yineledi. «Hemen yarın alırım.»

«Aferin sana.»

Kızın büyük bir odadan oluşan evine girince neye uğradığını şaşırdı Luther. Oda her boyda, biçimde, renkte ve kokuda bitkiyle doluydu. Afrika menekşeleri, eğrelti

otları, öd ağaçları, çeşit çeşit begonyalar, sarmaşıklar, defneler, ıtırlar, daha bir sürü bitki... Cam kenarlarına, masalara, kitaplığın raflarına, yere, hatta banyoya bile boy boy saksılar yerleştirilmişti. Evin havası nemli, sıcak ve hoş kokuluydu.

«Aman Tanrım,» diye bağırdı Luther. «Burası ormana benziyor.»

May sevecen bakışlarla çevresine bakındı. «Bunlar benim çocuklarım. Ben onları severim, onlar da beni. Her gün konuşurum onlarla.»

«Çok iyi. Sen bana bir bira aç bakalım.»

Luther oturacak yeri ve arkalığı kumaş kaplı, kolları tahta bir koltuğa oturdu. Tavana asılı bir saksıdan sarkan kuşkonmaz ensesini gıdıklıyordu.

«Kalmayacak mısın gerçekten.»

«Bu gece kalamam, işlerim var.»

«Geceliğimi giyebilir miyim?»

«Tabii. Birayı bitirir bitirmez kalkacağım.»

May banyoya girip kapıyı kapadı. Luther tenekeden birasını yudumlayarak oturdu öylece. Bakışlarını saksılarda dolaştırdıkça kafasını sallamaktan kendini alamıyordu. Karyola berbattı, karyola da denemezdi zaten, üstüne yastıklar atılmış bir divan. İdare edecekti artık. Yemek pişirilen küçük tezgâh temizdi. Şu bitkiler olmasa sevimli bir yer sayılırdı. Kız sırtında ince pamukludan bir gecelikle, yalınayak banyodan çıktı. Geceliğin askılarından biri kopmuş, çengelli iğneyle tutturulmuştu.

«Birayı beğendin mi?»

Adam boş tenekeyi yere bıraktı. «Evet, susamışım.»

«Bir tane daha ister misin?»

«Hayır, sağol. Bir dahaki sefere alkolu daha az biralardan alırsan sevinirim. Kilo vermem gerekiyor.»

«Ben seni olduğun gibi seviyorum babacığım.»

May adamın kucağına çıktı, başını omzuna dayadı.

Luther kollarını kızın omuzlarına doladı. Geceliğin altından, çocuksu bedenin sıcaklığını duyuyor, kemikleri eline geliyordu. Başını eğince, küçük memelerini, pembe uçlarını gördü. Cinsel bir uyanma hissetmiyordu şu anda. Küçük bir bebeği okşuyormuş gibi temiz, hoş bir duygu vardı içinde. Kızlarının bebekliğinden sonra ilk kez bu duyguya kapılıyordu. Sevgiden yüreği burkuldu.

May, «Sana bir şey yapmamı ister misin?» diye fısıldadı.

«Hayır, seni kollarımda tutmak istiyorum sadece.»

«Bir şey istersen hemen söyle. Senin mutluluğun benim için çok önemli, babacığım.»

«Mutluyum,» dedi Luther. Gerçekten mutlu olup olmadığını bilmiyordu. Elini geceliğin yakasından içeri sokup küçük memelerden birine dokundu usulca. Avuçlarında çırpınan bir kuş gibiydi.

«Senin hiç kimsen yok mu, May?»

«Birkaç akrabam var, ama nerede olduklarını bile bilmiyorum. Aldırmıyorum da. Sen varsın artık. Bana öyle iyi davranıyorsun ki. Beni incitecek biri olmadığını ilk görüşte anlamıştım zaten. İncitmezsin değil mi?»

«Hayır May, incitmem.»

Kız, «Erkeklerin çoğu beni incitti,» dedi ağlamaklı bir sesle.

«Biliyorum.»

«Bacağım sakat diye beni çirkin bulmuyorsun ya?»

«Ne münasebet.»

«Keşke sakat olmasaydım.»

«Kafanı takma. Ben seni beğeniyorum.»

«Ara sıra beni gezdirecek misin? Kimsenin bizi görmeyeceğl bir yerlere gideriz.»

«Elbette. Dania'ya, Hollywood'a, hatta Miami'ye bile gidebiliriz.»

May içini çekti. «Ne güzel olur. Bir gece de sana ye-

mek pişiririm. İyi bir aşçı değilim, biftek tavuk gibi kolay yemekleri yapabiliyorum.»

«Önüme ne konulsa yerim ben.»

Kız, «Beni seviyor musun?» diye sordu apansız. Adamdan yanıt gelmeyince, «Sevmediğini biliyorum,» dedi. «Kimse bana beni sevdiğini söylemedi bugüne dek. Yalan da olsa söyle lütfen, hatırım için, n'olur.»

Zor duyulur bir sesle, «Seni seviyorum,» dedi Luther.

May ona sımsıkı sarıldı, yüzü aydınlanmıştı. «Ben de seni seviyorum, babacığım. Gör bak, senin her dediğini yapacağım, sözünden hiç çıkmayacağım. Her zaman uslu olacağım, gör bak.»

Luther kızını öpen bir baba gibi, dudaklarını kızınkine değdirdi hafifçe. May'in gözleri kapandı. Bir süre öylece kaldılar. Adam büyük bir ferahlık hissetti. Bu sıcak oda onun yuvasıydı. Pabuçlarını çıkarabilir, kemerini gevşetebilir, gönlünce davranabilirdi. Islak toprağın ve boy atan bitkilerin kokusu ayyaş babasının ölüm döşeğindeki kokusuna benziyordu biraz. May de askısı kopuk pamuklu geceleğiyle, annesini, kız kardeşlerini andırıyordu. Teresa'nın döşediği villa geldi aklına. Kristal, paslanmaz çelik, mermer sephalar, duvarlarda soyut tablolar, birbirinden rahatsız koltuklar, ev değil, soğuk, ruhsuz bir büro. O buraya aitti. Yayı gevşemiş koltuk, yastıklı divan, eski püskü kilim onun yabancısı değildi. Tam ona göreydi burası.

May adamın burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. «En sevdiğim şey ne biliyor musun? Dans etmek. Evde tek başıma olduğumda kendi kendime dans ederim. Bu sakat bacakla yaptığım şeye dans denirse tabii. Dans edeyim ister misin? Alay etmeyeceksin ama.»

«Pekâlâ. Yalnız bana bir bira daha ver.»

Kız birayı getirdi, ardından da küçük el radyosunu açtı, bir süre arayıp hafif müzik çalan bir istasyon buldu. Noel Coward'ın «Seni Yeniden Göreceğim» ezgisine uya-

rak dans etmeye koyuldu. İncecik kollarını öne uzatmış, bileklerini büküp parmaklarını kıvırmış, kendi düşlerine dalmıştı. Gözleri yarı açık, dudakları aralıktı. Saçları kara bir alev gibi sırtına sarkıyordu. Luther sakat kızın acınası dansını anlamsız bakışlarla izledi. Müzik bitince alkışladı. «Sen bayağı iyi dans ediyormuşsun.»

Kız gözleri parıl parıl adama yaklaştı, geceliğini beline sıyırdı.

«Öp beni, babacığım... Lütfen.»

Luther uzandı, yanaklarını kızın yumuşacık karnına dayadı. Gecelik kokulu bir çadır gibi omuzlarından aşağığı indi. Hapsolmuştu içinde. May'in tertemiz, genç kokusunu doya doya içine çekti. Bu, hiç el değmemiş kadar saf, lekesiz kız onundu. Yalnız onun. Buna aşk denmezdi. Onsuz da sürdürebilirdi yaşamını, başka bir çocuk - kadın bulurdu.

Aşkın, insan kafasının ürünü bir imgeden başka bir şey olmadığını düşünemiyordu.

ÜÇ

Tedavi ettiği çocuklar arasında, yaşama küskün çocukların sayıca fazla olması Dr. Theodore Levin'i hem şaşırtıyor, hem de üzüyordu. Çocukluk dönemi türlü güzel olasılıklarla dolu, pırıl pırıl bir yaşamın başlangıcı olan, bir neşe ve umut çağı olmalıydı. Oysa küçük hastalarının çoğu daha bu yaşta çökmüş, yaşlanmış, umutlarını yitirmiş giblydiler.

Wayne Bending yaşlı bir adamın yorgun adımlarıyla içeri girince, işte yaşamaktan bezmiş bir çocuk daha, diye düşündü Levin. Bu suratsız, esmer oğlanın Ronald ve Grace Bending'in çocukları olduğuna inanmak güçtü.

Wayne yaşına göre kısa boylu, tıknaz, kısa bacaklı, kısık omuzlu bir çocuktu. Bezgin görünüşünün altında acımasızlık gizliydi. Yüzünde küçümseyen, meydan okuyan bir ifade vardı. Düşman bir dünyaya karşı takındığı bir maskeydi bu.

Levin çocuğa oturmasını işaret etti ve teybi açtı. Wayne doktorun yüzüne değil, başının üstünde bir noktaya bakıyordu.

«Geldiğin için teşekkür ederim, Wayne. Adımın Theodore Levin olduğunu ve kız kardeşin Lucy'yi tedavi etmeye çalıştığımı biliyorsun sanırım. Bana yardımcı olacağını umuyorum.»

Oğlandan karşılık gelmeyince Levin sözlerini sürürdü. «Annenle babanın Lucy'yi bana neden getirdiklerini biliyor musun?»

Wayne omuz silkti. Doktor öne uzandı, ellerini masanın üstünde kavuşturdu. Bu hareketle çocuğun dikkatini kendine çekeceğini sanmıştı, ama Wayne havaya bakmaya devam etti.

«Lucy'nin ciddi bir sorunu var, Wayne. Bu sorunu ancak sizlerin işbirliğinizle çözebilirim. Kardeşine yardım etmek istersin herhalde, öyle değil mi?»

Oğlan sinirli bir hareketle koltuğunda kıpırdadı ve patladı. «O kız düpedüz kaçık!»

Levin geriye yaslanıp ellerini karnına dayadı. «Bu kanıya nasıl vardın?»

«Çılgınca şeyler yapıyor da ondan.»

«Ne gibi?»

Wayne, «Biliyorsunuz işte,» dedi ters ters. «Bizimkiler bu yüzden onu kelleciye götürmek zorunda kaldılar. Morukların orasını burasını mıncıkladığı için. Bu yetmezmiş gibi, saçmasapan öyküler uydurur ve bunların doğru olduğuna yemin eder.»

«Çocukların böyle öyküler uydurmasının doğal oldu-

ğunu bilecek yaştasın, Wayne. Sen de onun yaşındayken aynı şeyleri yapıyordun kuşkusuz. Ben de öyle. Kendi düşlerimizi başkalarından saklamayı büyüdükçe öğreniriz. Senin kimseye söylemediğin düşlerin yok mu?»

Oğlan yanıt vermedi.

«Düşlerinden birini bana anlatmanı istiyorum, Wayne.»

Çocuk öne uzanıp ellerini sıkıca kavuşturdu. «Buraya bakın, doktor. Hasta olan Lucy, ben değilim. Size kendi düşlerimden söz etmeye niyetim yok.»

«İyi, ama senin düşlerin Lucy'nin sorununu çözmeme yardımcı olur bakarsın. Kardeşini seversin değil mi?»

Wayne omuz silkti yine. «Herhalde.»

«İyi geçinir misiniz?»

«Öyle sayılır.»

«Birlikte neler yaparsınız?»

«Hiçbir şey. Birbirimizi ancak yemeklerde görürüz.»

«Sen kimlerle gezersin, Wayne?»

«Arkadaşlarımla.»

«Kendi yaşındaki oğlanlarla mı?»

«Küçüklerden hoşlanmam, kendimden büyükleri yeğlerim.»

«Kız arkadaşların var mı?»

«Birkaç tane.»

«Özel biri?»

«Yok... Bu saçmalıkların Lucy'ye ne yararı dokunacak söylesenize.»

«Ben de bilmiyorum, Bending ailesi hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum sadece. Kaçıncı sınıftasın sen?»

«Yedinci.»

«Okulu seviyor musun?»

«Eh işte.»

«Notların nasıl.»

«İdare eder.»

«Özel sorunların var mı?»

Oğlan irkildi birden. «Nasıl yani?»

«Okul sorunları falan.»

«Hayır, okulda da, evde de hiç bir sorunum yok.»

«Sorunun yok, bir sürü arkadaşın var. Doğrusu sana gıpta ediyorum, Wayne.»

Oğlan doktora bakakaldı.

Levin masaya oğlanı yerinden sıçratan bir yumruk indirip gürledi. «Yalancının tekisin sen! Her şeyi güllük gülistanlık göstermekle beni kandıracağını mı sanıyorsun? Sorunu yokmuş, güleyim bari, herkesin sorunu vardır. İnatçılık ederek Lucy'nin tedavisini güçleştiriyorsun. Amacın bu mu?»

Wayne, «Sorunlarım var tabii!» diye bağırdı. «Ama bunlar sizi ilgilendirmez.»

Levin de bağırarak karşılık verdi. «Lucy'nin mutluluğunu etkileyen her şey beni ilgilendirir!»

«Benim sorunlarımdan Lucy'ye ne?»

«Bırak da buna ben karar vereyim!»

Oğlan avaz avaz haykırdı bu kez. «Cehennemin dibine kadar yolun var!»

İki dövüş horozu gibi bir süre bakıştılar.

«Niye bu kadar küstahsın sen? Kim sana kötülük etti?»

«Kim mi? Herkes, sen örneğin. Koca kıçının üstünde oturmuş bilgiçlik taslıyorsun. Hiçbir bok bildiğin yok oysa.»

«Sen söyle de öğreneyim.»

«Niye söyleyecekmişim? Bir kazık da senden mi yemek için? Sana güvenmiyorum.»

Haklı, diye düşündü Levin. Buna niye güvensin? Bu öfke numarasını çocuğun dilini çözmek amacıyla başlatmıştı, şimdi de sürdürmek zorundaydı.

«Ben sana çok mu güveniyorum?» dedi öfkeyle. «Arkadaşların olduğunu söyledin. Yalandı belki de. Öyle ge-

çimsiz, öyle suratsızsın ki, seninle kimsenin dostluk kuracağını sanmam.»

Wayne ayağa fırlayarak, «Ya seninle kim arkadaş olsun şişko domuz?» diye haykırdı. «Senin düşlerinde bile göremeyeceğin kadar iyi bir arkadaşım var benim! Dünyada güvendiğim tek kişi o, içimi yalnız ona açarım! Sana değil aptal şişko!»

Sonra da kendini tutmaya çalıştığı halde, gözyaşlarının akmasına engel olamadı. Burnunu çeke çeke koltuğa çöktü, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

«Ağlama, Wayne. Kavga bitti artık.»

Oğlan, «Orospu çocuğu,» dedi acı acı. «Pis herif, sekiz yaşından bu yana hiç ağlamamıştım. Tanrı cezanı versin senin.»

Levin küfürlere aldırmadan, «Ağlamak iyidir,» dedi. «Kim o arkadaşın?»

«Tanıdığım biri işte.»

«Senin yaşında mı?»

«Benden büyük. On altı yaşında galiba.»

«Ondan söz etsene biraz. Merak ettim.»

«Neden merak ediyorsun?»

«Şişko domuzun biriyim de ondan. Tamam mı?»

Wayne'in ıslak yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Levin konuşmayı sürdürüyordu. «Senin güvenini kazanmak, senin dostun olmak istiyorum. Arkadaşını bu yüzden merak ettim. Senin gibi bir sersemle dostluk kuran o çocuk nasıl biriymiş bakalım.»

Sersem sözcüğü karşısında oğlanın kılı bile kapırdamadı. Bu çocuk küfürden, hakaretten anlıyor, diye düşündü doktor. Onunla konuşurken sevgi gösterilerinde bulunmayacaksın, duygularını gizleyeceksin, nezaketten kaçınacaksın....

«Adı Eddie Holloway. Bizim orada oturuyor. İriyarı, sarışın, çok yakışıklı biri.»

«Kızlarla arası iyidir öyleyse.»

«Elbette, Aygır derler ona. Hem de ne aygır. Sörftede ustadır. Birlikte her gün sörf yaparız. O sörfte benden usta, ama ben de futbolda iyiyim.»

Levin şaşırmış gibi başını salladı. «Böyle yakışıklı bir aygırın seninle ne işi var, anlayamadım.»

Wayne çenesini havaya dikti. «Benden hoşlanıyor. Ayrıca ben ondan çok daha zekiyim. Tanrı biliyor ya. Derslere falan aklı ermez onun. Ben ona akıl veriyorum.»

«Seni dinliyor mu peki?»

«Kuşkusuz.»

Levin konu değiştirdi birden. Şaşırtmacalı sorular kimi kez iyi sonuç verirdi. «İçki içer misin?»

«Ara sıra bira içerim.»

«Esrar?»

«Bir kere denedim, ama bende kafa yapmadı nedense.»

«Keyif verici haplar, kokain falan kullanır mısın?»

«Hayır.»

«Eddie'yle birlikteyken sörften başka neler yaparsınız?»

«Hiç işte, şurada burada dolaşırız.»

«Kızlarla buluşup hep birlikte sinemaya falan gitmez misiniz?»

«Hayır.»

«Sevgilisi yok mu şu Eddle'nin?»

«Belli biri yok. Bütün kızları elinden geçirir.»

Oğlanın koltukta rahatsız rahatsız kıpırdanışı doktorun gözünden kaçmamıştı. Wayne cinsel içgüdülerin yeniden harekete geçtiği ergenlik döneminin başlangıcındaydı. Bu dönemde erkek arkadaşlarından birini kendine sırdaş olarak seçmesi doğaldı, ama bu Eddie konusu Levin'in midesini bulandırmıştı biraz.

«Kızlarla ilişkide bulunuyor musun, Wayne?»

«Hayır.»

«Bir kızı çırılçıplak gördüğün oldu mu hiç?»

«Bir kere. Okulun jimnastik salonunun duşları var. Kızın birini arkadaşları şaka olsun diye dışarı ittiler, kapıyı da kapadılar. Çıplaktı kız. Herkes gördü.»

«Anneni çıplak gördün mü?»

«Hey Tanrım... Hayır.»

«Ya Lucy'yi?»

«Bebekken görmüştüm.»

Levin kısa sürede Wayne hakkında bir çok şey öğrenmişti, ama öğrendikleri Lucy'nin sorununa ışık tutacak türden değildi. Wayne'in düş kırıklıkları ve aşağılık duygusu içinde kıvranan bir çocuk olduğu ortaya çıkmıştı. Durumu şimdilik ciddi sayılmazsa da ileri de kötü sonuçlar doğurabilirdi. Her neyse, Wayne'in derdine çare bulmak için para vermiyorlardı ona. Kafasını kurcalayan bir şey vardı. Wayne'in aşağılık duygusuyla Lucy'nin aşırı cinselliğinin aynı olaydan kaynaklanması olasıydı. Bir ruhsal şokun iki kardeşte değişik tepkilere yol açmasına sık sık rastlanırdı.

«Yağ çektiğimi sanma, ama sen gerçekten çok akıllı bir çocuksun, Wayne. Senden dört yaş büyük birinin sana akıl danışması da bunu doğruluyor zaten. İşte sana zekânı kullanmak için bir fırsat. Söyle bakalım, sence Lucy niye böyle garip davranıyor?»

Oğlan uzun süre düşündü ya da kendine düşünüyor süsü verdi. Sonunda dürüst bir tavırla doktorun gözlerinin içine baktı. Levin onun düşünür pozu yaptığını hemen anlamıştı.

Wyne gırtlağını temizledi. «Bana kalırsa bu kız nefoman.»

«Nemfoman demek istiyorsun herhalde. Bu sözcüğü nereden duydun?»

«Bilmem, duydum işte.»

«Anlamını biliyor musun?»

«Elbette. Aklı fikri o işde olan kadına derler.»

«Lucy nemfoman mı yani?»

Oğlan gözlerini iri iri açtı. «Tabii ya, başka ne olacak?»

«Lucy daha sekiz yaşında, Wayne. Senin dediğin şeyi yapmadığı gibi yapamaz da.»

Wayne, «Bunu ben de biliyorum,» dedi ukalaca. «Yapamaz, ama yapmak istiyor. Aklı orada. Anlamadınız mı?»

«Hımm. Ilginç bir kuram. Bunu düşüneceğim. Evet, Wayne vaktimiz doldu. Geldiğin için teşekkür ederim.»

«Ne zaman isterseniz yine gelirim. Lucy düzelecek değil mi?»

«Elimden geleni yapacağım.»

Oğlan, «Ufaklık öyle de güzel ki,» dedi ve hayret edercesine başını salladı.

Çocuk çıkar çıkmaz teybi kapatıp bir puro yaktı Levin. On beş dakikası boştu, sonra da evini üç kere ateşe vermiş küçük bir erkek çocuk gelecekti.

Düşüncelerini Wayne Bending üzerinde yoğunlaştırdı. İçe kapanıklığın umutsuzluğa ve düş kırıklığına, ardından da güvensizliğe ve dünyadan nefrete sürüklediği sorunlu bir çocuktu Wayne. Levin kalabalık, sevgi dolu, sıcak bir aile yuvasında büyüdüğü halde, aynı duyguları kendi çocukluğunda da yaşamıştı. Mutlu bir aile, uyumun ve kendine güvenin garantisi değildi ne yazık.

Tıpkı Wayne gibi, çirkin, bodur, tıknaz, huysuz, çatık kaşlı, cırtlak sesli bir çocuktu. Sporda beş para etmezdi. Bir yere çarpmadan yürüyemeyecek kadar sakardı. Sınıftaki kızlar ona bakıp gülüşürlerdi. Wayne'in geçtiği dönemlerden geçmişti. Üzüntüden umutsuzluğa, oradan da nefrete. Onu bu bataktan kurtaran dokuzuncu sınıf öğretmenlerinden biri olmuştu. Bu evde kalmış kız onun çok zeki olduğunu anlamış, istediği her şeyi başarabile-

ceğine onu inandırmış, güven duygusu aşılamıştı.

Zekâsıyla gururundan başka hiçbir şeyi olmayan küçük Teddy Levin'i tanıdığı gibi tanıyordu Wayne Bending'i. Bu çocuk bir şey saklıyordu, bundan emindi. «Nefoman»dan söz etmesi de anlamlıydı. Wayne, Lucy'nin davranışlarına neyin yol açtığını ya biliyor ya da tahmin ediyordu, ama söylemiyordu. Kendi başının belaya gireceğinden çekiniyor olabileceği gibi, olayı anımsamak istemiyor da olabilirdi. Dr. Theodore Levin içini çekerek iç haberleşme aygıtının düğmesine bastı. Küçük piromanı içeri yollaması için sekretere bir işaretti bu.

DÖRT

Edward Holloway, Bayan Teresa Empt'le kumsalda yürüdükleri günden sonra iki gece üst üste, saat tam dokuzda çardağa gitmiş, eski battaniyesinin üstünde oturup uzun süre beklemiş, kadın görünmemişti.

Ertesi gün Wayne kendine çok güvenen bir pozla, «Gelecektir,» dedi. «Saat kaçta çardağa gittiğini sordu mu, sormadı mı?»

«Sordu.»

«Öyleyse mutlaka gelir. Biraz sabırlı ol, Tanrı aşkına. Kadın fazla istekli görünmemek için işi ağırdan alıyor. Anlamıyor musun?»

«Öyle diyorsan öyle olsun. İki gece daha giderim, sonra da peşini bırakırım.» Eddie, Wayne'in büyüklerle ilgili görüşlerine çok güveniyordu.

«Kadının ilk gelişinde tekneden söz edeyim deme sakın. Terbiyeli, saf bir çocuk gibi davran. Kadını iyice

avucunun içine aldıktan sonra işi açarsın.»

Eddie o gece de olağan hazırlıklarını yaptı. Koltuk altlarını yıkadı. Donunu değiştirip sarı bir bikini giydi. Saçlarını özenle taradı, parmaklarıyla kabarttı. Battaniyeyi de koltuğunun altına kıstırıp odasının penceresinden dışarı çıktı, mutfağın damından geçip yere atladı. Böylesi daha iyi oluyordu. Oturma odasına inmek, ana babasının ahret sorularıyla karşılaşmak demekti.

Dokuzu yirmi geçe kadın göründü. Önce villanın arka tarafından bir ışık yandı, birkaç dakika sonra söndü, beyaz bir gölge ağır adımlarla çardağa doğru ilerlemeye başladı. Gezinir gibi. Eddie'nin ağzı kulaklarına vardı. Akıl küpüydü şu Wayne Bending!

Kadın ona yaklaştı. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, dirseklerini tutuyordu. Omuzlarına beyaz bir hırka atmıştı. Kırmalı, dik yakalı bluzu da, plili ipek eteği de beyazdı. Pek hanım hanımcıktı bu haliyle.

Utangaç utangaç güldü. «Ooo, merhaba Eddie. Gerçekten de geliyormuşsun.»

Delikanlı, «Size söylemiştim, Bayan Empt. Kızmadınız ya,» dedi saygılı bir sesle.

«Hayır, ama hava dışarıda oturulmayacak kadar serin değil mi?»

«Şu eski battaniyeyi yere seriyorum, nemden koruyor. Güzel bir gece.»

Yıldızlara bakarak, «Evet, nefis bir gece,» dedi kadın.

Eddie nazik nazik biraz yana kaydı. «Buraya oturmaz mısınız, Bayan Empt?»

«Sağol Eddie, oturayım biraz.»

Teresa zarif bir hareketle yere oturup eteğiyle dizlerini iyice örttü. Hırkanın kollarını önden bağladı. Sürdüğü koku Eddie'nin burnuna çarpmıştı.

«Derslerin nasıl, Eddie?»

«Ortanın üstünde sayılır, çalışkan falan değilim, ama sınıfta da kalmıyorum.»

«Kızlarla sık sık çıkıyor musun?»

«Eh işte, ara sıra.»

«Sevgilin yok mu?»

«Yok, doğruyu söylemek gerekirse, kızlar beni pek ilgilendirmiyor, Bayan Empt. Akılları fikirleri filmlerde, rock gruplarında, hep o bok... saçmasapan şeylerde işte. Ben ciddi konularda konuşabileceğim kadınları yeğlerim.»

«Ne gibi konular sözgelişi?»

«Şey yani... Okulu bitirdikten sonra neler yapacağız falan.»

Eddie sırtüstü uzanıp ellerini ensesinde kavuşturdu. Kısa kollu gömleğini blucininin üstüne çıkarmıştı. İliklemediği düğmelerden kılsız göğsü görünüyordu. Boynuna bağladığı siyah bir ayakkabı bağcığından sarkan köpekbalığı dişi bronz derisinin üstünde beyaz beyaz parlıyordu. «Gökyüzünde milyarlarca yıldız var, güzel bir gece,» dedi. «İşte bu yüzden bu çardağı çok seviyorum. Sessiz, herkesten uzak...»

Kadın genizden gelen bir sesle, «Sandığım kadar serin değilmiş,» dedi. Hırkasının kollarını çözdü, hırkayı özenle katlayıp yanı başına koydu. Eddie yan gözle şöyle bir baktı. Kırmalı bluzun ne düğmesi vardı, ne de fermuarı. Tüh, lanet olsun! Arkada da fermuar yoksa, tepeden çıkarmak gerekecekti. Teresa ona doğru döndü, dizlerini karnına çekip başını dizlerine dayadı. Uzun siyah saçlar eteğinin üstüne dökülmüştü. Donu görünüyordu. Delikanlı uzun saçlara hafifçe dokundu, hemen elini çekti. «Saçlarınız çok güzel, Bayan Empt.»

«Sağol Eddie. İstersen bana Teresa diyebilirsin.»

«İsterim, başkalarının yanında değil tabii, ikimiz yalnızken.»

Kadın sarsıla sarsıla güldü. «Yaşına göre çok anlayışlısın doğrusu.»

Delikanlı başını çevirdi, onun gözlerinin içine baktı. «Yaşam küçük sayılmaz.»

Kadın üstüne atladı! Eddie ertesi gün Wayne Bending'e, «Orospu karı üstüme atladı!» diyecekti.

Bir an öncesine kadar dizlerini karnına çekmiş, sakin sakin oturuyordu, birden ileri atıldı, boylu boyunca delikanlının üstüne uzanıp dudaklarına yapıştı. Ellerini ensesinden çekmek fırsatını bile bulamamıştı çocukcağız. Kadın onu öpüyor, saçlarını, omuzlarını okşuyor, göğsünü çimdikliyordu.

«Hey, yavaş olsana.»

Yavaşlayacak gibi değildi Teresa. Avını yutmak isteyen aç bir kediye benziyordu. Dudaklarını ısırıyor, boynunu dişliyor, midesini tırmıklıyor, o arada da inliyor, hırıltılar, garip sesler çıkarıyordu. Canı acıdığı halde kıpırdayamayacak kadar afallamıştı Eddie. Bu kadın deli olmasındı sakın. Büyük bir korkuya kapıldı. Can havliyle kollarını kurtarıp, hareketsiz kalıncaya kadar kadını sımsıkı tutttu. Birkaç dakika böyle kaldılar. Kadının dizi bacaklarının arasındaydı. Koca memeler göğsünü sıkıştırıyordu. Bu kez de Teresa'nın bayılmış ya da ölmüş gibi hiç kıpırdamaması korkuttu delikanlıyı. Ne yapacağını şaşırmıştı.

Sonunda, «Çok üzgünüm.» diye fısıldadı kadın. «Öyle utanıyorum ki...»

Eddie yapması gerekeni anladı birden. Ağlamaklı bir sesle, «Üzülme Teresa,» dedi. «Üzülecek, utanılacak bir şey yok. Seni, uzun saçların, bronz tenin, beyaz bikininle kumsalda görünce çıldıracak gibi oluyordum, düşlerime giriyordun. Seni öpebilmeyi nasıl istiyordum bilsen. Notlarım bu yüzden pek iyi değil. Hep seni düşünmekten kafama ders girmiyor.»

Kadının kasılmış bedeni yavaş yavaş gevşedi. «Sahi mi?» diye sordu soluk soluğa. «Sahi hep beni mi düşünüyorsun?»

Eddie kadını üstünden indirdi. Teresa hayli iriyarı olduğundan biraz da zorlandı bunu yaparken. Yüz yüze uzandılar, burunları neredeyse birbirine değiyordu.

«Seni gördüğümde içim bir garip oluyor,» diye fısıldadı delikanlı. «Geçen gece düşümde seni görmüştüm, sabah kalktım ki... Anlarsın ya.»

Teresa neşeli bir kahkaha savurdu. «Oh Eddie, sahi mi? Ne hoş.»

Eddie kadını boynundan, çenesinden, burnundan uzun uzun öptü. Dilini dudaklarında dolaştırdı. «Buna Fransız öpücüğü denir.»

«Biliyorum.»

İpek bluzun üstünden kadının memesini avuçladı, sert bir sütyen takmıştı. Yüzünü göğsüne gömdü, parmakları bluzun arkasındaki fermuarı buldu, çekiştirdi, çekiştirdi. Kahrolası şey aşağı inmiyordu bir türlü.

«Bırak ben çıkarayım,» dedi Teresa. Fermuarı ustalıkla indirip bluzu çıkardı, silkeleyip dikkatle katlayarak hırkanın üstüne koydu. Eteğin belindeki fermuarı çekti, kalçalarını havaya kaldırıp eteği aşağı sıyırdı, onu da katladı. Ardından da sırtüstü uzanıp kollarını iki yana açtı. İri göğüsleri yarım sütyenin üstünde iki büyük kabarıklık oluşturmuştu. Bebek kıçı gibi, diye düşündü Eddie. Minicik beyaz bir don giymişti. Karnında ve kalçalarında mayonun kapadığı yerler bembeyazdı. Bacakları uzun ve sertti. Sivri ökçeli iskarpinlerini çıkarmamıştı. Delikanlı sütyeni kolayca çözdü, tepeler ok gibi öne fırladılar. Ardından kadının son çamaşırını da sıyırdı. Kala kala iskarpinler kalmıştı. Ne demeye çıkarmıyordu şunları bu kaçık karı. Kendi gömleğini çıkarmaya davranmıştı ki, Teresa atıldı, gömleği, pantolonu, donu bir hamlede çıkarıp bir

yana fırlattı. Kendi giysilerine gösterdiği özeni bunlara göstermiyordu. Bütün yaşlı karılar bunun kadar azgın mıydı acaba? Kadın güçlü kollarıyla onu yakaladı ve üstüne çekti. Hem de hiç zorlanmadan, halterciler gibi. Eddie olanları daha sonra düşündüğünde, kadının kol kuvvetine şaşıracaktı en çok. Deneyimli sayılmazdı, hatta beceriksizdi, ama gençliği vardı. Kadının da istediği buydu. İnliyor, bağırıp çağırıyor, delikanlıya buyruklar yağdırıyordu. Sırtına öyle sıkı yapışmıştı ki, kaburgaları sızlıyordu Eddie'nin. Bu kadın sıcacık, ıslak, dipsiz bir kuyu gibiydi, boğulabilirdi orada.

Sonunda yatıştı ve çocuğu bıraktı. Eddie soluk almaya çabalayarak pelte gibi battaniyenin üstüne yığıldı. Neye uğradığını şaşırmıştı. Adını sorsalar söyleyecek halde değildi. Gökyüzü fıldır fıldır dönüyordu.

«Telefonun var mı?»

Delikanlı irkildi. «Ne? Haa, var. Rehberde adım bile var. «Özel telefon.»

Teresa, «Güzel,» dedi soğuk bir sesle. «Haftada iki, üç kez buluşacağız. Belki daha fazla. Önceden telefon edip bildiririm.»

Eddie halsiz halsiz, «İyi olur,» diye karşılık verdi. İyi miyi olmayacaktı, işin rengi değişmişti. Cadalozun tekiydi bu kadın, onu uşak gibi kullanmak istiyordu besbelli. Uyanık geçinen Wayne Bending bile akıl edememişti bunu.

«Hoşuna gitti mi, Eddie?»

«Elbette, harikaydı.»

Teresa delikanlının kulağına eğildi. «Daha neler neler yapacağız birlikte...» Ardından da bu «neler neler»i ayrıntılarıyla tanımlamaya girişti. Eddie'nin tüyleri ürperdi. Şaka maka derken bu kadın onu gebertecekti. Bir kadının ağzından böyle sözler çıkması olur şey değildi. Korkudan dili tutulmuştu. Köpekbalığından beterdi bu kadın.

Teresa sırtüstü uzandı, Eddie'nin elini tuttu. «Genç kızlarla olduğundan değişik miydi, Eddie?»

«Evet, tabii, hem değişik, hem de... değişik işte.»

«Birlikte çok zevkli geceler geçireceğiz.»

«Yaa evet, çok zevkli.»

Kadın, «Vücudun öyle güzel ki, bayılıyorum,» der demez yine üstüne çullandı. Karşı koymak falan para etmiyordu. Eddie boyun eğdi çaresiz. Bedeninin her yanı mıncıklanır, dişlenirken o öylece yattı.

«Telefonumu bekleyeceksin, değil mi, Eddie? Haa, gelirken de başka bir battaniye getir, kokuyor bu. Sigaran var mı?»

Kokuyormuş, pis karı! «Yok, Bayan Empt, şey yani Teresa.»

«Esrarlı sigaradan söz ediyorum, içmez misin?»

«İçerim, ama yanımda yok.»

«Bir dahaki gelişinde getirebilir misin?»

İşte tam fırsatıydı. «Bilmem ki, her zaman alamıyorum. Anlarsın ya, harçlığımdan başka param yok.»

«Ben sana veririm. Yirmi dolar yeter mi?»

«Yeter, iyi mal bulabilirim bu parayla.»

Kadın onu kucakladı, omuzlarını, karnını okşadı.

«Hoşuna gidiyor mu?»

«Hem de nasıl. Tanıdığım en seksi kadınsın sen.»

Kadın hafifçe güldü. «Seksi mi? Kendimi hiç seksi bulmazdım. Dişiliğimi ortaya çıkarmak için senin gibi bir erkek gerekiyormuş demek.»

Eddie'nin koltukları kabardı. Eh, müthiş bir erkekti elbette. Gerçek bir aygır. Belki biraz kısa sürmüştü, ama bütün hünerini dökmüştü ortaya. Daha iyisini nerede bulacaktı?

Teresa delikanlıya iyice sokularak, «İlk kocam yatakta berbattı,» dedi. «Sevişirken aklının başka yerde olduğundan kuşkulanırdım. Yeterli deneyimi yoktu belki de.

Evlendiğimde bakireydim. Mememi okşasana, Eddie, işte öyle. Sevişmekten pek hoşlanmıyordum. Sonra kocam öldü, ben de Florida'ya yerleştim. Burada değişmeye başladım, özellikle son birkaç yıldan bu yana. Herkes sevişiyordu, ben niye yaşamın tadını çıkarmayacaktım? Elini şuraya koysana, Eddie. Luther hiçbir anlam taşımıyor benim için. İkimiz de canımızın istediğini yapmakta özgürüz. Çağdaş bir evlilik bizimki. Hah işte, okşa öyle. Yaşam çok kısa. Bunu şimdi değil benim yaşıma gelince anlayabilirsin ancak. İnsan yaşadığı sürece aklına eseni yapmalı. Seni, o güçlü bedenin, uzun sarı saçlarında kumsalda dolaşırken, sörf yaparken gördükçe içim hop ediyordu. Bir yolunu bulup seni elde etmeyi kafama koymuştum. Seninle yatmak için ölüyordum. Ne korkunç kadınım değil mi? Sonra senin sık sık çardağa geldiğini öğrendim. Toplumdaki yerimi sarsmak istemem elbet, ilişkimizi kimse farketmemeli. Evet, Eddie, evet, çok güzel. En yakın arkadaşına bile söylememelisin, sana güveniyorum. Öyle genç, öyle tatlısınki... Arkadaşlarım bir duysalar çatlarlar hasetlerinden. Söyler miyim hiç? Bizim ilişkimiz fıstıklarla kurduğun bir gecelik ilişkilere benzemeyecek, Eddie, upuzun, sevgi dolu bir beraberlik olacak. Göğüslerimi öpsene. Ne güçlü erkeksin sen.»

Kadın susunca delikanlı derin bir oh çekti. Sıkıntıdan patlayacaktı neredeyse. Kendini ağıra satmış olmak için, «Her gece gelemem,» dedi ters ters.

«Biliyorum, haftada birkaç kez gelebilirsin herhalde.»

Eddie, «Herhalde,» diye mırıldandı çaresiz. Teresa tavuk gıdaklamasını andıran bir sesle gülünce yine korkuya kapıldı. Kadının kafadan çatlak olduğuna kesinkes karar vermişti. Ne yapıyordu bu kadın? Vücudu, istediği gibi çekiştirebileceği, yoğurabileceği bir hamur muydu? Ne var ki, vücuduna söz geçiremiyordu, uyanmaya başlamıştı.

«Kızlarla ilişkini keseceksin, Eddie, sen benimsin,

benden başkasıyla yatmayacaksın. Söz veriyor musun?»

Eddie boğuk bir sesle söz verdi, dayanacak halde değildi artık. Kadın başını kaldırdı, istekle parlayan gözlerle ona baktı. «Bir daha sevişelim mi?»

Delikanlının gırtlağından kulak tırmalayan, çılgınca bir kahkaha yükseldi. «Ne bekliyoruz?»

BEŞ

Ronald Bending cumartesi sabahı kan ter içinde uyandı. Çarşafı sırılsıklam kesilmişti. Uykulu gözlerini kırpıştırdı. Dilinde acımtrak bir tad vardı. Gün ışığı doğuya bakan camlardan odaya doluyordu. Gözlerini kıstı, elini uzatıp başucundaki komodinde sigarasını arandı.

Sigarası elinde, yatağın kıyısına oturup esnedi. Çırılçıplaktı. Çıplak yatma alışkanlığı yüzünden karısıyla ikide bir tartışırlardı. Çıplaklık iğrençti, Grace'in deyişiyle. Bu sözcüğü giderek daha sık kullanır olmuştu. Sigarası iğrençti, içkisi iğrençti, şakaları iğrençti... Yeni evlendiklerinde, alabildiğine özgür, rahat, kısıntısız, tasasız bir yaşamları vardı. O yıllarda paylaştıkları, ortaklaşa sevdikleri her şey şimdi iğrenç olup çıkmıştı. Grace'e bunun nedenini sorduğunda yanıt alamamıştı. Yanıt belliydi aslında.

Kolunu ka ldırıp pazusunu kokladı. Ban kada çalışan kızı anımsayınca hafifçe sırıttı. Kızın kokusu kol una sinmlştl. Ne kızdı ama! Karnının tam altına, kelebek biçimlndo, mavl blr dövme yaptırmıştı. Dövmesiz genç kız sayılırdı Florlda'da . Sigarasını bitirdi. Banyoya girip duş yaptı, traş oldu. Saçlarını ve bedenini besleyici kremler- le ovuşturdu. Aynada kendisini uzun uzun inceledi. Genç- l iğini korumak lçin harcadığı onca çabaya karşın, yaş-

lanmaya yüz tutmuş bir surat vardı karşısında.

Mayosunun üstüne beyaz bir pantolonla kısa kollu bir gömlek geçirdi. Yalınayak alt kata indi. Terasa açılan camlı kapılardan dışarıyı görünce gülümsedi. Kumlar pırıl pırıldı, denizin üstüne gümüş rengi, hafif bir sis çökmüştü. Tam ressamlara göre bir gün.

Çocuklar ortalıkta yoktu. Grace yemek kitabını açmış, mufakta yemek yapıyordu. Ronald karısının ensesine bir öpücük kondurdu, keyfi yerindeydi bugün. Kadın dönüp bakmadı bile, unlu eliyle belirsiz bir işaret yaptı. Gözlerini yemek kitabından ayırmadan, «Dün gece saat kaçatgeldin?» diye sordu.

Ronald kaba bir yanıt verecekken kendini tuttu. Fincanına kahve doldurdu. «Geç geldim... Muhasebeciyle işim vardı.»

«Muhasebeci on sekiz yaşında mıydı, on dokuz mu yoksa? Daracık bir kazak giymiş, siyah saçlı bir kız olmasın sakın. Mary Webster seni Julio'nun Yerinde görmüş de.»

«O kız muhasebecinin yardımcısıydı. Mary bilmemne. Muhasebeci defterlerle uğraşırken ben kızı yemeğe çıkardım. Sonra da hemen büroya döndük.»

«Her neyse beni ilgilendirmez. Portakal ve domates suyu var. Yumurtayla kızarmış ekmek istiyorsan kendin yap.»

«Kahve bana yeter.»

Ronald kahve fincanı elinde, tezgâha yaslanıp karısının oradan oraya koşuşturmasını izledi. Kimdi bu kadın? Tokadan kurtulan bir tutam sarı saç yanağına düşmüş, burnunun ucu unlanmıştı. Yüzü ciddiydi. Ara sıra alt dudağını ısırıyordu. Vücudu hâlâ güzeldi, ama kaskatıydı. Eti taş kesilmiş, kanı donmuştu. Oysa bir vakitler sıcacık, yumuşacıktı. O yıllarda karakalemle karısının resimlerini yapardı. Çıplak vücudunu olanca güzelliğiyle yansıtan nefis

resimler... Grace beş yıl kadar önce eski bir dosyanın içinde bu resimleri bulmuş ve hepsini yakmıştı.

«Çocuklar nerede?» diye sordu.

«Kumsala indiler.»

Ronald karısıyla tartışmamaya karalıydı bugün. «Sen ne yapacaksın?»

Kadın acı acı, «Benim ne yapacağım senin umurunda mı?» dedi.

Hep böyle yapardı bu kadın. İğnelemeye bayılırdı. Ronald bir kere daha denedi. «Benden istediğin bir şey var mı? Alışveriş falan.»

Kadın döndü, bakışlarını kocasının gözlerine dikti. Bir elinde tahta kaşık vardı, öbür elini yumruk yapmıştı. «Evet, var. Öğleyin bir toplantıya gideceğim. Gelir misin?»

«Ne toplantısına?»

«Dindarlardan oluşan bir grubun toplantısı.» Ardından da makineli tüfek gibi açıklamaya girişti. Yeniden Doğanlar Grubu... İsa Efendimiz... Beyaz zenci birarada... Ruhları kurtulanlar, bağışlananlar... Günahsız bir yaşamın başlangıcı...

Ronald, «Beni bağışla,» dedi neşeyle. «Bunlar bana göre şeyler değil.»

«Günahkârsın sen..»

«Hepimiz öyle değil miyiz?»

«Senden ilk kez bir şey istiyorum. Gelip Bay Fitch'le tanışsan n'olur sanki? Başkanımız o. Harika bir adam.»

«Öyle olduğuna hiç kuşkum yok. Geçen yıl harika olan bir Hint fakiriydi, ondan önceki yıl altın küpeler takan bir Koreli. Bu konuyu önceden de tartışmıştık, Grace. Sen canının istediğini yapabilirsin. Beni peşinden sürüklemeye kalkışma.»

Kadın, «Cehennemde yanacaksın!» diye öyle bir bağırış bağırdı ki, Ronald şaşkınlıktan kahveyi eline dök-

tü. «Öbür dünyada yanmaya razıyım, ama diri diri cehenneme gitmeye hiç niyetim yok.» Kahve fincanını gürültüyle tezgâha bırakıp dışarı fırladı. Gün günden aklını yitiren bu kadına daha ne kadar katlanabilecekti? Pantolonuyla gömleğini terasta çıkardı ve kumsala indi. Küçük dalgalar kıyıya vuruyordu. Su soğuk ve oldukça temizdi. Koşarak kendini denize attı, düzgün kulaçlarla yüzmeye başladı. İlk beş dakika her yanı sızladı, sonra kasları gevşedi, yavaşladı, ağır ağır ta uzaklara kadar yüzdü. Sırtüstü dönüp kollarını bacaklarını açtı kendini dalgalara bıraktı. Gözlerini sıkıca yumdu, soluğu normale dönünceye kadar öylece yattı, ardından da sırtüstü yüzerek kıyıya döndü. Yeniden Doğuş buydu işte. Gloria ve Lucy koşa koşa yanına geldiler.

Lucy heyecanla, «Baksana, baba, Gloria ne almış,» dedi.

Ronald huysuz kocakarılara benzettiği Gloria'nın elindeki renkli karton kutuya baktı. «Çocuklar için makyaj takımı» yazıyordu üstünde.

Gloria bilgiç bilgiç, «Annem aldı,» dedi. «İçinde ruj, pudra, allık ve göz boyası var.»

Ronald başını salladı. «Çok güzel.»

«Gidip boyanacağız. Öyle değil mi, Gloria?»

Beriki soğuk bir sesle, «Önce ben,» dedi. «Sen bana yardım edersin.»

«Ama sonra ben de süreceğim.»

«Kalırsa sürersin.»

«Aman ne güzel,» dedi Ronald. «Film yıldızlarına benzeyeceksiniz.»

Kızlar kıkırdayarak Holloway'lerin evine doğru koşturdular. Ronald onların peşinden baktı bir süre. Güneşten yanmış uzun bacakları, minik kalçalarını sallaya sallaya yürüyüşleriyle yaşlarından çok daha büyük görünüyorlardı. Şu düşündüklerim yüzünden beni yirmi yıl içeri

tıkarlar, diye geçirdi içinden. Hızla evine yürüdü, avludaki musluğun altında ayaklarının kumunu temizledi, arkadan dolanıp yan kapıdan içeri girdi. Yerde ıslak ayak izleri bırakarak mutfağa geçti. Grace gitmişti Tanrıya şükür. Dolapların birinden kiloluk bir termos çıkardı, suda çalkaladı, içine buz doldurdu. Oturma odasından açılmamış bir şişe votka aldı. Yeni bitirdiği, yarısı içilmiş votkada su tadı vardı nedense. Votkanın yarısını termosa boca etti, üstüne de bolca limon suyu ekledi. Kapağı kapatıp termosu iyice salladı. Dolapta birkaç temiz plastik bardak buldu. Plaj havlusunu, beyaz keten şapkasını, sigarasını ve çakmağını da alıp kumsalın yolunu tuttu.

Deniz kıyısına yakın bir yere havluyu serdi, şapkayı başına geçirdi, bir sigara yakıp oturdu. Bardakların birine buz gibi soğuk limonlu votkadan doldurdu. Güneş daha şimdiden omuzlarını ve sırtını pişiriyordu. Bardağını okyanusun, yaşamın, yeryüzünün şerefine kaldırarak sert votkadan koca bir yudum çekti. Dişlerini kamaştıracak kadar soğuktu, ama tadı nefisti.

Ronald küçük şeylerle mutlu olduğuna inanırdı. Bütün istediği, sıcak bir güneş, soğuk bir içki, sigara ve şu cıvıl cıvıl kumsaldı. Fıstıklar! Her yaşta her biçimde, her ölçüde bir sürü fıstık. Hepsini seviyordu. Kimilerini daha çok sevdiği doğruydu, ama ressam gözüyle hepsinin ayrı bir güzelliği vardı. Tek parçalı ve iki parçalı mayolar, bikiniler, tangalar. Beyaz, siyah, mor, kan kırmızı kumaş parçaları... Kırıta kırıta salınan, koşan, hoplayıp zıplayan, güzelliklerini sergileyen esmerler, kumrallar, sarışınlar, kızıl saçlılar... İnsan bunlarla da mutlu olamıyorsa ölsün daha iyiydi.

Sarı metal zincirlerin tuttuğu siyah bir tanga giymiş on iki yaşlarında bir kız. Minik bir sütyenin örttüğü tomurcuk memeler. Siyah kordelayla örülmüş sarı örgüler.

Kalçalarının büyük bölümünü açıkta bırakan, beyaz,

tek parçalı bir mayo giymiş, orta yaşlı, etine dolgun bir kadın. Yarımdünya memeler, düğün pastası gibi başının tepesine toplanmış uzun saçlar.

Otuz yaşlarında, uzun boylu, ince yapılı, tığ gibi bir kadın. Sert adımlar, güneş yağından pırıl pırıl parlayan güçlü kaslar. Aynalı gözlüğün altına gizlenmiş, donuk bir yüz. Yuvarlacık baldırlar...

Ve dalgaların kıyıya vurduğu çöplerin arasında yalınayak yürüyen William Jasper Holloway. Pantolonun paçası dizlerine kıvrılmış, bomboş bir surat, kıpır kıpır dudaklar...

«Hey Bill!»

Holloway ağır ağır kafasını kaldırdı, bakışları anlam kazandı. Ayaklarını sürüye sürüye Ronald'ın yanına geldi, gülümser gibi yaptı.

«Merhaba, Şeyh. Ne var, ne yok?»

Bending neşeyle, «Ben varım,» dedi. «Yanıma çök de şu nefis şeyin bir tadına bak.»

Holloway havlunun kıyısına beceriksizce oturdu. Ronald'ın uzattığı bardağı titreyen elleriyle alıp kafasına dikti. Gözlerini yumdu, soludu, gözlerini açtı. «Sağol. Aslına bakarsan iki saat önce bir şeyler içmeliydim. Yürüyüşün iyi geleceğini sandım, ama olmadı. Limonlu votkaydı, değil mi?»

«Evet.»

«Nefis. Nasılsın, Şeyh?»

«İdare ediyorum. Her cumartesi yaptığım gibi, bikini seyrine çıktım yine.»

Holloway ilgisizce, «İyi bir şeyler var mı bari?» diye sordu.

«Hepsi iyi, hepsi.»

Sığlıkta, suları sıçrata sıçrata gezinen üç genç kıza daldılar. Biri nefis yanmıştı, altın sarısı bedeni cilalı gibi parlıyordu.

Ronald, «Sana âşık oldum,» dedi alçak sesle. «Benimle evlenir misin?»

Holloway bakışlarını ona çevirdi. «Hiç usanmaz mısın sen?»

«Hayır, asla.» Ardından da açıklaması gerekiyormuş gibi ekledi. «Herkesin beni kadın budalası bir soytarı olarak tanımladığını biliyorum.»

Holloway eliyle belirsiz bir işaret yaptı.

Ronald sözlerini sürdürdü. «Doğru değil bu. Cinsellikle ilgisi yok. Ressamdım, biliyorsun. Karakalem, yağlıboya, suluboya resimler yapardım. Güzel Sanatları bitirdim.»

«Biliyorum, söylemiştin.»

«Resim yapmayı bırakalı çok oldu, ama insanın içinde bir şeyler kalıyor. Sanatçılara özgü bir bakış açısı. Renkler, çizgiler, görüntüler...»

«Haklısın.»

Bir süre sessiz sessiz oturup birer kadeh daha içtiler. Sonra Holloway güçlükle doğruldu, Ronald'a içkiler için teşekkür edip sendeleyerek evine doğru uzaklaştı. Ronald bardağını doldurdu, bir sigara yaktı, gözlerini gelip geçenlere dikti. Hey, merhaba. Ölüyorum senin için. Benimle evlensene. Ne tatlı şeysin sen öyle. Çalkala yavrum.

İçinden de, cinsellik değil bu, diye yineleyip duruyordu. Sanatçı ruhu taşıyan biri, Tanrının yarattığı bu güzelliklere kayıtsız kalabilir miydi? Gümüş renkli sis okyanusu kucaklamıştı. Dalgalar gizemli bir ezgiyle köpük köpük kıyıya vuruyordu. Güneş duru gökyüzünde elmas gibi parlıyordu. Hafiften bir esinti çıkmıştı. Uzaklarda beyaz yelkenler ufka doğru süzülüyordu.

Selam sana güzelim. Sana baktıkça içim eriyor. Taş bebek gibisin. Sen salınmayacaksın da, kim salınacak? Düşümde seni göreceğim bu gece. Yüzüme bir bak, yüreğimi oku.

ALTI

Dr. Theodore Levin, Grace Bending'i masasının karşısındaki koltuğa oturttu. (Ceketindeki puro küllerini saymazsak, yelekli, koyu renk takımıyla bayağı şıktı bugün.) Teybi açtı ve kadını süzdü. Grace Bending çiçekli pamukludan uzun kollu, önden açık bir elbise giymiş, düğmeleri boğazına kadar iliklemişti. Biçimli bacakları çıplaktı, saçlarını dümdüz tarayıp omuzlarına bırakmıştı. Bu saç biçimi sert hatlarını ve yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini yumuşatıyordu.

Kadın öne uzanıp, «Lucy'nin sorununu saptayabildiniz mi, doktor?» diye sordu. Levin soruyu duymazdan geldi. «Bu gibi durumlarda, çocuğun ana babasının yaşam öykülerini öğrenmek çoğu kez yararlı olur, Bayan Bending. Bana kendinizden söz etmenizi istiyorum bugün.»

Kadın kuşkulu kuşkulu, «Eğer yararlı olacağına inanıyorsanız...» dedi.

«Evet, inanıyorum. Çocukluğunuzu anlatır mısınız lütfen?»

Grace Bending sihirli bir kahkaha attı. «Otuz altı yaşındayım. Tek çocuktum. Bunun bir anlamı var mı sizce?»

Levin kadının yüzüne baktı. «Yoo, ne anlamı olacak? Devam edin lütfen.»

«Mutlu bir çocukluk geçirdim. Babamın çok iyi bir işi vardı. Connecticut eyaletinde, Hartford'daki bir sigorta şirketinde müdürdü. Annem, babam, babaannem ve ben koca bir evde oturuyorduk. Ben dokuz yaşındayken babaannem ölünce üçümüz kaldık. Babamı çok yakışıklı bulurdum. Birtakım kurallara uyulması gerektiğine inanan kibar bir adamdı. Yeri gelince sert olmasını da bilirdi. Annem çok sevimli, biraz da kaygısız bir kadındı, ama ba-

bam ona çok düşkündü. Ben de tabii. Çocukluğum olaysız geçti, normal bir çocuktum yani. Derslerimde başarılıydım. Liseden sonra Radcliffe Üniversitesine başladım. İkinci sınıftayken annem lenf bezi kanseri oldu, altı aya kalmadan öldü. Okulu bırakmaya kalktım, ama babam kesinlikle karşı çıktı. Üniversiteyi bitrince iki yıl Hartford'daki bir hukuk bürosunda çalıştım. Ronald'ı tanımıştım bu arada. Bir yıl flört ettik, karısından boşanır boşanmaz da evlendik. Benim yüzümden boşandıklarını sanmayın sakın, zaten ayrı yaşıyorlardı. Birkaç yıl New York'da oturduk, dokuz yıl önce de Florida'ya geldik. Söyleyeceklerim bu kadar, doktor.»

Levin konuşmayı can kulağıyla dinlemişti. Grace Bending ilk birkaç tümcede tutuktu. Yüzüğünü çevirip durmuştu, ama sonra sakinleşmiş, duygularını ele vermeyen tekdüze bir ses tonuyla konuşmayı bitirmişti. Şimdi de çenesini havaya kaldırmış, meydan okuyan gözlerle doktora bakıyordu.

«Babanız sağ mı?»

«Hayır, kalp krizi geçirip öldü. Yıllar önce.»

«Akrabalarınız var mı?»

«Birkaç tane. Noel'de birbirimize kart atarız.»

«Normal bir çocukluk geçirdiğinizi söylediniz. Arkadaşlarınız var mıydı?»

«Elbette, kız ve erkek bir sürü arkadaşım vardı.»

«Lisede ve üniversitede flört eder miydiniz?»

«Evet.»

«Evlendiğinizde bakire miydiniz?»

Kadının gözlerinde şimşekler çaktı. Ters bir karşılık vermek üzere açılmış ağzını büyük çaba harcayarak kapattı. Levin dişlerinin takırtısını işitmişti.

Soğuk bir sesle, «Hayır değildim,» dedi. Ardından da

ekiedi. «Kocam da boşanmış bir adamdı zaten.»

«Evliliğin cinsel yanıyla ilgili sorunlarınız oldu mu?»

«Hayır.»

«Önceki görüşmemizde kocanızla ayda bir kez cinsel ilişkide bulunduğunuzu söylemiştiniz. Bu size yetiyor mu?»

«Evet.»

«Sizler gibi genç karı kocaların cinsel ilişki ortalamaları, şey genellikle ayda birden fazladır, Bayan Bending.»

«Böyle özel bir şey belli kalıplara sokulmaz doktor. Herkes değişiktir.»

«Az önce anlattıklarınızdan, babanızı annenizden daha çok sevdiğiniz izlenimine kapıldım. Gerçek bu mu?»

«Annemi severdim.»

«Bundan eminim. Babanızı kendinize daha yakın hissediyordunuz belki.»

Kadın yanıt vermedi, bu da yeterli bir yanıttı.

«Anneniz, babanız düzenli olarak kiliseye giderler miydi?»

«Evet, her pazar. Babam kilisenin yönetim kurulunda üyeydi.»

«Şimdi de pazar ayinlerini aksatmıyorsunuz.»

«Evet, aksatmam.»

Levin'in bir önceki görüşmede kapıldığı umutlar boşa çıkmıştı. Grace Bending ilk görüşmedeki kadar rahatsız ve sinirliydi. Kaçamak yanıtlar veriyor, içini açmaya niyetli görünmüyordu. Doktor bu buz tabakasını kırmanın bir yolunu aradı.

Yumuşak bir sesle, «Hemcinslerinizle ilişki kurduğunuz oldu mu hiç?» diye sordu.

«Bir kadınla mı? Elbette hayır! İğrenç bir şey bu!»

«Ya eşcinsel erkekler hakkında ne düşünüyorsunuz?»

«Pislik!» diye haykırdı kadın. «Nereye baksanız karşınıza çıkıyorlar. Kitaplarda, filmlerde, televizyonda bile.

Böyle rezilce, böyle hayvanca bir şeyi nasıl yapabiliyorlar, aklım almıyor. Yok etmeli bu yaratıkları, yok etmeli...»

Levin ellerini masaya dayamış, kalın camların gerisindeki patlak gözlerini kadına dikmişti. Kadının yüzü öfkeden mosmordu, gözleri isterik kadınlar gibi çılgınca parlıyordu. Hakaretlerini sıraladıktan sonra çantasından mendil çıkardı, dudaklarının üstünde, çenesinde birikmiş terleri sildi.

Lucy'nin davranışlarının ona ne denli iğrenç ve korkunç geldiğini şimdi daha iyi anlamıştı Levin. Öyle ya, evinde bir cüzzamlı vardı, öz be öz kendi kızı. Dr. Mary Scotsby, Grace Bending'in aklını dinle bozmuş olabileceğini söylediğinde karşı çıkmıştı. Oysa gerçek apaçık ortadaydı. Aklını bozmak deyimi bile hafif kalırdı.

«Hangi mezheptensiniz, Bayan Bending?»

«Resmi olarak Presbiteryen.»

«Resmi olarak mı?»

«Annemle babam bu mezheptendiler. Ben de kayıtlı bir üyeyim ve bütün ayinlere katılırım. Bunun yanı sıra başka mezhepler ve inançlarla da ilgilenirim.»

«Bu ilginiz ne zaman başladı?»

«Şeyy, dört beş yıl önce galiba.»

«Hangi mezheplerle ilgilendiğinizi de söyler misiniz lütfen?»

«Budizm, Zen, Yoga gibi doğu inançları. Kısa bir süre önce de yeni bir gruba katıldım. Temelde Baptist öğretilerini uyguluyorlar, ama daha değişik bir yaklaşımları var. Amaçları, günah çıkarmak ve tövbe etmek yoluyla ruhun kurtulması.»

«Kocanız da ruhunu kurtarmak istiyor mu?»

Grace Bending doktorun kendisiyle alay ettiğini sanarak ters ters baktı.

«Hayır. Kocam dindar değildir.»

«Bu gruba katılmak gereğini neden duydunuz, Bayan Bending?»

Kadın ellerine bakarak, «Ruhumu kötülüklerden, günahlardan arıtmak için,» dedi.

«Günahkâr olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?»

«Hepimiz günahkârız, doktor. Az ya da çok herkes günah işlemiştir. Günahlarımızın, hatalarımızın bağışlanması için günah çıkarmak, tövbe etmek zorundayız. Ancak bütün kötülüklerden arındıktan sonra yeni doğmuş bir bebek gibi yeni bir yaşama başlayabiliriz. Yeniden doğmaktır bu.»

«Bunları kocanıza da anlattınız mı?»

«Evet, ama benimle alay edip kendi bildiğini okuyor.»

«Size bir görüşümü, daha doğrusu bir gözlemimi açıklamak istiyorum, Bayan Bending. Bunun bir yargı olmadığına inanın lütfen. On dört yıllık evlisiniz. Kocanız Işinde başarılı. Güzel bir eviniz, üç çocuğunuz var. Öyle sanıyorum ki, evliliğinizin ilk yıllarında, ilişkiniz kusursuz olmasa bile çok mutlu bir çifttiniz. Zaten insan ilişkileri hiçbir zaman kusursuz olamaz. Edindiğim izlenime göre, kocanızla siz gitgide birbirinize yabancılaşmaktasınız. Evliliğiniz ciddi bir sarsıntı geçiriyor. Yanılıyor muyum?»

«Hayır, doktor.»

«Sağolun. Karı koca anlaşmazlıklarının çocukları etkilediğini bildiğim için böylesine açık konuştum. Kocanızla sizin aranızdaki giderek artan düşmanlığa neyin yol açtığını söyleyebilir misiniz?»

Kadının dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. «Neyin yol açtığı apaçık ortada. Kocamın tek düşüncesi kadınlardır doktor, etek ya da bikini giymiş her yaratığın peşinden koşar.»

«Bu bir kuşku mu, yoksa kesinkes biliyor musunuz?»

«En ufak bir kuşkum yok, kesinlikle eminim. Onu kadınlarla, daha doğrusu genç kızlarla görenler var. Eve ge-

ce yarılarından sonra, üstü başı parfüm kokuları içinde geliyor. Kuşkusu kalmış mı bu işin?»

«Kaç yıldır sürüyor bu durum?»

«Başından beri. Önceleri farkında değildim, bana belli etmemek için çaba harcıyordu. Şimdi bunu bile yapmıyor. Herkes biliyor, bütün dostlarımız.»

«Onunla bu konuda konuştunuz mu?»

«Hem de kaç kez. Her şeyi yadsıyor, yalan üstüne yalan kıvırıyor.»

«Bayan Bending, bu suçlamalarınız doğru mu, yanlış mı bilmiyorum. Zaten benim görüşlerimin önemi yok. Yalnız şunu bilin ki, kocanızla aranızdaki bu soğukluğun çocuklarınızın ruh sağlığını olumsuz yönde etkilemesi kaçınılmazdır.»

Kadın, «Onların haberleri yok,» dedi kuru bir sesle.

Levin içini çekti. «Ana babalar çocuklarının her türlü anlaşmazlığını sezdiklerine kolay kolay inanamazlar. Oysa çocuklar ana babanın birbirlerine davranışlarına karşı çok duyarlıdır. Bakışlar, ses tonu, sevgi gösterilerinin niteliği ya da yokluğu çocukları, özellikle bilinçaltından çok etkiler. İçinde yaşadıkları evin havasını, belki çözümleyemezler, sözcüklere dökemezler, ama hemen anlarlar. Onlar için ev, dış dünyanın tehlikelerinden uzak, güvenli bir sığınaktır. Bu sığınağın güvenliğini sarsan her şey onları da sarsar. Kendilerini güvende hissetmezlerse, hiç beklenmedik tepkiler gösterir, bu güvenliği başka yerlerde, başka biçimlerde ararlar.»

Grace Bending sinirli sinirli konuştu. «Lucy'nin ruh sağlığını kocamın davranışları bozdu demek.»

Doktor yumuşak bir sesle düzeltti. «Kocanızın size ters gelen davranışları ve sizin onlara gösterdiğiniz tepki. Lucy'nin davranış bozukluğunun tek nedeni budur demek istemiyorum. Başka etkenler de vardır, ama kocanızla ara-

nızdaki sürtüşmeler bu etkenlerin en önemlilerinden biridir mutlaka.»

Kadının yüzünde beliren suçluluk duygusu ve acı ifadesi Levin'i üzdü. Bu ifadeyi, çocuklarını tedavi ettiği ana babaların yüzünde çok görmüştü. Büyük bir olasılıkla kendi çocuğunun ruhsal sağlığını bozduğunu anlamanın doğurduğu o büyük suçluluk duygusu.

Kadın, «Çocukların yanında tartışmayız,» dedi ölgün bir ses!e.

Levin sabrını yitirmemeye çalışıyordu. «Olup biteni anlamaları için tartışmalara tanık olmaları gerekmez, Bayan Bending. Çocukların sezgileri aklın almayacağı kadar güçlüdür.»

Grace Bending'in ağzından hiç beklenmedik bir biçimde, «Ve asla unutmazlar,» sözcükleri döküldü. Ellerini yüzüne kapayarak ağlamaya başladı. Hıçkırıkların arasında, «Tanrı beni bağışlasın,» «Tanrı yardımcım olsun» gibi sözler işitiliyordu. Levin kâğıt mendil kutusunu kadına doğru itti. Biraz suçluluk duygusunun bu kadına zarar vermeyeceği kanısındaydı.

Grace Bending az sonra yatıştı, gözlerini sildi, «İzninizle» diyerek çantasını açıp ayağa kalktı. Sırtını doktora dönerek yanaklarını pudraladı. Pudralamayı bile erkeklere gösterilmemesi gereken bir davranış olarak görüyordu anlaşılan.

Kadın işini bitirip oturduktan sonra, «Sizi üzdüğüm için beni bağışlayın,» dedi Levin. «Sizi ya da kocanızı hiçbir şeyle suçlamıyorum, inanın buna.»

«Biliyorum, doktor. Ne yapmamızı önerirsiniz?»

«Şimdilik davranışlarınızda bir değişiklik yapmayın. Yapmacık sevgi gösterileri yarardan çok zarar verir. Lucy'yi güvenliğinin tehlikede olmadığına inandırabilirim belki. Buna inanırsa, ana babası arasındaki ilişkiyi olduğu gibi

kabullenmesini de öğrenir. Tedaviye başlayalı henüz iki ay oldu. Sabrınızı yitirmeyin lütfen.»

«Bu çok güç.»

Levin anlayışlı bir tavırla, «Haklısınız,» dedi. «Ne var ki, şu anda Lucy'nin ruh sağlığı tehlikede. İkimiz de onun iyiliğini istiyoruz, öyle değil mi?»

Grace Bending, «Onunkiyle birlikte benim ruh sağlığım da sözkonusu, doktor,» diye mırıldandı.

Levin garip bakışlarla süzdü kadını. «Vaktimiz doldu, Bayan Bending.»

YEDİ

Güney Florida'da sürekli olarak yenilik peşinde koşulurdu. Yeni akımlar titizlikle izlenir, giysiler, içkiler, fıkralar, arabalar, lokantalar mevsimden mevsime değiştirilirdi. Yaşlılar bile bu havaya kendilerini kaptırmışlardı.

O yıl ziyafetlerin en gözde yemeği, bildiğimiz şehriyenin kuşbaşı et ve pastırmayla pişmişi olan, Las Vegas usulü güveçti. Teresa Empt de vereceği ziyafetin baş yemeği olarak Las Vegas usulü güveçte karar kılmıştı. Şehriyeden önce ayıklanmış karavides, pavurya ve karides parçalarıyla mayonezden oluşan deniz ürünleri kokteyli, sonra da marul salatası ve fırında tavuk ikram edilecekti. Tatlı olarak limonlu dondurmayla limonlu pasta vardı. Yemekle birlikte yerli bir beyaz şarap verilecekti. Konuklar kokteyllerle kafayı bulduktan sonra sofraya oturacaklarından, kaliteli bir Fransız şarabına yazık olurdu.

Teresa yemek listesini hazırladı ve iki aşçı tuttu. Sabahtan akşama dek mutfakta koşuşturup duracak değildi. Servisi de zenci uşakları John Stewart Wellington yapacaktı. Grace Bending ve Jane Holloway'le birlikte dü-

şünüp taşınmışlar, bu seferlik kadınların uzun giysi, erkeklerin de beyaz ceket giymelerini kararlaştırmışlardı. Profesör Lloyd Craner bu kıyafet zorunluluğunun dışında tutulacaktı. Profesör resmi toplantılara geniş saten yakalı, eski moda siyah smokiniyle katılırdı.

Luther ziyafet haberini kayıtsızlıkla karşılamıştı. Giderleri yeni şirketin hesabına geçirirdi nasıl olsa. Noel tatiline de yetecek kadar viski ve şarap satın aldı.

Yemeğin yapılacağı gün kasım ayının son cumasıydı. Havalar bu mevsime göre çok güzel gidiyor, ısı gündüzleri yirmi beş, geceleri de yirmi derecenin altına düşmüyordu. Kuzeyde kar yağdığı haberini herkes sevinçle karşılamıştı.

Teresa Empt cuma günü öğleden sonra Boca Raton' daki çiçekçisine gitti. Oturma odasındaki vazolar için kırmızı, beyaz glayöller, yemek masası için de papatyalar, ıtırşahiler, gül goncaları, yıldız çiçekleri ve kuşkonmaz saplarından oluşan düzenlemeler aldı. Eve dönüp çiçekleri yerleştirdi, mutfağa inip aşçıyı denetledikten sonra yıkanıp giyinmek üzere odasına çıktı.

Orman yeşili zemin üstüne yaban gelinciği desenli Siyam ipeğinden bol bir elbise giydi. Saçlarını omuzlarına salıp sol kulağının üstüne kırmızı renkli, iri bir hibiskus çiçeği taktı. Sağ koluna da yılan biçiminde bir bilezik geçirdi. Aynaya bakınca, uzun boylu, bronz tenli, yüzünden canlılık ve sağlık fışkıran bir kadın gördü. Vahşi bir görünüşü vardı, hoşuna gitti bu. Onca yıldan sonra yaşamın gizemli kaynağını bulmuştu. Vahşiler gibi özgürdü artık. Başı dimdik, yatak odasından çıktı ve konuklarını karşılamak üzere ağır ağır, bir kraliçe havasıyla geniş merdivenlerden alt kata indi.

Jane Holloway kalçalarını ve göğsünü sımsıkı saran siyah jarse bir elbise giymiş, pırlanta bir kolye takmıştı. Grace Bending dik yakalı, uzun kollu, çiçekli bluzu, beyaz

ipekliden uzun, plili eteği, hasır kemeriyle çok gösterişsizdi. Konukların arasında çorap giymiş tek kadın da oydu. Gertrude Empt'in sırtında alacalı bulacalı bol bir giysi vardı. Deniz kabuklarından oluşan, çift sıra kolyeyi kendi elleriyle yapmıştı.

Profesör Lloyd Craner emektar smokininin içine uçları kıvrık, eski moda bir yaka takmış, smokininin yollu ipekten yakasına da küçük bir kasımpatı iliştirmişti. Siyah papyonu biraz eğri duruyordu. Sakalı ve bıyığı briyantinden kalıp gibiydi. Geri kalan erkekler beyaz ceketler giymişlerdi. Holloway'in pantolonu siyah, Bending'inki kareli, Empt'inkiyse bayrak kırmızısıydı. Üçünün gömlekleri de kırmalı, papyonları kocamandı. Kırmaların ve papyonların çevresine kırmızı biye geçirilmişti.

Grace Bending düşük kalorili koka kola istedi. Öbürleri Luther'in bir gece öncesinden hazırlayıp buzdolabında soğuttuğu koca bir kristal sürahi dolusu votka-martininin başına üşüştüler. Çerez olarak zeytin, soğan turşusu ve Florida'da yılın modası olan, kabuğu soyulmamış hıyar dilimleri vardı. Teresa ancak birer kadeh içilmesine izin verdi, sonra John Stewart Wellington'un işareti üzerine konukları yemek odasına aldı. Karı kocaları ayrı ayrı oturtmaya özen göstererek, bir talim çavuşunun dikkatiyle herkesi masanın çevresine yerleştirdi.

«Yemeklerin hepsi çok nefisti,» dedi Grace. «Sağol, Teresa.»

Luther, «Yaa öyle,» diye karşılık verdi. «Bu aşçı da iyi ama gelecek sefere bir başkasını tutacağız. Hadi bakalım, içelim, parti bitmedi daha.»

Şarap şişelerinin hepsini temizlediler. En çok içenler, her zamanki gibi Ronald Bending ve Luther Empt'ti. Tatlı da bitince Terasa konukları kahve ve konyak içmek üzere terasa çıkardı. Karanlık ve sakin bir geceydi. Ay

yoktu. Yıldızlar mor gökyüzünde benek benek parlıyordu. Okyanusun fısıltısını işittiler. Esinti keskin, yabancı bir koku getiriyordu uzaklardan. Teresa, «Bizi Florida'ya çeken şey, işte bu büyülü güzellik,» dedi, göz ucuyla da John Stewart Wellington'un konuklara kahve dağıtmasını izliyordu. Grace Bending'in dışında herkes kahveyle birlikte konyak içti. Ziyafet kurallara uygun, törensel bir biçimde noktalandı böylece.

Luther, «Hadi artık ağız tadıyla kafa çekelim,» diyerek şişe şişe votka, cin ve viski çıkardı. Soğuğu uzun süre koruyan çift kat plastikten yapılmış bardaklarla bolca buz getirdi. Fısır fısır bir şeyler konuşan Gertrude Empt ve Profesör Lloyd Croner aynı anda ayağa kalktılar. Gertrude pabuçlarını çıkarıp bir yana fırlattı. «Biz kumsala iniyoruz. Herkese bay bay.»

Şeyh Bending, «Benim yapmayacağım bir şeyi yapmayın sakın,» diye seslendi arkalarından. «Benim yapmayacağım yoktur ya...»

«Ah Ronnie, seninle başa çıkılmaz,» dedi karısı.

Ronald karanlıkta sırıttı. Aynı sözleri Jane Holloway'den de duymuştu bir süre önce.

Konuklar kendilerinden geçmiş gibi, çıt çıkarmadan oturdular. Sadece Grace Bending koltuğunda kıpır kıpırdı. Bu sarhoş güruhundan tedirgin oluyor, hemen kalkıp gitmeyi de onuruna yediremiyordu.

Jane Holloway, «Şu çantamı bir bulabilsem,» dedi tembel tembel. «İçinde esrarlı sigara vardı.»

Bending atıldı. «Ben getiririm.»

Karısı «Otur oturduğun yerde,» dedi ters bir sesle.

Luther yerinden fırladı. «İyi aklına geldi, Jane. Florida'nın en büyük gelir kaynağı uyuşturucu maddeler olduğuna göre, yerel endüstriyi desteklemek hepimizin görevi. Ben gidip getiririm.»

Sigarayı yaktılar, elden ele dolaştırarak çekmeye koyuldular. Grace ağzına sürmezdi esrarı.

«Harika bir mal,» dedi Ronald. «Nereden aldın, Jane?»

«Kadın doktorumdan. Ancak böyle yolunu buluyormuş.»

Bill Holloway sırıttı. «Ben de kadın doktorlarının yolu bildiklerini sanırdım.»

«Hah-hah. Kocam nükte yaptı aklı sıra.»

Luther içkileri tazeledi. «Sabaha kadar oturabiliriz. Yarın cumartesi nasıl olsa.»

Ronald, «Bunların hepsini içersek yarına çıkamayız, korkarım,» dedi. «En güzel ölüm biçimi.»

«Artık kalksak iyi olur, Ronnie.» Çocukları uzun süre yalnız bıraktık.»

«Sen git, ben kalacağım. Adamın keyfini bozmaya bire bir bu kadın. Sigara içmez, içki içmez...»

«Sen ikimize yetecek kadar içiyorsun.»

Luther neşeyle bağırdı. «Kavga çıkmazsa partinin tadı da çıkmaz.»

«Kapa çeneni!» dedi Teresa.

«Sen bana kapa çeneni diyemezsin. Bu s...tirici ev, benim evim.»

Jane Holloway içini çekti. «Keşke bizim ev de senin o dediğin türden olsaydı. Neyse, bakarsın Noel tatilinde Bill'in ayranı kabarır.»

Hakaretler, esneme gibi, ondan ona yayılmaktaydı.

«Dışarıda otlandığın yetmiyor mu?» dedi Bill Holloway.

Ronald bir kahkaha attı. «Bill gücünü dışarıda harcıyordur belki.»

Luther, «Bu doğruysa, yakında karidesler kanatlanıp uçmaya başlarlar,» dedi. «Zenci kadınlarla iş tutsana Bill, şansın döner bakarsın.»

«Benim şansım Jane'le evlendiğimde döndü.»

«Seni ben adam ettim. Bana bu yüzden diş biliyorsun.»

Luther söze karıştı. «Teresa'nın gittiği güzellik salonunu bir denesene Jane. Karı kılıklı berberi çok güzel ağda yapıyormuş.»

Teresa, «Ona kalmadım ben,» dedi. «Daha iyi bir şey buldum.»

Bending, «Yapma bir erkeklik organı mı yoksa?» diye sordu. «Ben de şu şişen plastik bebeklerden almayı düşünüyorum.»

Grace soğuk bir sesle karşılık verdi. «Tam sana göre doğrusu. Plastik bir fıstık.»

«Ben fıstıkları düşümde görüyorum, ancak, Luther'se hepsini elden geçiriyor.»

«Neden geçirmeyecekmişim? Hadi yahu, içsenize. Vakit daha erken.»

Jane Holloway esrarı bitirdi, sek votkasını da kafaya dikip ayağa kalktı. Giysisinin askılarını indirdi, kalçasını çıkararak kışkırtıcı bir biçimde poz verdi.

«Anadan doğma denize gireceğim. Var mısınız?»

Bending hemen kalktı. «Ben varım.»

«Ronnie!»

«Ya sen Bill?»

«Hayır.»

«Luther?»

«Elbette varım. Ne dersin, Teresa?»

«Oldu, ben de geliyorum.»

«İğrençsiniz,» dedi Grace Bending.

O ve Bill Holloway bez koltuklarda put gibi otururlarken, ötekiler gülüşerek soyunmaya başladılar.

«Çıkarın, çıkarın!» diye bağırdı Jane. «Sütyen, don, süspansuar falan kalmasın!»

Giysilerini oraya buraya savurarak çırılçıplak soyundular.

«Bayağı soğukmuş yahu,» dedi Luther.

Jane Holloway, «Deniz sıcaktır,» dedi. «Aman Tanrım, Teresa, şu senin memelerin bende olsaydı daha ne isterdim?»

Kahkahalar atarak, itişe kakışa kumsala indiler, denize doğru koşturdular. Grace'le Bill onların, beyaz hayaletler gibi, karanlıkta uzaklaşmalarını izlemekteydiler. Bill uzanıp kadehine votka doldurdu. «Pısırığın biriyim ben.»

«Anlayamadım.»

«Pısırığım, hep böyleydim. Beni parmağında oynatıyor herkes.»

Grace ilgisiz ilgisiz, «Sahi mi?» dedi.

«Sahi ya. Yoksa sen de mi öylesin?»

Kadın birden dikkat kesildi. «Nasıl yani?»

«Seni de mi başkaları yönetiyor?»

«Belki de. Buradan taşınıp aklı başında kişilerin oturduğu bir kente yerleşmek isterdim.»

Bill kadehi başına dikti, ölgün bir gülümsemeyle, «Yapamazsın,» dedi. «Alın yazını değiştiremezsin.»

«Buna inanmıyorum.» Grace öne uzanıp okyanusa baktı dikkatle. Çığlıklar, kahkahalar duyuluyordu. «Ne yapıyor bunlar?» diye söylendi sinirli sinirli.

«Niye gidip bakmıyorsun?»

«Kafaları dumanlı. Ne yaptıklarını bilmiyorlar.»

Bill bıyık altından gülümsedi. «Bilmezler.»

«İğrenç... Tutuklansalar ne iyi olur.»

Bill bir kahkaha attı. «Hadi biz de soyunalım. Geldiklerinde, bizi anadan doğma oturmuş, Uluslararası Para Fonundan söz ederken bulsunlar.»

Grace adamın sözlerini ciddiye alıp haykırdı. «Kaçıksın sen! Gerçek niyetin nedir?»

«Ne olacak, hiçbir şey.»

«Benim hakkımda ne duydun?»

Bill afallamıştı. «Hiçbir şey duymadım, Grace. Artık eve dön istersen.»

«Yalan söylüyorsun. Mutlaka bir şeyler duydun. Tiksiniyorum sizden. Tiksiniyorum.»

«Haklısın. Ben de herkesten tiksiniyorum. Senden de.»

Grace yakası açılmadık bir küfür savurarak ayağa kalktı. Bill şaşırmaktan çok hüzünlenmişti nedense. Kadının sert adimlarla evine doğru ilerlemesini izledi. Dengesiz bir kadındı. Gitmesi iyi olmuştu. Kendi derdi kendine yeterdi, bir de onunkiyle uğraşacak değildi. Koltuğunda aşağı kaykılıp çıplak ayaklarını sehpaya uzattı, bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Ağzı bir karış açıktı, kadehine sıkı sıkı yapışmıştı.

Sinirlerine gem vurmayı becermişti bu gece. Neşeli görünmek için çaba harcamış, konuşmalara katılmış, Teresa'ya teşekkür etmeyi bile unutmamıştı. Epey içmişti, ama çok da fazla sayılmazdı. Onun kendi kendine konuştuğundan kimse kuşkulanmamıştı.

«Neden sen de soyunmadın?» diye sordu yüksek sesle.

Yine yüksek sesle yanıt verdi. «Ya çıplaklıktan utanıyorsun ya da soyununca bedeninle birlikte iç dünyanın da gözler önüne serileceğinden korkuyorsun.»

Neye karşı olduğunu bilmediği bir özlem yüreğini kemiriyordu. Bir harcanmışlık duygusu vardı içinde. Yaşamı bomboştu. Bir amaca, tutunulacak bir dala gereksinme duyuyordu.

«Bir şey gerek, ama ne?»

«Hiçbir şey köklü değil bu eyalette. Palmiyelerin kökleri bile derine inmiyor.»

Geçirdiği bunalıma, başıboş, amaçsız yaşantısının yol açtığını biliyordu. Nerede akşam, orada sabah, felsefesi

ona göre değildi. Bir çözüm yolu bulmalıydı. Hem acı veren, hem de adil bir çözüm yolu. Yaklaşmıştı, biraz daha çabalasa bulacaktı.

Kaba kahkahalar yükseldi deniz kıyısından. Hoplayıp zıplayan, birbirlerine su atan beyaz gölgeleri görür gibi oldu. Gözlerinin önünde, gövdeleri delice bir tutkuyla bükülmüş, boyun damarları yol yol şişmiş, üstlerinden sular damlayan, taş heykeller canlandı.

«Cinsel güçsüzlük, bitkinlik, nedensiz bir tedirginlik, duyguların körelmesi ve korkunç bir içsıkıntısı.»

«Evet, belirtiler bunlar. Bunlara yol açan nedir? Daha da önemlisi çaresi nedir?»

Bunalımının nedenini karısıyla, çocuklarıyla ya da dostlarıyla olan ilişkilerinde aramamak gerekirdi. Kötülük, sivri dişli, ölüm saçan bir yılan gibi kendi içine çöreklenmişti. Onu yavaş yavaş yiyip bitiriyordu.

«Her şey kafanın içinde, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Aptal adam değilsin. Aklını kullansana.»

Bill ayaklarını sehpadan indirdi, kadehine buz ve votka koydu. Parmaklıklara yaslanıp karanlıkta belli belirsiz parlayan okyanusa baktı. Garip bir düşünce, davetsiz konuklar geldi, sinsi sinsi beynine süzüldü. Çözüm yolu, dünyadan elini eteğini çekip, tek başına, erdemli bir yaşam sürmekti belki de. Birdenbire aklına gelen bu düşünceye bir anlam veremedi. Ağzına aldığı, ama tadını çıkaramadığı yabancı bir yemekti sanki.

Şaşkın şaşkın, «Bu yüzyılda, bu yaşta keşiş yaşamı sürülür mü? Hem ne diye sürecekmişim?» diye sordu.

«Belli bir nedeni yok. İnancını kanıtlamak fırsatını bulmuş olursun sadece.»

Gökyüzündeki yıldızlar ve terasın beton zemini dönmedolap gibi dönmekteydi. Palmiyelerin hışırtısını işitti. Dalgaları, suyun çekilip yükselmesini kendi içinde duyum-

sadı. Yaşamın garipliğini, çapraşıklığını ilk kez böylesine açık seçik ayrımsıyordu. Tanrısal buyruk, insanları yeryüzü denen karanlık mağarada el yordamıyla ilerlemeye tutsak etmişti. Çılgınlık kol geziyordu, ayakta kalabilenler en çılgın olanlardı.

«Dünyadan elimi eteğimi çekmem mi gerekiyor yani?»

«Denemekten ne çıkar?»

Çıplaklar bağıra çağıra karanlığın içinden çıkageldiler. Kurbanlarının çevresinde tepinen vahşiler gibi, Bill'i ortalarına alıp dansettiler.

SEKİZ

Jane Holloway'i tanıyanlar, onu kibirli bir kadın olarak tanımlardı. Yanlış bir yargıydı bu. Kendine bakması, güzelliğini korumaya özen göstermesi, süslenip püslenmekten cinsel bir tad aldığından ya da kendine tutkun olduğundan değildi. Vücudu, güzel bir ev, safkan bir at, iyi bir araba gibi, saygı duyulması gereken, değerli bir maldı onun için. Böylesine değerli bir malın bakım istemesi doğaldı.

Dış görünüşü bir yana, yaşamı bakımından da pek çok kadın onun yerinde olmaya can atardı. Oysa Jane elde ettiklerini yeterli bulmuyordu. Şimdiki yaşamı düşlediği yaşantının yanında hiç kalırdı. Kendini açgözlü değil, hırslı bulurdu. Bitmez tükenmez bir enerjisi, dünyayı yerinden oynatacak iki dayanak olarak gördüğü paraya ve güce karşı büyük bir düşkünlüğü vardı. Son deece kurnazdı. Bu deyime alışık olmadığı halde, yaşamı «toplamı sıfır olan oyun»a benzetirdi, eksilere düşmeye hiç niyeti yoktu. Değer yargıları böyle olan birinin, babasını, kocasını, hatta çocuklarını ikinci plana atması kaçınılmazdı.

Pazartesi sabahı uyandığında, alt kattan çocukları okula hazırlayan Maria'nın sesi geliyordu. Yarı uyur yarı uyanık bir durumda bu sesleri dinledi. Kocasının bankaya gitmek üzere Mercedes'iyle yola çıktığını işitti. Ardından yine uykuya daldı. Saat on buçuğa doğru uyandı, banyo yapmadan önce Senatör Randolph Diedrickson'a telefon etti. Sabık senatörün romatizma sancıları tutmuştu. O gün yataktan çıkamayacaktı, ama gelip dünyasını aydınlatırsa çok sevinecekti. O ağdalı konuşmasıyla, «Sen bana kortizon iğnelerinden daha iyi geliyorsun canım,» dedi.

Jane duş yapıp kremlendi. Usta elleriyle çarçabuk yüzünü boyadı. Senatörün başucunda oturacağı için kemik rengi Çin ipeğinden, dik yakalı, yandan yırtmaçlı bir giyside karar kıldı. Yırtmaç kalçasına kadar uzandığı halde iç çamaşırı giymedi. Yarım saat sonra üstü açık, beyaz Alfa Romeo'suyla AIA karayolundan güneye doğru ilerliyordu. Atlantik Bulvarındaki trafik ışıklarında durdu. Yanında duran kamyonun sürücüsü çıplak butlarını görünce ona öpücükler gönderdi. Jane de gaza basmadan önce parmağını salladı adama. Commercial Bulvarından batıya döndü, içki satan bir dükkâna uğrayıp senatörün sevdiği şaraplardan bir şişe aldı. Saat on ikiyi birkaç dakika geçe senatörün evine varmıştı. Kapıyı zenci uşak Renfrew açtı.

Senatör dört direkli, meşe karyolasında yastıklara dayanmış oturuyordu. Sırtında bumburuşuk, pamuklu bir pijama vardı. Bacaklarına bir çarşafla ince bir battaniye örtmüştü. Anılarının daktiloya çekilmiş sayfaları yatağa saçılmıştı. Küçük bir pertavsızla okurdu bunları. Jane'in armağanını sevinçle aldı, uşağa iki kadehe şarap koyup

getirmesini söyledi. Renfrew yatak odasının ağır kapısını usulca çekip dışarı çıktı.

Koca karyolası, ceviz oymalı, kadife kaplı kanepe ve koltukları, bir sürü fotoğrafın asıldığı iri çiçekli duvar kâğıdıyla insanın üstüne gelen, karmakarışık bir odaydı. Tavandaki tahta kanatlı vantilatör havayı soğutmaktan çok toz kaldırıyordu. Mermer kapaklı, porselen bir leğen, içki dolabı işini görüyordu.

Jane Holloway bacak bacak üstüne attığında çıplak butlarının gözler önüne serilmesi için bir koltuk çekip yatağın sağ yanına oturdu. Kadehini kaldırdı. «Sağlığınıza, senatör.»

Ulusal ve yerel politikadan söz ettiler bir süre. Emeklilik senatörü politikadan uzaklaştıramamıştı. Jane artık vaktin geldiğine karar verip bacak bacak üstüne attı. Giysinin yırtmacıyla birlikte senatörün gözleri de açıldı.

«Hani şu Rocco Santangelo ve Jimmy Stone işi vardı ya, senatör...»

«Ha, evet. Yeni gelişmeler var mı?»

«Adamlar verdikleri bütün sözleri yerine getirdiler. Fabrikanın yapımı ilerliyor.»

Senatör koca kafasını salladı. «Sözlerini tutacaklarından hiç kuşkum yoktu. Rocco'yla Jimmy, Don Amca olarak bilinen çok zengin ve güçlü birinin adamlarıymış. Geçmişte onunla ufak tefek birkaç iş yapmıştık... Sözünün eridir, ama hafife alınacak bir adam değildir.»

«Size akıl danışmak istediğim bir konu daha var, senatör.»

«Elbette, canım.»

Jane bacak değiştirdi. Bu kez giysinin eteği olduğu gibi açılmış, senatörün gözleri kadının bronz rengi kalçalarına ve uzun bacaklarına mıhlanmıştı. Jane, Ronald Bending'in Luther Empt'i ortaklıktan atma tasarılarını ve kendisine yaptığı öneriyi anlattı.

Senatör hırıltılı bir soluk aldı. «Dostlarının ikiyüzlü olduklarını aklından çıkarma, canım. Bending'in önerisine ne yanıt verdin?»

Kadın kocasını kandırmak için yüzde on hisse istediğini ve henüz kesin bir yanıt vermediğini söyledi. Şirket denetiminin Holloway ailesine geçmesinden korkan Bending'in önce yüzde ona karşı çıktığını, ileride kocasına karşı onunla birleşebileceğini çıtlatarak adamı sakinleştirdiğini eklemeyi de unutmadı.

Senatör düşünceli düşünceli alt dudağını çekiştirdi. «Çok akıllısın, canım. Şu Bending Yahudi mi?»

«Hayır.»

«Onunla yakın bir ilişkin var galiba. Zengin mi?»

«Kocam kadar zengin değil.»

Yaşlı adam üzüntüyle kafasını salladı. «Geçmişte buna benzer durumlarda bana akıl danışan genç kadınlara hep aynı öğüdü verirdim. Parası sizden az olan erkeklerle sakın ilişki kurmayın. Her neyse, artık olan olmuş. Şimdi öyle bir plan yapmalıyız ki, bu alçakgönüllülüğünden zarar değil kâr edesin. Bana şu nefis şaraptan biraz daha koyar mısın? Kapıyı da kilitle lütfen.»

Jane söylenileni yaptı. Kadehi senatöre uzatıp yatağın kıyısına oturdu. Ciddi bakışlarını adama çevirdi. Yürek biçimindeki yüzü de vücudu gibi sert ve gergindi. İnce dudaklarını koyu kırmızıya boyamış, elmacık kemiklerine kırmızı allık sürmüştü. Adamakıllı inceltilip siyah kalemle yukarı doğru çekilmiş kaşları ona Uzakdoğulu havası veriyor, yeşil far kara gözlerinin ışıltısını vurguluyordu. Ustaca biçim verilmiş bir maske gibiydi yüzü, güzelden çok çarpıcıydı. Bu yüzün sahibinin gülümseyebileceğini düşünmek güçtü.

«Sana öğüt vermeden önce yaşamdan ne beklediğini öğrenmem gerek. Ne istediğini bilirsek, bir yol çizmemiz

de kolaylaşır. Amacın zengin olmak, ekonomik özgürlüğe kavuşmak mı?»

Jane başını yana eğip hafifçe kaşlarını çattı. «Evet, bunlar da var tabii, ama asıl istediğim şey çok güçlü olmak.»

Senatör kaşını kaldırdı. «Bu konuda herhangi bir sıkıntın olduğunu bilmiyordum.»

«Evde benim borum ötüyor, kocama istediğimi yaptırıyorum. Gelgelelim bir vakitler babama ve ilk kocama bağımlı olduğum gibi, toplumsal ve ekonomik açıdan Bill'e de bağımlıyım. Bu bağımlılık beni çıldırtıyor. Hırslıyım. Yalnız kendi yaşamımı ve yazgımı değil, çevremdeki kişileri, olayları da denetleyebilecek kadar güçlü olmak istiyorum.»

Senatör şarabından bir yudum aldı. «Anlıyorum, politikacılar da böyledir. Güç kazanmak, olayların akışını değiştirebilecek önemli konularda söz sahibi olmak, çevresindeki kişilerin üstünde kesin bir otorite kurmak kimin hoşuna gitmez?»

Jane heyecanlı heyecanlı konuştu. «Anlayacağınızı biliyordum. Bir eş ve bir anne olarak ömür tüketecek kadın değilim ben. Yaşamlarını değiştirmek için parmaklarını bile oynatmadan, hırsız kişilerden tiksiniyorum. Çok yaşlandığımda, yıllarımı boşa harcadığımı düşünerek hayıflanmak istemiyorum. Güçlü olmalıyım, kendi yazgımı kendim çizmeliyim.»

Senatör o pes sesiyle, «Güç!» diye gürledi birden. «İnsanları ve olayları yönetebilmek. Bunun tadını almışsın bir kez.»

Kadın içini çekti. «Öyle galiba.»

«İstediğin güce kavuşunca ne yapacaksın?»

«Bilmiyorum, senatör, çok büyük, çok önemli bir şeyler yapmalıyım. Yaşantıma anlam katacak bir şeyler.»

«Hımm, büyük ve önemli bir şey... Bir düşünelim ba-

kalım. Bu arada Bending'in Empt'i safdışı bırakma tasarısını pek tutmadığımı da söylemeliyim. Bu iş mahkemeye düşerse, Santangelo ve Stone küplere bineceklerdir. Hele Dom Amca'nın neler yapabileceğini düşünmek bile istemem. Adının sergilenmesinden, vebadan korkar gibi korkar. Ne ki, ustaca bir oyunla bu kargaşadan yararlanmak da olası elbette. Bending'i kendi kazdığı kuyuya düşürüp, denetimin senin eline geçmesini sağlayabiliriz.»

«Sahi mi, senatör, yapabilir miyiz bunu?»

Adam, «Yapabiliriz belki,» dedi ağır ağır. «İyice düşünüp taşınmalı.»

Jane kadehini sol eline aktarıp sağ elini battaniyenin altına soktu. «Vaktimiz bol, senatör, fabrika daha inşaat halinde. Düşüneceğinize söz veriyor musunuz?»

Senatör feri kaçmış gözlerini kadının kalçalarından ayırmadan, «Söz veriyorum,» dedi.

Jane karşısındaki heybetli yıkıntıyı dikkatle süzdü. Yılların süzgecinden geçmiş bu güçlü, kurnaz, zengin ve bilge ihtiyara saygı duyardı. Kimbilir kaç kişiyi bir çırpıda harcamış, önünde dize getirmiş, sıfıra indirmişti zamanında? Sadece boyu posu bile insanı ürkütmeye yeterdi. Adamı etkilediğini, onun üstünde bir ölçüde denetim kurduğunu biliyordu. Elinden geleni yapıp onu kendisine tam anlamıyla bağımlı kılmaya kararlıydı. Gücünü ölçmek için senatörün konuşmasını acımasızca taklit ederek sordu. «Acınızı hafifletmekte size yardımcı olabilir miyim, senatör?»

«Sağol canım. Lütfen.»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİR

Aralık ayı kötü başladı. Kuzeydoğudan esen, kiremitleri uçuracak kadar sert bir rüzgâr üç gün üç gece ortalığı birbirine kattı. Plajlar bomboştu. Meteoroloji yetkilileri küçük tekneleri, Jüpiter Koyunun güneyinden Keys'e kadar olan bölgede denize açılmamaları için uyarmışlardı. Sekiz metreye varan dev dalgalarla boğuşmayı ancak en yürekli sörfçüler göze alabiliyordu.

Üç günün ardından rüzgârın hızı kesildi, hava açıldı. Beyaz bulutlar, kurumaya bırakılmış çamaşırlar gibi, gökyüzünde kümelendi. Plajlar doldu. Ama güneşin tadını çıkarmaya fırsat kalmadan hava birdenbire bozdu. Yağmur bulutları alçaklara indi. Karaipler'den esen sıcak, ama güçlü bir rüzgâr saatlerce uğuldadı durdu. Florida'nın oynak havasına alışık olanlar, çok geçmeden havanın düzeleceğini bilirlerdi.

Büyüklerin habire havadan söz etmelerinden gına gelmişti Eddie Holloway'e. Onun havayı umursadığı yoktu. Keşke kar fırtınası çıksaydı. Nasıl da sevinirdi. Sabah-

ları umutla uyanıyor, geceleri düş kırıklığıyla yatağına giriyordu. Annesiyle babası kendi dertlerine dalmışlar, onun yakasını bırakmışlardı. Keyfi yerindeydi bu yüzden. Okula gidip geliyor, çoğu arkadaşları gibi sınavlarda kopya çekerek işi idare ediyordu. Birkaç ay içinde boy atmış, sakalları gürleşmişti. Havanın uygun olduğu geceler Teresa'yla çardakta buluşup sevişiyorlardı. Genç Edward Holloway'in yaşamındaki en önemli şey buydu. Olup bitenleri en ince ayrıntılarına kadar, ballandıra ballandıra Wayne Bending'e anlatıyordu.

Yine böyle günlerden birinde, talihine kendi de şaşarcasına başını sallayarak, «Dipdiri kadın,» dedi Wayne'e. «Göbeğinin çukuruna bir on sentlik atsan bir daha bulamazsın. Hele o kalçaları... Genç kızlara taş çıkarır be.»

Wayne, «Çok iyi,» dedi kısaca.

Eddie hevesle devam etti. «Hem de kafa dengi kadın. Birlikte sık sık esrar çekiyoruz. Sigaraları bizim valideden yürütüyorum. Teresa'dan da her seferinde yirmi papel sızdırıyorum. Gözünü kırpmadan veriyor.»

«Çok iyi.»

«Hava bozmaz da bu gece buluşursak tekne işini açacağım artık. Paralı kadın, bin dolar onun için nedir ki? Mutlaka verir, bak görürsün. Bana fena halde kesik. Ee, onu hoşnut etmek için ter döküyorum, emeğimin karşılığını de alacağım elbette.»

Wayne, «Çok iyi,» diye yineledi üçüncü kez.

O gece yağmur yağmadı, ama çardağın toprak zemini hâlâ nemliydi. Eddie yere temiz bir battaniye yayıp oturdu ve sabırla beklemeye başladı. Teresa'ya söyleyeceklerini önceden hazırlamıştı, onu mutlaka kandıracaktı. Ancak o yaştakilerin olabileceği kadar iyimserdi bu konuda.

Teresa beyaz plili eteği rüzgârda dalgalanarak haya-

let gibi çıkageldi. Eddie bu gece biraz soğuk durmak niyetindeydi, ama kadın yanına uzanıp yüzünü avuçlarının arasına alınca, dayanamadı, ona sımsıkı sarıldı. Teresa bir kahkaha atarak bıraktı kendini. Hava serin olduğundan soyunmadılar. Kadın zaten iç çamaşırı giymemişti, delikanlı da fermuarını indirdi, soluk soluğa seviştiler. Arabanın arka koltuğunda ya da telefon kulübesindeymiş gibi yarı giyinik, kaçamak sevişmek daha da heyecan vericiydi.

Eddie bunun nasıl ve ne zamİan başladığını kestiremiyordu, ama bir süredir Teresa'nın elinde oyuncak olduğunun farkındaydı. Bundan hoşlanıyordu da. Vücudunu gönlünce kullanmasına ses çıkaramıyor, buyruklarını eksiksiz yerine getiriyordu. Buyruklar yine başlamıştı işte. Kadın onu kulaklarından yakaladığı gibi başını aşağı çekip göğüslerine gömdü. Bir yandan da inliyor, kalçalarını oynatıyor, açık saçık sözler söylüyordu. Eddie kadınların böyle sözleri bilmediklerini sanırdı, özellikle de orta yaşlı kadınların.

Teresa güçlü bacaklarını delikanlının sırtında kenetleyerek zangır zangır titredi, ardından da hareketsiz kaldı. Eddie kısa bir ürküntü geçirdi. Kadının böyle titremesine hâlâ alışamamıştı, ölüp gidivereceğinden korkuyordu. Maraton koşucuları gibi soluya soluya battaniyeye uzandı, gözlerini bulutlu gökyüzüne dikti. Ezberlediği konuşmayı anımsaması birkaç dakika sürdü.

Boğuk bir sesle, «Bu gece tek bir sigara getirebildim,» dedi. «Birlikte içelim.»

Sigarayı ağır ağır çekmeye koyuldular. Eddie kafayı iyice dumanladıktan sonra konuşmaya başladı. Kadının da kendisiyle aynı durumda olduğunu sanıyordu. Sersem kafayla onu kandırmak daha kolay olacaktı.

«Keşke daha sık birlikte olabilseydik,» diye fısıldadı. «Gizli gizli buluşmak bana yetmiyor.»

«Bunu ben de isterdim, Eddie.»

«Yalnız sevişmek için değil, baş başa gezip dolaşmak için de buluşabilsek ne iyi olurdu.»

«Çok tatlı çocuksun.»

«Tekneyle dolaşmayı sever misin, Teresa? Deniz seni tutar mı yoksa?»

Kadın dönüp delikanlıyı süzdü. «Yoo tutmaz. Tekneyle dolaşmayı da severim. Niye sordun?»

Eddie içini çekti. «Teknem olsaydı baş başa denize açılırdık.»

Teresa sigarayı onun elinden alıp derin bir nefes çekti. «Nasıl bir teknen olsun isterdin?»

«Kolayca kıyıya çekip bir palmiyeye bağlayabileceğim, küçücük bir yelkenlim olsa yeterdi. Güzel havalarda gezdirirdim seni. Yelkenliye bindin mi hiç?»

«Hayır, hiç binmedim.»

«Yelkenli gibisi yoktur. Esintiye kapılıp açılmak öyle güzel olur ki...»

«Ya devrilirse?»

«Sala benzeyen, çift tekneli yelkenliler de var. Onlar devrilmez.»

«Yaa, demek öyle. Böyle bir tekne kaç paradır acaba, pahalı mı?»

«Şeyy, büyüklüğüne ve yeniliğine bağlı tabii. Arkadaşlarımdan biri geçenlerde beş metrelik teknesini satışa çıkardı. Daha büyüğünü alacakmış da. Yoksa tekne çok iyi durumda, bir kat boya sürülse pırıl pırıl olur.»

Kadın, «Güzele benziyor,» dedi ifadesiz bir ses tonuyla. «Kaça satacakmış?»

«Bin dolar istiyor, ama peşin verilirse dokuz yüze iner. Boşa konuşuyoruz, tekneyi alacak param yok nasıl olsa.»

Teresa sesini çıkarmadı, izmaritten bir nefes daha çekip yere bıraktı.

Eddie sözlerini sürdürüyordu. «Benimki yalnızca güzel bir düş. Babam harçlığımı artırmaya yanaşmıyor, o

kadar parayı nereden bulayım? Seninle baş başa enginlere açılmak ne hoş olurdu... Yalnız ikimiz.»

«Yelkenli kullanmayı biliyor musun?»

«Elbette, kurslarına gittim. İçim sıkılıyor, Teresa, kapatalım bu konuyu...»

Kadın kalçasının üzerine döndü, gülümseyerek delikanlının yanağını okşadı.

«Sıkma canını, bir şeyler ayarlarız belki?»

Eddie, «Sahi mi?» dedi sevinçle. «Ne yapacağız?»

«Henüz bilmiyorum. Bir düşüneyim hele.»

«Harikasın, Teresa. Sen ve ben, herkesten uzak, tadına doyulmaz saatler geçireceğiz.»

Kadın üstüne uzanıp onu okşamaya koyulunca Eddie gözlerini yumdu. Esrar bitmişti, ama beyni hâlâ uyuşuktu. Becerikli parmakların hareketi hızlanınca gözlerini araladı. Teresa yüzüne dökülmüş uzun siyah saçları, vahşi parıltılar saçan gözleriyle cadılara benziyordu. Korktu, kıpırdayacak olduysa da, «Sakın kıpırdama,» diye buyurdu kadın. «Şimdi de ben seni seveceğim.» Saçlarını geriye itti, gözlerini kapadı, kendini dur durak tanımayan tutkularına bıraktı. Gerilmiş dudaklarından dişleri görünüyordu. İniltileri haykırışa dönüştü. Evden işitecekler diye Eddie'nin ödü kopuyordu, gelgelelim beceremeyeceğini bildiğinden kadını susturmaya çalışmadı bile. Birkaç dakika sonra o da kendinden geçmişti. Teresa Empt'in çığlıklarını duyan biri vardı: Wayne Bending. Wayne, Eddie'yle Teresa'nın buluştukları geceler çardağın yakınındaki çalıların ardına sinip onları dinliyordu. Konuşulanları çıkaramasa da, gülüşmeleri, çığlıkları, iniltileri işitiyor, hareketleri hayal meyal seçebiliyor, esrarın tatlımsı kokusu burnuna doluyordu. Islak toprağa çöküp onların sevişmelerine kulak verirken acı çekiyordu Wayne. Böyleyken, nedenini bilmediği, karşı konulmaz bir dürtüyle her seferinde yine geliyordu. Kimi zaman kahkahalarla gülmek, kimi zaman

da hüngür hüngür ağlamak geçiyordu içinden. Her şey kendi başının altından çıkmıştı. Eddie'yi bu kadına iten kendisiydi, şimdi de kendi bir yana itilmişti. Bu ilişkinin sona ermesini istiyordu. Eddie'nin gözündeki değerini hızla yitirmekteydi, o iri memelerin, sert kalçaların yerini tutamazdı elbette. Kazık yemiş gibi bir duyguya kapılmıştı. Gerçi Eddie ve Teresa, «Şu Wayne'e bir kazık atalım hadi,» demiyorlardı, ama sonuç aynı kapıya çıkıyordu.

Tekne işi ortaya çıkmadan önce ne güzel bir dostlukları vardı. Birbirlerini seviyorlardı. Öpüşmüşlerdi bile. Moruk bir karı yüzünden bu dostluk bozulacak mıydı? Hele Eddie'nin kadınla yaptıklarını böbürlene böbürlene anlatması yok mu, kahrediyordu Wayne'i. Yaşamında belki de ilk kez birine yakınlaşmaya çabalamıştı. Duygularını açabileceği, içini dökebileceği yakın bir dost bulduğunu sanmıştı. Ona her türlü özveride bulunmaya hazırdı, bütün çabaları boşa çıkmıştı oysa.

Saklandığı yerde tir tir titreyerek Eddie'yle Teresa'nın öpüşüp koklaşmalarını gözetlerken, yüreğinin parça parça olduğunu duyumsadı Wayne. Şu anda bıçaklansa kanı akmazdı. Ölmek, şu nankör dünyadan kurtulmak istiyordu.

İKİ

Dr. Theodore Levin, hemen hemen bütün vaktini Lucy B. vakasına ayırdığının farkındaydı. Görüşmelerin bantlarını saatlerce dinliyor, konuyla ilgili kitaplar karıştırıyor ya da terasta oturup boş bakışlarla gökyüzüne bakarak kızın davranışlarının nedenini bulmaya çalışıyordu. Hadım olma korkusu, erkeklik organı kıskançlığı gibi tanılarını ikinci plana atmış, yeniden ruhsal şok üstünde durmaya baş-

lamıştı. Çocuğun davranışlarını saptıran bir ya da bir dizi olay.

O gün Lucy'nin sırtında beyaz bir tişörtle mavi eteklik vardı. Buğday sarısı örgülerine mavi kordelalar bağlamıştı. Her zamankinden daha da neşeli görünüyordu. Levin kızı kısaca selamladıktan sonra teybi çalıştırdı.

«Çocukluğunda seni çok etkileyen, bugüne dek unutamadığın bir olay oldu mu, Lucy?»

«Lunaparka gitmek gibi falan mı?»

«Hayır, özel yaşamında meydana gelen, hiç kimseye söz etmediğin, yıllarca sır olarak sakladığın çok önemli bir olay?»

Lucy başını yana eğdi, gri mavi gözleriyle doktoru süzerek bir süre düşündü, ardından da, «Böyle bir şey olmadı, Doktor Ted,» dedi.

«Şu senin en yakın arkadaşın Gloria kaç yaşında?»

«Benden bir yaş büyük.»

«Erkek arkadaşın yok mu, peki, özel biri?»

«Özel biri yok, flört etmeye başlamadım henüz. Freddy Dickson'la Ben Hamilton'dan hoşlanırım. İkisi de iyi çocuklardır. Birlikte yüzeriz, gezip dolaşırız.»

«En sevdiğin öğretmenin kim?»

«Sınıf öğretmenimiz Bayan Carpenter. Gözleri çok güzeldir, bizi hiç azarlamaz. Hepimiz onu çok severiz. Bir keresinde pasta yapıp bütün sınıfa dağıttı. Çok nefis olmuştu.»

«Dünyada en çok kimi seversin, Lucy?»

«Babamı. Annemi de, sonra da ağabeyimle kardeşimi.»

«Babanı annenden daha mı çok seviyorsun?»

«Bunu da nereden çıkardınız, Doktor Ted?»

«Önce babanı saydın da.»

«İkisini de eşit ölçüde severim.»

«Onların mutlu olmalarını da istersin herhalde.»

«Aman Tanrım. Elbette isterim.»

«Öyleyse niye onları dinlemiyorsun? Niye erkek konukların kucaklarına çıkıp onları okşamayı sürdürüyorsun?»

Lucy, «Çünkü konukların hoşuna gidiyor,» dedi biraz pürüzlü bir sesle.

«Nereden biliyorsun?»

«Biliyorum işte.»

«Pekala, Lucy. Onların hoşuna gidebilir, ama annenle babanın hiç mi hiç hoşlarına gitmiyor. Bu davranışlarını sürdürmekle onları mutsuz ediyorsun.»

Kızın yüzü gerildi birden. «Umurumda değil.»

«Demek davranışlarını sürdürmeye kararlısın...»

Lucy karşılık vermedi. Birbirlerini süzerek bir dakika kadar sessizlik içinde oturdular. Sonunda kız bakışlarını indirdi. Yanaklarına, uzun kirpiklerinin gölgesi düşmüştü. «Bırakmak istiyorum, ama yapamıyorum,» dedi fısıltı halinde.

«Niye yapamıyorsun, Lucy?»

«Bilmiyorum, Doktor Ted?»

«Biraz düşün bakalım.»

«Bilmiyorum, bir şey beni dürtüyor sanki.»

Levin umutlanmıştı. «Nasıl bir dürtü bu, Lucy, içinden gelen bir ses sana böyle yapmanı mı emrediyor?»

«Hayır, yapmayı ben istiyorum, içimden geliyor.»

«Bundan zevk mi alıyorsun?»

«Öyle sayılır, okşadığım erkekler de zevk alıyorlar ama.»

«Evet, ama sen daha çok zevk alıyorsun galiba, yoksa yapmazdın.»

Lucy, «Galiba,» diyerek içini çekti. «Ben de anlamıyorum, çok karışık.»

Levin, hem de nasıl karışık, diye düşündü. Kızın yalnız amaçları değil, dürtüleri, düşleri, bütün davranışları

da karmakarışıktı. İnsan denen bilmece karşısında umutsuzluğa kapılmamak olanaksızdı. Sorunların başında, ruhbilimsel terimlerin yetersizliği geliyordu. Kullanılan dil, insan ruhunun derinliklerini, inceliklerini gereğince ifade edemeyecek kadar kısıtlıydı. Eldeki terimler davranışları yarım yamalak tanımlamaktan başka işe yaramıyordu. Bir sorun da, psikoterapi yönteminin temelinden kaynaklanıyordu. Akıl yoluyla, akıl dışı olana ulaşmak olası mıydı? Yoksa ruh hastalarını anlamak için ruh hastası mı olmak gerekiyordu? Normal bir insanın gözlemleri, çözümlemeleri, mantık silsilesi normal olmayanı açıklayamıyordu belki. Öyleyse ne diye bu mesleği seçmişti? Levin arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, bakışlarını elinden geldiğince tatlılaştırarak gözlüğünün gerisinden Lucy'ye baktı. «Seni erkeklerin kucağına oturmaya, onları öpmeye, okşamaya iten duygunun nasıl bir duygu olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum, Lucy. Diyelim ki, beni tanımıyorsun. Baban beni sizin eve konuk olarak getirdi, oturma odasında otururken sen içeri giriyorsun, baban bizi tanıştırıyor. Neler hissedersin, ne yaparsın, anlat bana?»

«Öykü anlatır gibi mi yani?»

«Evet, tıpatıp öyle.»

Kız derin bir soluk aldı. «Sizi sevimli bulurdum herhalde. İyi bir insansınız, hem de çok gülünç, fırça gibi bir sakalınız var. Sizden hoşlanınca da size dokunmak isterdim. Hoş bir duygu bu, ne bileyim işte, sıcacık bir şey. Önce elinizi tutardım, evet önce böyle yapardım. Hoşlanıp hoşlanmadığınızı anlamak için yüzünüze bakıp hafifçe elinizi sıkardım. Eğer elinizi çekmediyseniz elbette. Tam o sırada telefon çaldı, babam da telefona bakmak üzere dışarı çıktı, diyelim. Ikimiz yalnız kaldık. Böylesi daha iyi oldu, çünkü babam sizin canınızı sıktığımı sanıp beni odadan uzaklaştırabilirdi. Oysa sizin canınız sıkılmıyor, saçlarımı okşuyorsunuz, 'canım', 'tatlım' gibi güzel sözler söy-

lüyorsunuz bana. Ben de, «Hiçbir şey umurumda değil,» diyorum. Siz, «Yalnız olduğumuzdan emin misin?» diye soruyorsunuz. İşte o zaman kucağınıza çıkıyorum ya da bacaklarınızın arasına giriyorum, sizi okşamaya başlıyorum. Yüzünüz kıpkırmızı oluyor, kıkır kıkır gülüyorsunuz...»

Lucy kendini düşlerine iyiden iyiye kaptırmıştı. Öne uzandı, koltuğun kollarını sıkıca kavradı. Yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu.

«Elinizi giysimin altına sokup beni okşuyorsunuz, ardından da giysinin düğmelerini çözüyorsunuz. Ben garip sesler çıkarıyorum. «Çabuk ol, çabuk o,» diyorum. Pantolonunuzu indiriyorsunuz, sonra da, sonra da...»

Lucy soluk soluğaydı. Dudakları tükürükten ıslanmış, alnında ter damlacıkları belirmiş, bedeni kaskatı kesilmişti. Gözleri kaymış gibiydi. Hiç kıpırtısız oturuyordu.

«Sonra ne oluyor?» diye sordu Levin.

Kız birden gevşedi, derin bir soluk aldı, arkasına yaslandı. Örgülerinden birini çekiştirdi, bacaklarını sallamaya koyuldu. Garip bir gülümsemeyle, «Sonra babam odaya dönüyor, biz de hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz,» dedi.

«Anlıyorum Lucy. Erkeklerin kucağında otururken, onları okşarken hep aynı şeyleri mi hissediyorsun?»

Lucy, «Belli olmaz,» dedi cilveli cilveli. «Bu zaten bir öyküydü. Gloria'yla ben habere böyle öyküler uydururuz. Beğendiniz mi, Doktor Ted?»

«Evet, çok ilginç bir öyküydü.»

«Okulda da öyküler yazarız ara sıra. Bayan Carpenter en çok benimkileri beğeniyor. Düşgücüm çok güçlüymüş.»

«Bayan Carpenter'le aynı kanıdayım. Az önceki öykünde ikimiz de bir şeyler söyledik. Ben sana, 'canım,' 'tatlım' dedim, 'Yalnız olduğumuza emin misiniz?' diye

sordum. Sen de, 'Umurumda değil,' Çabuk ol,' gibi şeyler söyledin. Bunları kafandan mı uydurdun, Lucy?»

Kız kaşlarını çatarak, «Herhalde,» dedi. «Televizyondan da duymuş olabilirim. İnsanın aklında, nereden duyduğunu unuttuğu birçok şey kalıyor.»

«Evet, doğru. Öyküde, baban odaya girince, hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk, baban buna inanıyor muydu dersin?»

Lucy gözlerini iri iri açtı. «Tanrı aşkına, Doktor Ted. Nereden bileyim?»

«İnanıyor gibi mi davrandı yani?»

«Evet, bizim uslu uslu oturduğumuza inanıyor gibi davrandı.»

Lucy küçük kırmızı çantasından aynasını çıkarıp yüzünü gözden geçirdi. Hareketleri annesininkilere öylesine benziyordu ki, Levin gülümsemekten kendini alamadı. Kız saçlarını düzeltti, örgülerini öne aldı. Çantayı kapatıp ayak ayak üstüne attı. «Size bir öykü daha anlatayım mı, Doktor Ted?»

«Çok hoşuma gider.»

«Çok genç ve film yıldızları kadar yakışıklı bir adam var. O da doktor, ama sizin gibi kelleci değil, rahip gibi bir şey. Çok iyi yürekli biri. Yiyeceği olmayanlara yiyecek veriyor, hastalarını görmeye giderken onlara çiçek, şeker, kitap götürüyor. Gelgelelim elindekini, avucundakini başkalarına dağıttığı için çok yoksul. Yerin altında, mağara gibi bir yerde oturuyor. Ev alacak parası yok, ne yapsın? Günün birinde yolda yürürken, bir arabanın güzel bir genç kıza çarptığını görüyor. Kız kanlar içinde yere yuvarlanıyor. Doktor onu kucağına aldığı gibi mağarasına götürüyor...»

«Niye hastaneye götürmüyor?»

«Kendi oturduğu yer çok yakın, ambulans gelmesini beklese kız ölebilir. Neyse, araba olacak parası olmadı-

ğından, kız kucağında mağaraya kadar yürüyor. Büyük demir kapıları kapatıyor, mağarada ikisi yalnız kalıyorlar. Kızın yaralarını temizliyor, ona çok güzel ve yepyeni giysiler veriyor, ilaç da veriyor tabii. Kız çok hasta, ama doktor ona öyle iyi davranıyor ki, çok kısa sürede iyileşiyor.

«Doktor evli değil miymiş?»

«Yoo, evlenecek parası yok ki. Adamcağız çok yalnız. Sadece yoksullara yardım ederek karın doyurulmaz, öyle değil mi? Kız iyileşince, hemen işe girişiyor, mağarayı süpürüyor, güzel yemekler pişiriyor. Doktor ona artık iyileştiğini, eve dönebileceğini söylüyor. Aslında gitmesini hiç istemiyor, çünkü kıza âşık olmuş. Kız da gitmeyeceğini, onu sevdiğini söylüyor. Doktor, 'Üzgünüm ama, ben çok yoksulum, seninle evlenemem,' diyor. Bilin bakalım sonra ne oluyor?»

«Ne oluyor?»

«Meğer kız yabancı bir ülkenin prensesi değil miymiş? Dünya kadar parası var tabii. Evleniyorlar, mağarayı çok güzel döşüyorlar. Kız da kocası gibi yoksullara yardım ediyor. Birlikte çok mutlu oluyorlar.»

Lucy bakışlarını övgü beklercesine doktora çevirdi.

«Gerçekten çok güzel bir öykü, Lucy.»

Kız, «Eh işte,» dedi alçakgönüllülükle. «İsterseniz bir tane daha anlatayım.»

Levin masa saatine bir göz attı. «İyi olurdu, ama vaktimiz dolmak üzere. Gelecek sefere anlatırsın.»

Levin kızın ardından bir puro yaktı ve o günkü görüşmeyi düşünmeye koyuldu. Sonuçtan hoşnuttu, az da olsa bir gelişme vardı. Lucy'nin anlattığı ikinci öykü, üstü kapalı bir aşk çağrısı gibi bir şeydi. İyiliksever rahip - doktor Dr. Theodore Levin'di belli ki, demir kapılı mağa-

rada iyileştirilen güzel, genç kız da Lucy. Kız bu öyküyü, Levin'in dikkatini birinciden çekebilmek için anlatmış, o arada düşgücünün zenginliğini, öykü anlatmadaki ustalığını vurgulamayı da unutmamıştı. Ne var ki, ilk «öykü,» sıradan öyküler kapsamına girmiyordu. Ayrıntılarla konuşmalar inanılır ve gerçeğe uygundu. Lucy bu konuşmaları bir yerden duymuş olacaktı. Buna benzer bir olaya tanık olmuştu belki de. Bugüne dek sır olarak sakladığı, hatta ayıp ve günah saydığı bu olayı ağzından kaçırdığını farkedince de, bunun yalnızca bir öykü olduğunu belirtmek gereğini duymuştu. Ruh sağlığı bozuk kişilerin kafalarının çalışmadığını, zekâlarının köreldiğini sanmak hatalıydı. Tam tersi olurdu çoğunlukla. Davranış bozukluğu gösteren hastaların çoğunda, Lucy kadar küçüklerde bile, ruhsal çöküntülerin keskinleştirdiği şeytanca bir zekâ, bir kurnazlık ortaya çıkardı. Lucy de suçu gizlemek için tuğladan bir duvar yapmıştı kendine. Doktorun görevi bu tuğlaları birer birer kırmaktı.

ÜÇ

Jane toplantıya katılmakta ayak diretmişti. İşte William Jasper Holloway'in yenilgilerinden biri daha. Grace Bending'le Teresa Empt'in kocalarının çevirdiği işlerden habersiz olduklarından emindi, bilseler de ilgilenmezlerdi zaten. Oysa kendi karısının EBH Anonim Şirketi hakkında bilmediği yoktu. Parasal ayrıntıları tartışıyor, durmadan sorular soruyordu. Broward bölgesindeki fabrika inşaatına bile gitmişti. Luther Empt'in yeraltı temsilcileriyle ortakları toplantıya çağırdığını duyar duymaz, bu toplantıya katılmaya karar vermiş, her zamanki gibi kocasınının başının etini yiyerek istediğini ona kabul ettirmişti.

Luther, Santangelo'dan aldığı Şeker Kızlar adındaki yirmi dakikalık seks filmini kendi laboratuvarında kaset haline getirmişti. Toplantının amacı, bu kaseti konuklara izletmekti. Sonuç olumlu olursa, fabrika üretime geçtiğinde de aynı yöntemlerden yararlanılacaktı.

Toplantı Luther'in bürosunda yapıldı. Koltuklar elli bir ekranlık RCA televizyonla Sony Betamax videonun karşısına, yarım çember biçiminde yerleştirilmişti. Luther çeşit çeşit içki ve bir kutu iyi cins puro getirmişti. Yardımcısı, elektronik mühendisi Ernie Goldman da oradaydı. Jane ve Goldman konuklara tanıtıldıktan sonra herkes koltuklara yerleşti. Sadece kısa bir konuşma yapacak olan Goldman ayakta kalmıştı. Çökük omuzlu, sarı benizli, sopa gibi bir adamdı. İkide bir gözlerini kırpıştırıyordu. Ölgün ve incecik sesiyle söze başladı.

«Bize verilen film, yani Şeker Kızlar'ın orijinali görüntü açısından oldukça kalitesizdi. Dışarıda çekilen sahneler aşırı güneş ışığı yüzünden bulanıktı, içeride çekilenlereyse yeşilimsi bir renk hâkimdi. Seslendirme berbattı. Araba kornaları, siren sesleri falan işitiliyordu. Filtreler yardımıyla renkleri elimizden geldiğince düzelttik, bazı sahnelerde kırmızıları ortaya çıkarmak için güçlendiriciler kullandık. Çıplak vücutlara dikkat edin. Renklendirmenin iyi olup olmadığını anlamanın en emin yolu budur. Vücut renkleri gerçeğe uygunsa, geri kalan renkler de iyi demektir. Ayrıca gürültüleri de filtre ettik. İşte karşınızda Şeker Kızlar'ın kaseti.»

Luther bir masa lambasıyla ayaklı abajurun dışındaki ışıkları söndürdü, Ernie Goldman da videoyu çalıştırdı. Yirmi dakikalık kaseti sessizlik içinde izlediler. Kaset bitince Luther ışıkları yaktı, herkes barın başına geçti. Onlar içki içerlerken, Ronald Bending'le Ernie Goldman kaseti bir daha izlediler, Bending teknisyenden seslendirme, renkler, filtreler konusunda bilgi aldı.

Luther Empt pürüzlü sesiyle, «Ee dostlarım söyleyin bakalım, kaseti nasıl buldunuz?» diye sordu.

Rocco Santangelo, Jimmy Stone'a bir göz atıp, «Ben ve ortağım sizi kutlamak isteriz, Bay Empt,» dedi. «Yardımcınızın da belirttiği gibi, orijinal filmin görüntüsü ve seslendirmesi bozuktu. Siz bir sanat yapıtı çıkarmışsınız ortaya. Öyle değil mi, Jimmy?»

«Öyle.»

«Tam kapasiteyle üretime geçtiğinizde de aynı kaliteyi korursanız, biz de size başınızı kaşıyacak vakit bırakmayız. Öyle değil mi, Jimmy?»

Jimmy Stone başını sallamakla yetindi.

Santangelo birden Jane Holloway'e döndü. «Kaseti nasıl buldunuz, hanımefendi?»

«Kalite iyi, ama filmi beğendim. Doğru dürüst bir konusu yoktu.»

«Haklısınız, ancak seks filmi hastaları konuyla ilgilenmezler. Onların bütün istediği ettir.»

Jane, «Bu görüşünüze katılmıyorum,» dedi sertçe. «Seks filmi yapan bir alay şirket var. Sizin filmlerinizin bir üstünlüğü, değişik bir yanı olursa...»

Santangelo atıldı. «Hanımefendi, bizim müşterilerimiz bu filmlerin hastaları—»

Jimmy Stone ifadesiz sesiyle arkadaşının sözünü kesti. «Bırak da hanımefendi konuşsun, Rocco.»

Santangelo telaşla, «Elbette, elbette,» dedi.

«Sağolun. Sadece et sergileyecek olursanız, rakiplerinizden bir farkınız kalmaz. Değişik ve ilginç filmler yaratmalısınız. Müşterilerin belleğine kazınacak bir ad ya da bir simge bulun. MGM'in arslanı gibi. Ayrıca da filmlerinizin, izleyicinin ilgisini çekecek birer konusu olmalı.»

Santangelo, «Bunu nasıl yapmamızı önerirsiniz?» diye sordu.

«Bu konuda uzman değilim,» dedi Jane. «Ama pek

güç olmasa gerek. Senaristiniz olduğunu sanmıyorum ya, eğer varsa ona, yoksa yönetmeninize başı sonu belli bir senaryo yazmasını söyleyin. Neşeli Günler filmini ele alalım sözgelişi. Nefis bir senaryosu olan, nefis bir film. Bu senaryo bir seks filmine de pekâlâ uygulanabilir. Bu yolla film satışını artırabileceğinizi sanıyorum. Her türlü cinsel sapıklığı içeren konulu bir film, hem seks filmi hastalarının hoşuna gider, hem de yalnızca seksi yeterli bulmayan müşterileri çeker.»

Santangelo arkadaşına baktı. «İlginç,» dedi Jimmy Stone.

Seks filmi kasetlerinin geleceği hakkında birkaç dakika daha konuşulduktan sonra toplantı sona erdi. Önce yeraltı temsilcileri, ardından da Holloway'ler ve Bending gittiler. Empt ve Goldman ortalığı düzelttiler, kaseti kasaya kaldırdılar, kapıyı da kilitleyip çıktılar. Goldman iyi geceler dileyip uzaklaştı, Luther de arabasına girip bir puro yaktı. Toplantı olumlu sonuç vermişti. Bending'le Holloway'i bu işe sokmak zorunda kaldığına hayıflanıyordu doğrusu. O şapşalları peşine takmasaydı keşke. Üretime başladıktan sonra onları defetmenin bir yolunu arayacaktı. İşi bilen kendisiydi, onlar değil.

Arabayı çalıştırdı, May'in evine doğru yola çıktı. Camı açıp temiz havayı içine çekti. Purosunu keyifle tüttürerek ilerledi. Çocuk - kadınının onu beklediğini düşündükçe sevinçten uçacak gibi oluyordu. Bir saat önce ekranda izlediği, May'den daha genç, daha güzel, üstelik de vücutça kusursuz kızlar, onun gözünde ruhsuz kuklalardan farksızdı. Oysa May gerçekti, sıcacık, sevgi dolu. Duygularını hâlâ çözümleyememişti. Neydi onu bu kıza bağlayan, cinsel istek mi? Kız sakattı, sakat bir kızın cinsel çekiciliğinden söz edilebilir miydi? Cinsel istekten başka bir şeydi öyleyse. Kızın evinin önünde durup kornaya bas-

tığı sırada bile, bunun ne olduğunu bulmaya çalışıyordu.

May'in verandada kendisini beklediğini görünce kendi kendine gülümsedi. May yaralı bir yengeç gibi sürüklene sürüklene arabaya doğru yürüdü, koltuğa oturur oturmaz erkeğin yüzünü avuçlarına aldı, dudaklarından öptü. «Merhaba, babacığım,» dedi soluk soluğa. Luther kentin zencilerin oturduğu bölümünde, kimsenin onu tanımayacağı bir et lokantası keşfetmişti. Lokanta sahipleri Luther'den pek hoşlanmamışlarsa da May'in hatırı için ona katlanıyorlardı. Kız onları büyülemişti.

Lokantanın acı soslu domuz pirzolası, bol soğanlı patates kızartması ve lahana salatası ünlüydü. Luther'le May kâğıt peçeteleri kucaklarına yaydılar ve hiç konuşmadan pirzolalara elleriye giriştiler. Yemekle birlikte iki teneke de buz gibi bira devirdiler. Yemeğin sonunda tabaklarında, üstünde etin kırıntısı bile kalmamış bir sürü kemik birikmişti.

«Tatlı ister misin?» diye sordu Luther.

«Hayır, çok doydum. Yemek nefisti.»

«Arabayla gezelim mi?»

«Nasıl istersen, babacığım...»

«Sen ne yapmak istiyorsun?»

«Eve dönmek.»

Luther garsona bolca bahşiş bıraktı, çıkarlarken de lokanta sahibine bir puro verdi.

«Sağolun, yine bekleriz,» dedi adam, ardından da alayla ekledi. «Dostlarınıza da söyleyin.»

Luther de gülerek, «Olur,» dedi.

May'in oturduğu limonluğa artık alışmıştı. Kızın aldığı haftalıkla evde ufak tefek değişiklikler yapması hoşuna gidiyordu. Yeni bir kilim, divana parlak renkli bir örtü, birkaç da kadeh almıştı. May bacağını sürüyerek

küçük tezgâha yöneldi, Luther'in istediği biçimde viski hazırlamaya koyuldu. Bir parça buzun üstüne iki ölçü viski, çok az da su. Luther viski kadehini alırken, başını kaldırıp May'in yüzüne baktı dikkatle. Onu haftada iki, üç kez görmesine karşın, uzak kaldığında yüzünü gözlerinde canlandıramıyordu. Silik bir kız olmasındandı belki de. İnce yüzünü çevreleyen, karısınınkinden daha gür, siyah saçlar, iyi gelişmemiş, çocuksu bir vücut. Dikkat çeken tek yanı, parlak, kara gözleriydi, gerisi bulanık gölgelerden ibaretti.

Bacağının sakat oluşunun yanı sıra ruhsal bir sakatlığı da vardı. Aşırı duygusaldı bir kere. Luther'e göre bu da bir tür sakatlık sayılırdı. May hiç çabalamadan, amaçsızca kendini yaşamın dümen suyuna bırakmış, ağır ağır sürüklenerek bugüne dek gelmişti. İnanılmaz ölçüde yumuşakbaşlıydı. Incecik boynunu bile isteyerek celladının eline teslim eden uysal bir kurban gibiydi. Kendisinin olan her şeyi, vücudunu, yüreğini, ruhunu büyük bir mutlulukla veriyordu. Böylesine bir yumuşakbaşlılığa hiçbir kadında rastlamamıştı Luther. Her isteğine, her söylediğine kızın boyun eğmesi hem heyecan verici, hem de ürkütücüydü. Onun tek sahibi olduğunu bilmek gururunu okşuyordu, ama ara sıra kızın yumuşakbaşlılığının sınırlarını zorlamak isteğine kapılması onu ürkütüyordu.

May üstünü değiştirmek üzere banyoya girdi, kapıyı aralık bıraktı. Luther'in isteğine uyup beyaz pamukludan kısa bir gecelik almıştı. Saçlarını geriye çekerek ördü, ucuna lastik bir bant geçirdi. Beline dek uzanan bu tek örgü palamar gibi kalındı. Luther kızı sabırla beklerken kendine bir içki daha hazırladı. Bu eve gelince öfkeli kişiliğinden sıyrılıyor, bütün korkuları ve endişeleri uçup gidiyordu. May banyodan çıktı, Luther'in kucağına oturup ince kolunu boynuna doladı, süpermarkette bir ka-

dının torbasının nasıl delindiğini gülerek anlatmaya koyuldu. Onun bu çocuksu neşesi Luther'in hoşuna gidiyordu. Başını kızın yumuşak boynuna gömdü, kokusunu içine çekti. May sustu, avuçlarıyla Luther'in başını kavrayıp yukarı kaldırdı, gözlerinin içine baktı. «Sana bu gece ne yapmamı istiyorsun, babacığım?»

«Bilmem ki.»

Kız onun kulağına eğilip, «Benim bir fikrim var,» diye fısıldadı. «Yatağa girip uyuyor pozu yapacağım. Seni beklerken uyuyakalmışım gibi. Sen gelince yanıma uzanacaksın, uyandırmaya kıyamadığın için beni usulca seveceksin. Olur mu?»

Luther garip bakışlarla kızı süzdü. «Neden olmasın?»

May kalktı, gülümseyerek, kendi kendine şarkılar mırıldanarak kapıyı kilitledi, zinciri taktı, pancurları indirdi, banyonun lambasının dışındaki bütün ışıkları söndürdü. Divanın örtüsünü sıyırmadan üstüne uzandı, sırtını Luther'e dönüp dizlerini karnına çekti. Sakat bacağı altta kalmıştı. Luther banyodan sızan ışıkta düşünceli düşünceli kızı süzdü. Bu düşte oynayacağı rolün ne olduğunu kestirememişti. Sevgili mi, koca mı, yoksa baba mı? Jane Holloway'in seks filmlerinde iyi bir senaryonun önemi konusunda söylediklerini anımsadı. Akıllı kadındı doğrusu.

Yavaşça kalktı, parmaklarının ucuna basa basa tezgâha seğirtti, kadehine viski doldurup koca bir yudum içti, tezgâha ellerini dayadı, başı önünde bir an öylece durdu. Kafasının içinde hiçbirini yanıtlayamadığı bir sürü soru dolaşıyordu. Elinde kadehle divana yaklaştı, eğilip kıza baktı. Gözleri kapalı, dudakları yarı aralıktı. Gerçekten uyuyormuş gibi derin derin soluk alıyordu. Çarpıp devirmemek için kadehi divanın altına itti. Bakışlarını kızın beyaz parlayan çıplak kollarından, bacaklarından ayır-

madan soyundu. Divanın kıyısına usulca oturunca May kıpırdadı, küçük bir kızın uykulu sesiyle, «Sen misin, babacığım?» diye sordu.

«Benim, eve geldim. Hadi sen uyu.»

Kız mutlulukla içini çekerek yüzünü yastığa gömdü. Luther erkekliğinin uyandığını dehşet içinde farketti, bu öykü onu heyecanlandırmıştı. Yatakta top gibi büzülmüş uyuyan, güçsüz, küçük bir çocuk... May onu, kendinden daha mı iyi tanıyordu yoksa? Kısa geceliğin eteğini yavaşça yukarı sıyırıp kızın kalçasını ortaya çıkardı. Gözlerini bu donuk donuk parlayan, yarım ay biçimindeki bir avuçluk et parçasına dikti. Sorularının yanıtları, yeryüzünün bütün gizleri orada saklıydı sanki. Et, deri, kıkırdak, yaşamın çekirdeği ve çok daha fazlası...

Uzanıp sert kalça kemiğini öptü. Dudaklarının dokunuşuyla kemiğin yumuşadığını duyumsadı. Ağzında tatlımsı bir tad kalmıştı. Çok ağır hareketlerle kızın yanına uzandı, bedenini bir kaşık gibi onunkine uydurdu. Aralarında kalın, saç örgüsü vardı yalnızca. Örgünün ucunda, lastik bandın sıklığı saçlar minicik bir fırçaya benziyordu. Örgüyü tutup bedeninde dolaştırdı. Hareketlerini şaşkın bakışlarla izliyor, bunu niye yaptığına anlam veremiyordu. Eteği biraz daha yukarı sıyırırken, kız içini çekerek sırtüstü döndü. Yüzü yastığa dönüktü, bir kolunu gözlerinin üstüne atmıştı. Luther sağlam bacağı, sakat bacağı ve aradaki siyah tüyleri görünce, titreyerek ayağa kalktı, divanın altından kadehini aldı, viskiyi çabuk çabuk yudumlayarak karanlık odayı arşınlamaya başladı. Ne istiyordu? Gerçek isteği neydi? Neydi? Yepyeni, düşlerinde bile görmediği kadar değişik, cinsellikten daha fazla bir şeydi, ama sözcüklere dökemiyordu. Şunu bir bulabilseydi...

İçinden bir küfür savurdu. Hem May'e öfkelenmişti, hem de kendine. En çok kendine. Divana döndüğünde,

kız geceliği çıkarıp yüzüstü dönmüş, kollarıyla bacaklarını iki yana açmış, çırılçıplak yatıyordu. Yastığı karnının altına koymuştu. Kara örgüsü parıldayan, kıvrılıp bükülen, tombul bir yılan gibi belkemiği boyunca uzanıyordu. Luther kollarını uzatmış bekleyen bu soluk denizyıldızına bakakaldı bir süre. Sımsıkı kalçalar, kaslı bacaklar, çıkık kaburga kemikleri. Derin bir soluk alıp kadehi yere bıraktı. Kızın üstüne uzandığı sırada, kız kıvrandı, ağlamaklı bir çocuk sesiyle, «Canımı acıtma, babacığım, n'olur canımı acıtma,» diye sızlandı. Luther durdu. Onun canını bir gün olsun acıtmamıştı. May bunu pekâlâ biliyordu. Düşe kendini iyiden iyiye kaptırmıştı herhalde. Ya da düşünemeyeceği kadar akıllıydı bu kız, onu nasıl kıskıvrak bağlayacağını, sonsuza dek nasıl tutsak edeceğini iyi kestirmişti.

DÖRT

Luther Empt, May'in evinde sorularına yanıt ararken, annesi Gertrude ve Jane Holloway'in babası Profesör Craner, Empt'lerin terasında birbirlerine sokulmuş oturuyorlar, bir yandan da küçük kadehlerden Luther'in İtalyan konyağını yudumluyorlardı. Profesör belden plili, kemik rengi, eski moda gabardin pantolonu, beyaz gömleği, renk renk desenli boyunbağı, V - yakalı beyaz balıkçı kazağıyla pek afiliydi. Gül ağacından yapılmış bastonunu yine dizlerinin arasına kıstırmıştı. Gertrude çiçekli çadırlarından birini giymiş, omuzlarına güve yeniği dolu, bir düğmesi eksik, yün bir hırka atmıştı. Başında, züğürt düşeslerin garden partilere giderken giydikleri türden, plastik kirazlarla süslü, geniş kenarlı, hasır bir şapka vardı. Ayakları ve bacakları her zamanki gibi çıplaktı.

Craner ciddi bakışlarla çevreyi gözden geçirdi. «Ortalık çok sessiz. Seninkiler yoklar galiba.»

«John Stewart Wellington odasında, Waterloo Savaşını anlatan bir kitap daha okuyor. Adam Waterloo Savaşı tutkunu. Luther'in toplantısı varmış sözde.»

«Ya gelinin?»

Gertrude yanıt vermeyince, profesör, «Burnumu sokmak istemiştim,» dedi özür dilercesine.

«Biliyorum... Teresa pek uzakta değil doğrusunu istersen, bahçede.»

«Yaa, demek yürüyüşe çıktı.»

«Pek de yürüyüş sayılmaz.» Gertrude bir an sustuktan sonra ekledi. «Çardakta iş tutuyor.»

Olup biteni ancak birkaç dakika sonra anlayabilen Craner, konyağından telaşla bir yudum aldı. «Vay canına, hiç aklıma gelmezdi.»

Kadın sırıttı. «Hem de kiminle iş tutuyor, biliyor musun?»

«Yoo. İstersen bana söyleme.»

«Söyleyince küçük dilini yutacaksın,» diyerek bir kahkaha attı Gertrude. «Senin torunun Eddie'yle.»

Konyakları kafalarına diktiler. Karanlık denizde yer yer balıkçı teknelerinin ışıkları parlıyordu. Kıyıyı döven köpüklü dalgaların gürültüsünü öyle öyle kanıksamışlardı ki, işitmiyorlardı bile.

Profesör birden patladı. «Torunumla Teresa haa, hey Tanrım!»

«Şaşıracağını biliyordum.»

«Emin misin?»

«Elbette. Bu evde olup biten her şeyi bilirim. Ayrıca rüzgâr o yönden esince sesleri de duyuluyor.»

Profesör, «Ah o şeytan,» diye mırıldandı.

«Kim? Torunun mu, gelinim mi?»

«Bu dünyaya ayak uydurmakta güçlük çekiyorum, Gertrude. Her şey öylesine değişti ki.»

«Ben aynı kanıda değilim. Böyle şeyler bizim zamanımızda da olurdu, ama gizli tutulurdu. Şimdi her şey ortada, tek fark bu.»

Profesör, «Haklısın galiba,» diyerek içini çekti, düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı. «Her neyse, bunlar bizi ilgilendirmez.»

«İlgilendirmez tabii. Her koyun kendi bacağından asılır.»

«Öyle de, oğlan daha on altı yaşında.»

«Cinsel ilişkide bulunabildiğine göre büyümüş demektir. Günü gelince her delikanlı bu deneyimlerden geçer. Teresa'ya gelince, benim ahmak oğlumda bulamadığı sevgiyi başka yerde arıyor doğal olarak.»

Profesör kadına dikkatle baktı. «Oğluna pek düşkün değilsin galiba.»

Gertrude bir anlık duraksamanın ardından, «Hayır, değilim,» dedi.

«Aslına bakarsan, ben de kızımı pek sevmem. Bir kusuru yok, ama onunla iki yabancı gibiyiz.»

Gertrude, «Olur böyle şeyler,» dedi filosofça, «Lüther'in para hırsını kimden aldığını ancak Tanrı bilir. Benden ve babasından almadığı kesin.»

«Çocuk Tanrının nimeti mi, yoksa laneti mi bir türlü kestiremiyorum.»

«Her ikisi de.»

Gertrude bacaklarını öne uzatıp ayak parmaklarını oynattı. Profesörse bir eli bastonun gümüş topuzunda, dimdik oturuyordu. Havayı soruyormuş gibi, «Şu motel işini düşünüyor musun?» diye sordu.

«Düşünüyorum.»

«İyi, iyi. Unutma da. Açık konuşmak gerekirse bir engel var.»

«Neymiş o?»

«Ben.»

«Hah, aklıma gelmişti zaten. Hadi bakalım, çıkar dilinin altındakini.»

«Ben horlarım ve erik kurusu suyu içerim.»

Kadın dudak büktü. «Aman ne kötü. Güney Florida'da erik suyu içmeyen mi var? Öbür kusurlarını da dök bakalım.»

«Bir ayağımda nasır var, ötekinde de taban düşüklüğü, ortopedik ayakkabı giymek zorundayım. Tansiyon yüksekliği yüzünden ilaç alıyorum, tuz bana yasak. Karaciğerim de iyi çalışmıyormuş. Dur bakayım başka ne kaldı... Haa romatizmalıyım, gözlüksüz okuyamam ve erkekliğim son kez 1968 yılının 14 Mayısında uyanmıştı.»

Kadın bir kahkaha savurdu. «Bir moruk için hiç de kötü sayılmaz. Benim acıklı öykümü dinlemek ister misin?»

«Sevinirim.»

«Rahmimi ve yumurtalıklarımı aldılar, ama alt takımlardan yana hâlâ dertliyim. Hazımsızlık çekiyorum, sabahları habire geğiririm. Sol mememde kanser çıktı, onu da aldılar. Sık sık kontrole gidiyorum, henüz yayılma belirtisi yok. Dişlerim de sandığın gibi kendimin değil, hepsi takma. Belim kütük gibi, kalçalarım sarkmış. Gözlerim iyi görür sadece. Korkuttum mu seni?»

«Tam tersine. Yaşamaya, tıpkı benim gibi sıkı sıkı yapışan birini bulduğuma sevindim. Birbirimize destek olursak bunu başarırız.»

Kadın kuşkuyla, «Kimbilir?» diye mırıldandı.

Profesör vahşi bakışlarını Gertrude'a dikti. «Dinle Gertrude, ben, benimle aynı şarkıları anımsayan biriyle yaşamak istiyorum.»

«Göreceğiz.»

BEŞ

Yeni tabanca hiç kullanılmadığı halde, tam üç kez temizlenmişti. Tabancayı aldıktan bir ay sonra, Holloway onu etajerin çekmecesinde saklamanın aptallık olduğuna karar verdi. Tabancayı deri kılıfına koyup belinde taşıyacaktı bundan böyle. Kılıfta, tabancanın üstünden çıtçıtlanan bir emniyet kayışı bulunduğundan, ani bir dürtüye kapılıp kovboyvari silah çekmek olanaksızdı. Ateş etmeyecek bile olsa, silahı belinde hissetmek Holloway'e hoş bir kendine güven duygusu veriyordu. En büyük zevki tabancayı temizlemek, elinde tutmaktı. Soğuk parlaklığının, acımasız gücünün iç gıcıklayıcı bir yanı vardı.

Aralık ortalarında bir çarşamba günüydü. Öğle yemeğinde yuvarladığı iki martini, ardından da bürosundaki şişeden kaçamak çektiği üç yudum votka Holloway'in keyfini yerine getirmişti. Yalnız kaldığında, neşeli neşeli kendi kendine konuşuyor, en güç soruları bile yanıtlayabiliyordu. Ne var ki, saat dördü birkaç dakika geçe bürosundan çıkarken içine bir sıkıntı çökmüştü. Saat ikiye doğru, gök gümbürtüleri ve şimşeklerle başlayan yağmurun da bunda payı vardı. Bardaktan boşanırcasına yağıyor, ortalığı sel götürüyordu. Bankanın park yeri göle dönmüştü.

Holloway o sabahki Wall Street gazetesini başının üstünde tutarak Mercedes'ine koşturdu. Kendini koltuğuna atar atmaz motoru çalıştırdı, kalöriferi açtı. Ellerini direksiyona dayayıp öylece oturdu. Çorapları ve pabuçları sırılsıklamdı. Bu yağmurda yola çıkmaya niyeti yoktu. Camın buğusunu temizleyip dışarı baktı. Batık bir gemiydeydi sanki, her yanı koyu kül rengiydi. Gök gürültüleri kesil-

mişti, ama uzaklarda şimşekler çakıyordu ara sıra. İçini çekerek konuşmaya başladı.

«Hani erdemli bir yaşam sürmeye karar vermiştin?»

«Karar değil, bir deneyecektim sadece.»

«Ne oldu peki?»

«Güç iş.»

Güçlük, günlük yaşamının manevi seçeneklerden tümüyle yoksun oluşundan ileri geliyordu. Sıradan bir yaşam süren, sıradan bir adamdı. İçki içmesinin ya'da seks filmi işine atılmasının erdemsizlikle bir ilgisi yoktu. Bunlardan vazgeçmekle erdemli olunmazdı. Varlığına yeni bir boyut kazandıracak, ruhunu kurtaracak, onu erdemli bir yaşama itecek bir fırsat çıkmalıydı karşısına. Dayanılmaz acılara katlanmaya, çok büyük özverilerde bulunmaya, hatta gerekirse kendini kurban etmeye hazırdı. Yaşamını temelinden sarsacak bir olayın özlemini çekiyordu.

Yağmur dinmemişti. Söylene söylene park yerinden çıktı. Bu havada kimbilir kaç saatte varırdı evine. Silecekler oluk gibi inen yağmura ayak uyduramıyordu. Yolu görebilmek için direksiyonun üstüne abandı. Caddelerde seller akıyordu. Yolda kalmış arabalar yüzünden trafik çok ağır ilerliyordu. Trafik ışıkları da arızalanmıştı üstelik. Ancak üç dakika kavşakta bekledikten sonra, AlA karayoluna sapmaya cesaret edebildi. Az ileride trafik hepten durdu, yolun açılmasını beklerken, yan camdan baş parmağıyla güneyi işaret eden, sucuk kesmiş bir çocuğu gördü hayal meyal. Camı biraz araladı, Wayne Bending'i bu.

«Hey, Wayne!» diye bağırdı. «Gir çabuk!»

Oğlan koşa koşa gelip arabaya bindi. «Ne hava be. Şansım varmış ki, beni gördünüz, Bay Holloway. Okul otobüsünü kaçırdım, başka vasıta da bulamayınca oto stop yapmaya karar verdim. Gelgelelim bindiğim araba yolda arızalandı, indim çaresiz. Bağışlayın, Bay Holloway, koltuk su içinde kaldı.»

«Zarar yok. Alt tarafı su.»

Holloway yine direksiyona abandı. Santim santim ilerlemeye başlayan arabalar çok geçmeden durdular. Holloway ceketinin iç cebinden sigara paketini çıkardı.

«Bir sigara da bana verir misiniz lütfen?» dedi Wayne.

Holloway sinirli sinirli güldü. «Olur, ama sizinkilere söyleme sakın. Seni ayarttığımı sanırlar.»

«Söyler miyim hiç?»

Holloway kibriti çakıp oğlanın sigarasını yaktı. Wayne tiryakilere özgü derin nefesler çekerek sigarayı içmeye koyuldu. Yan camı elleriyle temizleyip dışarı bir göz attı. «Yağmur daha da hızlandı. Lanet olsun.»

Birkaç saniye sessizlik içinde oturdular. Ardından siren sesleri işitildi. Ön camdan polis arabalarının kırmızı ışıklarını seçebildiler.

«Şenlik tamam oldu işte,» dedi Wayne. «Aynasızlar geldiğine göre ileride bir kaza oldu herhalde. Burada çakıldık kaldık.»

Arabanın içinde dumandan göz gözü görmüyordu, bütün camlar buğulanmıştı. Holloway yan camı araladı. Elinden geldiğince ilgili görünmeye çalışarak, «Dersler nasıl gidiyor?» diye sordu.

«Fena değil, idare ediyorum.»

«Benim duyduğuma göre bayağı çalışkanmışsın. Keşke Eddie de öyle olsaydı.»

«Eddie'nin durumu da iyi sayılır.»

Holloway bakışlarını oğlana çevirdi. Wayne gözlerini sigaranın ateşine dikmişti. «Bir derdin mi var, Wayne?»

«Yoo, niye sordunuz?»

Unuttuğunu sandığı acı bir anı apansız bilinçüstüne çıkarak Holloway'i yumruk yemiş gibi sersemletti. Böyle yağmurlu bir gündü. Trafik durmuştu. Bir Studebaker'da bir delikanlıyla, orta yaşlı bir adam oturuyorladı. Silecek-

ler durmadan gidip geliyordu. Delikanlıyla orta yaşlı adamın arasında sessiz bir yakınlık doğmuştu. Ama bugün o günkü gibi sonuçlanmayacaktı, bundan hiç kuşkusu yoktu Holloway'in.

«Bilmem ki,» diye karşılık verdi. «Canın sıkılmışa benziyor da.»

Wayne sertçe, «Hiçbir sıkıntım yok,» dedi.

Oğlan yakışıklı sayılmazdı. Hem de hiç. Düşük kaşlar, kemikli, geniş bir çene, ince dudaklar, kalkık, ufacık bir burun. Fakat birbirinden uzak, gök mavisi iri gözleri inanılmayacak kadar güzeldi. Kısa boyuna, biçimsiz vücut yapısına karşın, garip bir çekiciliği vardı. Çaresizlikler içinde bocaladığı, yardıma gereksinmesi olduğu belliydi.

Wayne ansızın, «Size bir şey sorabilir miyim, Bay Holloway?» dedi. «Kişisel bir şey.»

Holloway rahatsız rahatsız kıpırdandı. «Şeyy, babanla konuşsan daha iyi olmaz mı?»

Oğlan kaşlarını çattı. «Babamla konuşamam, beni hep alaya alır.»

«Madem öyle, sor bakalım.»

Uzun bir suskunluğun ardından Wayne alçak sesle, «Anlatması güç,» dedi.

«Acele etme. Nasıl olsa vaktimiz bol.»

«Tanıdığım bir çocuk var, bu çocuğun da çok yakın bir arkadaşı var. Çocuk bu arkadaşını çok seviyor, onun her istediğini de elinden geldiğince yapmaya çalışıyor. Buna karşılık olarak arkadaşından da birtakım şeyler bekliyor elbet. Para falan gibi şeyler değil tabii.»

Holloway yumuşak bir sesle, «Anlıyorum, dostluk bekliyor, bu da onun hakkı,» dedi.

«Evet, doğru. Arkadaşı çocuğun duygularını biliyor, çünkü bağlılığını kanıtlamış.»

«Dostluğunu, sevgisini mi kanıtlamış yani?»

«Evet. Gelgelelim bu arkadaş başka birini buluyor, çocuktan gitgide uzaklaşıyor, ona metelik vermemeye başlıyor. Büyük bir haksızlık bu. Söylesenize, Bay Holloway, insanlar neden böyle davranıyolar, güzel bir dostluğu nasıl bir kalemde silip atabiliyorlar?»

Holloway içini çekti. «Haksızlık olduğu doğru, ama insanlar değişebilir, Wayne. Sen de değişirsin, ben de. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Bugün birini sevmen, yarın da onu seveceksin demek değildir.»

«Benim duygularım değişmez.»

«Belki de, ama bundan kuşkuluyum. Duygular da değişir. Karı kocalar, yakın akrabalar, dostlar arasındaki anlaşmazlıklar işte bu duygu değişmelerinden kaynaklanır. Sözkonusu arkadaş o oğlandan kopmasaydı, büyük bir olasılıkla günün birinde oğlan ondan kopacaktı. Bu işler böyledir, Wayne.»

Wayne bir an düşündü. «Buna gerçekten inanıyor musunuz?»

«Gerçekten inanıyorum. Yaşam boyu süren dostluklardan sık sık söz edilir, ama şimdiye dek böyle bir dostluğa tanık olmadım ben. İnsanların zamanla birbirlerinden uzaklaşmaları kaçınılmazdır.»

«Oyunbozanlık bu,» dedi Wayne. «Bir sigara daha verebilir misin?»

Sigaralarını yaktılar, farları yanan bir çekme aracının ağır ağır ilerlemesini izlediler. Holloway, Wayne Bending'i dikkatle süzdü. Yüzündeki hüzünlü ifadeyi görünce, onun ağlayacağından korktu. Çocuğun acısını hafifletecek bir şey yapabilseydi keşke. Gözlerini ön cama dikip, «Senin yaşındayken benim de başımdan az önce anlattığına benzer bir olay geçmişti,» dedi.

«Şaka etmiyorsunuz ya?»

«Hayır. Bir arkadaşım vardı. Onunla çok yakındık bir-

birimize. Ya da ben öyle sanıyordum. Ölünceye dek dost kalacağımızdan kuşkum yoktu. O zamanlar insanların değişebileceklerini düşünemeyecek kadar deneyimsizdim. Günün birinde arkadaşım değişti, benden uzaklaşmaya başladı, sonunda da yaşamımdan, bir daha dönmemek üzere çıkıp gitti. Dünyam yıkılmıştı, uzun süre acı çektim. Sonra ben de yeni dostlar edindim ve zamanla onu unuttum. Senin söz ettiğin oğlanın da yeni dostları bulacağından ve nankör arkadaşını kısa sürede unutacağından eminim.»

Wayne üzüntüyle, «Hiç sanmıyorum,» diye mırıldandı.

Holloway sözkonusu oğlanın Wayne olduğunu ta başından anlamıştı, ama onu nasıl avutabileceğini kestiremiyordu. Kafasında bir şimşek çaktı birden. Yaşamını erdemli bir kişi olarak sürdürmek için karşısına bir fırsat çıkmasını bekliyordu. Fırsat ayağına gelmişti işte. Acı içinde kıvranan birine, karşılık beklemeden yardım elini uzatmak da bencillikten uzak, erdemli bir davranıştı.

«Dinle, Wayne. Benim yaşım seninkinin hemen hemen dört katı, bu benim senden akıllı olduğum anlamına gelmezse de, en azından senden çok daha deneyimli olduğumu gösterir. Senin karşı karşıya bulunduğun sorunların yüzlercesini yaşadım ben. Yardıma gereksinmen olursa, içini dökmek ya da akıl danışmak istersen hiç çekinmeden bana gel. Seni dinlerim, öğütlerle kafanı şişirmem, korkma. Bana söyleyeceğin her şey ikimiz arasında sır olarak kalacaktır. Bundan kuşkun olmasın.»

«Sağolun, Bay Holloway.»

Bir süre sonra yol açıldı. Holloway, Wayne'i evine bıraktı. Oğlan arabadan inerken, gülümsedi ve, «Tekrar teşekkür ederim, Bay Holloway,» diyerek hızlı adımlarla uzaklaştı.

Ah o gözler!

ALTI

Perşembe sabahı Ronald Bending dans eder gibi Dr. Levin'in muayenehanesinden içeri girdiğinde yağmur hâlâ yağıyordu. Merhaba bile demeden, «Bomba gibiyim bugün, Ted,» diyerek gülümsedi. «Her şey güllük gülistanlık.»

Doktor Theodore Levin buruk bir gülümsemeyle, «Senin hesabına sevindim, Şeyh,» dedi. «Yağmur içine karamsarlık çöktürmüyor anlaşılan.»

«Yaşamımızda yağmurlu günler de olmalı ki, güneşli günlerimizin değerini anlayabilelim.»

Haki rengi poplinden yelekli takımı, altın sarısı gömleği, çiçekli, geniş boyunbağı, ceketinin göğüs cebine yerleştirdiği rengârenk ipek mendili ve kan kırmızısı, püsküllü mokasenleriyle güneş gibi parlıyordu kendi de. Levin, Bending'in koltuğa yerleşmesini ifadesiz bakışlarla izledi. Bending buruşmasın diye pantalonunu hafifçe yukarı çekti, bacak bacak üstüne atıp rahatça arkasına yaslandı ve sigara yaktı.

Levin puronun kâğıdını sıyırırken, «Ne oldu da böyle keyiflisin?» diye sordu. «İşlerin yolunda galiba.»

Bending, «Daha iyisi can sağlığı,» dedi neşeyle. «Talih yüzüme gülmeye başladı sonunda.»

Doktor dumanı tavana doğru üfledi. «Sevindim. Bu odada sorunsuz birini görmek hoş bir değişiklik oluyor benim için.»

«Sorunlarım var olmasına da, hepsinin üstesinden geleceğim. Sorun deyince aklıma geldi, Lucy'nin durumu nasıl?»

«Çok az da olsa bir gelişme var. Bu işin uzun süreceğini önceden söylemiştim.»

«Lucy düzelsin de sürenin hiç önemi yok. Bugün

neler soracaksın bakalım? On sekiz yaşındayken yatağa işeyip işemediğimi mi yoksa?»

«İşer miydin?»

Bending bir kahkaha attı. «Sen de şakadan hiç anlamıyorsun yahu.»

«Bu doğru. Bana gelenler, erkekler özellikle, gerçek duygularını örtbas etmek için işi şakaya vururlar genellikle.»

«Ben de böyle mi yapıyorum?»

«Bilmem, yapıyor musun?»

«İnsan bütün gün duygularını sergileyemez ya, yaşamı çekilir kılmak için ara sıra işi gırgıra vurmak da gerekli. Ne demek istediğimi anladın mı?»

«Anladım anlamasına da, benim muayenehanem, yaşamı çekilir kılmak için gerçeklerden kaçanlarla, duygularını baskı altında tutanlarla dolup taşıyor.»

«Şamatayı kesmemi istiyorsun yani.»

«Evet, öyle.»

Levin'in sırtında yine o parlak ve bumburuşuk siyah takımlarından biri vardı. Ceketin yakaları puro külünden beyaza kesmişti. Sakalında bile kül birikintileri göze çarpıyordu. Gözlüğünü başının tepesine itmişti bugün. Genizden gelen sesiyle, «Bir noktayı iyi anlamanı istiyorum, Şeyh,» dedi. «Seninle kızını tedavi ettiğim için görüşüyorum. Birtakım gerçekleri benden saklayarak, yalanlarla ya da yarı yalanlarla beni oyalayarak işimi güçleştirme.»

«Dilinin altında bir şeyler var senin.»

«Hiçbir şey yok. Sadece daha dürüst, daha açıksözlü olmanı istiyorum.»

Bending kaşlarını çattı. «Kimi gerçekleri senden gizlediğimi mi sanıyorsun?»

«Gizlemiyor musun?»

«Şeyy, belki, ama bunların Lucy'yi etkilemesi olanakdışı.»

Doktor etli avucunu masaya indirince Bending irkildi. Bakışlarına kaygı dolmuştu.

«Yaptığın her şey Lucy'yi etkiler!» diye gürledi Levin. «Her şey. Özellikle de karınla ilişkilerin.»

«Yine mi bu konu? Sana anlatmıştım. Cinsel yakınlığımız çoktan bitti. Mutlu çift rolü oynayarak geçinip gidiyoruz işte.»

«Biliyorum. Anımsadığım kadarıyla, cinsel yönden birbirinize karşı soğuk olduğunuzu belirtmiştin.»

Levin'in önünde birçok seçenek vardı. Ya karı koca ilişkileri konusunu sürdürecek, ya adama geçmişiyle ilgili sorular yöneltecek ya da evlilik dışı ilişkilerini biraz kurcalayacaktı. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle rahatça koltuğa yayılmış şu iki dirhem bir çekirdek adamı tartaklamak isteğine kapıldı birden. Bu isteğinin mantıksız olduğunu bilmez değildi, ama Bending'in soğukkanlılığı ve kendini beğenmiş havası sinirine dokunmuştu.

«Evlilik dışı ilişkilerinden söz edelim, Şeyh. Bana söylediğine göre, karını oldukça sık aldatıyorsun. Yeğlediğin bir kadın tipi var mı?»

«Hayır. Bu saçma soruyu niye sorduğunu doğrusu merak ettim.»

«Cinsel doyumu evlerinin dışında arayan erkeklerin çoğu, bilinçsiz olarak tıpkı kendi karılarına benzeyen kadınları seçerler de, ondan sordum.»

«Sahi mi? Ben bu erkeklerden değilim. İlişkide bulunduğum kadınların ne davranışları, ne de dış görünüşleri karıma benzer.»

«Fahişelerle mi ilişki kuruyorsun?»

Bending sinirli sinirli kıpırdandı. «Ne münasebet. Ben bu iş için para ödemem, Ted.»

«Cinsel zevk karşılığında para ödemek utanılacak bir şey mi?»

«Orasını bilmem. Bugüne dek böyle bir şey yapmak

zorunda kalmadım, bundan sonra da yapacak değilim. Araya para girdi mi işin tadı kaçar.»

Levin gözlüğünü gözüne taktı, öne uzandı, gözlerini kısıp Bending'i süzdü.

«Amacın rahatlamak, cinsel doyuma ulaşmaksa, bunu ha parayla gerçekleştirmişsin, ha parasız ne farkeder?»

«Anlamıyorsun, Ted, hem de hiç anlamıyorsun.»

«Anlat öyleyse.»

Bending derin bir soluk aldı. «Ressam olmak istediğimi söylemiştim. Güzel Sanatlarda okuduğum süre içinde renk, orantı, uyum kavramlarıyla uğraştım. Şimdi ressam değilim, ama hâlâ ressam gibi düşünüyorum.»

Ronald Bending sustu. Omuzları çökmüştü birden. Ayağa kalktı, ellerini pantolonunun cebine soktu, başı önünde volta atmaya başladı. «Yalnızca cinsel doyumun peşinde koştuğumu sanma, tek amacım bu olsa kendi kendimi de doyuma ulaştırabilirim. Öyle değil mi? İlişkide bulunduğum kadınların tümü güzeldir. Daha doğrusu ben, ressam gözüyle onları güzel görürüm. Kiminin teni güzeldir, kiminin kalçasının yuvarlaklığı, kiminin bacağı. Sözün kısası hepsinin güzel bir yanı vardır.» Bending durdu, ellerini cebinden çıkarıp göğsünde kavuşturdu, ters ters Dr. Levin'e baktı. «Bana inanmıyorsun.»

«İnanıp inanmamam çok mu önemli?»

«İster inan, ister inanma, ben gerçeği söylüyorum. Benim aradığım cinsel zevk değil, güzellik. Güzelliğe, uyuma, orantıya, renklere aşığım ben. Ressam ruhu taşıyorum, sanatçı olmadığın için beni anlayamıyorsun.»

Levin purosunu kültablasına bıraktı, arkasına yaslandı. acır gibi gülümseyerek Bending'e baktı. «Siz palavracının tekisiniz, Bay Ronald Bending.»

Beriki köpek havlamasını andıran bir kahkaha savurarak koltuğa çöktü, ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı, titreyen elleriyle bir sigara yaktı.

«Haklısın,» dedi sırıtarak. «Seni kandıramadım, kendimi de kandıramıyorum.»

«Evlilik dışı ilişkilerle neyi kanıtlamak peşindesin öyleyse?»

«Neyi kanıtlamak mı?» diye haykırdı Bending. «Şu bacaklarımın arasındaki et parçasına söz geçiremiyorum! Yaşamımı o yönetiyor, yapmak istemediğim şeyleri zorla yaptırıyor bana. Beni mahvetti. Gördüğüm her kadını becermek istiyorum. Cinsel ilişkide bulunmadan duramıyorum. Kimi kez kumsaldaki fıstıklara hemen oracıkta saldırmak geçiyor içimden. Uzun süre kadınsız kalsam bunu bile yaparım. Bana niye Şeyh adını taktıklarını sanıyorsun? Kadınsız yapamadığımdan. Güzel, çirkin de farketmiyor benim için, kadın olsun yeter. Hep o et parçası yüzünden. Açık konuşmamı istemiştin. Al sana, istediğin oldu mu?»

Levin adamın günah çıkarmayı sürdürmesini istiyordu. Sakinleşmesine fırsat vermeyecekti. «Demek yüzlerce kadın geçti yaşamından?»

Bending çılgınca ellerini salladı. «Yüzlerce, binlerce...»

«Evlendiğinden beri?»

«Evet.»

«Onlarla motellerde mi sevişiyorsun?»

«Motellerde, otellerde, kadınların evlerinde, arabamda, iş yerimde...»

«Ve karın yokken kendi evinde.»

Bending acı acı süzdü Levin'i. «Hayır, Ted. Kendi evimde asla.»

«Çok garip. Kumsalda bile kadınlara saldıracak kadar gözü dönmüş biri, evine de kadın getirir.»

«Bırak şimdi, Ted, kimseye saldırmadığımı ve saldırmayacağımı sen de pekala biliyorsun. Bunu duygularımı anlatmak için söylemiştim sadece.»

«O et parçasını denetleyebiliyorsun o halde.»

«Yeterince denetleyemiyorum. Boşa vakit harcıyorum, kendimi gülünç durumlara düşürüyorum, ailemi ihmal ediyorum.»

«Karın olup bitenin farkında mı?»

«Her zaman değilse de, ara sıra anlıyor tabii.»

«Ya çocuklar?»

«Onlar nereden bilecek? Bill Holloway ve Luther Empt gibi yakın dostlarımdan birkaçı bilir ancak, daha doğrusu tahmin ederler. Ben söylemem.»

Levin dikkatle Bending'e baktı. Adam rahatlamıştı, az önce geçirdiği sarsıntının izi bile kalmamıştı yüzünde.

«Bana öyle geliyor ki, yaşama biçiminden hoşnut değilsin, Şeyh. Pişmanlık duyuyorsun. Açıksözlülüğüne güvenerek sana bir soru daha soracağım. Değişmek istemez miydin?»

Bending başını geriye atıp tavandaki yıldızlara baktı. «Hayır Ted,» dedi alçak sesle. «Değişmek istediğimi sanmıyorum, istesem de değişemem zaten.»

«Başka bir deyişle, yaşamından hoşnutsun. Vaktini boşa harcadığını, aileni ihmal ettiğini, gülünç durumlara düştüğünü, kendini tükettiğini bile bile bu yaşama biçimini sürdürmeye kararlısın.»

Bending alaycı bir gülümsemeyle, «Sözcükleri çok ustaca kullanıyorsun,» dedi.

«Evet, bu yaşama biçimini geberip gidinceye dek sürdürmeye kararlıyım. Tabutumun kapağını kapayabilmeleri için epey uğraşmaları gerekecek.»

Dr. Levin dudak ucuyla gülümsedi. «Senin durumunun tıptaki adı cinsel azgınlıktır ya, benim bunu söylemeye dilim varmıyor. Aşırı cinsellik diyelim. Kızının derdi de aynı.»

Bending doktora bakakaldı. «Lucy'ye benden mi geçti yani?»

Levin güldü. «Yoo, hayır, hayır. Kalıtım yoluyla geçmez bu. Ama Lucy senin davranışlarının farkındaysa...»

«Farkında olmadığını kaç kez söyleyeceğim?»

Levin sönmüş purosunu yeniden yaktı, keyifle birkaç nefes çekti ve masa saatine bir göz attı. «Vaktimiz dolmak üzere, Şeyh. İzninle, Lucy'yi bir yana bırakıp senden söz edeceğim. Görüşmemizin başlangıcında seninle kızını tedavi ettiğim için konuştuğumu söylemiştim. Gelgelelim yaşamın ilgimi çekmeye başladı. Bu kadın düşkünlüğüne sürekli cinsel açlık çekmen mi yol açıyor? Başka nedenler de olmasın sakın?»

Bending bir sigara daha yaktı. Bacak bacak üstüne attı, vazgeçip bacağını indirdi. Parmaklarıyla dizinde tempo tutmaya koyuldu. Sigarayı elinde evirip çevirdikten sonra kafasını kaldırdı.

«İnan ki, bilmiyorum, Ted. Cinsel ilişki benim için çok önemli. Şu ressam gözüyle ilgili sözlerimin bir bölümü doğruydu. Sevişmekten herkes hoşlanır, ama ben yaşadığımı ancak sevişirken hissediyorum, içime neşe doluyor, ölüme kafa tutuyorum sanki. Varlığımızı sürdürebilmek için nelere katlandığımızı bir düşünsene. Sevişirken, zevki paylaşırken, bu rezil dünyadan çektiklerimin acısını çıkarmış gibi oluyorum. Yaşam çok karmaşık.»

Levin güç işitilir bir sesle, «Evet, bu doğru,» dedi.

YEDİ

Sabık Senatör Randolph Diedrickson gizli kapaklı işlere bayılırdı. Saçı sakalı ağarmış ihtiyarların gergef işlemeleri gibi bir yaşlılık hevesi değildi bu. Oldum olası böyleydi. Politika sahnesinde ve inanılmaz ölçüde karmaşık olan özel yaşamında kazandığı başarıları çevirdiği entri-

kalara borçluydu. Diedrickson'a göre entrika insanlarla oynanan bir tür satrançtı. Satrancın birtakım kuralları olmasına karşın, entrika sezgi, düşgücü ve yaratıcılıkla oynanan kuralsız bir oyundu. Makyavel, Richelieu, Meyer Lanski gibi entrika ustalarının tümü de yaratıcı kişilerdi.

Jane Holloway telefonda EBH Şirketiyle ilgili son gelişmeleri anlatırken, senatör onu büyük bir dikkatle dinledi, Ernie Goldman'in Yahudi olup olmadığını sordu. Yahudi olduğunu öğrendikten sonra da, bu konuyu enine boyuna düşüneceğine söz verip telefonu kapadı. Fare deliğinin önüne sinmiş, umutla avını bekleyen bir kedi kadar keyifliydi. Sırf alışkanlığını yitirmemek için çıkar gözetmeden ufak tefek entrikalar çevirdiği olursa da, her kumar gibi bu oyunun da temel ilkesi çıkar sağlamaktı hiç kuşkusuz.

Terasta, tentenin altında tek başına oturuyordu. Yerde, buz kovasının içinde soğuyan bir şişe şampanya vardı.. Alt dudağını çekiştirerek uzunca bir süre düşündü, yapacağı hamleleri tasarladı. Başkalarının mantığa aykırı, hatta gülünç olarak nitelendireceği bu hamleler, kıvrak zekâsının birer ürünüydü ona göre. Öyle bir dolap hazırlamıştı ki, sonunda Jane Holloway'in yakınlığından ve hizmetlerinden yoksun kalmamanın yanı sıra başka kazançlar da elde edecekti.

Okeechobee bölgesindeki partili dostları onu yetenekli bir savcı yardımcısıyla tanışmışlardı. Eyalet çapında ilgi gören, çapraşık bir cinayet davasını başarıyla sonuçlandıran bu genç adamdan, Florida gazetelerinde «geleceğin umudu» olarak söz edilmekteydi. Diedrickson ondan hemen hoşlanmıştı. Bir politikacıda, aşırı ölçüde olmamak koşuluyla bulunması gereken idealistlik, dürüstlük, hırs ve açgözlülük gibi nitelikler onda da vardı. Desteklenirse, belediye başkanlığına ya da eyalet senatörlüğüne seçilebilir, oradan da daha yükseklere tırmanabilirdi.

Tek kusuru zengin olmayışıydı. Sabık senatör ve parti üyesi dostları birçok kez toplanıp bu konuyu tartıştıktan sonra savcıyı desteklemeye karar vermişlerdi, gelgelelim bu iş için güçlü bir fon kurmak gerekirdi.

Senatör yeni oyununu tasarlarken, bu paranın hatırı sayılır bir bölümünü EBH Şirketi işinden koparmayı amaçlamıştı. Bir taşla iki kuş vuracaktı böylece. İlk hamleye hazırdı. Şampanya şişesini açıp kadehini doldurdu. Bir yudumda kadehin yarısını boşalttı, dudaklarını keyifle şapırdatıp hafifçe geğirdi ve almaca uzandı.

Görüşmenin İsa'nın doğum yıldönümünden üç gün önceki perşembe günü, öğleden sonra yapılması kararlaştırılmıştı. Sabık senatör, Rocco Santangelo'yla Jimmy Stone'u ikinci kattaki çalışma odasında karşıladı. Sekreteri bu iş karartıcı odadan birkaç saatliğine de olsa kurtulmuştu. Diedrickson şilte bezini andıran yollu kumaştan yapılmış, buruşuk bir takımla, yakası aşınmış beyaz bir gömlek giymiş, siyah kordon boyunbağına firuze taşlı gümüş bir iğne iliştirmişti. Çorapsız ayaklarında, yirmi yıl önce bir seçmeninin armağan ettiği boncuklu terlikler vardı. Ayak bilekleri şiş ve mosmordu.

Konuklar da giyimlerine özen göstermişlerdi. Uçuk maviler, griler içindeki Santangelo suluboya bir portreye benziyordu. Senatör onun markalı boyunbağıyla mendilini ve ajurlu çoraplarını görünce gülmemek için zor tuttu kendini. Ajurlu erkek çoraplarının çoktan tarihe karıştığını sanıyordu. Jimmy Stone etkileyici bir adamdı. Ağırbaşlı havasıyla, Santangelo'nun patronu olduğunu hemen belli ediyordu. Cenaze levazımatçıları gibi baştan aşağı karalara bürünmüştü.

Senatör konuklara yer gösterdi, zenci uşak Renfrew içki servisini bitirdikten sonra odadan çıktı. Konuklar burbon viskisi istedikleri için Diedrickson da ondan içiyordu. Burbondan nefret ederdi, ama iş işti. Tekerlekli sandalye-

sini, Rocco'yla Stone'un oturdukları, vaktiyle lavanta rengi olduğu anlaşılan, lekeli ve yıpranmış, Viktorya stili ağır koltuklara yaklaştırdı. Tatlı tatlı gülümseyerek, «Çok aziz dostum Dom Amca nasıl, söyleyin bakalım?» diye sordu.

«İyidir, senatör,» dedi Santangelo. «Ara sıra ülseri azıyorsa da, yaşına göre iyi sayılır Selamlarını yolladı.»

«Siz de ona en iyi dileklerimi iletin. Yaz tatilinde buluşacağımızı umut ediyordum, ama ne yazık ki, ikimiz de yolculuğun zahmetlerine katlanamayacak kadar yaşlandık. Yeni yılını kutlamak için ona telefon edeceğim elbette.»

Jimmy Stone hırıltılı sesiyle, «Armağan,» dedi.

Santangelo parmaklarını şaklattı. «Ah, evet. Dom Amca yeğeni Nick'e gönderdiğiniz mezuniyet armağanına çok teşekkür ediyor.»

Senatörün yüzü sevinçle aydınlandı. «Bir şey değil, zevkti benim için. Nick'in geleceklerle ilgili tasarıları nedir?»

«Borsa,» dedi Stone.

«Çok güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Nick'e söyleyin, Wall Street'te bir sürü dostum var, ona yardımcı olabilirsem kıvanç duyarım. Bir telefon etsin yeter.»

Konuklar nazikçe başlarını sallayıp içkilerini yudumladılar. Senatörün artık konuya girmesini bekledikleri belliydi.

«Fazla vaktinizi almak istemiyorum, beyler. Sizi buraya çağırmamın nedenini açıklayacağım. Dom Amca'ya beslediğim büyük saygı ve sevgi, bana ulaşan bir bilgiyi size aktarmamı gerektiriyor. Söyleyeceklerim, filmlerinizi video kaseti haline getirmek için kurulan şirketin geleceğini etkileyebilir.»

Ya biri onlara senatörün kulağının delik olduğunu çıtlatmıştı ya da her türlü sürpriz karşısında soğukkanlılıklarını koruyabilmeleri için özel bir eğitimden geçmişlerdi. Jimmy de, Rocco da boş gözlerle senatöre bakıyorlardı.

Kılları bile kıpırdamamıştı. Bu buz gibi bakışların amacı onu yıldırmaksa avuçlarını yalayacaklardı. Senatörün yeraltı dünyasıyla ilişkisi çok eskilere dayanıyordu. Bu adamlarla iş yaparken en ufak bir korku belirtisi göstermek ölümle sonuçlanabilirdi. Senatör, Ronald Bending'in, William Holloway'in de yardımıyla Luther Empt'i ortaklıktan çıkarıp, EBH şirketinin denetimini ele geçirme tasarılarını anlattıktan sonra sözlerine ara verdi, bakışlarını iki erkek arasında dolaştırdı.

Yumuşak bir sesle, «Birer içki daha almaz mısınız?» diye sordu. «Bu gülüç arabaya çakılmış olmasaydım kalkıp ikram ederdim.»

Santangelo yarısı dolu kadehine burbon koydu. Diedrickson bunun bir tedirginlik belirtisi olduğuna hükmetti. Jimmy Stone sakin sakin oturuyor, düşünceli bakışlarla senatörü süzüyordu.

«Bu bilgiyi size kim verdi?» diye sordu birden.

«Holloway'in karısı Jane. Onunla tanışmışsınız.»

«Evet, uyanık kadın.»

«Gerçekten öyledir. İşlerin bu yöne dökülmesinden kaygı duyuyor. Bending'in yüzünden kocasının yatırdığı çeyrek milyon da havaya uçabilir tabii.»

Rocco kadehinden çabuk çabuk iki yudum çekip yerine oturdu, öne uzandı, senatöre dik dik baktı. «Bu saçmaların bizimle ne ilgisi var?»

Diedrickson, «Yanılıyorsam lütfen söyleyin,» dedi tatlı sesiyle, «Luther Empt'in ortaklarından kazık yemeye sessiz sedasız katlanacak biri olduğunu hiç sanmıyorum. Mahkemeye başvuracaktır...»

Santangelo atıldı. «Bunlar bizi ilgilendirmez.»

Stone, «Kapa çeneni, Rock,» dedi sert sert. «Devam edin, senatör.»

«Dava sırasında EBH Şirketinin kuruluş amacı ve iş

ilişkileri de ortaya çıkacaktır kuşkusuz. Bunu istemeyeceğinizden eminim, beyler.»

«Haklısınız,» dedi Stone. «O kahrolası herifler işi berbat edecekler.»

Senatör başını salladı. «Hem de nasıl. Bayan Holloway'in korkusu da bu ya. Sizin de söylediğiniz gibi uyanık kadın, bu işin geleceğinin parlak olduğunu biliyor, sizlerle şirket arasındaki çıkar ilişkilerini zedeleyecek her türlü girişimin karşısında.»

Santangelo, «Bok herifler,» dedi tiksintiyle. «Tam işleri yoluna koymuşken başımıza bela çıkardılar.»

Diedrickson kadehini uzattı. «Rica etsem, şu nefis içkiden biraz koyar mısınız? Kocamın eklemlerimin sızısına ilaçlar para etmiyor da bu hafifletiyor. Şaşılacak şey.»

Senatörün ufak esprisi beklenilen etkiyi yapmıştı. Konuklar gözle görülür biçimde yatışmışlardı. Stone hem kendi kadehini, hem de senatörünkini doldurdu.

Diedrickson büyük bir ciddiyetle sözlerini sürdürdü. «İşler, hemen harekete geçmenizi gerektirecek aşamada değil henüz. Ne var ki, yatırımlarınızın ve geleceğe yönelik tasarılarınızın zarar görebileceği endişesiyle durumu şimdiden size bildirmeyi uygun buldum.»

Santangelo üzüntüyle, «Büyük umutlarımız vardı,» dedi.

Senatör anlayışlı bir tavırla, «Bundan eminim,» diyerek Stone'a döndü. «Anlattıklarımı Dom Amca'ya iletirsiniz herhalde.»

«Elbette, iletmek zorundayız.»

«İşin gidişini günü gününe izlediğimi ve önemli bir gelişme olursa, hemen size bildireceğimi de söyleyin lütfen. Bayan Holloway sık sık beni ziyarete gelir ya da telefonla arar. Beni, başı sıkışınca öğüt alabileceği, akıl danışabileceği bir baba gibi görüyor. Ben de onu kızım gibi severim. Zeki, anlayışlı ve hırslı bir kadındır.»

«İlginç fikirleri var,» dedi Stone.

«Bundan hiç kuşkum yok. İş yönetiminden, parasal konulardan da anlar. Bana ilettiği bilgileri ben de size ileteceğim.»

Stone merakla senatörü süzerek, «Size teşekkür borçluyuz,» dedi. «Yakın ilginiz Don Amca'yı da hoşnut edecektir. Bir soru sormama izin verin lütfen. Bu işten sizin çıkarınız ne olacak?»

Senatör pes sesiyle öyle bir kahkaha savurdu ki, odada top patlamış gibi oldu. «Dom Amca'nın da aynı soruyu soracağından eminim. Sırf yüreğimin iyiliğinden ve Dom Amca'yla aramızdaki derin dostluktan ötürü size yararlı olmak istediğimi söyleyebilirdim, beyler. Gelgelelim bunu söylersem, ya aptal ya da yalancı olduğuma hükmedecektiniz.»

Santangelo sırıttı, asık suratlı Jimmy Stone'un bile dudakları hafifçe kıpırdadı.

«Doğrusunu söylemek gerekirse, bir isteğim değil de, bir ricam var. Dom Amca'ya iletirseniz sevinirim. Bu ricam uzun vadede çok büyük yararlar sağlayacak bir işle ilgili. Beni kırmazsa, çok iyi bir yatırım yapmış olacaktır.»

Senatör Okeechobee bölgesinin genç ve yetenekli savcı yardımcısından söz etti. «Yapılacak bağışları yasaya uydurmanın bir sürü yolu var elbette. Ben yatırım sözcüğünü kullanmayı yeğliyorum,» demeyi de unutmadı.

Stone, «Bu adamın işe yarayacağından emin misiniz?» diye sordu.

«Evet, iyi bir politikacıda bulunması gereken bütün niteliklere sahip. Bunu politik deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Dom Amca isterse, gizli bir buluşma ayarlayıp onu savcıyla tanıştırabilirim. Adamı güvenebilir bulursa yatırım yapar. Kendi kararını kendi versin.»

«Dom Amca'ya söyleriz,» dedi Stone.

«Sağolun. Partimin ve sizin örgütünüzün desteğiyle bu

genç adamın çok yükseleceğine ve yüce ülkemize büyük hizmetlerde bulunacağına inanıyorum.»

Birer içki daha içildikten sonra konuklar gitmek üzere ayağa kalktılar. Senatör tekerlekli sandalyesiyle kapıya geldi ve elini kaldırıp onları durdurdu.

«Bir noktayı yinelemek istiyorum, beyler. Size verdiğim ve vereceğim bilgileri Jane Holloway'e borçluyuz. Bu akıllı, hırslı, açıkgöz ve yöneticilik yeteneğine sahip genç hanımdan daha başka biçimlerde de yararlanabileceğinizi sanıyorum. Bu konuyu da bir düşünün lütfen.»

Konuklar düşüneceklerine söz verip senatörün elini sıktılar ve loş koridorda uzaklaştılar. Dışarıda güneş pırıl pırıldı. Üniformalı şoför onları görür görmez arabadan fırlayıp arka kapıyı açtı. Tam binecekleri sırada Santangelo'nun koluna yapıştı Stone. «Kadın ihtiyarı memnun ediyor, anlarsın ya.»

SEKİZ

Dr. Theodore Levin'le ortağı Dr. Mary Scotsby'nin muayenehaneleri cumartesi ve pazar günleri kapalı olurdu. Çok ivedi durumlar dışında, hafta sonları hasta kabul etmedikleri halde, saatlerce bant dinlerler, notlarını karıştırırlar, vakaları gözden geçirirler, sonuç olarak da bir türlü dinlenemezdi.

O yıl, yılbaşı cumartesiye rastlamıştı. Iki doktor akşam yemeğini Fort Lauderdale'in ünlü lokantalarından biri olan Down Under'da yemeği kararlaştırmışlardı. Sonra da bir gece kulübüne giderlerdi belki. Levin'in cumartesi sabahları için belli bir programı vardı. Temizlikçi kadın

dokuzda gelir, öğle vakti giderdi. Bu arada Levin de çamaşırcıya, kuru temizlemeciye uğrar ve haftalık alışverişini yapardı. Arabası olmadığından, çarşıya iki tekerlekli el arabasıyla çıkardı. Araba kullanmayı bilmezdi, öğrenmeye hiç heves etmemişti.

O cumartesi sabahı süpermarketin hazır yemek bölümünde epey oyalandı. Lokantada saat sekiz için yer ayırtılmıştı, ama Mary Scotsby saat yedide Levin'in evinde olacağına söz vermişti. İştah açacak birkaç çeşit çerez almak niyetindeydi. Konuk ağırlamayı bilmezdi, ev işlerinin hiçbirinden anlamazdı daha doğrusu. Çeşit çeşit çerezlerden hangilerini seçeceğini şaşırmıştı. Bir süre kara kara düşündükten sonra, dilimlenmiş çavdar ekmeği, tütsülenmiş istiridye, ton balığı, mısır ve sarmısak turşusu, İsveç usulü köfte, çikolatalı acı badem kurabiyesi, dereotlu ve salçalı ringa balığı, sosis, romlu kek, köy ekmeği, kılçıksız sardalye, haşlanmış karides, kapari, ekşi krema, bir torba fıstık, üç çeşit peynir ve küçük bir kavanoz Louisiana hardalı satın aldı. Dönüşte içki satan bir mağazaya uğradı. Birer şişe iyi kalite beyaz şarap ve şampanyayla, bir şişe de ucuz kırmızı şarabı el arabasına yerleştirdi. Beyaz şarapla şampanya Mary içindi. Tanesi 95 sentlik purolardan bir karton almayı da unutmadı.

Ev her zamanki gibi darmadağınıktı. Temizlikçi Bayan Lopez ortalığı silip süpürmüş, toz almış, banyoyu ve mutfağı pırıl pırıl yapmıştı, ama Levin kadıncağızın kâğıtlara, kitaplara, dergilere el sürmesini yasakladığından, evin derli toplu görünmesi olanakdışıydı. Mutfak tezgâhının üstünde evde yapılmış küçük bir limonlu pastayla bir kart duruyordu. İspanyolca yazılmış kartı okuyan Levin duygulandı. Bayan Lopez yeni yılını kutluyordu. Buzdolabına kaldırmadan önce pastayı tatmadan edemedi, Limonu öylesine boldu ki, dişleri kamaştı. Aldıklarını yerleştirdi, ardından da bir su bardağına kırmızı şarap doldurdu, bir

torba da bisküvi alıp oturma odasına geçti. Ceketini çıkardı, kemerini gevşetti, hafta sonları giydiği yumuşak koşu ayakkabılarının bağcıklarını çözdü ve bir puro yaktı. Yaşamında bir kez oisun koşmamıştı, ülkeyi saran koşu modasına uymaya hiç niyeti yoktu.

Muayenehanesinde kullandığı portatif kaset çaların yanı sıra, uzunçalar, bant ve sekiz kanallı kartuş çalan büyük ve pahalı bir müzik seti vardı. Lucy B. vakasının bantları daha şimdiden on iki saatten fazla sürüyordu. Levin akşama dek bunların hiç değilse yarısını dinlemeyi aklına koymuştu. Tam olarak neyi aradığını bilmiyordu. Bir ipucunun, bir işaretin, görüşmede dikkatinden kaçan herhangi bir belirtinin peşindeydi. Sakin kafayla bant dinlemenin ruh doktorları için çok yararlı olduğuna inanırdı. Görüşme sırasında, işin içine hastanın el kol hareketleri, mimikleri, kıpırtıları da girdiğinden doktorun dikkati dağılabiliyordu. Bantların tümünü en azından iki, üç kez dinlemeden, önemli bir bulguya rastlayacağından pek umutlu değildi yine de.

Gelgelelim aradığını, üç saat sonra, şarabı bitmek üzereyken buldu. (Puro ve bisküviler çoktan bitmişti.) Daha önce gözden kaçırdığı için öyle öfkelenmişti ki, alnına bir şaplak indirdi. Ayağa fırladı, saatine bir göz attı. Mary' nin gelmesine daha dört saat vardı. O gelmeden önce işi bitmiş olurdu. Müzik setinin teybine boş bir bant taktı, muayenehanede çektiği kasetlerden bazı bölümleri, küçük kaset çalardan bu banta kaydetmeye koyuldu. Konuştuğu kişinin kimliğini ve bant numarasını her bölümün başına kendi sesiyle ekliyordu. Saat altıya kadar baş döndürücü bir hızla çalıştı. Altıda işi bitmişti. Kalkıp mutfağa gitti. Paketleri, kavanozları, şişeleri ve konserveleri açtı. Ceviz yemek masasının üstüne kâğıt bir örtü serdi, aldıklarını kendi kutuları ya da tenekeleri içinde masaya dizdi, kâğıt tabaklarla çatal bıçakları da koyduktan sonra geri

çekilip hayran hayran sofraya baktı. Tam bir şölen sofrası olmuştu.

Çarçabuk duş yaptı, sakalına kolonya sürdü, kapı zili çaldığında yarı çıplaktı. Gömleğini sırtına geçirip yalınayak kapıya koşturdu. Dr. Mary Scotsby şarap rengi kadifeden uzun giysisi, yüksek topuklu iskarpinleriyle çok şıktı, ama Levin onun yanında büsbütün kısa kalmıştı. Elinde süslü kâğıda sarılmış bir paket ve torba biçiminde, boncuklu, modası çoktan geçmiş bir gece çantası vardı.

Gülümseyerek, «Mutlu yıllar, Ted,» dedi.

Levin parmaklarının ucuna yükselip kadını yanaklarından öptü. «Sana da mutlu yıllar, girsene.»

Mary şaşkın şaşkın adama baktı. «Vay vay, bugün pek keyifliyiz.»

Levin otuz iki dişini göstererek sırıttı, «Birkaç saat sonra anlayacaksın, işiteceksin daha doğrusu.»

«Sen neden söz ediyorsun, Tanrı aşkına? Yoksa sarhoş musun?»

Levin kadını içeri çekip kapıyı kapadı, elindeki paketi, çantasını ve kaşmir şalını aldı, sonra da onu yemek odasına soktu. Kollarını açarak, «Şu sofraya bak,» dedi gururla. Açılmış konserve tenekelerini, plastik kutuları, kavanozları, şişeleri görünce, gülmekten kadının gözlerinden yaş geldi.

«Çok güzel hazırlamışsın, Ted,» dedi sonunda. «Lokantaya gitmemize hiç gerek yok.»

«Saçmalama, bunlar ıvır zıvır sadece. Sana beyaz şarapla şampanya aldım, senin getirdiğini de sonra içeriz. Şimdilik buzdolabında soğusun. Tamam mı? Sen otur, ben içeri gidip giyineceğim. İki dakikada dönerim, haa sana beyaz şarap vermeyi unuttum.»

Kadın Levin'in yanağını okşadı. «Bu ne telaş, Ted? Gece daha yeni başlıyor.»

Beriki, «Hemen döneceğim. Birkaç istiridye at ağzına,»

diyerek yatak odasına koştu. Mor gömleğinin üstüne, siyah takımlarından en yeni olanını giydi. Siyah örgü boyunbağını taktı. «Şarabı vermeyi yine unuttum!» diye bağırarak uçar gibi yemek odasına döndü. Mary şişeyi bulup açmış, kadehini doldurmuştu.

Levin, «İyi mi bari?» dedi korka korka.

«Nefis ve çok sert. Aldığın her şeyi tattım. Şu karideslerden yemeyenin aklına şaşarım.»

Adam, «Yemez olur muyum hiç?» diyerek aç kurt gibi sofraya saldırdı.

İkisi de birbirinden iştahlıydı. «Nefis», «harika» sesleri ve dudak şapırtılarıyla mezelere giriştiler. Bir lokma bundan, bir lokma şundan derken bütün sofrayı silip süpüreceklerdi nerdeyse. Sonunda Mary, «Yeter,» diyerek duruma el koydu.

«Haklısın canım, lokantaya gecikiyoruz.»

Levin her yere, lokantalara bile vaktinden önce giderdi. Bu onda bir saplantıydı. Yolculuğa çıkarken, uçağın kalkış saatinden iki saat önce havaalanında hazır bulunurdu. Özel randevularına da yarım saat öncesinden gider, beklediği kişi gelinceye dek dolaşır dururdu. Ağzına son bir köfte tıktı, kâğıt peçeteyle sakalını sildi. «Hadi çıkalım.»

«Bunları kaldırmayacak mısın?» diye sordu Mary. «Eve karafatma gelir.»

Levin güldü, «Kaynıyor zaten. Boşver, yeni yılın şerefine onlar da çimlensinler.»

Kadın sesini çıkarmadı. Levin'in bu geceki taşkınlığını, ikide bir kahkaha atıp espri yapmasını garipsemişti. Onu ilk kez böylesine neşeli görüyordu.

Mary'nin iki kişilik, kahverengi Ford Mustang'ıyla yola koyuldular. Mary her işte olduğu gibi, araba kullanırken de soğukkanlı, becerikli ve dikkatliydi.

Federal karayoluna saptıktan sonra ustaca sol şeride geçti. «Anlat bakalım, Ted,» dedi.

«Neyi anlatacağım?»

«Bu geceki çılgınlığının nedenini tabii. İki saattir kuşlar gibi cıvıldayıp duruyorsun.»

«Neden cıvıldamayacakmışım? Yanımda güzel bir kadın var, haa unutmadan söyleyeyim giysini çok beğendim, bu gece yılbaşı gecesi ve eğlenmeye gidiyoruz.»

«Tatlı adamsın, ama kötü bir yalancısın, Ted. Hem de çok kötü. Işle ilgili bir şey, öyle değil mi?»

«Şeyy... evet.»

Kadın bir an düşündü, ardından da «Lucy B. vakası,» diyerek kestirip attı.

«Çok akıllısın. Bu kadar akıllı oluşun beni ürkütüyor.»

«Bırak şimdi, anlat.»

«Önce güzel bir yemek yiyelim, sonra kulübe gitmeyiz, eve döneriz. Sana bir bant dinletmek istiyorum. Tamam mı?»

«Tamam. İki şişe şampanyamız var nasıl olsa. Bizi yeni yıla çıkarır.»

Hava serin olduğu halde, Levin'in önerisiyle dışarıdaki masalardan birine oturdular. Mary kaşmir şalına sıkı sıkı sarınmıştı. Birkaç metre ötelerinden tekneler gelip geçiyor, sarhoş çığlıkları ve kahkahalar işitiliyordu. Yemeği, bu işlerden daha iyi anlayan Mary ısmarladı. Onca çerezin üstüne, fırında kuzu ve salatadan oluşan hafif bir yemek söylemeyi uygun buldu, Levin'in karışmasına da izin vermedi. Yemekte şarap, kahveleriyle birlikte de rom içtiler.

Yemek boyunca işlerinden bir kez olsun söz etmediler, ama susmak da bilmediler. En çok konuşulan konu, her zamanki gibi evlilikti. Levin, Mary'ye düzenli olarak her buluşmalarında evlenme teklif eder, kadın da evleneceğine yatılı bir hizmetçi tutmasını salık verirdi. Tanıştıkları günden beri süregiden bu tartışmadan bıkıp usanmazlar, tersine hoşlanırlardı. Çoğu evli çiftlerden daha bağ-

lıydılar birbirlerine. Bu tatlı cilveleşmeler ilişkilerinin tuzu biberiydi.

Mary, «Nasıl olsa günün birinde benden bıkacaksın,» dedi.

«Hiçbir zaman.»

«Bıkarsın ve Al Wolman gibi, tangalı fıstıkların peşinde koşmaya başlarsın.»

«Tanrı korusun.»

Kadın bir süre düşündükten sonra büyük bir açıksözlülükle, «Bende ne buluyorsun, bilmiyorum,» dedi.

«Ama ben biliyorum.»

Ona çirkin bir kadın denmezdi. Garip bir çekiciliği vardı. Mum ışığı sert hatlı ve kemikli yüzünü yumuşatmış, donuk renkli saçlarına, çillerle kaplı solgun tenine hoş bir parlaklık vermişti. «Bu gece bende kal,» diye fısıldadı Levin. Mary baygın bakışlarla adamı süzdü. «Düşünürüz.»

Şarabı biraz fazla kaçırdıklarını bildiklerinden, kazasız belasız eve varınca rahatladılar. Sofradaki çerezler kararmaya yüz tutmuştu.

«Karafatma falan gelmemiş,» dedi Levin.

Kapaklarını kapayıp her şeyi buzdolabına tıktılar. Birer kadeh buz gibi şampanya iyi giderdi şimdi. Levin bu işi de beceremediği için şişeyi Mary açtı ve geçen yaşgününde Levin'e armağan ettiği kristal kadehlere şampanya doldurdu.

«Yeni yılın kutlu olsun, Ted.»

Beriki, «Senin de,» diyerek kadehini bir dikişte boşalttı.

«Hadi, şu bantı koy da dinleyelim.»

Mary bir anda tepeden tırnağa iş kadını kesilmişti, oysa Levin'in hevesi ve kendine güveni uçup gitmiş, yerini kuşku almıştı. «Önemli bir şey değildi,» diye mırıldandı.

«Bırak da buna ben karar vereyim.»

«Pekâlâ. Bu bantı Lucy B. vakasına ilişkin kasetlerden

derledim. Sen şu koltuğa otur, şampanya şişesini yanına koyacağım. İstediğinde alırsın. Pabuçlarını da çıkar istersen.»

Kadın dayanamayıp patladı. «Çevremde dolaşıp durmayı kes de, şu Tanrının cezası bantı dinleyelim.»

«Ne? Haa, tabii, hemen koyacağım... İşte başlıyoruz.»

Levin'in bir televizyon spikerinin kendini beğenmiş havasıyla konuşan sesi işitildi önce. «Bu ilk bölüm karı koca Bending'lerle yapılan ilk görüşmeden alınmıştır.»

Grace : «Son üç yıldır, yani Lucy beş yaşına bastığından bu yana... Ronnie, sence üç yıl oldu mu?»

Ronald : «Belki de daha fazla. Dört yaşından beri belki.»

Grace: «Kızımız fazlaca... şey nasıl söylesem, fazlaca sokulgan olmaya başladı, doktor. Öpmeler, okşamalar, kucağa tırmanmalar, ona buna sürtünmeler... Kimi kez de çirkin biçimlerde hem...»

Banttan Levin'in sesi yükseldi. «Bu bölüm, Grace B.'le yapılan ikinci görüşmeden alınmıştır.»

L. : «Kızınız yatağını ıslatır mı?»

G. : «Artık ıslatmıyor, doktor, eskiden yapardı.»

L. : «Kaç yaşındayken?»

G. : «Üç, dört yıl öncesine kadar haftada iki, üç kez yapıyordu.»

L. : «Artık yapmıyor demek.»

G. : «Hayır.»

L. : «Birdenbire mi kesildi?»

G. : «Evet, doktor.»

«Dört numaralı kasetten aktarılan bu bölümde Ronald B.'le konuşulmaktadır.»

L : «Karın evlendiğinizden beri böyle mi?»

R. : «Ne münasebet, onunla başa çıkmakta güçlük çekerdim bir zamanlar.»

L. : «Ne zaman değişti?»

R. : «Üç, dört yıl oldu galiba.»

«Bu bölüm Lucy'yle yapılan bir görüşmeden derlenmiştir.»

LB. : «Şeyy... Annem benim öz annem değil. Öz annem korkunç bir araba kazasında ölmüş.»

L. : «Ne zaman olmuş bu kaza?»

LB. : «Yıllar önce, beş yıl falan.»

«Şimdi de beş numaralı kasetten çok kısa bir bölüm.. Lucy'nin on iki yaşındaki ağabeysi Wayne konuşuyor.»

W. : «Orospu çocuğu. Pis herif, sekiz yaşından bu yana hiç ağlamamıştım. Tanrı cezanı versin senin.»

«Son bölüm Grace B.'yle yapılan bir görüşmeden alınmıştır.»

G. : «Annemle babam bu mezheptendiler. Ben de kayıtlı bir üyeyim ve bütün ayinlere katılırım. Bunun yanı sıra başka mezhepler ve inançlarla da ilgilenirim.»

L. : «Bu ilginiz ne zaman başladı?»

G. : «Şeyy.. Dört, beş yıl önce galiba.»

Dr. Levin teybi kapadı, arkasına yaslanıp Dr. Scotsby'ye baktı. «Ee, dinledin işte. Ne diyorsun?»

Kadın birden ayağa kalktı. «Banyoya gideceğim, hemen dönerim.»

Levin sönmüş purosunu yaktı, kadehlerine şampanya koydu. Mary yemek odasından geçip geldi, boncuklu çantasından sigara çıkarıp yaktı, tel çerçeveli gözlüklerini takıp dikkatle Levin'i süzdü.

«Önce bir konuda görüş birliğine varalım, Ted. Anladığıma göre, yaklaşık dört yıl önce meydana gelen kötü bir olayın bütün aileyi sarstığını kanıtlamak istiyorsun Tamam mı?»

Adam başını salladı. «Evet. Dört, beş yıl önce bir şeyler olduğundan eminim. Kesin bir tarih veremediklerine

bakılırsa, olayı anımsamak istemiyorlar, bilinçaltına itmişler.»

«Rastlantı olamaz mı?»

«Hiç sanmam. Dört, beş yıl sözü tam altı kez geçiyor. Bu kadarı rastlantı olamaz.»

Mary şampanyasını yudumlayarak gözlüğünün üstünden Levin'e baktı.

«Bu ipucunu iyi yakalamışsın. Bayağı zekisin demek.»

Adam gülümsedi. «Ne sandın ya?»

«Lucy'nin bir cinsel ilişkiye mi tanık olduğu kanısındasın?»

«Evet. Büyük bir olasılıkla kendi evlerinde, ana babasının yatak odasında, ama sevişirken gördüğü çiftin ana babası olduğunu sanmıyorum. Lucy'nin, babası odadan çıktıktan sonra bana neler yapacağını anlattığı bantı dinlemiş miydin?»

«Evet.»

«Tıpkı yetişkinler gibi konuşuyordu. Sözleri gerçeğe uygun şeylerdi. Bu sözleri, tanık olduğu o cinsel ilişki sahnesinde işittiğini sanıyorum.»

«Kimle kimin arasında?»

«Ronald B.'le yaptığım son görüşmenin bantını dinledin mi?»

«Hayır, henüz dinleyemedim.»

«Bir bölümünü sana dinleteyim öyleyse, birkaç dakikadan fazla sürmez.» Levin on bir numaralı kaseti küçük kaset çalara taktı, Ronald Bending'in «et parçası» konulu sözlerini Dr. Scotsby'ye dinletti. Bitince, Mary hafifçe güldü. «Dürüst adammış. Kadınlara aşırı düşkün besbelli.»

Levin başını salladı. «Evet öyle. Söylediğine göre, kendi çatıları altında karısını hiç aldatmamış. Palavra bence. Kumsalda genç kızları görünce içi giden, onları

hemen oracıktı becermek isteyen adam bu işi fırsat bulursa evinde de yapar.»

Kadın kaşlarını çatıp bir an düşündü. «Fıstıklardan birini eve mi getirdi yani?»

«Partide de olabilir. Kafalar dumanlıdır, Ronald kadınlardan birini alıp yatak odasına çıkarır. Lucy'nin yatak odası onlarınkine bitişikmiş, Grace söylemişti. Lucy de ya duvara kulağını yaslayıp dinler ya da anahtar deliğinden olup bitenleri görür. Her neyse işte.»

«Kadının babasına yaptıklarını gördü göreli o da aynı şeyleri yapıyor demek.»

«Yapmak istiyor, hem de babasına. Öbür erkekleri babasının yerine koyuyor.»

Mary Scotsby kaygılanmıştı. «Bu iş bu kadar basit olmasa gerek, Ted.»

«İyi ama her şey birbirine uyuyor. Olanları bütün aile bireylerinin öğrendiğini varsayıyorum tabii. Lucy'nin davranışları, Grace'in avuntuyu dinde araması, Wayne'in sekiz yaşından bu yana hiç ağlamaması ve insanlardan nefret eden bir çocuk haline gelmesi, aile babasının karısıyla paylaştığı odada başka bir kadınla ilişkide bulunmasıyla açıklanabilir. En küçük çocukları Harry o zamanlar bir yaşında oluyor, bir şey anımsadığını sanmam. Ama bu olaydan sonra ana babasının arasında süregelen soğukluk onu da olumsuz yönde etkilemiştir kuşkusuz.»

«Evet, oldukça akla yakın bir çözüm.»

«Kafanı kurcalayan nedir?»

«Ronald karısını aldatmaya dört yıl önceki bu olayla başlamış değil ki...»

«Doğru. Evlendiklerinden beri karısını her fırsatta aldattığını kendi de söyledi. Gelgelelim dört yıl önceki olayda, mekân olarak kendi evlerinin, kutsal yuvalarının seçilmiş olması aileyi allak bulak etti, karısıyla çocukların ruh sağlıklarını bozdu.»

«Evet, haklı olabilirsin.»

Levin şişenin dibindeki bir parmak şampanyayı kadının kadehine koymak üzere ayağa kalktı. Öbür şişeyi getirmeye mutfağa seğirtmişken, korna sesleri, gemi düdükleri işitildi, bir yerlerde havai fişekler patladı. Dönüp birbirlerine baktılar.

«Gece yarısı oldu,» dedi Mary. «Mutlu yıllar, Ted.»

Levin boş şişeyi yere bırakmayı akıl etmeden koşup kadına sarıldı. «Iyi yıllar, sevgilim. Benimle evlenir misin?»

«Hayır, ama canım sevişmek istiyor.»

Dolu şampanya şişesini buzdolabından alıp yatak odasına geçtiler. Şampanya yeterince soğumadığından kadehlerine buz koydular, böyle şeylere aldıracak halde değillerdi. Ertesi gün yapacaklarından söz ederek ağır ağır soyundular. Pikniğe giderler ya da arabayla Keys'e kadar bir uzanırlardı. Belki de en iyisi, evde oturmak, gazete okuyup bu geceden kalan çerezleri atıştırarak tembel bir pazar geçirmekti.

Sevişmeleri her zamanki gibi, korkmuş numaralarıyla, çığlıklarla başladı. Böyle bir çift dünyada görülmüş müydü? Kadın çilli, sıskacık ve uzun boylu. Adam ayı gibi kıllı, tostoparlak ve bodur. Birbiriyle böylesine çelişen bir çiftin ciddi bir ilişki kurmaları olacak şey değildi ya, olmuştu işte. Gülüşerek yatağa uzanıp birbirlerine sarıldılar.

«Sana ruh doktorumdan başkasına söylemediğim bir şey söyleyeceğim,» dedi Mary. «Niye bu mesleği seçtiğimi biliyor musun? Cinsellik konusunda öylesine deneyimsiz, öylesine ürkektim ki, bu konuyu enine boyuna öğrenmek istedim. Seks düşkünleriyle görüşmeler yaparken, birtakım ilginç numaralar belleyebileceğimi düşündüm.»

«Belleyebildin mi bari?»

Kadın, «Ne demezsin?» dedi ciddi ciddi. «Bir yan-

dan evi yakıp bir yandan da kendini nasıl doyuma ulaştırırsın, bunu öğrendim sözgelişi.»

Yatakta o soğuk, becerikli ve otoriter havasından eser kalmazdı. Kemikli bedenini zevk düşkünü bir fahişe gibi oradan oraya savururdu. Soluk derisi kızarır, sert memeleri yumuşar, bir çiçek gibi açılırdı. Onu doyuma ulaştırırken seyretmek Levin'in hoşuna giderdi. Saydamlaşan derisinde ışıl ışıl parlayan kemikleri görünürdü sanki. Böyle zamanlarda onun havaya karışıp yok olacağını sanırdı. Dinsel bir tören, insanı hem ürküten, hem de büyüleyen bir mucize gibiydi.

Sevişmeleri sona erince, Mary bir kadeh şampanya içti ve biraz uyumak istediğini söyledi. Levin kadının onu arkadan kucaklamasına olanak vermek için uysal uysal yana döndü. Çok geçmeden Mary'nin solukları ağırlaştı. Uyumuştu. Oysa Levin gözlerini tavana dikmiş, Lucy B. vakasına ilişkin varsayımını kafasında evirip çeviriyor, bunu kanıtlamak için neler yapabileceğini düşünüyordu.

Ağır yemeklerin, onca şarabın yüzünden mi bilinmez, yüreğine bir sıkıntı çöktü. Kendine, Mary'ye, özellikle de Lucy'ye, o zavallı, çaresiz çocuğa ağlamak istiyordu. Hepimiz, raslantı eseri dünyaya gelmiş yaratıklarız, diye düşündü sarhoş kafayla. Ne olduğunu bilmediğimiz korkuların kurbanıyız. Anlayamadığımız dürtüler bizi düşe kalka, ağlaya güle yaşamaya iter. Yaşam öykülerimizi yazan o karanlığın çocuklarıyız hepimiz...

BEŞİNCİ BÖLÜM

BİR

Ocak başında bir hafta boyunca hava güzel gitti. Bulutlar dağılmış, Bending'in, Matisse'in tablolarının birinden kesilmiş sarı bir topa benzettiği güneş, gökyüzündeki yerini almıştı. Hava öylesine duruydu ki, Fener Burnu ve çevresinde kanat çırpan martılar açık seçik gözüküyordu.

Geceleri tek battaniye örtünmek yetiyordu artık. Kumsal eğlenceleri yeniden başlamıştı. Kıyıya vurmuş denizanaları ve zift parçaları yüzmek isteyenleri yıldırmadı. Dalgalar uygun olduğunda sörf de yapılıyordu. Kısa süreceğini bildikleri bu güzel havanın tadını çıkarmaya bakıyordu herkes.

Yeni yılla birlikte ortaya yeni bir spor türü çıkmıştı: Balyacılık. Orta Amerika ülkelerinden uyuşturucu taşıyan gemiler mallarını su geçirmez balyalar halinde, önceden saptanan belli noktalara atarlardı. (Kıyı Koruma peşlerine takılmışsa rasgele de atarlardı.) Florida koylarından hız motorlarıyla gelen kaçakçılar bunları vakit yitirmeden toplarlarsa da, gözden kaçırdıkları kimi balyalar akıntıyla sürüklenirdi. Son günlerde gençlerin başlıca eğ-

lecesi, yanlarına uzun sırıklar alıp yelkenlilerle, dıştan motorlu, küçük teknelerle balyacılığa çıkmaktı. Bulanlar oluyordu ara sıra.

Havanın, seyahat acentalarının broşürlerinde yazılanları doğruladığı o hafta Teresa ve Eddie yalnızca bir kere buluşmuşlardı. Bunun sorumlusu Eddie değil, Teresa'ydı. Güney Florida'da o güne dek farketmediği, yepyeni bir dünya keşfetmişti. Varsıl ve olgun kadınlarla yoksul ve yakışıklı delikanlıların dünyasını. Bu delikanlıların bir bölümü cankurtaran, dans hocası, kadın berberi olarak çalışır, geri kalanı kumsalda kaslarını sergileyerek yeni patroniçelerini beklerlerdi. Terasa da alışverişini yaptığı süpermarketin çırağını gözüne kestirmişti. Mike adındaki bu delikanlı, Eddie'den bir yaş büyüktü, ama onun gibi sarışın, bronz tenli, uzun boylu ve yakışıklıydı. Çok daha akıllıydı üstelik. Teresa'nın el arabasını park yerine kadar taşır, kadının cömert bahşişlerini, inci dişlerini ortaya çıkarıp tatlı tatlı gülümseyerek cebe indirir, iç gıcıklayan bir sesle ona iyi günler dilerdi. Teresa delikanlının niyetini sezinlediği halde, ilk adımı atacak cesareti bulamıyordu henüz. Bu yüzden de açgözlülüğüyle giderek çekilmez hale gelen Eddie'nin çardakta buluşma önerisini kabul etti. Yine saat dokuzda buluştular. Wayne'in onları izlediğini ikisi de farketmemişlerdi.

Eddie vakit yitirmeden tekneden söz açtı. Tony Sanchez'in teknesinin heveslisi çoktu. Acele etmezlerse elden kaçacaktı, hemen ertesi gün sekiz yüz dolar sayarak Tony'yi kandırabilirlerdi belki.

«Tekneyi almış olsaydık ben de balyacılığa çıkardım. Tanıdığım bir çocuk geçen hafta yirmi kiloluk mal yakaladı. Okulda satarak servet kazanıyor.»

Teresa anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Eddie, «Seni zorlayacak değilim,» dedi kırgın kırgın.

«Almayacaksan söyle, başka yerden de para bulurum ben.»

Kadın delikanlının yanağını okşadı. «O ne biçim söz.. Senin mutluluğunu istediğimi pekâlâ bilirsin.»

«Sahi mi? Bazen beni kırıyorsun ama. Para senin için bu kadar mı önemli?»

Kadın hafifçe güldü. «Elbette önemli. Parayı sokağa atmak olmaz, Eddie, sağlam yerlere yatırmak gerekir.»

«Tekne sağlam bir yatırım işte. Beni sevdiğini söylemiştin, eğer doğruysa sekiz yüz doları verirsen.»

Teresa delikanlıya sokulup kıkırdadı. «Sevginin de türleri vardır, Eddie. Bana iyi davranırsan, ben de sana iyi davranırım.» Bu sonu belirsiz pazarlıkla Eddie'yi kandıramadığının farkındaydı, ama onun kalkıp gidemeyeceğini de biliyordu. Yumuşak bir sesle ekledi. «Geçenlerde bir kadınla tanıştım, bir sürü sevgilisi olmuş. 'Ya istediğimi yaparsın, ya defolur gidersin,' dermiş onlara. Ne gülünç değil mi?»

Bu sözler delikanlıyı gayrete getirdi. Teresa onun açgözlülüğünün sınırlarını ölçmek için buyruk üstüne buyruk yağdırmaya başladı. Sonunda açgözlülüğünün sınırsız olduğuna karar verdi. Kısa bir duraksamanın ardından buyruklarını eksiksiz yerine getiriyordu Eddie. Teknesine kavuşmak için yapmayacağı yoktu. Sevişirken dizginleri elinde tuttuğunu bilmek kadına bir üstünlük duygusu veriyordu. «Şunu yap, bunu yap,» derken benliğinin yarısı sevişmenin akışına kendini kaptırıyor, öbür yarısı olup biteni tarafsız bir gözle inceliyordu. Yönetmekten bıktığını anladı birden, usta bir âşık tarafından yönetilmek istiyordu. Eddie'den eskisi kadar zevk almaz olmuştu. Mike'i düşünerek doyuma ulaştı.

Bir süre yan yana uzanıp esrarlı sigara içtiler. Eddie yine tekne sözünü ortaya atıp başının etini yemeye başlayınca Teresa kalktı, eteğini giydi.

«Gitmem gerek. Kocam az sonra eve gelir.»

Eddie, «Sigara daha bitmedi,» dedi öfkeyle.

«Kalanı da sen iç.»

«Yine bulaşacak mıyız?»

Kadın onun omzunu okşayarak, «Elbette,» dedi. «Gelecek sefere senin şu tekne işini de bir sonuca bağlarız artık.»

«Parayı vermeyeceksen beni boş yere oyalama. Başımın çaresine bakarım ben.»

«Gelecek sefere, Eddie.»

Eddie dirseklerinin üstünde doğrulup kadının karanlıkta uzaklaşmasını izledi. Orospu! Tepeden tırnağa kadındı ama. Hele o vücudu... Uzandı, sigaradan bir nefes çekmişti ki, gecenin içinden çıkan bir gölge gelip tepesine dikildi.

«Ne arıyorsun burada, Wayne? Hangi cehennemden çıktın?»

Wayne, «Yürüyordum,» dedi alçak sesle.

«Boşversene. Bizi gözetlediğine bahse girerim.»

Wayne, Eddie'nin yanı başına oturdu, sigarayı parmaklarından çekip ağzına koydu.

«Bu işten vazgeç, Eddie. O karı sana para falan vermez.»

«Hele birkaç gün daha geçsin bak nasıl verecek. Onu kıskıvrak bağladım.»

Wayne izmariti delikanlıya geri verdi. «Kıskıvrak bağlanan sensin. Kadın seni avucuna almış, istediği gibi oynatıyor.»

«Demek bizi her gece gözetliyorsun.»

«Bu kadını unut gitsin. Lütfen.»

«Fikir senden çıktı, salak.»

Wayne üzgün üzgün başını önüne eğdi. «Biliyorum. Yanılmışım. Unut gitsin.»

«Olmaz. Teknenin parasını almadan olmaz.»

«Anlamıyor musun, Eddie, bu kadın sana beş para vermez, hava alacaksın sonunda. Kart karı bizim ilişkimizden önemli mi?»

Eddie, «Ne ilişkisi?» dedi mahmur mahmur.

«Biliyorsun işte, aramızda geçenler.»

«Saçmalama. O işin gırgırıydı.»

Wayne ona bakakaldı. «Gerçek mi bu?»

«Ya ne olacak? Kafamız iyiydi, ne yaptığımızı bilmiyorduk. Birine söyleyecek olursan pestilini çıkarırım senin.»

Wayne, «Seni piç!» diye haykırarak yumruğunu berikinin midesine savurduysa da, Eddie tam vaktinde dönüp yumruğu kalçasına yedi. İkisi de öfkeden tir tir titreyerek ayağa fırladılar.

«Senin ananı...»

«Ben seninkini.»

Sille, tokat, yumruk, ne varsa giriştiler. Gözleri dönmüştü. Kana susamış vahşi hayvanlara benziyorlardı. Daha cüsseli olan Eddie bir kafa atarak Wayne'i yere yıktı, üstüne çullanıp kafasına, gözüne, neresine rastgelirse yumruk üstüne yumruk indirdi. Sonunda Wayne hareketsiz kaldı. Eddie sendeleyerek ayağa kalktı, oğlanın kaburgalarına son bir tekme daha attıktan sonra küfürler savurarak uzaklaştı.

Wayne Bending şişmiş gözlerini açtığında, çardağın tahta kafesli çatısından gözüken ayı, cama yansımış bir lamba olarak algıladı. Gerçeği anlaması birkaç dakika sürdü. Bedeni sızılar içindeydi. Hiç kıpırtısız yatıyor, düşüncelerini o noktada yoğunlaştırarak yürek atışlarını durdurup durduramayacağını kestirmeye çalışıyordu. Eddie'nin, uğruna ölünmeye değmeyecek biri olduğunu dü-

şünemiyordu şu anda. Yenilmişti. Bütün bildiği buydu. Yenilen de bedeni değil, Eddie'ye duyduğu büyük sevgiydi. Ölmek, dünyanın pisliklerinden kurtulup hiçlikte yitip gitmek ne güzel şeydi kimbilir... Anası, babası, kardeşleri birkaç gün ardından gözyaşı dökerler, sonra da unuturlardı. Yokluğunu farketmezlerdl bile. Wayne adında biri sanki hiç yaşamamış gibi.

·Dudaklarına ılık ılık bir şeylerin aktığını hissetti. Doğrulup oturdu. Elinin tersiyle burnunu sildi. Eline sıvaşan kana baktı. Sevgisinden ve bağlılığından geri kalan buydu işte. Kendini tutmasa ağlayacaktı, ama tuttu. Dilini ısırdı, yumruklarını sıktı ve ağlamadı. Küçük de olsa bir zafer kazanmıştı. Ağır hareketlerle, kaslarını zorlamamaya çalışarak ayağa kalktı, çevresine bakındı. Değişen bir şey olmamıştı. Ay uçsuz bucaksız gökkubbede nöbet tutuyordu yine. Nereden gelip nereye gittiği belli olmayan bir esinti çıkmıştı.

Üstünü başını silkeleyip sendeleye sendeleye eve doğru yürümeye başladı. Burnunun kanaması durmuştu. Çene kemiği, elmacık kemikleri, kaburgaları sızım sızım sızlıyordu. Geçerdi bütün bunlar, önemi yoktu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu artık.

İKİ

Kurşun rengi gökyüzünden sicim gibi yağmur iniyordu. Lloyd Craner külüstür Buick'iyle Empt'lere uğrayıp Gertrude Empt'i aldı ve arabayla dolaşmalarını önerdi.

Kadın, «Neden olmasın?» dedi neşeyle. «Geçenlerde bana gösterdiğin o motelin odalarına da bir göz atarız hem.»

Profesör, Gertrude'un bu konuyu kendiliğinden açması karşısında duyduğu şaşkınlığı ve sevinci belli etmemeye çalışarak, «Pekâlâ,» dedi. «Motele baktıktan sonra da gidip öğle yemeği yeriz.»

«Bana göre hava hoş, hesabı ödeyecek olan sensin.»

Ağır ağır güneye doğru yol aldılar. Silecekler çalışıyordu. Hava kapalı ve puslu olduğundan, profeör farları da yakmıştı.

«Hani önceki gün çocuklardan söz ediyorduk, anımsıyor musun?» diye sordu Gertrude.

«Evet.»

«Herkes kendi yaşamından sorumludur. Yaşamlarına diledikleri gibi biçim vermek onların hakkı elbette, gelgelelim onlara acıyorum kimi zaman.»

«Sahi mi, niye acıyorsun?»

«Kendi torunlarını bir düşün ya da Bending'lerin çocuklarını. Mutlu olduklarını söyleyebilir misin? Gerçi herkesin çocukluğunda mutsuz dönemler vardır, ama bana kalırsa bunlar çocukluklarını hiç yaşayamıyorlar.»

«Saflıklarını yitirmişler de ondan. Oysa çocukluğun en güzel yanı bu saflıktır. Şimdiki çocuklar doğar doğmaz yaşlanıyorlar sanki.»

«Profesör olduğuna göre, sen daha iyi bilirsin. Benim bütün bildiğim, yarı çıplak ortalıkta dolaşan, erkenden sigaraya başlayan, on yaşına geldikleri halde cinsel ilişkide bulunmamışlarsa kendilerinde bir bozukluk olduğuna hükmeden bu çocuklar, çocuktan başka her şeye benziyorlar. İyi ki, yaşlanmışım. Bu devirde çocuk olmak istemezdim doğrusu.»

Motelde yatak odası, banyo ve mutfaktan oluşan dairelerden birini gezdiler. Duvarlar, kapılar, dolaplar, görünürde ne varsa hepsi pembeydi. Motel sahibi olan, New Jersey'li emekli polis ve karısı pembe delisiydiler anlaşılan.

«Burada Pembe Panter bile kaybolur,» dedi Gertrude.

Koca göbekli motel sahibi yüzü gururla parlayarak onlara daireyi dolaştırdı.

«Her türlü konforumuz vardır. Tost makinesi, karıştırıcı, elektrik süpürgesi, uzaktan kumandalı televizyon, radyo, çalar saat...»

Gertrude atıldı. «Bu saraya kaç para istiyorsunuz?»

«Sözleşmenin iki yıllık yapılması koşuluyla ayda dört yüz elli dolar. Yüzme havuzundan, dışarıdaki duşlardan, masa tenisinden ayrıca para alınmaz. Telefon ve elektrik faturalarını siz ödeyeceksiniz kuşkusuz. Acele etmeyin, dilediğinizce dolaşın. Benim gitmem gerekiyor. Çıkarken kapıyı çekersiniz. Güney Florida'da bundan daha elverişli yer bulabileceğinizi sanmıyorum.»

Profesörle Gertrude daireyi alıcı gözüyle karış karış incelediler, gardrobu, çekmeceleri, mutfak dolaplarını açıp kapadılar. Dairenin hiçbir eksiği yoktu, tencerelere, tabaklara, yatak çarşaflarına varıncaya dek her şey düşünülmüştü.

«Diş fırçalarımızı alıp geliriz,» dedi profesör.

«Gardrop pek geniş değil.»

«Benim fazla giysim yok. Ya senin?»

«Benim de yok.»

Kadın yataklardan birine oturup yaylandı. «Fena değil. Benim sevdiğim gibi sert.»

«Banyosu da güzel, küvet bile var.»

«Burası beyaza boyansa, iki misli geniş görünür. Ne dersin, izin verir mi?»

«Badana boya parası bizden çıktıktan sonra niye vermesin?»

Profesör yatağa oturdu, kadının buruşuk elini tuttu. «Kararın ne?»

Gertrude içini çekti. «Karar vermek çok güç.»

«Niye gözünde büyütüyorsun bilmem ki? En kötü olasılıkla geçinemezsek, oğlunun evine geri dönersin.»

«Hayır. O evden çıkarsam bir daha geri dönemem. Benim yaratılışım böyle.»

«Seni mutlu etmek için elimden geleni yaparım, söz veriyorum. Ölmeyen aşklarla, büyük tutkularla birbirimizi kandıracak yaşta değiliz, ama seni gerçekten seviyorum, Gertrude.»

«Galiba ben de seni seviyorum.»

«İyi, ya işte. Biraz çabalar, birbirimizin kusurlarını görmezden gelirsek geçinir gideriz.»

«Ne bileyim? Karar veremiyorum bir türlü.»

«Hadi yemeğe gidelim.»

Dışarı çıkınca bahçeye yakından baktılar. Her şeyi biraz kirli gösteren o iç karartıcı havaya karşın, motelin bakımlı olduğu su götürmezdi. Havuz tertemizdi, palmiyeler budanmış, çimenler kesilmişti. Pingpong masalarının yeni boyandığı belliydi.

«Güzel,» dedi Gertrude. «Küçük, ama güzel.»

«Tıpkı bizim gibi desene.»

Kadın yüzünü ekşitip güldü. «Evet, bizim gibi.»

Lokantada cam kenarındaki bir masaya oturdular. Kumsal bomboştu. Deniz bulanık bir renk almıştı. Çisenti sürüyorsa da, hava biraz olsun aydınlanmıştı. Az sonra güzel çıkardı belki de.

«Hafif bir yağmur gibi gökten düştü,» dedi Profesör Craner.

«Bahse girerim ki, Sheakespeare'dendir.»

«Tam üstüne bastın. Venedik Taciri'nden. Cin ister misin?»

«Bu da mı Sheakespeare'den?»

«Yoo, bu benden.»

«Güzel, buzlu olsun öyleyse.»

İkinci kadehleri de devirdikten sonra hamburgerle sa-

lata söylediler. Yemek gelinceye kadar camdan dışarı baktılar. Profesör görüntüyü saydam bir perdenin gerisinde oynanan acıklı bir oyuna benzetti. Sahne aksesuarları da ıslak kumlara saçılmıştı. Pas tutmuş çabalar, çürümeye bırakılmış kayıklar, rengi kaçmış, yıpranmış bir sürü ıvır zıvır.

Yemeklerini gülümseyerek sessizlik içinde yediler. Sıra kahveyle taze çileğe geldiğinde, profesör kadını dikkatle süzdü. «Bana söylemek istediğin bir şey mi var?»

«Nasıl söylemeli... Bir erkekle duygusal bir ilişkiye girmeyeli yıllar oldu. Her şeyi yeni baştan öğrenmem gerekecek. Bu ilişki yürür mü sence?»

Profesör öne uzandı, kadının gözlerinin içine bakıp, «Bu konularda çok kesin konuşmak doğru olmaz, ama yürüyeceğini sanıyorum,» dedikten sonra arkasına yaslandı.

«Birer konyak yuvarlayalım mı, ne dersin?»

Gertrude cilveli cilveli güldü. «Kadınların yüreğine giden yolu iyi biliyorsun.»

ÜÇ

Dr. Theodore Levin randevu defterini incelerken, o gün öğleden sonra saat üçte Grace Bending'le randevusu olduğunu gördü. Defteri elinden bıraktı, gözlerini tavandaki yıldızlara dikti.

Garipti, ama önceleri Grace Bending'den hiç hoşlanmadığı halde, şimdi ona saygı duymaya başlamıştı. İlk görüşmelerinde kadına vurduğu «bencil ve katı» damgasını sonraki görüşmeler yavaş yavaş değiştirmişti. Artık onu, kocasının çapkınlıklarına göğüs germeye çalışan zavallı bir kadın olarak görüyor, avuntuyu dinde arama-

sını dokunaklı buluyordu. Seks delisi bir adamın karısı ne yapardı? Evdeki gerginliğin bunalıma sürüklediği üç de çocuğu varsa hele. Ya kocasını boynuzlar, erkeklerle gününü gün eder, ya boşanır ya da Grace'in tuttuğu yolu tutup Tanrıya sığınırdı. Bir baltayla kocasının beynini de dağıtabilirdi elbet.

Levin vakalara etiket koyma eğilimini bildiğinden, kendini bir kez daha uyardı. Bütün meslekler gibi, bu mesleğin de kendine özgü birtakım terimleri vardı. Gerekliydi bu. Fakat vakaları belli sınıflara sokmaya çalışmak ruh doktorunu yanılgıya düşürebilirdi. Ruhbilimde yüzlerce olasılık söz konusuydu. Hiçbir vaka birbirine tıpatıp benzemezdi.

Purosunu masanın kıyısına bıraktı, ceketindeki külleri silkeledi, saat tam üçte kapıdan içeri giren Grace Bending'i karşılamak üzere ayağa kalktı. Ne kadın, ne de erkek modasından anlardı, ama Grace'in az da olsa dişiliğini ortaya çıkaracak biçimde giyinmiş olduğunu farketti. Davranışlarındaki yumuşama, giyim kuşamına da yansımaya başlamıştı.

Uzun kollu giysisi, üstünde minik çiçekler bulunan, incecik ve dökük bir kumaştan yapılmıştı. Çorapsız ayaklarında ince bantlı iskarpinler vardı. Saçlarını omuzlarına salmış, yüzünü hafifçe boyamıştı. Genç bir kız kadar canlı ve kaygısız görünüyordu bugün.

Levin gülümseyerek, «Lucy'nin durumu nasıl?» diye sordu. «Yeni bir olay var mı?»

«Lucy çok iyi, doktor. Sizin sayenizde doğru yola döndü, çirkin davranışlarından vazgeçti.»

Doktor rahatsız rahatsız kıpırdandı. «Keşke buna ben de inanabilseydim, Bayan Bending, ama doğrusu inanmıyorum. Günün birinde aynı şeyleri yine yapacaktır. Davranışlarının nedenini tam olarak saptayabilmiş değilim henüz. Ancak bunu saptadıktan sonra olumlu yönde bir ge-

lişme beklenebilir. Lucy çok bunalımlı bir çocuk, düzelmesının epey uzun süreceğini sanıyorum.»

Levin sözlerini tamamladıktan sonra içini çekti. Ruh sağlığı bozuk çocukların ana babalarına, bu türden saçma sapan ve lastikli sözler etmek zorunda kaldığında, kendinden tiksiniyordu. Ne demekti bütün bunlar? «Bunalım» ve «düzelme» sözcükleri ne anlama geliyordu? Doktorluk taslamayı bir yana bırakıp işin gerçeğini söylese, «Kızınız, ne kendisinin, ne de benim anlayabildiğimiz saplantıların elinde oyuncak olmuş zavallı bir çocuk,» dese daha iyi olmaz mıydı?

Grace Bending sinirli sinirli yüzüğünü çevirip duruyordu. «Ama mutlaka bir gelişme olmuştur, doktor.»

Levin isteksiz isteksiz, «Belki de olmuştur,» diye karşılık verdi. «Dört, beş yıl önce evinizde ne oldu, Bayan Bending?»

Bu tepeden inme soruyla kadında ani bir tepki yaratmayı amaçlamıştı. Kadının kasıldığını görür gibi olduysa da emin değildi.

«Dört, beş yıl önce mi, ne demek istediğinizi anlayamadım, doktor?»

Levin kadının uygun bir yanıt bulmak için vakit kazanmaya çalıştığını anlamıştı. Sabırla yineledi. «Dört beş yıl önce evinizde, Lucy'nin tanık olduğu ya da farkettiği bir olay meydana geldi mi? Kızınızın davranış bozukluğuna yol açabilecek bir olay.»

Doktorun başının üstündeki bir noktaya bakmakta olan Grace Bending düşünceli bir pozda başını eğip kaşlarını çattı. Sonunda, «Böyle bir şey olmadı,» dedi. «Olsa da Lucy anımsamaz zaten, o zamanlar üç, dört yaşındaydı.»

Levin insan belleğinin ne denli oynak olduğunu düşündü. Kendi çocukluğunun ilk anısı, içine ufak bir topak tereyağı atılmış bir fincan ılık süttü. O günlerde dört, beş

yaşlarında olsa gerekti, ama fincanı şimdi önündeymiş gibi açık seçik görebiliyordu. Sütün tadı hâlâ damağındaydı. Çoğu kişilerin anıları beş yaşından sonra başlardı. Daha önceki anılar bilinçaltına sinip beklerlerdi. Freud Baba kanıtlamıştı bunu.

Kadını konuşturmak için başka bir yol denemeye karar verdi.

«Kocanızın sizi aldattığını bildiğinizi söylemiştiniz, Bayan Bending.»

Konunun değişmesi kadını gözle görülür biçimde rahatlatmıştı. «Evet, doktor.»

«Sizi üzen konulara burnumu sokmak istemezdim, ama öğrenmem gereken bazı şeyler var. Bu aldatma olaylarının nerelerde yer aldığını da biliyor musunuz?»

«Nerelerde olacak, motellerde, otellerde, arabasında, bürosunda, akla gelebilecek her yerde.»

Levin kadını süzdü bir an. «Ya evinizde?»

Grace Bending'in tepkisi doktorun beklediğinden çok daha büyük oldu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, bir kaçış yolu bulmak istercesine çevresine bakınıyordu.

«Anlayamıyorum,» diye kekeledi. «Niye soruyorsunuz bunu?»

Levin dayattı. «Kocanızın sizi kendi evinizde de aldattığı oldu mu, Bayan Bending?»

Kadın başını önüne eğip fısıldar gibi, «Hayır,» dedi. «Bildiğim kadarıyla olmadı.»

Kocasını koruması garipti. Dr. Levin olaya başka bir açıdan yaklaşarak kadının dilini çözmeyi denedi.

«İlk görüşmemizde Bay Bending evinizdeki bir parti sırasında Lucy'yi dostlarınızdan biriyle mutfakta yakaladığını anlatmıştı. Anımsadınız herhalde.»

«Evet, o gün de söylediğim gibi olup biteni ben görmedim, kocamdan öğrendim.»

«Ve kocanıza inanıyorsunuz.»

«Elbette.»

«Olayın tarihi aklınızda mı?»

«Geçen İşçi Bayramında verdiğimiz partide olmuştu.»

«Kızınız daha önce de o günküne benzer davranışlarda bulunmuştu, öyle değil mi?»

«Evet, ama bu... bu en iğrenciydi.»

Levin bir duraksama geçirdi. Vaktiyle bir profesörün, «Yanlış yanıt değil, yanlış soru vardır,» dediğini anımsamıştı.

«Kocanızın mutfakta Lucy'yle yakaladığı o adamla aile dostluğunuz hâlâ sürüyor mu, Bayan Bending?»

«Şey... Adam çok sarhoştu, yaptığını bilecek...»

«Dostluğunuz sürüyor mu, Bayan Bending?»

«Evet, hâlâ evimize gelir gider.»

«Bu adamla kızınız arasında başka olaylar da oldu mu?»

«Hayır, doktor.»

«Lütfen iyice düşünün. Lucy'nin anormal davranmaya başladığını ilk kez ne zaman farkettiniz?»

«Sanırım dört yıl önce.»

«Size, Lucy'nin tedavi görmesinin gerekebileceğini düşündüren belirli bir olay oldu mu?»

«Şey, galiba... Ronnie birkaç arkadaşını eve çağırmıştı. Terasta içki içiyorlardı, ben de mutfakta sandviç hazırlıyordum. Lucy'yi yatırmıştım. Uyuduğunu sanıyordum ki, çırılçıplak terasa fırladı.»

«O zaman dört yaşında mıydı?»

«Aşağı yukarı.»

«Sonra ne oldu, Bayan Bending?»

«Erkekler kahkahayı bastılar, ben de Lucy'yi odasına çıkardım?»

«Onu patakladınız mı?»

«Hayır, böyle davranışların küçükhanımlara yaraşmayacağını anlatmaya çalıştım sadece.»

«Ama telaşlandınız, öyle değil mi?»

«Evet, doktor, Lucy böyle bir şeyi ilk kez yapıyordu. Şaşırmıştım.»

Levin neye varmak istediğini bilmeden, sırf kadının susmasını engellemek için aklına gelen ilk soruyu sordu.

«Söyler misiniz, Bayan Bending? Sonraki bir tarihte kızınızla mutfakta yakalanan o adam, Lucy çırılçıplak terasa girdiğinde de orada mıydı?»

Kadın yanıt vermedi.

«Bayan Bending?»

«Evet, oradaydı.»

«Lucy'nin anormal davranmaya başladığını dört yıl önce farketmişsiniz, doktora götürmek için neden bu kadar beklediniz?»

Grace Bending ellerini ovuşturarak, «Geçer sandık,» dedi, ardından da başını kaldırıp doktora baktı. Bakışlarında çaresizlik okunuyordu. Levin anlayışlı bir tavırla başını salladı. Ana babalar çocuklarının sorunlarını tek başlarına çözmeye çalışırlar, bunu beceremeyeceklerini bir türlü kabullenemezlerdi.

«Sonunda onu bir uzmana götürmeye karar veren siz oldunuz sanırım.»

Grace çenesini havaya dikerek, «Evet, ben karar verdim,» dedi gururla. «Ronnie'yi de ben ikna ettim. Bunu yıllar önce yapmalıydık.»

Levin, çocuk hazırdı, ama siz değildiniz, diye düşündü acı acı.

«Görüşmelerimizden birinde kızınızın bugüne dek hiç kimseye âşık olmadığını söylemiştiniz. Bu sözlerinizi Lucy de doğruladı. Şu aile dostu...»

Kadın sert bir sesle atıldı. «Niye ikide bir o adamdan söz ediyorsunuz, bilmem ki. O sadece bir erkek, olup bitenlerde suçu yok.»

Kadının yok yere böyle birdenbire parlaması Levin'i

hayrete düşürmüştü.

«Lucy'yle sözkonusu adam arasında özel bir yakınlık olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, Bayan Bendıng.»

«Yok böyle bir şey. Lucy zaten her görüdüğü erkeği baştan çıkarmaya kalkışıyor, yalnız onu değil.»

Levin, Lucy'nin davranış bozukluğunun ruhsal bir şoktan kaynaklandığına ilişkin varsayımını kanıtlamayı kafasına koymuştu. Kadını kıstırmanın bir yolunu bulacaktı mutlaka.

«Lucy'nin terasta çıplak vücudunu erkeklere sergilemesiyle, sizin değişik dinsel inançlara ve mezheplere ilgi duymaya başlamanız aşağı yukarı aynı zamana rastlıyor. Yanılıyor muyum?»

Grace şaşırmış göründüyse de, Levin onun gerçekten şaşırdığını hiç sanmıyordu. Böyle bir olayın hemen ardından dine yönelmesi bilinçsiz bir rastlantı olamazdı.

«Hayır yanılmıyorsunuz, doktor, ama bu iki olayın birbiriyle bağlantısını anlayamadım doğrusu.»

Levin yumuşak bir sesle, «Bu konuyu biraz açalım,» dedi. «Kızınızın ahlakdışı olarak yorumladığınız davranışları sizi kaygılandırmıştı. Belki de onun bu davranışlarından kendinizi sorumlu tutuyordunuz. Söyleyin, Bayan Bending, annelik görevinizi gereğince yapamadığınız duygusuna kapılmadınız mı hiç?»

«Bilemiyorum, çok kaygılanmıştım.»

«Bu doğal ve anlaşılır bir tepki, ama önce kızınızın derdine çare arayacak yerde, kendinizinkine aradınız. Çareyi de dine sığınmakta buldunuz. Din bu güç dönemi göğüslemenize yardımcı olacak ve içinizi rahatlatacak bir araçtı sizin içln. Öyle değil mi?»

«Ben... sadece...» Kadın sözlerini tamamlayamadı.

«Siz sadece Tanrıya sığınmak ve ona kendinizi bağışlatmak istemiştiniz, Bayan Bending. Başarısız bir anne

olduğunuza inanmıştınız çünkü. Kızınıza garip bir şeyler oluyordu. Kötülüğün pençesine düşmüştü. Çocuğunuzu bu kötülükten koruyamadığınız için suçluluk duyguları içinde kıvranıyordunuz. Acılarınızı dindirmenin tek yolu kendinizi güçlü bir dinsel inanca adamak, günah çıkararak, tövbe ederek ruhunuzu kurtarmaktı. Gerçeğe yaklaştım mı, Bayan Bending?»

Kadının başı öne düştü. «Evet, doktor.»

Levin heyecanlanmıştı. Amacına ulaşmak üzereydi. Bundan sonrası çorap söküğü gibi gelirdi. «Kızınızın anormal davranışlarının sorumlusu, kendi çatınız altında meydana gelen bir olaydır, Bayan Bending. Ayrıntıları ilerideki bir görüşmeye bırakabiliriz kuşkusuz. Bu olayın bir cinsel ilişki sahnesi olduğunu sanıyorum. Lucy çok sevdiği ve değer verdiği birini cinsel ilişkide bulunurken gördü ya da işitti. Bu olay onun için sert bir darbe oldu, dünyasını paramparça etti. Küçücük çocuktu ne de olsa... Kızınızın ruh sağlığını bozan böyle bir olay anımsıyor musunuz?»

Grace Bending sesini çıkarmayınca Dr. Levin masaya bir yumruk indirdi. «Anımsamanız gerek! Kızınızın bir cinsel ilişkiye tanık olduğundan eminim! Bu olay ona o güne dek varlığını bile bilmediği yeni bir dünyanın, yeni ilişkilerin, yeni heyecanların kapılarını açtı. Anımsamıyor musunuz, Bayan Bending?»

Kadın yavaşça başını kaldırdı. Yüzü ölü yüzü gibi ifadesiz, sözleri bomboştu. «Benim evimde böyle bir şey olmadı, doktor. Lucy bu türden bir ilişkiyi kumsalda görmüş olabilir, ama bana böyle bir şeyden söz etmedi.» Kadının gözlerinde bir ışık yanıp söndü. «Size bu konuda bir şey mi anlattı yoksa?»

Levin kadını dikkatle süzerek, «Hayır,» dedi.

«Bütün söyledikleriniz bir varsayımdan öteye geçmiyor demek.»

«Evet, öyle. Kendi varsayımım.»

Grace Bending birden toparlandı. Sırtını dikleştirdi, saçlarını şakaklarından geriye itti, eteğini çekiştirdi. Soğuk bir sesle, «Kocamın beni kendi yuvamızda aldattığını düşünüyorsanız, böyle bir şey olmadı, doktor,» dedi. «Benim bildiğime göre olmadı en azından. Lucy'nin çirkin davranışlarına yol açan olayı evimden başka yerde arayın.»

Dr. Levin, «Haklı olabilirsiniz,» dedi yumuşakbaşlılıkla. «Ama daha tedavinin başlangıcındayız. Ileride konuyu bol bol konuşacak vaktimiz olacak.»

«Yardımınıza teşekkür ederim, Bayan Bending, bu günlük bu kadar.»

DÖRT

Luther Empt soğutma aygıtıyla soğutulan odasında, karmakarışık masasının başında oturmuş, yanında duran Ernie Goldman'le birlikte Şeker Kızlar kaseti için hazırlanan kutu modelini inceliyordu.

«Kasetin boyutlarına uygun mu?»

Goldman sinirli sinirli gözlerini kıprıştırarak, «Uygun,» dedi. «Yeterince boşluk kalıyor, ama bence bu kutu beş para etmez.»

Empt öfkeyle kafasını salladı. «Haklısın, bombok. Geri istiyorlar mı?»

«Kurye istemediklerini söyledi. Bay Santangelo görüşünü öğrenmek için saat beşte seni arayacakmış.»

Luther bakışlarını boş kutudan ayırmadan oturdu. Adi kartondan yapılmış, külrengi bir kutuydu. Tepeye yapıştırılmış dört renkli markanın altında filmin adı, süresi ve muz yiyen yarı çıplak bir kızın resmi vardı. Yapımcıların kimliği ve adresleri belirtilmemişti kuşkusuz.

«Bombok,» diye yineledi. «O pis filmi adam edeceğiz diye bizim anamız ağladı, heriflerin yaptırdığı kutuya bak. İnsanın içini karartıyor. Keşke Jane Holloway'e gösterebilseydim. Bunu allayıp pullamanın yolunu ancak o bulurdu.»

«Göster öyleyse.»

«Evet, göstermeli. O serseriye söyleyeceğim, Jane kutuyu görünceye dek siparişi ertelesin. Biz bu kutulardan çok daha iyisini yaptırabiliriz aslında. Kutuları Margate'deki Scoville'e ısmarlarız, baskıyı da Boca'daki Thomas ve Ortakları'nda yaptırırız. Renkli baskıda onların üstüne yoktur. Santangelo'yla bu konuyu da konuşmalı, işi kaparız bakarsın. Cebimize fazladan birkaç dolar girse kötü mü olur? Neyse, herif arasın da hele. Başka bir şey var mıydı, Ernie?»

Beriki o mızmız ve titrek sesiyle kem küm ederken Luther atıldı.

«Yoksa yine mi avans istiyorsun?»

Goldman, «Bir haftalık vermesen de olur,» dedi çabuk çabuk. «Yüz dolar yeter.»

Luther koltuğunu geriye itti, hiç durmadan gözlerini kırpıştıran adama baktı. Yüzü kara sarı bir renk almış, omuzları büsbütün çökmüştü. Sıska bedeni çatırdayıp kırılıverecekti sanki.

«Paranı yine köpekbalıklarına mı kaptırdın?»

«İşte... Onun gibi bir şey.»

Luther'in yüzünde belli belirsiz bir acıma ifadesi belirdi. «At yarışlarında bugüne dek kaybettiğin parayı bir daha asla toparlayamazsın. Bunu biliyorsun değil mi?»

Adam, «Bir gün kazanacağım,» dedi umutla.

«O herifler adama para kazandırmazlar. Kaç para borçlandın?»

«On bin dolar kadar.»

«Ne diyorsun? Neyine güvenerek seni bu kadar borç-

landırdılar?»

«Şeyy... biliyorsun, bir evim ve arabam var.»

Luther, «Bir karınla üç çocuğun da var,» dedi acımasız bir gülüşle. «Onları düşünmüyor musun?»

Ernie Goldman ağlamaya başladı. Gözyaşları solgun yanaklarından aşağı şıpır şıpır iniyordu. Hıçkırıklar arasında, «Ne yapacağımı şaşırdım,» diye mırıldandı.

«Tamam, tamam. Sylvia'ya söylerim, yüz dolar çekersin. Yine yarışlara yatıracaksın tabii.»

Goldman, «Hayır,» dedi burnunu çeke çeke. «Eve erzak alacağım.»

Luther adamın ayaklarını sürüyerek odadan çıkmasını izledi. Müşterek bahisçisine telefon edip parayı kaybetmesi çok çok iki dakika sürerdi. Ayağa kalktı, ellerini cebine sokup pencereye yürüdü, aşağıdaki park yerinde öğle güneşini yansıtan renk renk arabalara baktı. Ernie gibi tutkularının elinde oyuncak olmuş, güçsüz kişilerden tiksiniyordu. Bir erkek karısını, çocuklarını, işini, evini, arabasını, hatta belki de yaşamını bir tutku uğruna nasıl tehlikeye atardı? Bu da, kanser ya da frengi kadar öldürücü bir hastalıktı. Bir yakalandın mı, paçanı kurtaramıyordun bir daha. Tüyleri diken diken olan Luther haç çıkardı. Her şey eninde sonunda gelip şansa dayanıyordu. Şansın varsa ne âlâ, yoksa yandın.

Barda kendine viski doldurdu. Bir tedirginlik, bir karamsarlık vardı üzerinde. O berbat kutu, Ernie Goldman'in müşterek bahis tutkusu ve bunun çağrıştırdığı düşünceler... Sıkıntısını dağıtacak bir şeyler yapmalıydı. Masasına dönüp kâğıtları karıştırdı, randevu defterine göz attı. Santangelo'dan gelecek telefonun dışında önemli bir şey yoktu, o da beş saat sonraydı. İşyerinin santraline bağlı olmayan hattan May'i aradı. Kızı gündüz gözüyle hiç gör-

memişti, ama şu anda ona gereksinme duyuyordu. Ancak onu gördükten sonra huzura kavuşabilecekti.

Telefon ikinci zilin ardından açıldı. Incecik bir ses, «Alo,» dedi.

«Merhaba, benim.»

Kız sevinçli bir çığlık attı. «Babacığım! Ben de şimdi seni düşünüyordum, n'olur arasın, n'olur arasın diye dua ediyordum. Dualarım kabul oldu.»

Tam senin gibi çatlaklara yaraşan bir iş, diye düşündü Luther. «Birkaç saat boş vaktim var,» dedi. «Bir pizza alıp geleyim, öğle yemeğini birlikte yeriz.»

«Hemen gel, hemen, hemen.»

«Yarım saate kalmaz orada olurum. Hangi pizzayı seversin?»

«Sen hangisini istersen ondan al.»

May'in evine varması bir saati buldu. İçerisi boğucu sıcaktı. Kız bitkilerine zarar verir endişesiyle soğutma aygıtına yanaşmamıştı, Luther'in aldığı koca vantilatör de pek işe yaramıyordu. Ceketini, boyunbağını, gömleğini çıkardı, eski püskü koltuğa yerleşti. May de tam karşısına yere oturmuştu. Pizzaları soğuk birayla birlikte mideye indirdiler. Kız neşeli neşeli bir şeyler anlatıyor, arada bir de kalkıp buzdolabından bira getiriyordu. Sakat bacağıyla gidip gelmesi, blnblr güçlükle oturup kalkması Luther'in içine dokunuyorsa da onu engellemeye çalışmıyordu. Madem istiyordu, varsın yapsındı. Genç bir kadının çevresinde pervane olmasından hoşlanmıyor da değildi elbet. Sıkıntıları uçup gitmiş, içine huzur dolmuştu.

May, «Sana yeni bikinimi göstereceğim,» dedi soluk soluğa. «İstediğim gibi bir şey bulmak için saatlerce taban teptim, ama sonunda nefis bir bikini aldım. Mutlaka beğenirsin. Sabahları deniz kıyısına gidip birkaç saat güneşleniyorum. Yandığımı farketmedin mi? Yandım da de-

nemez ya yüzüme biraz renk geldi. Ne kadar kalabileceksin, babacığım?»

«İki saat kalabilirim ancak.»

«İyi öyleyse, bikinimi giyip gösteririm. Sabahları plaj kalabalık olmuyor. Yanıma bir termos dolusu soğuk çayla biraz üzüm alıp keyfime bakıyorum. Dün sabah yüzerken ne düşündüm biliyor musun?»

Luther lokmasını yuttuktan sonra, «Ne düşündün?» dedi.

«Seni tabii. Sen olmasan böyle rahat yaşayabilir miydim? Bir tanecik babacığımın sayesinde dilediğimi yapıyorum. Bana karşı öyle iyisin ki.»

Luther sevecenlikle gülümsedi. Bu kızın kusurlu yanları olabilirdi, ama nankör değildi. Fahişe numarası yapmış olabileceği aklına geldiyse de bu düşünceyi hemen kafasından kovdu.

«Biraz daha yer misin, babacığım?»

«Yoo, tıka basa doydum. Artanı buzdolabına kaldır, sonra ısıtır yersin.»

«Bu gece gelecek misin?»

«Gelemem.»

«Öyleyse buzluğa koyayım, başka bir gün yerim.»

«Nasıl istersen, hadi bana bir bira daha getir bakalım.»

Kız birayı getirdikten sonra kâğıt bir peçeteyle Luther'in ağzını sildi. Fırça gibi sert saçlarını okşadı, yanağına dokundu, eli adamın çıplak omuzlarından göğsüne kaydı, kıllarıyla oynadı, yağ bağlamış göbeğini hafifçe çimdikledi, kaslı ensesini ovuşturdu. Bunları yaparken gözlerini bir an olsun adamın gözlerinden ayırmadı. Köpek yavrularını andıran sokulganlığı ve uysal bakışları Luther'i büyülemişti.

«Şimdi de gidip bikinimi giyeceğim.»

Kız bacağını sürüyerek banyoya girip kapıyı kapadı.

Luther vantilatörün karşısında külçe gibi oturmaktaydı. Elinde dördüncü birası vardı. Keyfi adamakıllı yerine gelmişti. Odayı dolduran bitkiler bile hoş görünüyordu gözüne. May kıkırdaya kıkırdaya banyodan çıktı. Yeni bikinisi minicik, beyaz bir bez parçasıydı. Uzun saçlarını savurarak şöyle bir döndü. «Nasıl, beğendin mi?»

«Hem de çok beğendim, çok yakışmış.»

Oysa bu haliyle olduğundan daha ufak tefek, daha çelimsiz görünüyordu. Ne yapsa fıstıklara benzeyemezdi. Bikininin sütyenini çıkarıp yere fırlattı, yaklaşıp Luther'in bacaklarının arasında durdu. «Bak nasıl yandım, görüyor musun? Şimdi daha pembe tabii, yakında kararırım.»

«Kararırsın elbette,» dedi Luther. «Güneşin altında fazla durma sakın, yavaş yavaş yan.»

Birasını yere bırakıp kızın kalçalarını kavradı, pembe başlı küçük memelerine baktı. İncecik bedeni yeni boy vermiş bir fidan gibiydi. Koca elleriyle biraz sıkacak olsa kırılıverecekti sanki. Yanağını kızın serin karnına dayadı. Kız bir yandan onun saçlarını okşuyor, bir yandan da anlayamadığı bir şeyler mırıldanıyordu. Birden uzaklaştı erkeğin elini tutup onu koltuktan kaldırdı, divana çekti. Luther onun divana tırmanıp tam bir teslimiyetle önünde eğilmesini izledi. Parlak saçları kara bir ırmak gibi belinin çukuruna iniyordu.

«N'olur canımı yakma, babacığım,» diye fısıldadı.

Luther bikininin altını bir çekişte çıkardı ve kızı okşamaya koyuldu. May'in zevkten inlemesi içini büyük bir mutlulukla dolduruyordu. Anlam veremediği bu mutluluğun korkutucu bir yanı vardı. Kafası iş ve para konularında iyi çalışırdı, ama kıvrak zekâlı ve duyarlı bir adam değildi. Köleyle efendinin nasıl kolayca yer değiştirebileceklerini anlayamazdı. İşte bu yüzden kıza zevk vermekten duyduğu yoğun mutluluğa şaşıyor, bu belirsizlik onu tedirgin ediyordu. Gerçek kişiliği olduğuna inandığı «sert

erkek» rolüne dönmek üzere pantolonunu indirmişti ki, fena halde düş kırıklığına uğradı. Erkekliği uyanmamıştı. Korkudan büyümüş gözlerle organına bakakaldı. May durumu farkedince, hemen döndü, yatağın kıyısına oturup, «Kendini bana bırak, babacığım,» dedi. Luther usta parmakların onu erkekliğe döndürmesini minnet duygularıyla dolup taşarak bekledi.

Sevişmeleri sona erince, soluk soluğa kızın yanına yığıldı. Dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Ona baba diyen, bu çocuksu bakışlı, sakat kıza tutsak olduğunu sezinlemeye başlamıştı.

BEŞ

William Jasper Holloway tabancasıyla konuşurken ya da tabancası hakkında kendi kendine söyleşirken, ona bir ad takmanın kolaylık sağlayacağını düşünmüş, o sırada da aklına, nedense Eric adı gelivermişti. Eric adlı biriyle tanışmışlığı bile yoktu oysa.

Küp gibi içen bir adamın belinde dolu bir tabancayla ortalarda dolaşmasının tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden de silahı kılıfından çıkarmadan önce hareketlerini tasarlıyor, kendini uyarıyor, tepeden tırnağa dikkat kesiliyordu.

«Eric'i kılıfından yavaş yavaş çıkar.»

«Kabzasından kavra, parmağını tetiğe sakın yaklaştırma.»

«Namluyu kendinden uzak tut, şarjörü çıkar.»

«Mermileri boşalt, hepsini çıkardığından emin olmadıkça temizleme işlemine kalkışma.»

İşte bundan sonra silahı siler, yağlar ve yeniden doldururdu. Haftada bir kez hiç aksatmadan yaptığı bu iş,

küçükken aldığı piyano dersleri kadar zevkliydi. O günün gelmesini iple çekiyor, tabanca pırıl pırıl olup kılıfına girince tatlı bir huzur duyuyordu. Tabanca satın aldığını ve onu geceleri yatağın başucundaki çekmecede sakladığını karısı farketmişti. Kübalı hizmetçileri Maria'nın da gözünden kaçmamıştı herhalde. Bereket versin, çocuklar görmemişlerdi. Hele Eddie'nin görmesini hiç istemezdi.

Cuma akşamı yemeği bir telaş yediler. Çocuklar sofradan fırlayıp arkadaşlarıyla buluşmak üzere kumsala indiler. Jane de çalışma odasındaki deri kaplı yazı masasının başına geçti, Şeker Kızlar kasetinin kutusunda yapılacak değişiklikler için not almaya koyuldu. Maria sofrayı topladı, bulaşık makinesini çalıştırdıktan sonra odasına kapandı. Radyoda İspanyolca yayın yapan istasyonlardan birini açar, sağa sola telefon yağdırırdı artık.

William odasına çıktı, Eric'i bir bebekmiş gibi sevip okşayarak yağladı, parlattı ve özenle kılıfına yerleştirdi. Soyunup parlak kırmızı bir tişörtle şort giydi, ayaklarına da mokasenlerini geçirip ezgiler mırıldanarak alt kata indi. (Atlet, don ve çorap giymemişti.) Jane telefonda Luther Empt'e kasetin kutusunda bulduğu aksaklıkları sıralamaktaydı. Bu kadın oldum bittim böyleydi zaten. Karşısındakine ağzını açma fırsatı vermez, hep kendi konuşurdu.

Holloway büyük bir bardağa votka, su ve limon suyu koyup kendine içki hazırladı. Tadına baktıktan sonra biraz daha teresa çıktı, parmaklıklara dayanıp geceye daldı. Öbek öbek ak bulutlar, karanlık gökkubbeyi dev bir bulmacaya benzetmişti. Kıvrımlı büklümlü aklarla kara zemin arasında büyük bir uyum vardı. Tıpkı birbirine benzemeyen parçaların bir bütün oluşturduğu kendi yaşamı gibi. Yaşamında bir bütünlük var mıydı gerçekten?

Yaşamına bir türlü yön verememiş, çelişkili olayların elinde kukla olmuştu. İtilip kakılmış, oradan oraya sav-

rulmuş, sonunda da yolu güney Florida'ya düşmüştü. Sırtında soytarılara yaraşan giysiler, ne tanıdığı, ne de tanımak istediği bir aile.

«Yıllarını boşa tükettin, ne yazık.»

«Gerçekten yazık. Sen de pekâlâ bilirsin ki, üstün yeteneklerin vardı.»

«Ne gibi yetenekler?»

«Sevme yeteneği örneğin.»

«Ahaa. Birkaç hafta önce aynı yerde durmuş erdemden söz ediyordun. Şimdi de sevgi mi çıktı?»

«Erdemle sevgi birbirinden çok farklı kavramlar değil ki.»

Jane terasa çıktığı sırada yüksek sesle konuşmuyordu Tanrıya şükür. Kadın karton kutuyu Luther Empt'e götüreceğini söyledi. William bön bön kafasını salladı. Üstüne bir sersemlik çökmüştü. Düşleriyle baş başa içkisini bitirdi, içeri girip kendine yeni bir içki hazırladı. «Tanrı seni korusun,» diyerek votka şişesini öptü. Terasa döndüğünde, gökyüzü eskisinden daha parlak göründü gözüne. Kedi gibi mırıldanan, sıcacık bir esinti yüzünü yalıyordu. Mokasenleri ayağından fırlattı, elinde bardağı, sallana sallana kumsala indi, kıyıya yakın bir yere oturup çevresine bakındı. Ufak tefek bir gölge deniz kabuklarını, yosunları, taşları tekmeleye tekmeleye, kıyıda zikzaklar çizerek yürüyordu.

«Wayne! Hey Wayne, buradayım!»

Oğlan kafasını kaldırıp baktı, ağır adımlarla ilerleyerek gelip yanına çöktü. «Merhaba, Bay Holloway,» dedi keyifsiz bir sesle.

«Merhaba, ne güzel gece, değil mi?»

«Yaa, öyle.»

Holloway, Wayne'in yüzüne dikkatle baktı. «Gözün mosmor. Ne oldu?»

«Hiç canım, okulda düştüm. İyileşiyor.»

«Hani o yağmurlu gün seni evine bırakırken, bir oğlanla arkadaşından söz etmiştin. Ne yapıyorlar, araları düzeldi mi?»

«O iş bitti. Kesinikle.»

«Üzüldüm.»

Bir süre çıt çıkarmadan oturdular. Holloway ağır ağır içkisini yudumluyor, Wayne de başı önünde kumlarla oynuyordu.

Apansız, «Sizden bir şey rica edecektim, Bay Holloway,» dedi.

«Elbette.»

«Bana borç para verebilir misiniz? Az bir şey. Günün birinde mutlaka öderim.»

«Ne yapacaksın bu parayla?»

«Buralardan çekip gideceğim. Çok uzaklara.»

Holloway derin bir soluk aldı. İçi dışı bir, duygulu bir çocuktu bu Wayne. Onu kendi çocukluğuna benzetiyordu. Onun yaşındayken kendi de böyle öfkeli, sıkılgan, acılar ve özlemler içinde kıvranan bir çocuktu.

«Beni güç durumda bırakıyorsun, Wayne. Parayı verirsem kaçacaksın. Büyük bir olasılıkla polis seni bulacak, parayı benden aldığın da ortaya çıkacak. Annenle babanı severim, dostluğumuzun bozulmasını istemem.»

«Parayı sizden aldığımı söylemem ki, öldürseler söylemem.»

«Bundan hiç kuşkum yok, ama sen de bilirsin ki, böyle şeyler uzun süre gizli kalmaz. Sen şu işi enine boyuna bir daha düşün. Tamam mı? Fikrini değiştirmeyecek olursan, sana istediğin parayı vereceğim.»

«Çok düşündüm, Bay Holloway. Buralarda yapamayacağım.»

«Neden?»

«Bu rezil yerden bıkıp usandım.»

Holloway, «Çok haklısın,» dedi neşeyle. «Gideceğin

yerin buradan farklı olacağını mı sanıyorsun?»

«Bilmiyorum. Değişik bir yer olsun da nasıl olursa olsun, umurumda değil.»

«Evden kaçarsan annenle babanın nasıl üzüleceklerini düşünmüyor musun?»

«Üzülmezler.»

«Ya arkadaşların?»

«Arkadaşım yok.»

Holloway'in yüreğine bıçak yemiş gibi korkunç bir acı saplandı. Kafası zonklamaya başlamıştı. Bu acıya karşın, oğlanın acılarını da yüklenmek istiyordu. Yıllar onu her türlü dertle başedebilecek kadar pişirmişti. Gencecik bir çocuğun, taşıyamayacağı bir yükün altında ezilmesine göz yumamazdı. Kolunu hafifçe Wayne'in omuzlarına attı, yüzüne yakından baktı. Yer yer şişmiş ve morarmış yüzüyle içler acısı bir hali vardı. Ona sımsıkı sarılmak, şiş yüzünü öpücüklere boğmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu, ama bütün gücüyle bu isteğe karşı direndi. «Erdem,» diyordu kendi kendine. «Sevgi.»

«Mutsuz bir dönem geçirdiğini ve birkaç haftaya kalmadan her şeyin düzeleceğini söyleyecek değilim, Wayne. Belki düzelir, belki düzelmez. Ama bu sıkıntıları yalnız senin çektiğini sanma. Yaşam acı ve tatlı sürprizlerle doludur. Her insanın yaşamında bunalımlı dönemler olmuştur, çoğu da bu dönemi başarıyla atlatmıştır. Umudunu yitirmemelisin. Ölmek istediğimiz bir gecenin sabahında bir de bakarız ki, dünya tozpembe. Mutlu olmaktan umut kesersen gerçekten de mutsuz olursun. Değişeceksin, Wayne, herkes değişir. Yeter ki, kendini değişikliklere açık tut. Söyleyeceklerim bu kadar.»

Oğlan alçak sesle, «Gideceğim,» dedi. «Burası bana göre değil.»

«İyi ama nereye gideceksin?»

«Nereye olursa.»

«Nasıl geçineceksin?»

«Bir yolunu bulurum.»

Holloway'in oğlanın omuzundaki kolu titredi. Daha sıkı sarılmamak için zor tuttu kendini. «Seninle anlaşalım,» dedi içtenlikle. «Benim hatırım için kesin kararını vermeden önce bir ay daha düşün. Bir ay nedir ki? Bu sürenin sonunda yine konuşuruz.»

Wayne bir an duraksadı. «Babama söylemeyeceksiniz ya.»

«Hayır, Wayne. Bu ikimizin arasında bir sır.»

«Bir ay sonra da kararım değişmezse borç para verecek misiniz?»

«Evet, Wayne, söz.»

Oğlan, «Oldu öyleyse,» diyerek ayağa kalktı ve sırtını kamburlaştırıp uzaklaştı. Holloway hüzünlü bakışlarla onu izledi. Boş kalan kolu ılık kumlara düşmüştü. Votkayı kafasına dikti, ağzına dolan buz parçacıklarını dişlerinin arasında ağır ağır ezdi. Vakit kazanmalıydı. Wayne rehberlik etmek, onu bu bunalımdan çekip çıkarmak istiyorsa, onu daha iyi tanımak zorundaydı. Bu yaralı çocuğu kurtarmak, ona yaşamayı öğretmek erdemli ve sevgi dolu bir davranış olacaktı. Kendinin öğrenmekte çok geç kaldığı şeyleri belletecekti ona. Dünyanın güzel ve çirkin yanlarını, neyin değerli neyin değersiz olduğunu, kısa süreli zevkler uğruna koca bir geleceği tehlikeye atmamayı...

Çevik bir hareketle ayağa fırladı, bardağını doldurmak üzere hızlı adımlarla eve seğirtti. Üstüne bir canlılık gelmişti. Wayne'i kurtaracaktı, o çocuk kurtarılmaya değerdi. Farmaklıklara dayanıp hafif hafif kıpırdanan karanlık okyanusa baktı. Wayne yatmıştı herhalde, ama uykuya daldığını hiç sanmıyordu. Belki de çırılçıplak yatağa uzanmış, ellerini ensesinde kenetlemiş, gözlerini tavana dikmişti. Keşke onun yanında olsa, onu avutabilseydi.

Babası beceremezdi bunu. Şeyh Bending gibi yaşamı hafife alan, vurdumduymaz biri oğlunun sorunlarını da hafife alır, oğlanı götürüp bir fahişenin eline teslim etmekle bütün sorunları çözeceğine inanırdı. Kendi sorunlarını böyle çözüyordu çünkü. Empt'lerin partisinde Jane anadan doğma denize girme önerisini ortaya atınca, ayağa ilk fırlayan Bending olmuştu. Herifte utanma sıkılma yoktu, dünya umurunda değildi.

«Niye sen de onlara katılmadın?»

«Yaptıkları şey yakışıksız ve iğrençti de ondan.»

«Yaşamında hiç mi çıplak erkek ve kadın görmedin sanki?»

«O iş başka. Bunların yaptıkları teşhirciliğe girer, ben sapık değilim.»

«Bırak ukalalığı. Herkes sarhoştu o gece. Çıplak yüzmekte ne kötülük var?»

«Evli kişilerin böyle zevzeklikler yapması bana ters geliyor.»

«Suda seviştiklerini mi sanıyorsun yoksa?»

«Yok canım, artık o kadar değil. Biraz oynaştılar sadece.»

«Madem öyle, bunda ne kötülük var?»

«Hiçbir şey!» diye haykırdı William Holloway. «Hiçbir şey!»

Boş bardağı terastan kumsala savurdu. Çılgın gibi şortunu, tişörtünü çıkarıp bir yana fırlattı. Basamakları ikişer ikişer atlayarak kumsala indi, denize kadar bir koşu tutturdu. Uçuyordu sanki. Tüyleri diken diken olmuştu, göbeği hop hop oynuyordu. Korkusuzca kendini suya bıraktı, bir dalıp çıktıktan sonra hızlı kulaçlarla yüzmeye başladı. Bir yandan da neşeli çığlıklar atıyordu. Yorulunca sırtüstü döndü. Harikaydı bu. Deniz onu yukarı kaldırıyor, yumuşacık ellerle okşuyordu. Dalıp çıktı, ağzına su çekip püskürttü, dalgalarla oynaştı, suları tekmeledi, işe-

di. Gülmekten kırılıyordu. Bedenini ılık bir örtü gibi sarıp sarmalayan okyanusun tadını iyice çıkardıktan sonra bomboş kumsala yüzdü. Kafasını kaldırıp gökyüzünü araştırdı. Niyeti aya bir yuh çekmekti, ama ay çoktan batmıştı. Omuzlarına, kalçalarına şaplaklar indirerek, zıplayıp sıçrayarak kumsalda bir aşağı bir yukarı koşturdu. Özgürdü, özgür! Bütün yeryüzü onundu.

Empt'lerin villasını geçmişti ki, bir el fenerinin ışığı beyaz bir ok gibi yüzüne çarptı. Ardından da iki kişinin kendine doğru koştuklarını gördü. Soyguncuydu bunlar. Aklı başından giden banka müdürü William Jasper Holloway olduğu yerde döndü, vargücüyle evine yöneldi. Gelgelelim bedeni yağlı ve hantal, kumlarsa kaygan ve yumuşaktı. Sendeledi, dengesini yitirip yere kapaklandı. Kesik solukları hıçkırığa dönüşmüştü. Omzunun üstünden geriye baktı, adamların yaklaştıklarını görünce can havliyle kalktı, ama koşamadı, böğrüne korkunç bir sancı girmişti. Adamların ikisi birden üstüne çullandılar. Holloway haykırıyor, tekmeler savuruyor, ısırıyor, kendini çılgın gibi oradan oraya atıyor, canını kurtarmak için amansızca savaşıyordu.

Telefon zili Ronald Bending'i güzel bir düşten uyandırdı. Ayrıntıları anımsamıyordu, ama güzel bir düş olduğunu biliyordu. El yordamıyla gece lambasını yaktı. Karısı kendi karyolasında horul horul uyuyordu. Ronald söylene söylene almacı kaldırdı.

«Şeyh sen misin?»

«Evet, sen kimsin?»

«Bill Holloway. Dinle Şeyh, tutuklandım, bana yardım et lütfen.»

«Tutuklandın mı? Aman Tanrım, ne yaptın?»

«Bir polisi ısırdım.»

ALTI

Başka mesleklerden olanlar, ruh doktorlarını (hatta evlilik danışmanlarını) bilge, nazik, sevecen ve anlayışlı kişiler olarak düşlerlerdi. Levin böyle bir ruh doktoruyla karşılaşmamıştı henüz. Kendini süpermarketlerin et bölümlerinde sergilemekten bir türlü vazgeçmeyen yaşlı başlı bir adamı ya da kedileri ateşe vermekten zevk alan on yaşındaki bir oğlanı tedavi ederken, sevecenlik, anlayış gibi gerçekten değerli nitelikler işe yaramıyordu ne yazık. Ruh doktorluğu rahipliğe benzerdi bir bakıma. Gerçi o günahkâr kulların ruhunu kurtarmak için şeytanla boğuşmazdı, ama üstlendiği görev hastasıyla çatışmasını kimi kez zorunlu kılar, hastanın yanında değil, karşısındaymış gibi görünmesine yol açardı.

Bu kaçınılmaz çatışmanın amacı, hastanın bilinçaltına ışık tutmak, ruh ve akıl sağlığına giden yolu aydınlatmaktı. Gelgelelim hasta en gizli sırlarının ortaya dökülmesiyle savunmasız kalacağından kaygılanır, sırlarını vermemek için vargücüyle doktora karşı koyardı. Bu açıdan düşünülecek olursa ruh doktoruyla hastası birbirleriyle savaşan iki düşman sayılırlardı.

Levin, Lucy B. vakasındaki ruhsal şok tanısını değiştirmemişti. Lucy de, ana babası da bu şoka yol açan olayı gizlemekte diretiyorlardı. Bu durumda anlayıştan ve sevecenlikten yarar ummak boşunaydı.

Lucy içeri girince gülümseyerek, «Hoşgeldin, Lucy,» dedi. Kızın sevimliliği karşısında etkilenmemek elde değildi.

Lucy giysisini göstermek için olduğu yerde döndü. «Yeni giysimi beğendiniz mi, Doktor Ted?»

Levin hayranlıkla başını salladı. «Çok güzel. Genç kızlara benzemişsin.»

«Ben de aynı kanıdayım. Bebekler gibi koca fiyonklu beyaz giysilerle dolaşmaktan bıktım artık. Aslında siyah bir giysi istiyordum, ama annem mavide diretti. Bana olgun bir hava vermiş, öyle değil mi?»

«Gerçekten öyle.»

Lucy koltuğa yerleşti, tatlı tatlı gülümseyerek «Bugün nelerden söz edeceğiz, Doktor Ted?» diye sordu.

«Sen nasıl istersen.»

«Hımmm... Bir kadınla bir erkeğin evlenip bebek yapmalarından konuşmak isterdim. Bebek yapmaları için ille de evlenmeleri gerekmez, değil mi?»

«Hayır, gerekmez.»

«Ben de böyle düşünmüştüm. Elizabeth adında bir arkadaşım var, evlenmeden çocuk olmayacağını sanıyor. Aman Tanrım, ne aptal şey. Kendisine de böyle söyledim. Benim bebeğim olur mu, Doktor Ted?»

«Daha çok küçüksün.»

«Kaç yaşına gelince olur?»

«Belli olmaz. Üniversiteyi bitirmeden önce çocuk yapmak isteyeceğini hiç sanmam. Belki sonra da istemezsin.»

Kız, «Belki isterim, belki istemem,» dedi cilveyle. «Hemen şimdi bir bebeğimin olmasını istiyorum ara sıra.»

Levin gözlerini iri iri açtı. «Sahi mi, kız mı istersin, oğlan mı?»

Lucy, «Kız,» diye cevabı yapıştırdı hemen. «Yalnız bana ait olacak bir bebek. Onu yıkardım, pudralardım, cicili bicili giysiler giydirirdim.»

«Canlı bir taşbebek gibi desene.»

«Evet, tıpatıp öyle. Onu dünyalar kadar severdim, durmadan kucaklayıp öperdim. Yaramazlık ederse pataklardım elbet, ama onu öyle severdim ki, hep uslu dururdu.»

«Annenin seni sevdiği gibi mi?»

Lucy bir anlık duraksamadan sonra, «Ondan daha çok,» dedi.

«Nasıl daha çok?»

«İşte canım, bilirsiniz.»

«Hayır, bilmiyorum. Sen söyle lütfen.»

«Onu her zaman severim yani. Her saatin her dakikasının her saniyesi!» Kız sözlerini gözleri ufkuyla parlayarak bitirdi. Levin onun yine numaraya başladığından kuşkulanmıştı. Kızın son derece kurnaz olduğunu bir kez daha kendi kendine anımsattı. Şirinliğine kapılıp bu yanını hep unutuyordu.

«Annen de seni her saniye sever, öyle değil mi?»

«Bazen. Genellikle çok işi oluyor.»

«Sana kötü davranıyor herhalde.»

«Dövmek gibi mi yani? Elbette hayır.»

«Ya baban?»

«Anneciğim de, babacığım da beni dövmezler. Hele babam öyle komiktir ki.»

Anneciğim, babacığım sözcükleri doktorun dikkatini çekti. Daha küçük çocuklara özgü bu ifadeyi Lucy'nin ağzından ilk kez duyuyordu. Daha önce hep anne, baba derdi. Bu ani değişiklik bir tür geriye dönüşe, bir çocuklaşmaya işaretti.

Lucy sözlerini sürdürüyordu. «Babam durmadan komiklikler yapar, bize takılır. Bir keresinde yaşgünümü unutmuş gibi davranmıştı. Ağlayacaktım neredeyse. Ama unutmamış tabii. Armağanını yastığımın altına saklamış. Işte bu, kolumdaki deniz kabuklarıyla süslü bilezik.»

«Bana öyle geliyor ki, annenle baban seni çok seviyorlar.»

«Evet, galiba.»

«Öyleyse bebeğini, annenin seni sevdiğinden daha çok seveceğini niye söyledin?»

«Daha çok değil, daha değişik.»

Lucy yine kaçamak bir yanıtla soruyu geçiştirmişti, ama Levin'in sabrı sonsuzdu. Kızı pes ettirinceye dek uğraşacaktı.

«Anlat bakalım, bir bebek daha değişik nasıl sevilir?»

«Şeyy, onu üzecek hiçbir şey yapmayacağım bir kere.»

Levin bu yanıt karşısında kapıldığı heyecanı bastırıp, «Ama annen babanın seni üzmediklerini az önce söyledin,» dedi.

«Beni dövmediklerini söyledim.»

Doktor kızı dikkatle süzdü. Baştan savma yanıtları, özellikle de seçtiği sözcükler anlamlıydı. Bir şeyler anlatmak istiyordu sanki.

Yumuşak bir sesle, «İnsanları üzmenin değişik yolları vardır,» dedi Levin. «Döverek, kırbaçlayarak olabileceği gibi, gururunu kırarak, düş kırıklığına uğratarak, duygularıyla oynayarak da olabilir.»

«Anlayamadım.»

«Pekâlâ anladın, Lucy. Sözgelişi baban yabancı bir kadını öpse, üzülmez misin?»

«Neden üzülecekmişim? Partilerde herkes birbirini öper zaten, babam da öper. Ne var bunda?»

«Baban anneni sevmediğini kanıtlayan bir davranışta bulunsa üzülmez misin peki?»

«Babam böyle bir şeyi asla yapmaz.»

«Bir an için yaptığını varsay.»

«Üzülürüm herhalde.»

«Gördün mü bak? Demek ki, insanların düş kırıklığına uğrayınca da üzüleceklerini kabul ediyorsun.»

Lucy oturduğu yerde sıçrayarak, «Anladım!» diye bağırdı. «Bir keresinde öğretmenimiz Bayan Carpenter'i kumsalda otururken görmüştüm. El salladım, ama karşılık vermedi. Bana kızgın olduğunu sandım ve çok üzüldüm. Ney-

se sonra gerçek anlaşıldı. Beni görmemiş bile, gözünde lensleri yokmuş. Ama bunu öğreninceye kadar içim içimi yedi. Bana el sallamaması çok gücüme gitmişti. Siz de bunu anlatmak istiyorsunuz, öyle değil mi, Doktor Ted?»

Levin şaşkın şaşkın kıza baktı. Lucy'nin laf ebeliğine diyecek yoktu. Karşısındakinin kafasını karıştırmak için özellikle yapıyordu bunu. O yaşta birinin böylesine içten pazarlıklı olması düşündürücüydü.

«Evet, Lucy, söylediğimi anladın. Şimdi konumuza dönelim. Annen ya da baban seni düş kırıklığına uğrattılar mı?»

Kız bir an düşündü. «İstediğim zaman televizyon izlememe izin vermemek gibi mi?»

«Hayır, seni onların sevgilerinden kuşkuya düşüren, önemli bir olay.»

Lucy'nin doktora dikilmiş gözleri büyüdü, gözpınarlarında biriken yaşlar yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı. Yaşları silmeye yeltenmedi. «Çok kötü bir insansınız,» dedi titrek bir sesle.

Levin hiç oralı olmadı. Ağlamanın kimseye zararı olmazdı, ama kızın yaşları dinecek gibi değildi. Birbiri ardından iniyor, yeni giysinin önünü lekeliyordu.

«Ben de sizin iyi olduğunuzu sanıyordum.»

«Kötü olduğumu nereden anladın, Lucy?»

«Annemle babamın beni sevmediklerini söylediniz.»

«Sen de pekâlâ biliyorsun ki, ben öyle bir şey söylemedim. Seni, sevgilerinden kuşkuya düşürecek kadar üzüp üzmediklerini sordum sadece.»

«Böyle bir şey olmadı, tamam mı? Olmadı.»

«Öyleyse niye ağlıyorsun?»

Kızın birden sesi değişti. «Sizi yanlış anladım, Doktor Ted,» dedi neşeyle. Çantasını açıp bir mendil çıkardı,

gözlerini kuruladı. «Aman Tanrım, yüzüm ne hale gelmiş.»

Levin'in kompliman yapmaya hiç niyeti yoktu. «Küçük bir oyun oynayalım mı, Lucy?»

Kış kuşkulu kuşkulu «Ne tür bir oyun?» diye sordu.

«Çocukluğundaki ilk anını anlat.»

Oyun Lucy'nin hoşuna gitmişti. «Bir keresinde merdivenden düşmüştüm. Çok iyi anımsıyorum. Iki, üç yaşlarında falandım.»

«Başka?»

«Harry'nin bebekliğini de hatırlıyorum. Pespembe tombalak bir şeydi. Eskiden babam beni tavana atıp tutardı, bayılırdım buna. Şimdi yapamıyor elbet, çok büyüdüm. Sonra, bir gün çok küçükken gece korkmuştum. Annem kendi yatağına aldı beni. Mis gibi kokuyordu, hâlâ anımsıyorum.»

«Aferin, Lucy. Belleğin çok güçlüymüş. Harry şimdi beş yaşında olduğu halde onun bebekliğini hatırlıyorsun. Harry bir yaşındayken, yani dört yıl önce olanları da hatırlamaya çalış bakayım.»

«Anaokuluna gidiyordum. Evimizde sık sık parti veriliyordu, ne bileyim işte, karmakarışık.»

«Anılar hep öyledir. Bu partilerin arasında hiç unutamadığın bir tane var mı? Senin için büyük önem taşıyan bir parti.»

Kız dalgın dalgın, «Evet,» dedi. «Çok kalabalıktı. O gecelik biraz geç yatmama izin vermişlerdi. Konuklarla aynı masada yemek yedim. Yeni bir giysim vardı, bunun gibi değil elbet, çocuk giysisi. Şimdi hatırladım. Babamla dans etmiştik.»

«Parti çok eğlenceli geçmiş anlaşılan, başka neler oldu?»

Lucy düşteymiş gibi, «Evin içi tıklım tıklım doluydu,» diyerek sözlerini sürdürdü. «Giysim beyazdı, pembe kor-

delalarla süslüydü. Babamla ilk kez dans ediyordum. Yatma saatimden bir saat sonra, herkese iyi geceler dileyip odama çıktım.»

«Bahse girerim ki, heyecandan uyuyamamışsındır. İlk kez geç yatıyorsun, ilk kez babanla dans ediyorsun, kolay mı?»

«Evet, haklısınız, uyuyamamıştım. Şimdi anımsadım.»

Levin hafifçe güldü. «Geceliğini giydirmek için annen ya da baban da seninle birlikte yatak odasına çıkmışlardır herhalde.»

Kız terslendi. «Ben kendim soyundum.»

«Ne? Dört yaşındayken mi?»

«Elbette.»

«Öyleyse gelip üstünü örtmüşlerdir.»

Levin öyküyü aslında kendinin anlattığının farkındaydı. Yoo, buna anlatmak denmezdi pek. Lucy'nin bulanık anılarından bir öykü yaratıyor, konuşmayı yönlendirerek kızı söyletiyordu. Ne var ki, bu öykünün de kızın uydurduğu masallar kadar düş ürünü olması olasıydı.

Kız doktorun sözlerini duymamıştı bile, hülyalı bir sesle devam etti. «Babamla dans ettim. Bütün konuklar çok güzel olduğumu söylediler...»

Levin'in sabrı taşmak üzereydi, «Evet, evet,» dedi sertçe, «Çok güzeldin, babanla dans ettin, sonra da...»

Lucy atıldı. «İlk kez dans ettim.»

«Evet, ilk kez dans ettin, sonra da kendi odana çıkıp yattın. Harry uyuyor muydu?»

«Herhalde.»

«Ya Wayne?»

«Onun nerede olduğunu anımsamıyorum. Kumsaldaydı belki ya da partide.»

Dr. Levin tatlı tatlı gülümsedi. «Doğrusu şaşırdım. Bu kadar çok şeyi anımsayabileceğini pek sanmıyordum. Annen ya da baban üstünü örtmeye geldiler mi?»

«Geldiler galiba.»

«Ama heyecandan uyuyamadın, değil mi? Bana öyle söylemiştin.»

«Sahi öyle mi söyledim? Evet, bir süre uyuyamamıştım galiba.»

«Salondan müzik sesi, kahkahalar, gürültüler geliyordu. O patırtıda kolay kolay dalamaz insan.» Levin öne uzanıp kızın gözlerinin içine bakarak sözlerini sürdürdü. «Sonra ne oldu, Lucy? Yatağında sağa sola dönerek uyumaya çalıştığın sırada ne oldu?»

Lucy'nin bakışları bulanıklaştı. Konuşmaya başladığında sesi uzaklardan gelir gibiydi. «Anımsamıyorum, Doktor Ted. Uyuyakaldım herhalde.»

Levin kızın bilinçli olarak yalan söylemediğinden emindi. Kendi düşündüğü türden bir olay olmuşsa bile, Lucy şu anda bu olayı gerçekten anımsamıyordu. Belleğine perde inmişti. İnsanın dayanamayacağı kadar üzücü ve korkutucu bir olay karşısında savunma düzeni hemen harekete geçer, bu olayı bilinçaltına gömerdi.

Levin yumuşak yaratılışlı bir adam oluşuna hayıflanırdı böyle durumlarda. Keşke kaya gibi sert olsa, baskı yöntemlerine başvurarak gerçeği bilinçaltından söküp çıkarabilseydi. Çaresizlik içinde hipnoz yoluyla ya da hastayı yarı uyku durumuna geçiren ilaçlarla kızı konuşturmayı düşündü bir an. Olacak şey değildi elbet, böyle yöntemleri asla kullanmazdı. Bilinçaltını eşelemeyi sabırla sürdürecek, olayı örten tabakaları teker teker sıyıracaktı.

Gülümseyerek, «Bu denli iyi anımsayabildiğine göre çok eğlenceli bir partiymiş,» dedi.

Kızın bakışları şaşkınlık doluydu. «Evet, ama siz bana sormasaydınız anımsayamayacaktım. Unutup gitmiştim.»

Hastanın hekime yapabileceği en güzel komplimandı bu.

«O partiyi mutlu bir anı olarak mı hatırlıyorsun, Lucy?»

«Ah, evet.»

«O geceyi yeniden yaşamak seni mutlu ediyor, öyle değil mi? Güzel giysin, ilk kez babanla dans edişin, herkesin seni beğenmesi... Evet, çok mutlu bir anı.»

«Hem de nasıl, Doktor Ted.»

Levin oltayı savurdu. «Böylesine mutlu bir anıyı ancak ben sorduktan sonra anımsaman çok garip, Lucy. Sana da öyle gelmiyor mu?»

Lucy oltaya yakalandığını anlamıştı. Doktor kızın tepkilerini ilgiyle izledi.

Önce bilmezden gelmek:

«Ne demek istediğinizi anlayamadım, Doktor Ted...»

«Anladığından eminim, Lucy. Mutlu anılar unutulmaz.»

Söz kalabalığı:

«Tanrı aşkına, doktor, bir sürü güzel anım var. Hepsini birden anımsayacak değilim ya. İnsan unutuyor.»

«İyi, ama bu partinin senin için büyük önem taşıdığını kabul etmiştin.»

İtiraf:

«Nedense unutmuşum, Doktor Ted, aklımdan çıkmış. Çok mu önemli yani?»

Levin gülümsemekle yetindi.

Kız huzursuz huzursuz kıpırdanarak, «Önemli değilse neden hep bu partiden söz ediyoruz?» diye sordu.

Karşılık vermedi Levin. Bir saat sona ermek üzereydi. Kızı birkaç dakika daha tutmakla öğrendiğinden fazlasını öğrenebileceğini sanmıyordu. Tedavinin başlangıcından bu yana Bending ailesinin bütün bireylerinin söz ettiği «dört, beş yıl öncesi»ni getirip bir parti gecesine indirgeyebilmişti. Bu anımsanmayacak bir başarıydı. Hekimle hasta bir kum saatine benzerlerdi. Kum bir o yana akardı, bir bu yana. Levin kumları kendi yanına çekmeye başla-

mıştı sonunda. Kızın pamuk helvası gibi yumuşacık saçlarını hafifçe okşayarak, «Teşekkür ederim Lucy,» dedi.

YEDİ

Başkaları yaşamlarını çekilir kılmak için nasıl içkiye, spora ya da dine yönelirlerse, Ronald Bending de aynı nedenle kadınlara yönelmişti. Onu ayakta tutan bir koltuk değneğiydi kadın. Duygularını çözümleyemezdi. Bütün bildiği, kadın tutkusuna seve seve köle olduğuydu.

İş yerinden çıktı ve gümüş renkli Porsche 924 Turbo'suna yerleşti. (Karısının arabası siyah bir Volkswagen'di, kendi seçmişti tabii.) Ronald arabasına tutkundu, elinde olsa onu da yatağa atardı. İyi cins deri kokusunu derin derin içine çekti. Araba iki yıllıksa da hâlâ fabrikadan yeni çıkmış gibi kokuyordu. Bu hoş kokuda parayı ve gücü simgeleyen bir şeyler vardı. Kendinden geçmiş gibi, beş dakika kadar öylece oturdu. Eve dönecek değildi, günün bu en civcivli saati evde harcanır mıydı hiç?

Düşünüp taşındıktan sonra Commercial Bulvarındaki Chez When'de karar kıldı. Yemekleri şöyle böyleydi, ama barı Ford Lauderdale'in en ünlü buluşma yeriydi. Sekreterler, öğretmenler, dullar akşamüstleri soluğu orada alırlardı. Chez When'de de zamparalık yapamayan bir erkek kendini hadım ettirsin daha iyiydi. Federal karayolundan güneye yöneldi. Gazı köklemeye, güçlü motorun o keyifli homurtusunu dinlemeye can attığı halde kendini tuttu. Ant içmişti ama, günlerden bir gün bu yollardan uçar gibi geçecekti. Chez When'e vardığında anahtarları kâhya Jimbo'ya teslim etti.

«İçeride işler nasıl?»

«İyidir,» dedi Jimbo. «On dakika önce saçları popo-

suna inen sarışın bir kısrak geldi. Görür görmez çarpılacaksın.»

«Hele bir görelim de. Boyayı çizmeyesin sakın.»

Kâhya, «Bugüne dek çizdim mi hiç?» dedi gücenik gücenik.

Barın bulunduğu bölüm dar ve karanlıktı. Tropikal balıklarla dolu, ışıklandırılmış bir akvaryum bir duvarı boydan boya kaplıyordu. Yumurta biçimindeki tezgâhın arkasında, içki hazırlamaktan kafalarını kaldırmaya vakit bulamayan üç barmen vardı.

Gözleri karanlığa alışır alışmaz alıcı gözüyle çevresine bakındı. İşler gerçekten iyiydi. Kadınlar çoğunluktaydı, tümü de güzeldi üstelik. İki yanı boş bir tabureye tünedi. Acelesi yoktu. Duble bir viski istedi, sigara yaktı. Gözleri sürekli olarak çevreyi tarıyordu. Jimbo'nun söz ettiği sarışını görmüştü görmesine ya, fıstığın yanında Bending'den en az on yaş küçük, izbandut gibi bir herif vardı. Başını belaya sokmaya değmezdi, kadın kaynıyordu içerisi. Yeni gelenler de oluyordu. Çiftler sarmaş dolar dışarı çıkıyorlar ya da yemek salonuna geçiyorlardı. Bending huzur içinde viskisini yudumladı. Burası onun dünyasıydı. Avucunun içi gibi tanıdığı bu dünyada, güvende hissediyordu kendini. Bir viski daha söyledi. Öne uzanmış, bardaki çeşit çeşit içkileri gözden geçiriyordu ki, yanındaki tabureye birinin oturduğunu farketti. Burnuna hafif bir koku çarptı. Joy'du bu. Kadın kokularından iyi anlardı. Başını çevirip bakmadı, yumuk yumuk ve bakımlı bir çift el görüyordu yalnızca. Eller sigara paketinden sigara çıkarınca, Bending de hemen altın çakmağına davrandı.

«Sağolun,» dedi neşeli bir ses.

Bending dönüp baktı bu kez. Karşısında balık etinde, yirmi yaşlarında, güzelden çok sevimli denebilecek bir kadın oturuyordu. Kestane rengi saçları çene hizasında kesilip dümdüz taranmıştı. Bal rengi ve pürüzsüz cildini bi-

raz da fondötene borçluydu besbelli. Gözlerine yeşil far sürmüştü. Beyaz saydam buluzunun altından memeleri görünüyordu. Vücudu yuvarlacıktı. Rubens'in bayılacağı bir vücut. Ronald Bending'e göre de fena sayılmazdı hani.

«Bağışlayın, ama bileziğinize hayran oldum. Nefis bir şey.»

Söze bu tümceyle başlamak Ronald'ın değişmez taktiğiydi. Espriden anlamayan bön kadınlarla işi yoktu.

Kadın çıplak bileğine bir göz attı. «Ah, şu eski şey. Bir aile andaçı, en azından bin yıllık falan. Gerçekten pirinç olduğunu bile sanmıyorum.»

Ronald kadının işe yarayacağına karar verdi. «Adım Franklin Pierce.»

«Başkan değil miydiniz siz?»

«Çok doğru. Sizin adınız ne?»

«Florence Nightingale.»

«Şaka etmiyorsunuz ya? Ben sizi kazığa bağlayıp yaktıklarını sanıyordum.»

«Yoo, ama bir keresinde hamburger yerken dilim yanmıştı.»

İkisi birden kahkahayı bastılar, sonra da ciddileşip oyunu sürdürdüler.

«Yaşamınızı nasıl kazanıyorsunuz?» diye sordu kadın.

«Beyin cerrahıyım. Sincapların beyinlerindeki urları çıkarırım. Ya siz?»

«Hemşireyim. Balıklara lavman yaparım.»

«Eğlenceli bir iş.»

«Evet, balıklar da durmadan gülerler zaten. Oturduğunuz yer buraya yakın mı?»

«Burada. Erkek tuvaletinde oturuyorum. Soldan üçüncü kapı.»

«Çok garip, orada size hiç rastlamadım.»

Yarım saat sonra yemek salonunda yemek yiyorlardı.

Ronald kadının iki porsiyon karides kokteylini, koca bir bonfileyi, makarnayı, kabak kızartmasını ve kalın bir dilim pastayı iştahla mideye indirmesini alaylı bakışlarla izledi. Tam üç porsiyon da salata yemişti bu arada.

«Hangi esir kampından kaçtın sen?»

«Dr. Slotkin'in Otuz Günlük Sihirli Rejiminden kaçtım. Tatlını bitirmeyecek misin?»

Ronald tabağı onun önüne itti. «Al sen bitir, yoksa beslenme yetersizliğinden ölüp gidersin, Tanrı saklasın.»

Kadın Ronald'ın gözünün içine bakarak tatlı kaşığını yaladı. «Sence çok mu tombulum?»

«Kesinlikle hayır. Nasıl söylesem, insanın gözünü okşayan bir vücut seninki. Nefis tepeler, gölgeli vadiler...»

«Bak bu hoşuma gitti. Kırk beş yaşından büyük değilsin ya?»

«Elbette değilim. Niye sordun?»

«Kalp raporlarını görmedikçe kırk beş yaşından büyüklerle yatmam.»

Anlaşma tamamdı. Ronald hesabı etekleri zil çalarak ödedi. Dışarı çıktılar. Jimbo Porche'yi lokantanın önüne çekince kadın bir ıslık çaldı.

«Senin mi bu?»

«Benim ve bankanın. Ortağız da.»

«Saçımı bu renge boyatayım bari.»

«İyi olur. Hazır bu işe kalkışmışken göğsüne otomatik pencereler de açtır.»

Kadın Dr. Levin'in oturduğu semtte oturuyordu, ama Bonding bunu bilmiyordu kuşkusuz. Evin içi, Florida evlerinin çoğu gibi, XIV. Louis taklidi yaldızlı, oymalı eşyalarla döşenmiş, duvarlara su perilerini kovalayan satirlerle dolu zevksiz bir duvar kâğıdı yapıştırılmıştı. Evin tek bir kişi için fazla büyük olduğunu görünce, kadının profesyonel fahişe olduğundan kuşkulanan Ronald, «Tek başına mı oturuyorsun?» diye sordu.

Kadın, «Şimdi sen varsın işte,» diyerek bir kadehe yeşil bir içki koydu.

«Ne bu?»

«Kavun likörü.»

Ronald likörden bir yudum aldı. Berbat bir şeydi, ama nezaket gereği beğendiğini söyledi. Havalandırma aygıtı odasını soğut et deposuna çevirmişti. Soyundukları sırada, «Ne yapmak istersin?» diye sordu kadın.

«Her şeyi.»

«Ben de öyle, gelgelelim hamakta ayakta sevişmek istersen ben yokum.»

Ardından da Ronald'ın çıplak bedenini dikkatle gözden geçirdi. «Fena sayılmaz.»

«Ölçü önemli değil,» dedi Ronald. «Önemli olan beceri.»

Kadının sulu bir şeftaliye benzeyen dolgun ve pembe vücuduna hayran hayran baktı. Tombulun bu kadar güzelini ilk kez görüyordu. Teninde ufacık bir pürüz bile yoktu.

Birbirlerine sarılıp yatağa yuvarlandılar. Bu kadın sevişirken dili tutulanlardan değildi. İnliyor, avaz avaz haykırıyor, meler gibi sesler çıkarıyordu. Çok da hareketliydi. Ronald ona ayak uydurabilmek için bütün hünerini ortaya döktü. Sevişme sona erince Ronald'ın yanağını öpüp, «Dört yüz kalori yaktım,» dediğine bakılırsa, sonuçtan hoşnuttu kadın. Çırılçıplak mutfağa gitti ve iki soğuk birayla geri döndü. Ronald ilaca sarılan hasta gibi biraya sarıldı.

«İkinci raund için ne kadar beklemem gerekecek?» diye sordu kadın.

«Az önce yaptıklarımızdan sonra mı? En azından dört yıl.»

Kadın gülerek işe girişti. Jane Holloway kadar usta değilse de deneyim eksikliğini gençliği ve ateşliliğiyle kar-

şılıyordu. Başarıya ulaşması yirmi dakika sürdü. Boğuşmaya benzeyen ilk sevişmelerinin tersine, yumuşak hareketlerle uzun uzun seviştiler bu kez. Sokak kapısının kilidinin açıldığını işittiklerinde, birbirlerine kenetlenmiş yatıyorlardı. Kadın kafasını kaldırdı, «Aman Tanrım, kocam!» dedi korkuyla. Ronald aynı sözleri yirmi yıl önce Broadway'de izlediği bir komedide duymuştu. Mahvoldum, diye düşünerek kendini yataktan fırlatınca yüzüstü yere kapaklandı. Donunu bulup ayağına geçirdi, tek bacağını pantolonuna soktuğu sırada, yatak odasının kapısında nefis bir kadın belirdi. Darmadağınık yataktaki çıplak kadını ateş saçan gözlerle süzerek, «Seni orospu!» diye haykırdı. «Yine mi başladın?» Beriki ağlamaklı bir sesle, «Yarın döneceğini sanıyorum,» diye kekeledi.

Ronald şaşkınlıktan pantolonunun öbür bacağını giyememişti. Giysilerini yerden topladı, pantolonunun beline yapıştı, öfkeli kadının yanından geçip kaçmaya yeltendi, ama kadının elinin tersiyle savurduğu tokat yanağına öyle bir şakladı ki, kulaklarında ziller çaldı. Giysiler yere saçıldı. Dişi bir panter gibi pençelerini çıkararak üstüne atlayan kadını olanca gücüyle itti. Yataktaki çıplak, «kocasının» kıçüstü yere düştüğünü görünce, Ronald'a söverek yataktan fırladı. İki kadın bir olup sille tokat adamın üstüne çullandılar. Ronald kafasına inen yumruklardan, hayalarına savrulan tekmelerden kurtulmak için çılgın gibi debeleniyordu. Yüzü gözü kan içinde kalmıştı, gırtlak kemiğine yediği bir yumruk soluk almasını güçleştiriyordu. Sonunda kadınlardan çıplak olanını bileğinden yakalayıp yatağa savurdu, ötekini de bir tekmeyle yere yıktı. Kadınların sersemlemesinden yararlanıp giysilerini pabuçlarını yerden topladı, pantolonunu çekiştirerek seke seke sokak kapısına yürüdü. Dışarı çıkınca asansöre boşverip yangın merdivenine doğru koşturdu. Basamakları atlaya atlaya iki kat aşağı indikten sonra durdu, kulak kabarttı. Gelen

giden yoktu neyse ki. Titreyen elleriyle çarçabuk giyindi. İpek boyunbağını yukarıda unuttuğunu farkettiyse de aldırmadı. Canını kurtardığına şükrediyordu. Koşarak alt kata indi, çelik yangın kapısından park yerine çıktı. Arabasını buldu, ardına bakmadan son hızla uzaklaştı.

Federal karayoluna çıktığında, direksiyona sımsıkı yapışmış elleri gevşemiş, soğutma aygıtını da kısmıştı. İlk kırmızı ışıkta, dikiz aynasından yüzünü inceledi. Tırmık içindeydi yüzü. Derince bir çizikten hâlâ kan sızıyordu. Sağ gözünün altı morarmıştı. Mendilini çıkarıp tükürdü, kurumuş kanları temizlemeye çalıştı. Karısının uyumuş olması için Tanrıya yakarıyordu. Yoksa, usturuplu bir yalan uydurması gerekecekti.

Yol boyunca hız sınırını aşmamaya özen gösterdi. Kanlı suratı, leş gibi içki kokan soluğuyla polislere yakalanırsa şenlik tamam olurdu. Bill Holloway'i nezaretten nasıl kurtardığını unutmamıştı daha. Dava açılmasını, yalan dolanla ve avuç dolusu rüşvetle önleyebilmişti. Bir süre sonra acı acı gülümsedi kendi kendine. Yoksa bu oyunu oynayamayacak kadar yaşlanmış mıydı? Saçını hem kadınların, hem de erkeklerin gittiği bir berberde kestirir ve taratırdı. Ara sıra boynuna kalın zincirli, iri madalyonlar takardı, ama gençliğe ayak uydurmaya çalışmakla genç olunmuyordu galiba.

Evine vardığında yatak odasının ışıkları yanıyordu. Doğruca alt kattaki tuvalete girip yüzünü yıkadı, tırnak izlerini, morlukları inceledi. Kavgadan çıktığı gün gibi ortadaydı. Parmaklarının ucuna basa basa salona geçti ve bir abajurun soluk aydınlığında bardan kendine konyak doldurdu. Kadehin yarısını bir dikişte boşalttı. Sert içki gülle gibi midesine inince ikibüklüm oldu. Hey Tanrım! Ne biçim yaşamaktı bu! Kadehi eline alıp terasa çıktı. Karısı oradaydı! Gözlerini ak köpüklere dikmiş, karanlıkta sessiz sedasız oturuyordu.

Ronald, «Merhaba canım,» dedi çatlak bir sesle.

Kadın ne başını çevirdi, ne de karşılık verdi. Ronald tedirgin oldu. Kadının biraz arkasındaki bir koltuğa ilişti. Dönüp bakmadıkça yüzünün halini göremezdi buradan. «İçki ister misin?» diye sordu umutla.

«Hayır, seninle Lucy hakkında konuşmam gerek, Ronnie.»

«Ne olmuş Lucy'ye?» Ronald konunun kendi çapkınlıkları olmadığını anlayınca birden rahatlamıştı.

«Onu artık Doktor Levin'e göndermeyelim. Altı aydan bu yana davranışları çok düzeldi. Doktorla konuşmak iyi geldi herhalde. Dünyanın parasını vererek tedaviyi sürdürmenin anlamı yok.»

«Bak canım, kızı doktora götürmemizi isteyen sensin. Bu işin pahalıya oturacağını ikimiz de biliyorduk. Doktora çok para veriyoruz diye tedaviyi yarıda kesemeyiz. Önemli olan para değil, Lucy'nin düzelmesi.»

Kadın, «Lucy bayağı düzeldi,» dedi sertçe.

«Tam anlamıyla iyileştiğini söyleyebilir misin?»

«Doktora gitmeye başladığından beri kötü bir şey yapmadı.»

Ronald arkasına yaslanıp konyaktan bir yudum aldı. «Tedaviyi kesmek niyetinde olduğunu Levin'e söyledin mi?»

«Hayır, önce seninle konuşmak istedim.»

«Levin'den hoşlanmıyorsun galiba.»

«Ne saçma söz. Ondan ne hoşlanıyorum, ne de hoşlanmıyorum. Çok yetenekli bir ruh doktorudur belki de. Ben Lucy'nin artık ona gereksinmesi kalmadığı kanısındayım, hepsi bu.»

«Tedavinin ne zaman kesileceğine ancak Levin karar verebilir. Sen doktor değilsin ki.»

«Aman Ronnie, kızımı iyi tanırım ben. Artık iyileşti sayılır. Parayı sokağa atıyoruz.»

Ronald, «Şimdi dönerim,» diyerek bez koltuktan güçlükle kalktı, salona girip kadehe konyak koydu, bu kez üstüne biraz da soda ekledi. Terasa dönünce, sırtı karısına dönük olarak parmaklıklara dayandı. Yüzünü göremezdi, işten boyunbağı olmadan geldiğini de farketmeseydi bari. Kadehi elinde çevirerek karanlık gökyüzüne baktı. Karısının tedaviyi kesmek istemesinin gerçek nedenini kestirmeye çalışıyordu. «Levin iyi bir adam,» dedi. «Arada bir fazlaca özel sorular soruyorsa da onun işi bu. Sana da böyle sorular sormuştur herhalde.»

«Sordu tabii. Lucy'le hiçbir ilgisi olmayan saçma sapan sorular, Doktor olması, ona başkalarının özel yaşamına burnunu sokma hakkını vermez.»

«Bu yüzden mi tedaviyi kesmek istiyorsun?»

Grace yanıt vermedi.

«Bu türden soruları yanıtlamaktan ben de hoşlanmıyorum, ama Lucy'nin hatırı için katlanıyorum. Sen böyle düşünmüyor musun?»

«Çok iğrenç şeyler...» diye mırıldandı kadın.

«İğrenç mi? Öyle de olsa, Levin çok daha iğrençlerini duymuştur. Herkesin yaşamının çirkin yanları vardır. Kimi kez onunla konuşmak bana acı veriyor, ama sonradan, sırtımdan bir yük kalkmış gibi rahatlıyorum. Onunla konuşmak seni rahatlatmıyor mu?»

«Hayır.»

Ronald içini çekti. «Levin, Lucy'nin düzelmesinin en azından bir yıl süreceğini söylemişti. Tedaviyi yarıda kesersek bütün çabalar boşa gider. Paranın canı cehenneme de, harcadığımız vakte acırım ben. Lucy'nin eski davranışlarına yeniden başlama tehlikesi de cabası. Levin sana kızın düzeldiğini söyledi mi?»

«Ona böyle bir soru sormadım.»

«Düzelseydi söylerdi. Paracanlısı birine hiç benzemiyor. Düzelmediğine göre de Lucy her an kötü bir davra-

nışta bulunabilir. Bu tehlikeyi göze alamayız.»

«Canın ne istiyorsa onu yap!» diye haykırdı kadın. «Zaten hep kendi bildiğini okursun!» Koltuktan fırladı, camlı kapıyı hışımla itip içeri daldı. Ronald karısının ardından kapıyı usulca kapadı, koltuğu öne çekip oturdu, ayaklarını parmaklığa dayadı. Onun bu denli öfkelenmesinin nedenini anlayamıyordu. Levin kadını epey hırpalamıştı herhalde. Grace son beş yılda çok değişmiş, içe kapanık biri olup çıkmıştı. Ağzını ya yakınmak ya da din, ev ve çocuklar hakkında konuşmak için açar, kendinden hemen hemen hiç söz etmezdi. Önceleri böyle değildi oysa. Evliliklerinin ilk yıllarında sırlarını, özlemlerini, düşlerini ve dileklerini birbirleriyle paylaşırlardı. Evlilik de bu demekti zaten.

Hiç kuşkusuz Grace'in bir derdi vardı. Şu anda üst kata çıkıp karısını kollarına almayı, üzüntüsünü öğrenmeyi, onu avutmayı nasıl da istiyordu. Söyleyeceği şey ne olursa olsun, ona olan sevgisi zedelenmezdi. Gelgelelim yatak odasına çıkıp tırmık içindeki suratını karısına gösterecek cesareti yoktu. Bir açıklama yapması gerekecek ve ister istemez yalana başvuracaktı. Bıkıp usanmıştı yalan söylemekten.

Yaşam bir lağım çukuruna benziyordu. En iyi niyetli insan bile pisliğe bulanıyordu ergeç. İşin sonunda iki sapık karı kafanı yumruklarken, canını kurtarmak için donunu tuta tuta kaçmak da vardı. Dövüş sahnesi gözlerinin önüne gelince gülmekten kendini alamadı. Çılgınlık bütün köşeleri tutmuştu. Bu çılgınlığa direnmeye kalkışan, aklını hepten yitirirdi. İnsan kendini olduğu gibi kabul etmeli, değişemeyeceğini bile bile değişmeye çalışarak kendine işkence etmemeliydi.

Ronald bir konyak daha yuvarladı ve karısının uyuduğuna emin olduktan sonra yatak odasına yollandı.

SEKİZ

Jimmy Stone kısık sesiyle, «Pis amatörler,» dedi tiksinerek.

Rocco Santangelo, «Haklısın Jimmy,» diye söze karıştı. «Ne zaman amatörlerle iş yapmaya kalkışsak, başımıza dert açılıyor.»

Sabık senatör Randolph Diedrickson'un pes sesi odada yankılandı. «Sağlam bir proje...»

Jane Holloway hiç konuşmuyor, dikkatle üç erkeği gözlüyordu. Bu, zengin, güçlü ve deneyimli erkeklerin arasına korka korka katılmıştı. Korkusunun yersiz olduğunu şimdi anlıyordu. Onlarla başa çıkabilirdi.

Diedrickson'un çalışma odasındaydılar. Zenci uşak Renfrew konukları karşılayıp odaya çıkarmış, ilk içkileri dağıttıktan sonra da usulca dışarı süzülmüştü. Erkekler burbon viskisi içiyorlardı. Jane limonlu sodayla yetinmişti.

Santangelo kadına dönüp, «Empt'le Bending'in özel yaşamları hakkında bize bilgi verirseniz iyi olur,» dedi. «Meslek yaşamlarını, ticari sicillerini biliyoruz, ama gerisinden haberimiz yok. Bu adamlar ayyaş mıdır, yoksa uyuşturucu mu kullanırlar, alışkanlıkları nelerdir?»

Jane, Luther'le Ronald'ın aile yaşamları, kişisel alışkanlıkları, beklentileri ve güçsüz yanlarıyla ilgili bütün bildiklerini, kurulmuş bir makine gibi, kısa, öz ve eksiksiz olarak anlattı. Yeraltı dünyasının temsilcileri birbirlerine baktılar.

Jimmy Stone, «Sam'i onların peşine tak, Rock,» diye buyurdu. «Bu adamlar hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Nerelere giderler, neler yaparlar, kimlerle buluşurlar... herşeyi.»

«Tamam, Jimmy.»

Stone bakışlarını Jane'e çevirdi. «Şu Ernie Goldman'ın tutkusu ne?»

«Adam kumarbaz. Yerel bir müşterek bahisçi aracılığıyla at ve köpek yarışlarına dünyanın parasını yatırıyor.»

«Bu iyi havadis. Sam herifin kaç para borçlandığını ve müşterek bahisçisinin kim olduğunu da öğrensin, Rock.»

Ardından bir sessizlik oldu. Keyifle sırıtan Diedrickson sessizliği bozmaya yeltenmedi. Toplantıdan önce Jane'e talimat vermiş, soruları dürüstçe yanıtlamasını, soru sorulmadıkça konuşmamasını tembihlemişti.

Jimmy Stone kadehini uzatarak, «Viskimi tazelesene, Rock,» dedi. «Buzu az olsun.»

Santangelo kendi kadehini de alıp olanca şıklığıyla yerinden fırladı. Büfede kadehleri doldururken, omzunun üstünden, «Bending, Empt'i safdışı bırakmaya kararlı mı?» diye sordu Jane'e.

«Onu son kez gördüğümde kararlıydı. Ernie Goldman'i kandırmış bile. Goldman, Luther ortalıktan ayrıldıktan sonra bizim yanımıza geçecekmiş.»

Santangelo, Stone'a içkisini verdi, kemik rengi ham ipek giysisinin kırışıklıklarını düzelterek yerine oturdu ve «Harekete geçmenin zamanı geldi kanımca,» dedi.

Stone kafasını salladı. «Haklısın, Dom Amca da aynı kanıda.»

Odaya yine sessizlik çöktü. Stone ve Santangelo çatık kaşlarla içkilerini yudumluyorlardı. Tekerlekli sandalyesiyle yazı masasının gerisinde oturmakta olan senatör, kocamış bir Buda gibi sırıtıyordu, Jane de hiç kıpırdamadan sabırla bekliyordu. Beyaz pamukludan sade giysisi kadına ağırbaşlı bir hava vermişti.

Jimmy Stone kendi kendine konuşur gibi, «Rock'la benim vaktimiz yok,» diye yakındı. «Sarasota yakınlarındaki kumarhane, Jacksonville'deki yarışlar... Şimdi bir de bakımevi işi çıktı. Bir tanıdık yaşlı ve zengin ayyaşlarla kaçıklar için bir bakımevi zinciri kurmak istiyor. İşte, oraya koş, buraya koş derken kafamızı kaşımaya fırsat bulamıyoruz.»

Senatör başını salladı. «Sizi çok iyi anlıyorum. İki kişi her yana yetişemez elbet. Eğer yanılmıyorsam, size günlük işleri yüklenecek, güvenilir, yetenekli ve sıkı ağızlı yöneticiler gerekiyor.»

Stone, Jane'e bakarak, «Evet,» dedi. «Zeki ve yetenekli bir hanım olduğunuz belli. Seks filmleri ve ambalajlama konularında ilginç fikirleriniz var.. EBH Şirketini yönetebilir misiniz?»

«Yönetebilirim.»

«Önce kaset işini yoluna koymanız gerekiyor, sonra ambalajlamayı da üstleneceksiniz. İşler iyi giderse filmlerin yapımını da size bırakırız.»

«Ya dağıtım ve satış?»

«Bunları kendimiz yapıyoruz.»

Santangelo açıklamaya girişti. «Dağıtım ve satış çok karışık iştir. Bunun için ayrı bir kuruluşumuz var.»

Jane başını salladı. «EBH Şirketini nasıl ele geçireceksiniz?»

«Biz hırsız değiliz,» dedi Stone. «Yasal yollardan ayrılmayız. Şirketi de parayla satın alacağız. Kimsenin bir dolar zararı olmayacak.»

«Luther'le Ronald'ın şirketi devretmeye yanaşacaklarını hiç sanmam.»

Senatör atıldı. «Anladığım kadarıyla, ortada yazılı bir sözleşme yok. Empt ve Bending sözlü anlaşmaya güvenip mahkeme açsalar bile davayı kazanamazlar.»

Jane, «Evet, ama ortalığı karıştırırlar,» dedi.

Santangelo boğuk bir kahkaha attıysa da Stone'un bir bakışıyla hemen sustu.

«Ben Empt'le Bending'in şirketi satmaya razı geleceklerini sanıyorum,» dedi Stone. «Yatırdıkları parayı eksiksiz geri alacaklar, hatta gönülleri olsun diye biraz daha fazlasını verebiliriz. Karşılığında da yeni fabrikayla makineler bizim olur. Ne dersiniz, senatör?»

«Çok adil bir tasarı.»

«Evet, hiç kimsenin canı yanmayacak. Şimdi gelelim kocanıza Bayan Holloway. Hissesini satmayı kabul eder mi?»

«Ben kabul ettiririm, bu işe girmesi için de onu ben kandırmıştım zaten.»

«Tahmin etmiştim. Bir sorun daha var. Şirketin başına geçtiğinizde evinizle ilgilenecek vaktiniz kalmayacak. Kocanız ne der bu işe? Üstelik de kendisi banka müdürü, karısının bir seks filmi şirketini yönetmesine karşı çıkabilir.»

Senatör bu soruyla karşılaşabileceğini Jane'e önceden söylediği için kadın hazırlıklıydı. Bu konuyu uzun uzun düşünmüştü. Kocası kişiliksiz ve güçsüz bir adamdı, babasıysa çok yaşlanmıştı. Karar vermek kendisine düşüyordu. Kararını vermeden önce, bir kız evlat, bir eş bir anne olarak kendisinden beklenenleri bir yana bırakmış, bağımsız bir insan olarak duygularını çözümlemeye girişmişti. Kolay olmamıştı bu. Yıllardır yaşamını başkalarının yönettiğini, kendisiyle ilgili kararları hep başkalarının verdiğini acı acı farketmişti. Bir kambur gibi sırtına yüklenmiş bu ödünç fikirlerden, öğretilmiş değer yargılarından arınması gerekiyordu. Beynindeki bütün fazlalıkları bir operatör titizliğiyle teker teker ayıkladıktan sonra kendini bütün çıplaklığıyla tanıyabilmişti. Kim olduğunu, ne istediğini açık seçik anlamıştı artık, gerisi önemsizdi.

Jimmy Stone'a, «Kocam bir sorun çıkaracak olursa ben hallederim,» diyerek karşılık verdi. Adam kadını hayranlık dolu bakışlarla süzdü. «Bundan emindim.»

«Öneriniz nedir?»

«Başlangıç için yılda otuz beş bin dolar,» dedi Stone. «Üstlendiğiniz sorumluluklar arttıkça alacağınız para da artacak elbet.»

Kadın kesin bir tavırla, «Olmaz,» dedi. «Yılda elli bin dolar isterim. Luther fabrikayı kurması karşılığında bu parayı alıyor, ben ondan çok daha zekiyim.»

Senatör araya girecek olduysa da Jane sözü adamın ağzına tıkadı.

«Bağışlayın, senatör, ama bu konuda kararlıyım. Elli bin dolara da şimdilik razı oluyorum. İleride, yeteneklerimi kanıtladıktan sonra, kârın yüzde beşine karşılık olarak yüz bin dolar isterim.»

Santangelo dayanamadı. «Siz çıldırdınız mı, hanımefendi? Dom Amca bunu asla kabul etmez.»

«Ne biliyorsunuz, sordunuz mu? Ayrıca sizin yitirecek neyiniz var? Canınız istediği anda beni kapı dışarı edebilirsiniz. Oysa benim bu işe girebilmek için büyük özverilerde bulunmam gerekecek. Bunu sizi etkilemek amacıyla söylemiyorum, ama verdiğimin karşılığını almak isterim.»

Jimmy Stone, «Dom Amca'yla konuşuruz,» dedi yavaşça.

«Lütfen konuşun. İsteğimi kabul ederse, it gibi çalışıp şirketi kısa sürede kâra geçireceğimden hiç kuşkusu olmasın. Onunla tanışıp yüz yüze konuşma fırsatını bulursam çok sevinirim.»

Stone, «Sözlerinizi ona ileteceğim,» diyerek ayağa kalktı. Santangelo da hemen yerinden fırladı. İki erkek Jane'in ve senatörün ellerini sıktılar. Kapıdan çıkmak üzereyken Stone geri döndü.

«Okeechobee'ye bir adam gönderip şu sizin genç savcı yardımcısını araştırdık. Sonuç olumlu çıktı. Dom Amca bu konuyu görüşmek üzere sizi arayacak.»

Senatör kendini tutamayıp sevinçle bağırdı. «Harika! Çok sevindim! Aziz dostuma en iyi dileklerimi iletin.»

Kapı iki konuğun ardından kapanınca, Diedrickson tekerlekli sandalyesini iterek Jane'in karşısına geçti, düşünceli düşünceli kadını süzdü. «Yürekliliğine hayran kaldım, Jane.»

«İstediklerimi kabul ederler mi dersiniz?»

«Hayır. Bütün isteklerini kabul etmek onların zayıflığını gösterir. Sana muhtaç oldukları izlenimini vermek istemezler. İlk yıl için elli bin doları kabul edeceklerini sanıyorum, ama işe yarayacağından emin olmadan gelecekle ilgili taahütlerde bulunmazlar.»

Jane bir an düşündükten sonra, «Tamam,» dedi. «Elli bini verirlerse işe başlarım. Öyle çok çalışacağım ki, benden vazgeçemeyecekler, sonunda da bütün isteklerime boyun eğecekler.»

Senatör bir kahkaha attı. «Şu gençler ne kadar iyimser oluyorlar. İşi başaracağına ben de inanıyorum doğrusunu istersen. Büyük bir özveride bulunmak zorunda kalacağını söylerken boşanacağını mı ima ediyordun?»

«Evliliğimiz eninde sonunda boşanmayla sonuçlanacak, senatör. Bill çok dürüst bir adamdır. Bu işe benim zorumla girdi, ama içi içini yiyor. Karısının seks filmi şirketinde yöneticilik yapmasına asla katlanamaz.»

«Demek onu bırakacaksın... Ya çocuklar ne olacak?»

«O canvarları da Bill'e bırakacağım.»

Senatör derin bir göğüs geçirdi ve soluğunu kalın dudaklarının arasından gürültüyle koyverdi. Ağzına bile götürmediği viski kadehini boğum boğum parmaklarıyla çevirip elinden bıraktı. Yüzüne yine o tatlı gülümsemesini yerleştirdi.

«Bana votka verir misin, canım? İçine bol buz, çok az su, bir dilim de limon koy lütfen.»

Adamın içkisini hazırlamak üzere büfeye giden Jane ellerinin titrediğini farkedince kendine de votka koydu. İçkileri yazı masasının üstüne bıraktı.

Senatör kadehini kaldırdı. «Yeni mesleğine ve başarılarına, canım.»

Kadın, «Sağolun, senatör,» dedi alçak sesle. «İşe gireceğim kesin değil ki. Ya elli bin doları kabul etmezlerse?»

«Edeceklerinden kesinlikle eminim.»

«Bu konuda deneyimim yok, nasıl böylesine emin olabilirsiniz?»

Senatörün gülümsemesi yüzünde dondu, gözleri kısıldı. Kadına çevirdiği bakışlarında öfke ve kin okunuyordu. Jane hafifçe ürperdi. Kurbanının boynunu vurmaya hazırlanan bir celladın yüzüydü bu. Ama konuşmaya başladığında sesi her zamanki gibi tatlı ve yumuşaktı.

«Biraz da ilişkimizden söz edelim, canım. Yakında yeni sorumluluklar üstleneceksin, gelirin artacak ve doğal olarak benimle ne işin olduğunu düşünmeye başlayacaksın.»

«Senatör, yemin ederim ki...»

Adam etli avucunu kaldırarak kadını susturdu. «Böyle düşünmen çok doğal, Jane. Sakat bir ihtiyara zevk vermekle eline ne geçtiğini soracaksın kendi kendine. Amacına ulaştığına göre, sana artık çıkar sağlamayacak bir şeyle niye vakit öldüresin?»

«Ama senatör ben...»

Senatör hiç oralı olmadan sözlerini sürdürdü. «Seni bir konuda uyarmak isterim. Zenginlerin ve güçlülerin dünyasına adım atmak üzeresin. Bu dünyada başarı kazanmak büyük ölçüde parasal ya da politik güce bağlıdır. Şu anda sende ikisi de olmadığına ve uzunca bir süre de ol-

mayacağına göre, birinin seni desteklemesi ve koruması gerekir.»

«Anlıyorum, senatör.»

Adam, «Anladığını biliyorum,» diyerek votkasından bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattı. «Önceki görüşmemizde Bay Stone'un da söylediği gibi akıllı bir kadınsın. Bu yüzden de sana yararlı olabildiği sürece bu iyi yürekli ihtiyara katlanmak zorundasın.»

«Ben bu ilişkiye kendi isteğimle girdim, senatör.»

«Elbette, bunu biliyorum ve sana saygı duyuyorum. İlişkimize yine kendi isteğinle son verebilirsin, ne var ki, önce uyarılarımı bir düşün. Genç ve deneyimsiz bir kadın paraya ve güce tapan bir dünyada tek başına ayakta duramaz. Şimdi gelelim bana sorduğun soruya. Dom Amca'nın seni işe alacağından nasıl emin olabiliyorum? Bu adamlar aptal değildir. Kaba ve cahil olabilirler, ama son derece uyanıktırlar. Seninle benim aramda özel bir ilişki olduğunu mutlaka sezinlemişler ve bunu Dom Amca'ya bilairmişlerdir. Onun çok iyiliğini gördüm, ama bu iyilikleri karşılıksız bırakmadım. Gerekirse ona hâlâ yardımcı olabilirim, bunu Dom Amca da bilir.»

«Yani sadece sizin hatırınız için mi işe alınacağım?»

«Ne münasebet, sadece benim hatırım için olur mu? Dom Amca senin ne kadar akıllı, hırslı ve azimli bir kadın olduğunu Stone'dan öğrenmiştir. Karar verirken bütün bunları da gözönüne alacaktır. Böbürlendiğimi sanma, ama işe alınmanda en büyük etkenin yine de Dom Amca'yla aramızdaki yakın dostluk olacağına inanıyorum.»

«Anlıyorum.»

Adam hafifçe gülümsedi. «Kızmadığını umarım, Jane. Bu yeni dünyada seni bekleyen tehlikeleri anlatmak benim görevimdi.»

«Biliyorum, senatör, ilişkimize son vermeye kalkışacak olursam başıma neler gelebileceğini çok iyi anladım.»

Senatör sararmış dişlerini göstererek sırıttı. «Buna sevindim. Şu durumda, sana yardım elini uzatan iyi bir dostu geri çevirmek hiç de doğru olmaz.»

Kadın, «Haklısınız,» dedi düşünceli düşünceli. «Sizin öğütleriniz benim için her zaman yararlı olmuştur.»

«Çok naziksiniz, canım. Dostlarıma yardımdan zevk duyarım. Senatörlüğüm sırasında da bunu kendime ilke edinmiştim. Dostlarına yardım et, nankör değillerse onlar da günün birinde sana yardım ederler.»

Jane büyük bir ciddiyetle, «Soylu bir ilke,» dedi ve Randolph Diedrickson'un tekerlekli sandalyesini, dizleri birbirine değecek kadar yakına çekti.

«Şimdi söyleyin, senatör, size nasıl yardım edebilirim?»

DOKUZ

Lucy B. vakası Dr. Levin de giderek bir saplantıya dönüşmekteydi. Bu bilmece gece gündüz kafasını kurcalıyor, öbür hastalarını ihmal ettiğinden kuşkulanıyordu. Kuşkularını Dr. Mary Scotsby'ye açtığında, kadın onu yatıştırmaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

«Ted, bu kıza duyduğun aşırı ilgi cinsel kökenli olmasın sakın?»

«Daha neler!»

«Kız inanılmayacak kadar güzel. Bir erkeğin böyle bir güzelliğe kapılması sence anormal mi sayılır?»

«Saçmalıyorsun Mary. Benim amacım kızla yatmak değil, onun sorununu çözmek. Doğru yolda olduğumu da adım gibi biliyorum. Ruhsal şok. Gelgelelim şoka neden olan olayı hâlâ gün ışığına çıkaramadım.»

«Üzülme, ergeç çıkarırsın.»

Levin, «Keşke senin kadar iyimser olabilsem,» dedi umutsuzca. «Çok yaklaştım, ama daha fazla zamana gereksinmem var. Bütün meslek yaşamını tek bir vakaya adamayı düşlediğin oldu mu hiç? Tek bir kişiyi çözümlemekle geçen koca bir yaşam. Ne ilginç olurdu kimbilir.»

«Bunu yapıyoruz zaten. Yaşamımız kendimizi çözümlemeye çalışmakla geçmiyor mu?»

Levin tanısının doğru olduğuna yürekten inandığı halde, Lucy'nin davranışlarını saptıran olayı tam olarak belirleyemediği için hırsından çatlayacak gibiydi. Kendini dedektiflere benzetiyordu. Bir çocuğun ruh sağlığını bozmak da bir suç olduğuna göre ortada bir suç vardı. Bütün ipuçları suçlunun baba olduğunu gösteriyordu. Gerçi suç kasıtlı olarak değil, elde olmadan işlenmişti, ama sonuç değişmezdi.

Bending'lerin evinde neşeli bir parti. Herkes gülüyor, söylüyor, eğleniyor. Babasıyla ilk kez dansa kalkan küçücük bir kız çocuğu. Bir süre sonra odasına çıkıyor, karanlıkta gözleri açık yatıyor. Daha sonra, sarhoş baba bitişik odada yabancı bir kadınla çiftleşiyor. Çığlıklardan, iniltilerden korkan çocuk odasından fırlıyor...

Olay tekrar tekrar oynatılan bir seks filmi gibi Levin'in gözlerinin önünden geçiyordu. Oyuncuları açık seçik görüyor, konuşmaları işitiyordu. Senaryonun gerçeğe aykırı bir yanı yoktu. Oyuncular rollerine uygundu. Onu kaygılandıran da bu kusursuzluktu zaten. Ruhsal sorunların böylesine kusursuz çözümlerle bağdaştığına meslek yaşamında hiç rastlamamıştı. Bir yerde mutlaka bir kopukluk olurdu. Ruhsal hastalıkların kesin çözümü yoktu daha doğrusu. Utku yada yenilgi olarak nitelenmeyecek düzelmeler ve uzlaşmalar vardı.

Ronald Bending tembel adımlarla odadan içeri girerken, Levin dış görünüşünde adamın suçunu ele verecek

bir ipucu ararcasına, tepeden tırnağa süzdü onu. Bending her zamanki gibi iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, eğreti gülümsemesini ağzının kıyısına yerleştirmiş ve dünyaya boşveren pozunu takınmıştı.

«N'aber, Ted?»

Levin koltuğu işaret ederek, «İyiyim, Şeyh,» dedi. Bending'in yüzündeki çürüğü teybi çalıştırdıktan sonra farketti. Öne uzandı, iyileşmeye yüz tutmuş çiziklere dikkatle baktı. «Ne oldu sana?»

Ronald sırıtarak, «Önemsiz bir kavga,» dedi. «İtin biri beni park yerinde kıstırdı, yakamı kurtarıncaya kadar da üstümde epey iz bıraktı.»

«Adamı yakaladılar mı?»

«Ne gezer. Polisler yetiştiğinde herif çoktan toz olmuştu.»

Levin, Ronald'ın yalan söylediğini çabuk çabuk konuşmasından anlamıştı. Karısıyla mı dalaşmıştı yoksa? Bundan kuşkuluydu. Grace kocasının üstüne yürüyecek bir kadına pek benzemiyordu ya, yine de belli olmazdı.

Bending gözlerini cama dikip, «Karım tedaviyi kesmek istediğini sana söyledi mi?» diye sordu.

Doktor kısa bir duraksamanın ardından, «Hayır,» dedi. «Neden kesmek istiyormuş?»

«Lucy'nin düzeldiğini sanıyor. Çocuk seninle konuşmaya başladı başlayalı garip davranışlarını bıraktı. Tedaviyi sürdürmenin anlamı yokmuş.»

«Sen de aynı kanıda mısın?»

«Hayır, bunu Grace de söyledim. Lucy'nin tam anlamıyla düzeldiğini senin ağzından duyarsam o zaman iş değişir elbette.»

«Böyle bir şey söyleyemem, Şeyh, ama karınla bu yüzden çatışmanızı da istemem. Başka bir ruh doktoru bulsan nasıl olur?»

«Olmaz. Lucy düzelinceye kadar tedaviyi sen sürdü-

receceksin. Aslına bakarsan Grace'in tedaviye son vermek istemesinin nedeni bambaşka.»

«Sahi mi? Neymiş bu?»

«Sorduğun sorularla onun rahatını kaçırdın galiba. Karım utangaç ve içe kapanıktır. Özel yaşamına ilişkin soruları yanıtlamak onun için güç olsa gerek. Bana bakma sen, böyle şeyler bana vızgelir. Oysa Grace özel yaşamının eşelenmesine dayanamıyor. Bunlar benim görüşüm, kendi söylemedi.»

Levin içini çekti. «Sen de, karında bugüne dek bana çok yardımcı oldunuz. Tedavinin kolay olmadığını bildiğinizi sanıyordum.»

«Biliyoruz elbette. Grace'le ben bu konuyu aramızda tartıştık. Sorularının tümü de Lucy'nin düzelmesi için.»

«Demek tedaviyi sürdürmemi istiyorsunuz.»

«Lucy düzelecekse evet.»

Grace Bending'in böyle apansız tedaviyi yarım bırakmaya kalkışması Levin'in midesini bulandırmıştı, bu konuyu biraz deşmeye karar verdi.

«Yanılıyorsam söyle, Şeyh, ilk görüşmemizde edindiğim izlenime göre, Lucy'yi bana getirmeyi karın istemişti, sen pek de hevesli görünmüyordun. Hatta, karının seni zorladığını düşünmüştüm.»

Bending, «Çok doğru,» dedi alayla. «Beni yıldıran işin parasal yanıydı.»

«Ama artık parayı düşünmüyorsun.»

«Hayır. Grace'in tedaviyi kesmek için öne sürdüğü bahanelerden biri de bu.»

«Roller değişti anlaşılan. Şimdi Lucy'nin tedavi olmasını isteyen sensin, çekimser davranan da karın ve karının bu tutumunun benim fazlaca özel sorularımdan kaynaklandığına inanıyorsun.»

«Buna yemin bile edebilirim.»

Levin'in kafasında belli belirsiz bir ışık yandı. Henüz

oluşma evresindeki bu düşünceye bir biçim kazandırmaya çalıştıysa da başaramadı. Yazı masasının üstüne âdeta kapaklanarak Bending'e doğru uzandı.

«Dinle Şeyh, şimdi sana yönelteceğim bir dizi soru, soruların çok önemli olduğuna inan ve elinden geldiğince dürüst yanıt vermeye çalış.»

«Elbette. Başla bakalım.»

«Oturduğunuz semtte sık sık parti verilir mi?»

«Hem de nasıl. Güney Florida'da parti verilmediği gün mü var? Danslar, havuz başı partileri, şölenler, kokteyl partiler. En azından haftada bir gün parti verilir buralarda, hatta daha da sık.»

«Bu partilerin arasında şu ya da bu nedenle belleğine kazınmış, hiç unutamadığın bir tane var mı?»

Ronald bir an düşündü. «Var tabii. Kimi partilerde kavga çıkar, kimilerinde konuklardan biri ayakta duramayacak kadar içip rezalet çıkarır, kimilerinde anadan doğma denize gireriz. İnsan böyle partileri unutamıyor kuşkusuz.»

«Anlıyorum. Şimdi, dört yıl kadar önce evinizde verilen bir partiyi anımsamanı isteyeceğim. Yemekli bir partiydi herhalde. Kalabalık. Müzik var, yemekten sonra dans ediliyor...»

«Müzik mi? Teyp mi, orkestra falan mı?»

«Orasını bilmiyorum, ama müzik olduğu kesin.»

Bending kaşlarını çattı. «Böyle bir parti anımsamıyorum, Ted.»

Levin son kozunu da oynamak zorundaydı artık. «Lucy'nin salona inmesine ve konuklarla aynı sofrada yemek yemesine ilk olarak bu partide izin verilmiş. Pembe kordelalarla süslü beyaz bir giysi varmış sırtında. Daha sonra kızını dansa kaldırmışsın...»

Bending bir kahkaha attı. «Evet, anımsadım tabii. Kim söyledi, Grace mi?»

Doktor karşılık vermeyince, Ronald gülümseyerek anlatmaya koyuldu.

«Yemekli bir. partiydi. Yirmi kişi vardık sanırım. Kârlı bir iş almıştım, onu kutluyorduk. Paraya kıyıp yemeği dışarıdan getirttik. İspanyol müziği yapan bir üçlü tutmuştuk. Lucy'yle dans ettim. Çocuk mutluluktan sarhoş gibiydi. Hey Tanrım, şimdi de diskolara gideceğim diye tutturuyor. Yıllar ne çabuk geçti?»

Levin sabırsız sabırsız. «Ya öyle,» dedi. «Sen partiden söz et. Bir süre sonra Lucy yatmış, sonra neler oldu?»

«Ne mi oldu? Parti devam etti elbet. İçtik, tepindik, esrar çektik...»

«Olanları tam olarak hatırlamaya çalış lütfen. Belleğini iyice yokla.»

Bending bir sigara daha yakıp arkasına yaslandı, ayak ayak üstüne attı. Gözlerini tavandaki yıldızlara dikip bir süre düşündü. Konuşmaya başladığında sesi uzaklardan gelir gibiydi.

«Özellikle bu partiyi sorman çok garip, Ted. Yavaş yavaş herşeyi anımsıyorum. İçki su gibi aktı o gece. Birkaç saatte herkes körkütük sarhoş olmuştu.»

«Karın da içti mi?»

«Tabii. O zamanlar içerdi. Orkestra gece yarısı gitti. Teybi açtım, dansa devam ettik. Herkes birbirinin karısına, kocasına sulanıyordu. Eş değiştirme almış yürümüştü. Çiftler kumsala ya da çalıların arasına sıvışıyorlar, çılgınca kahkahalar atarak geri dönüyorlardı. Böyle bir partiydi işte. Korkunç eğlenmiştik.»

Tamam, diye düşündü Levin. Sonunda adamı kıstırdım.

«Sen neler yaptın, Şeyh?»

Ronald neşeyle kıkırdadı. «Küp gibi içtim, bacaklarım-

da derman kalmayıncaya kadar dans ettim, şaklabanlıklar yaparak ortalığı kırıp geçirdim.»

«Çapkınlık yapmadın mı?»

Ronald birden ciddileşti, bacaklarını indirip sırtını dikleştirdi, Levin'in gözlerinin içine baktı. «Ad vermem ama.»

«Oldu.»

«Evet, çapkınlık yaptım elbet. Belki de partiyi bu yüzden böyle açık seçik anımsıyorum. O kadınla o gece başlayan ilişkimiz hâlâ sürüyor. Düşünebiliyor musun?»

«Tanıdığın biri miydi?»

«Komşumuz. Bir arkadaşımın karısı. İki de çocukları var. Daha tanıştığımız gün kadına kesilmiştim zaten. O gece de ilk kez birlikte olduk.»

Bending, Levin'e iğrenç gelen bir biçimde güldü. Levin tepkisini belli etmemeye çalışarak, «Demek bu ilişki dört yıldır sürüyor,» dedi.

«Evet. Aşk falan değil tabii. Birlikte hoşça vakit geçiriyoruz sadece. Ayda birkaç kez buluşuruz. Onun yaşamında da başkaları var, benimkinde de. İkimiz de özgürüz yani.»

«Anlaşılan, ilişkiniz yalnızca cinselliğe dayanıyor.»

«Öyle denebilir. Ateş gibi kadındır, hele o vücudu... Birbirimize içimizi de dökebiliyoruz ayrıca. Şimdi de iş ortağı olduk sayılır...»

Dr. Levin, «Tamam, tamam,» dedi biraz da öfkeyle. «Partiye dönelim. Bu kadınla ilk kez birlikte oldun. Damdan düşer gibi, 'Hadi sevişelim,' mi dedin ona?»

Bending'in dudaklarında dalkavukça bir gülümseme belirdi. «Tam üstüne bastın. Zaten onu çoktan gözüme kestirmiştim. Onun da bana ilgi duyduğunu sezinliyordum, ama arkadaşımın karısıdır diye işi biraz ağırdan almıştım. O kadar içkiden, esrardan sonra adamda akıl mı kalır? Kolundan çektiğim gibi, 'Hadi gel sevişelim,' dedim. O da, 'Neden olmasın?' dedi.

«Sonra da birlikte partiden çıktınız.»

«Hiç öyle şey olur mu?» Önce o sıvıştı, birkaç dakika sonra da ben tuvalete gider gibi yapıp dışarı süzüldüm. Kumsalda buluştuk.»

Levin şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. «Kumsalda mı?»

«Evet, bizim evden az ötede.»

Doktor derin bir soluk aldı. «Nerede seviştiniz peki?»

«Hâlâ partide olduğunu bildiğim bir arkadaşın bahçesine girdik, şezlonglardan birinin üstünde seviştik. Çok mu önemli bu?»

«Evet, çok önemli. Demek evden çıkıp kumsala indiniz, sonra da arkadaşının evinin bahçesinde, bir şezlongun üstünde seviştiniz. Sizi kimse görmedi mi?»

Bending garip bakışlarla Levin'i süzdü. «Şaka mı ediyorsun sen? Sabahın saat ikisinde bizi kim görecek?»

Levin'in görüşmenin başında içine düşen kuşku kırıntısı gitgide büyüdü, biçimlendi, sonunda apaçık bir gerçek olarak gözlerinin önünde canlandı. Gerçeğin çarpıcılığı karşısında afallamıştı. Aynı zamanda da böylesine basit bir şeyi daha önce akıl edemeyişine şaşıyordu.

Bending'in gerçeği söylediği belliydi. Arkadaşının karısıyla bir bahçede sevişmek tam onun gibi birinden beklenecek bir davranıştı. Anlattıkları yalan olamazdı.

Levin düşüncelere dalıp gitmişti. Suskunluk uzayınca Ronald sinirli sinirli güldü. «Hey Ted... Her dakikanın parasını ödüyorum ben.»

«Ne? Ah, bağışla. Sevişmeniz sona erdikten sonra ne yaptınız? Partiye mi döndünüz?»

«Ben döndüm, o da evine gitti. Anımsadığım kadarıyla, kocası hâlâ partideydi.»

«O gece başka serüven yaşamadın herhalde.»

Bending güldü. «Deli misin? Kadın canımı çıkarmıştı. Birkaç kadeh daha attım, bir iki nefes esrar çektim. Az

sonra da parti dağıldı. Sarhoşları kapı dışarı edip yattım.»

Dr. Levin ellerini göbeğinin üstünde kavuşturdu, koltuğunda öne arkaya sallanmaya koyuldu. Kaşlarını çatmış, bakışlarını karşı duvara çizilmiş masal kahramanlarına dikmişti. Durdu, içini çekerek bir puro çıkardı, kâğıdını sıyırdı, ucunu ısırıp kibritle yaktı, üst üste üç derin soluk çekti.

«Karının eskiden içki içtiğini söylemiştin, Şeyh. Partide çok içti mi?»

«Yoo, çok içtiğini sanmam. İçkiyi severdi, ama aşırı düşkünlüğü yoktu.»

«O gece esrar da çekti mi?»

«Hatırlamıyorum. Çekmiştir herhalde.»

«Şimdi hiç mi içki içmiyor?»

«Kırk yılda bir bir kadeh şarap içer. Esrarı ağzına koymaz.»

«Arkadaşının karısıyla bahçede sevişmeniz ne kadar sürdü yaklaşık olarak?»

«Uzun ettin be, Ted, aklın fikrin hâlâ orada.»

«Sorumu yanıtla lütfen. Ne kadar sürdü, yarım saat mi, bir saat mi?»

«Yaklaşık bir saat.»

«Döndüğünde karın salonda konuklarını mı ağırlıyordu hâlâ?»

Bending bir an düşündükten sonra anımsamadığını söyledi.

«Yatak odasına çıktığında karın yatakta mıydı peki?»

«Bunu da anımsamıyorum, ama konukların tümü gittiğine göre yatmış olması gerek. Ben de kapıyı kilitledim, ışıkları söndürüp odaya çıktım. Grace yataktaydı galiba.»

«O gece karınla seviştin mi?»

«Ne gezer. Kafamı yastığa koyar koymaz sızmışım.»

«Karın partiden sıvıştığını farketmemiş mi?»

«Bu konuda tek söz etmedi Tanrıya şükür. Farketmedi herhalde.»

Levin başını salladı. Ronald'ın belleğinde parti gecesiyle ilgili ne varsa tümünü öğrenmişti. İnsan davranışlarını açıklamaya çalışırken, akla ilk gelen olasılıkların ne denli yanıltıcı olduğu bir kez daha kanıtlanmıştı böylelikle.

Bending, «Arkadaşımın karısıyla yattığım ve karımı her fırsatta aldattığım için benim ahlaksız bir adam olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?» diye sordu. Bu soruyu bir havayla sormaya yeltenmişti, ama başarılı olamadı.

«İnsanları yargılamak benim işim değil,» dedi Levin.

«Karımı sevdiğimi söylesem, bana inanır mısın?»

Doktor karşılık vermedi.

«Karımı seviyorum, Ted. Yaşamımdan gelip geçen bütün o kadınlar anlamsız benim için.»

«İstediğin nedir, Şeyh? Günahlarını bağışlatmak mı?»

«Bunlar günah mı sence?»

«Bilmem, ya sence?»

«Hayır, günah değil. Kendimi sana bağışlatmak istediğim falan da yok. Erkek olduğun için beni anlarsın sanmıştım.»

«Anlamadığımı kim söylüyor?»

«Bir seferinde sana, küstah herif, diye bağırmıştım ya, gerçekten öylesin, Ted. Hem de küstahın daniskası.»

Doktor ifadesiz bir sesle, «Sen benim hastam değilsin,» dedi. «Lucy'nin sorununu çözebilmek için seninle ilgileniyorum. Kızın düzeldikten sonra istersen sen de ruhsal tedaviye girersin.»

Bending boğuk bir kahkaha attı. «Buna gereksinmem var mı?»

«Sen kendin karar ver. Benim gözlemlerime göre, yaşama biçiminden hoşnut olmayan ve doyumsuzluklar i-

çinde bunalan bir adamsın. Yaşamının anlamsızlığını farketmeye başladığını sanıyorum. Bu seni hem korkutuyor, hem de umutsuzluğa düşürüyor.»

«Yanılıyorsun, Ted, dünyalar benim olsa bundan daha mutlu olamazdım.»

Dr. Levin, «Bunu duyduğuma sevindim,» dedi soğuk bir sesle. «Vaktimiz doldu.»

Bending çıkınca randevu defterine bir göz attı. Az sonra, gece gündüz kendini doyuma ulaştırmadan durama-yan on iki yaşında bir oğlan gelecekti. Muayenehanesinde pek ender içki içtiği halde alt çekmecesinden bir şişe konyak çıkardı. Su bardağına bir parmak konyak koydu. Ayaklarını masaya uzatıp oturdu. İçkisini yudumlayarak purosunu bitirdi. Ardından da Dr. Scotsby'yi arayıp akşam yemeğine gitmelerini önerdi. Kadın hemen kabul edince de sevindi. Ona Lucy B. vakasıyla ilgili yeni varsayımından söz edecekti.

ALTINCI BÖLÜM

BİR

Eddie Holloway'le yaşadığı serüven, Teresa Empt'e özgürlüğünü kazandırmıştı, kendi deyişiyle. Yıllardır yaşamını kısıtlayan tüm önyargılardan arınmıştı. Gençti henüz, yeni keşfettiği bu özgürlükle yapamayacağı yoktu.

Delikanlıyı düpedüz baştan çıkarmıştı işin doğrusu. Aylarca kimseye sezdirmeden yürüttüğü ilişkilerini sona erdirmenin zamanı gelmişti. Bunu da etkili bir biçimde ve çarçabuk gerçekleştirebileceğine inanıyordu. Çardaktaki son buluşma için özenle hazırlandı. Yıkanıp kremlendikten sonra çıplak vücudunun üstüne önden düğmeli bir bluzla, leke tutmayan bir kumaştan yapılmış anvelop bir etek giydi. Bu buluşmalara giderken hangi giysilerin daha kullanışlı olduğunu deneyimlerinden öğrenmişti. Küçük bir para çantasının içine düzgünce katlanmış, gıcır gıcır bir yüz dolarlık yerleştirdi. Eddie yaşamında yüz dolarlık bir banknot görmüş müydü acaba?

Kararlaştırılan saatte evden çıktı ve karanlık bahçede kendi kendine şarkılar mırıldanarak çardağa doğru

yürüdü. Eddie battaniyesini yere yaymış heyecanla kadını bekliyordu. Teresa delikanlının yanına oturdu, onun uzun sarı saçlarını okşamaya koyuldu. Aptaldı, ama doğrusu tatlı çocuktu.

Eddie boğuk bir sesle, «Dinle bak, şu tekneyi-» diye söze başlayacak olduysa da, kadın yavaşça yanağına dokunarak onu susturdu.

«Bunu sonra konuşuruz, Eddie. Önce bir bakalım, sana öğrettiklerimi anımsıyor musun...»

Biraz üstelenince delikanlı her şeyi anımsadı. Teresa aslanını çemberden atlatan bir terbiyecinin titizliğiyle Eddie'yi kıvama getirdikten sonra rahatça sırtüstü uzanıp bekledi. Alev alev yanan derisini gece yeline ve delikanlının aç dudaklarına bırakmış yatarken, böylesine büyük bir mutluluğu ilk kez tattığını düşündü. İplerin kendi elinde olduğunu bilerek sevilmenin mutluluğu hiçbir şeyle ölçülmeyecek kadar büyüktü. Vücudunun isteklerine boyun eğmeyi, duygularını kapıp koyvermeyi öğrenmişti. Talimatlarını, gençliğin verdiği hevesle, seve seve yerine getiren Eddie gibi bir öğrencisi de vardı. Tutkunun bütün benliğini sardığını hissetti, kıvrandı, kasıldı ve hareketsiz kaldı.

Kadının doyuma ulaştığını görür görmez hemen atıldı Eddie. «Şu tekne-»

Teresa, «Sonra konuşuruz,» diye fısıldayarak delikanlının üstüne eğildi. Kıkırdamalarını, karşı koymaya çalışmasını umursamadan vahşice onu mıncıklamaya girişti. Ara sıra canını yakmaktan bile çekinmediği bu delikanlıya çok şeyler borçlu olduğunu farketti birden. Kendini onun sayesinde tanımıştı. Eddie'nin parlak derisi, sert kemikleri ve güçlü kasları, etinin gizli isteklerini ortaya çıkarmış, önüne yeni bir dünya sermişti. Benliğinin derinliklerinde gömülü ve tanımlamak istemediği kadar korkutucu duygusal gereksinimleri olduğunu da anlamıştı bu arada.

Borcunu ona yoğun bir zevk vererek ödedikten sonra

oturdu, soluk soluğa yatmakta olan delikanlıya baktı. «Sana kötü bir haberim var, Eddie.»

Beriki şaşkın şaşkın doğrulmaya çabaladı. «Ne oldu?»

«Artık birbirimizi göremeyeceğiz.»

Eddie kendini tutamayıp, «Neden ama?» diye bağırdı.

«Şişş... Kocam benden kuşkulanıyor. Belki de anası bir şeyler çıtlatmıştır. Buluşmamız çok tehlikeli.»

Delikanlı, «Arabanla uzak bir yerlere gidebiliriz,» dedi umutla. «Motel de olabilir. Evinde buluşabileceğimiz bir arkadaşın yok mu?»

«Olmaz, Eddie. Kocam ne yapar eder bizi kıstırır. Gerekirse özel bir dedektif tutmaktan bile kaçınmaz.»

Gerçek yavaş yavaş Eddie'nin kafasına dank ediyordu. Onun pek de zeki olmadığını bilen Teresa sabırla bekledi.

Sonunda delikanlı bir inilti kopardı. «Demek ayrılıyoruz.»

Kadın, «Evet,» diye karşılık verdi soğuk bir sesle. «Bu son buluşmamızdı.»

«Beni sevdiğini sanıyordum.»

Eddie'nin ağlamaklı sesi Teresa'nın içine dokundu. «Seni elbette seviyorum. Birlikte geçirdiğimiz güzel günleri hiç unutmayacağım. Ne güzeldi, değil mi, Eddie?»

Eddie tiksintiyle, «Lanet olsun!» diye bağırdı. «Senin bitti demenle hemen bitecek mi yani? Ya ben ne olacağım?»

«Böylesi ikimiz için de daha iyi. Benden çok küçüksün. Er ya da geç bitecekti nasıl olsa. Kendi yaşında güzel bir kız bulur-»

«Senin bu yaptığına kancıklık denir. Canın cehenneme.. İki çift söz de ben edeceğim. Ayrılmamıza hiç gerek yok, güvenli bir yer bulabiliriz.»

«Olmaz, Eddie, bitti artık.»

Delikanlı ayağa fırlayıp titreyen elleriyle giyinmeye koyuldu. Kin dolu bir sesle; «Ben daha son sözümü söylemedim,» dedi. «Kocana gidip her şeyi anlatsam hoşuna gider mi?»

Teresa soğukkanlılığını bozmadan ağır ağır giyindi. Bu tehditle karşılacağını tahmin etmişti. «Kocam sana inanmaz,» dedi tatlı tatlı. «Benim yaşımdaki bir kadının on altı yaşındaki bir çocukla ilişki kurduğuna kim inanır? İnansa bile, bana zorla saldırmaya kalkıştığını söylerim. Yürüyüşe çıktığım bir gece üstüme çullandığını ağlaya ağlaya anlatırsam neler olur, düşünebiliyor musun? Luther'in kocaman bir tabancası var, Eddie.»

Eddie'nin ağzı bir karış açıldı. Yüzünün bembeyaz kesildiği karanlıkta bile belli oluyordu. «Yapamazsın bunu,» diye soludu.

Teresa hafifçe güldü. «Erkek gibi davranacağın yerde, öfkeli bir çocuk gibi davranmayı sürdürürsen pekala yaparım.»

Kadın delikanlıyı zayıf yanından vurmuştu. Eddie kendisine çocuk denmesine asla katlanamazdı. Çekici, soğukkanlı ve olgun bir erkekti o.

«Tekne işi ne olacak?» diye sordu ters ters.

«Üzgünüm, Eddie. Kocama açıklama yapmadan bin doları ortak hesabımızdan çekemezdim.»

«Tüh bee. O tekneyi nasıl da istiyordum.»

Teresa para çantasından yüz dolarlık banknotu çıkarıp delikanlıya uzattı. Eddie iri iri açılmış gözlerle parayı aldı, elinde evirip çevirdi, sonunda, «Vay be,» dedi hayretle. «Sahici bir yüzlük.»

«Sana bir armağan, Eddie. Tekneyi satın almana katkım olsun istedim. Birlikte geçirdiğimiz güzel saatleri anarsın.»

Eddie, «Birlikte çok eğlendik,» dedi keyifle. «Fırtına gibi.»

Teresa onun bu serüveni ballandıra ballandıra anlatıp arkadaşlarına aylarca çalım satacağını biliyordu. «Bir veda öpücüğü vermeyecek misin?»

Delikanlı kadının dudaklarına baştan savma bir öpücük kondurduktan sonra battaniyesini koltuğunun altına kıstırıp hızlı adımlarla uzaklaştı. Gözleri avucundaki banknottaydı hâlâ.

Eddie'nin ardından bakarken Teresa'nın yüreğine bir sızı saplanmıştı. Kendini avutmaya çalıştı. Süpermarketin çırağı Mike bir işaretini bekliyordu. Uzun sarı saçlı, bronz tenli, ateşli ve Yunan tanrıları kadar yakışıklı binlerce delikanlı vardı güney Florida'da. Canının çektiğiyle sevişebilirdi. Ağır ağır eve doğru yürüdü.

Gertrude salonda televizyon izliyordu, Teresa'nın içeri girdiğini görünce başını kaldırıp, «Yürüyüş iyi geçti mi, canikom?» diye sordu sırıtarak. Dalgın dalgın başını sallayan Teresa barda romla koka koladan oluşan bir içki hazırladı. Kadehi eline alıp terasa çıktı, parmaklıklara dayandı. Karanlık denize karşı içkisini yudumlayarak düşüncelere daldı.

Florida onu çok değiştirmişti. Güneşi bulmak için kuzeyden gelen o soğuk ve ürkek yaratık gerilerde kalmıştı. Burası verimli bir bahçeydi. Bitkilerle insanların filiz vermeleriyle boy atmaları bir oluyordu. Birden serpilen, çarçabuk olgunlaşan yaşam, aynı hızla soluyordu ne yazık. Alabildiğine özgür yaşayan göçebe çingenelere imreniyordu. Kendisini kulağının arkasında koca bir hibiskus çiçeği, kokulu yağlarla taranıp beline dökülmüş uzun siyah saçları ve çıplak vücuduyla, kumsalda onu bekleyen çıplak bir erkeğe doğru koşarken görür gibi oldu. Yüksek sesle güldüğü sırada camlı kapı açıldı ve Luther elinde içkisi terasa çıktı. «Merhaba bebeğim,» dedi hırıltılı sesiyle. «Ne yapıyorsun?»

Teresa gizemli bir gülümsemeyle, «Düş kuruyordum,» diyerek karşılık verdi.

İKİ

Luther, Ronald, Bill ve iki yeraltı temsilcisi ilk toplantının yapıldığı motel odasında biraraya geldiler. Luther daha önce, «Çok garip doğrusu,» demişti ortaklarına. «Herifler telefon edip mutlaka konuşmamız gerektiğini söylediler. Toplantının benim işyerimde yapılmasını önerdiğimde, sanki oraya dinleme aygıtı yerleştirilmiş gibi, hemen karşı çıktılar. Dertleri ne acaba?»

Rocco Santangelo dertlerini açık seçik anlattı az sonra.

«Bizim çok yetenekli bir danışmanımız vardır. Kuruluşlarımızı denetler, aksayan yönleri belirleyip bize bildirir. Şimdi de, şu kaset işi için bir şirketler zinciri kurmamızı salık verdi, böylesi daha kârlı oluyormuş. Tıpkı zengin petrol şirketleri gibi. Bunları bilirsiniz, petrolü kendi kuyularından çıkarırlar, kendi tesislerinde rafine ederler ve yine benzin istasyonlarında satışa sunarlar. Danışmana bakılırsa...»

Öfkelenmeye başlayan Luther atıldı. «Dur bir dakika. Yanlış anlamadıysam, niyetiniz bizim şirketin üstüne konmak.»

«Yaptığın işi beğenmediğimizi sanma,» dedi Rocco. «Bu sadece basit bir hesap sorunu. Çıkarlarımızı kollamak zorundayız. Danışmanımızın tavsiyeleri uyarınca, şirketi sizden devralıp kendimiz işleteceğiz.»

Luther'in şaşkın bakışları Holloway'le Bending arasında gidip geldi. «Bu düpedüz kalleşlik.»

«Buraya bak. Biz kapkaççı değiliz. Yatırdığınız bütün

parayı geri alacaksınız. Bir sent bile kaybınız olmayacak.»

Beyninden vurulmuşa dönen Luther, «Yok canım!» diye bağırdı. «Ya harcadığımız onca çaba ne olacak? Havaya mı savuracağız?»

Santangelo, «Fabrikayı üretime hazır duruma getirmek için çok çalıştığınızı biliyoruz,» dedi sakin bir sesle. «Bu çabanızın karşılığını ödemeye de hazırız.»

Luther yumruklarını sıkmıştı, öfkeden tepeden tırnağa titriyordu. «Sadakanızı kabul edeceğimizi mi sandınız? Bu işi bize öneren sizsiniz, biz sizin ayağınıza gelmedik. Bize güzel bir masal okudunuz, tavsiye mektupları gösterdiniz, biz de aptal gibi tuzağa düştük. Şimdi döneklik ediyorsunuz. Şeyh, sen de bir şeyler söylesene.»

Ronald'ın suratı kıpkırmızıydı. «Oyuna getirildik,» dedikten sonra Jimmy Stone'a dönüp ekledi. «Ötekileri bilmem, ama ben bu parayı denkleştirebilmek için elimdeki tahvilleri sattım. Bu işten kazançlı çıkacağıma inanıyordum çünkü. Şimdi de kaçık bir danışmanın saçmaları yüzünden bizi başınızdan atmaya kalkışıyorsunuz. Olacak şey değil bu. Bill sen ne diyorsun?»

«Şeyy... Büyük şanssızlık tabii.»

Luther ateş püsküren bir sesle, «Demek bizi kendi kurduğumuz şirketten sepetleyeceksiniz!» dedi. «Yatırdığımız parayı vereceksiniz, çenemizi kapatalım diye önümüze birkaç da kemik atacaksınız, biz de tıpış tıpış çekip gideceğiz, öyle mi?»

Santangelo'nun yüzü ifadesizdi. «Evet, öyle. Şirketi sizden devralacağız.»

«Nah alırsınız! Ne biçim heriflersiniz siz? Bizi ayaklandırdınız, suyumuzu sıktınız, şimdi de güle güle haa! Bunu yapacak adamın alnını karışlarım ben! Sözlü de olsa aramızda bir anlaşma var, bu anlaşmaya bağlı kalmak zorundasınız.»

Bending de söze karıştı. «Çok doğru. Ne boktan iş be! Anlaşılan, yazılı sözleşme olmadığı için sesimizi çıkaramayacağımızı sanıyorsunuz. Gazetelere düştüğünüz zaman görürsünüz siz. İstediğiniz bu mu?»

O ana kadar ağzını açmamış olan Stone öne uzandı, güç işitilen sesiyle, «Hayır, istediğimiz bu değil,» dedi. «Sizin de bunu isteyeceğinizi sanmam. Üçünüz de işadamısınız, çevrede saygınlığınız var. Mahkemeye ya da gazetelere düşmeyi göze alamazsınız. Seks filmlerini kasete çekerek para kazanmayı tasarladığınızı herkese ilan mı edeceksiniz yani?»

Kısa bir sessizliğin ardından hışımla ayağa fırlayan Luther odada volta atmaya başladı. «Cehennemin dibine gitsin saygınlık! O fabrikayı kurmak için eşek gibi çalıştım ben. Bir avuç anaforcunun bana kazık atmasına göz yumacak değilim. Yarın sabah ilk işim avukatıma danışmak olacak. Davayı kazanamayacağımı söylerse, yakarım fabrikayı, küllerini alırsınız ancak!»

«Al benden de o kadar,» dedi Bending. Holloway ise susuyordu.

Jimmy Stone, «Bizi tehdit mi ediyorsunuz?» diye sordu.

«Ne sandın ya!» diye haykırdı Luther. «Ya anlaşmaya bağlı kalırsınız ya da hava alırsınız. Üç tane serseriye boyun mu eğeceğiz?»

Stone, «Bu kadar öfkelenmek sizin gibi beyefendilere hiç yakışmıyor,» dedi sakin sakin. «Tasarılarımızda bir değişiklik yapmak zorunda kaldık. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşmadınız herhalde. Hem yatırdığınız parayı, hem de çabalarınızın karşılığını alacaksınız. Bağırıp çağırmanızın, bize küfürler etmenizin, tehditler yağdırmanızın nedenini anlayamadım doğrusu.»

Bending atıldı. «Paramızı kullanmak, Luther'in işbirliğinden yararlanıp fabrikayı yaptırmak için büyük kazanç-

lardan söz ederek ağzımıza bir parmak bal çaldınız. Bütün işler tamamlanınca da sepet havası....»

Stone kafasını sallayarak, «Hayır, yanılıyorsunuz,» dedi. «Bu işe biz de sizin gibi iyi niyetle başladık. Size gösterdiğimiz rakamlar da doğruydu. Gelgelelim şimdi arkadaşımın açıkladığı nedenlerden ötürü tasarımızı değiştirmemiz gerekiyor.»

Büsbütün zıvanadan çıkan Luther, «Boşuna çeneni yorma!» diye bağırdı. «Sen bizi hanımevladı sanıyorsun galiba. Öfkelenmek beyefendilere yakışmıyormuş. Kuyruğuna bastın mı, beyefendilerin neler yapabileceklerini ben sana gösteririm.»

Stone tekdüze sesiyle öğüt vermeye girişti bu kez. «İyi düşünün, aptalca işlere kalkışmayın. Üçünüz de çoluk çocuk sahibi aile babalarısınız. Güzel evleriniz var. Öfkeyle kalkan zararla oturur.»

Luther, Ronald ve Bill adama bakakaldılar. Sözlerinin altına gizlenmiş tehditi sezmemek olanaksızdı.

«Jimmy'ye kulak verin,» dedi Santangelo. «Sonradan pişman olacağınız şeyler yapmayın. Parasal kaybınız olmayacak zaten. Yaşam çok kısa, insan gülmeli eğlenmeli, sevişmeli, yaşamın tadını çıkarmaya bakmalı. Benim ilkem budur.»

Rocco'nun sözlerinin ardından odaya sessizlik çöktü. Iki tarafın birbirine savurduğu öfkeli bakışlardan sonra yeraltı temsilcileri kalktılar, vedalaşmadan çıkıp gittiler.

Ronald, «Ne dersin, Bill, yasal dayanağımız var mı?» diye sordu.

«Yok gibi bir şey,» dedi Holloway. «Biz en iyisi paramızı alıp bu işi unutalım.»

Luther burnundan soluyordu. «Bunu onların yanına bırakmayacağım. Luther Empt'e kimse kazık atamaz.»

Holloway umutsuz bir sesle, «Peki ne yapacağız?» diye sordu. «Dava açsak kazanamayız. Fabrikayı yaksak

gidip başka yerde kurarlar, biz de paramızı alamadığımızla kalırız.»

Luther kin dolu bir sesle, «Mutlaka bir yolunu bulup o itlerin canına ot tıkayacağım,» dedi.

Bir süre çıt çıkarmadan oturduktan sonra kalktılar. Konuşmak bir yana, birbirlerine bile bakmadan dışarı çıktılar. Ayrı yönlere dağıldılar. Holloway evine votka şişesinin başına, Bending Chez When'e, Luther de küçük kızı May'e.

Federal karayolundan güneye doğru hızla ilerlerken öfkeden kuduruyordu Luther. Para yüzünden değildi. Yerin dibine batsındı para. Serserinin biri kumarda hile yapıp beş dolarını alacak olsa yine aynı tepkiyi gösterirdi. Aptal yerine konulmayı hazmedemiyordu. Luther Empt'le oyun olmayacağını gösterecekti onlara.

May'e telefon etmemişti, ama kız evdeydi, bekliyordu. Luther'i görünce yüzü sevinçle aydınlandıysa da kötü bir şeyler olduğunu sezmiş olacak ki, telaşla adamın koluna yapıştı. «Neyin var, babacığım?»

«İşle ilgili bir şeye canım sıkıldı,» diye homurdandı beriki. «Viski şişesini getir.»

Koltuğa çöktü, kamburunu çıkarıp öne eğildi. Viski kadehini iki eliyle birden sımsıkı tutuyordu. Bir dikişte boşalttığı kadehe ayaklarının dibindeki şişeden viski doldurdu. May divanın kıyısına ilişmiş, kaygıyla ona bakıyordu.

«Aç mısın?» diye sordu.

«Hayır, ya sen?»

«Kendime hamburgerle salata yapıp yedim.»

«İyi. Bir viski iç öyleyse.»

«Canım istemiyor, babacığım.»

«Hiç olmazsa bira iç. Orada öyle oturma, Tanrı aşkına.»

Kız uysal uysal kalktı, küçük bir bardağa bira doldurdu. Yarısı boşalmış bira şişesini buzdolabına koydu.

Luther kadehleri birbiri ardından yuvarlıyordu. «Orospu çocukları,» dedi içti. «Yakalarına yapışacağım,» dedi içti. «Ben onlardan çok daha belalılarla başettim,» dedi içti. İşin kötüye varacağını anlayan May yumuşak bir sesle atıldı. «Ceketinle yeleğini çıkarırsan daha rahat edersin, babacığım, boyunbağını da gevşet.»

«Evet, iyi fikir.»

Luther kızın söylediklerini yaptıktan sonra kendini yine koltuğa bıraktı. May giysileri götürüp astı, ardından da güçlükle yere diz çöktü adamın pabuçlarını çıkardı. Luther biraz sakinleşmişti. Hâlâ öfkeliydi, ama bağırıp çağırmak, duvarları yumruklamak isteği azalıyordu. «İnsanların tümü de boktan,» dedi kıza. «Bunu biliyor muydun?» May ayağa kalkıp koltuğun arkasına geçti, adamın ensesini ovuşturmaya başladı. «Bu kadar sinirlenmesine, babacığım, bak kaskatı kesilmişsin.»

«Elimde değil. Biri bana kalleşlik etti mi, bunun acısını ondan çıkaramazsam kuduruyorum.»

«Şişş... Konuşma, gevşemeye çalış.» Luther'in gömleğinin düğmelerini çözdü, ellerini göğsünde dolaştırdı. «Hoşuna gidiyor mu?» diye fısıldadı. Sinirden içi içini yerken bile zevk alabildiğini kabul etmek istemeyen Luther anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Yavaş yavaş yatışıyordu. Kızın yumuşak okşayışları ninni gibi gelmişti. Sevilip sayıldığı bu evde huzur ve güven içinde hissediyordu kendisini. May'e soyunup çırılçıplak karşısında durmasını buyurdu birden. Kız buyruğu seve seve yerine getirdi, kabuğu soyulmuş incecik bir dal gibi adamın karşısına geçti. Yüzünde umut dolu bir gülümseme vardı. Ağırlığını sağlam bacağına verdiği için hafifçe bir yana eğik duruyordu. Luther ansızın elini kaldırdı ve kızın yanağına şiddetli bir tokat indirdi. May'in başı bir yana yattı, gülümsemesi çarpıldı. Bu nedensiz saldırı karşısında donakalan

kız elini yanağına götürdü, bir adım geriledi. Gözpınarlarına yaşlar birikmişti.

Luther de en az onun kadar şaşkındı. Yıllar önce eski karılarından birine sinirlenip onu tokatladığı olmuştu Fahişelere de yatakta kaba davranırdı ara sıra. Ama bu bambaşka bir şeydi, neden yaptığını anlayamıyordu. Kızın canını yakmak istemişti düpedüz. Can yakma isteğiyle karışan nedensiz bir öfke aklını başından almıştı.

İnleyerek ayağa fırlayıp kızı kucakladı. Kızarmış yanağını, nemli gözlerini, titreyen dudaklarını öptü, belki yüz kez özür diledi. Aklı başında değildi, işle ilgili sorunlar yüzünden çılgına dönmüştü, pis bir hayvandı, canavarın tekiydi. Sonunda da hıçkırmaya başladı. Bu kez May onu avutmaya koyuldu. Canı acımamıştı, çok daha şiddetli tokatlar yemişti. Çok sinirli olduğunu kapıdan girer girmez anlamıştı zaten. Tokat atmak onu rahatlattıysa, dayak yemeye, hatta kırbaçlanmaya hazırdı. Onun hatırı için her türlü acıya seve seve katlanırdı. «Beni seviyor musun?» diye sordu. Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamayan Luther aptal aptal başını salladı. Kız onu divana oturttu, viski kadehini eline tutuşturdu. Adam viskiden bir yudum alınca kusacak gibi oldu, öksürmeye başladı. May yanına sokulmuş, bir yandan kulağına tatlı sözler fısıldıyor, bir yandan da saçlarını okşayarak onu yatıştırmaya çalışıyordu. Luther kadehi elinden bırakıp kıza sarıldı. İnce kemiklerine, sıcak derisine, yumuşacık etine dokununca onu yine inciteceğinden korktu. Kendine güvenemiyordu. Kız az sonra kollardan sıyrıldı, divana sırtüstü uzanıp ellerini yalvarırcasına erkeğe uzattı. Uzun saçları göğüslerinin üstüne dökülmüştü. Luther onun minik ellerini tuttu, parmaklarını birer birer öptü. Bu, süt beyaz vücutlu, tertemiz küçük kız sadece kendisinindi. Başka bir erkek ona el süremezdi. May'in birkaç hafta öncesine kadar, «Sizi rahatlatabilir miyim?»

diyerek barlarda sürtüp müşteri aradığını unutmuştu. Kızı kutsal bir bakire olarak görüyordu. Tenindeki parlaklık. kara gözlerindeki ışıltı ancak kutsal sözcüğüyle açıklanabilirdi. May, «Beni sev, babacığım, n'olur,» deyince burnunun sızlandığını hissetti. Hem çok mutluydu, hem de kalleşler ve düzenbazlarla dolu şu dünyada, karşılık beklemeden sevmesini bilen pek az kişiden biri olan bu masum çocuğa minnet duyuyordu. Günahsızlık bu demekti. May'in çocuksu saflığı ona güç veriyor, içini umutla dolduruyordu. Karanlıkta yol gösteren bir ışıktı sanki.

Kız onu ağır ağır soydu. Kulağına az sonra neler yapacaklarını fısıldıyor, bazı sözcüklerde utanmış bir çocuk gibi kıkırdıyordu. Luther kendini onun yumuşak ellerine bıraktı. Artık azgın köpekler gibi çiftleşmekten tad almıyor, ancak böyle rahatlayabiliyordu. Sert erkeği oynamak, temiz ilişkilerini ve May'in el değmemişliğini kirletirdi.

Yüreklerinin derinliğindeki duyguları, en gizli isteklerini ve düşlerini birbirlerine anlatarak konuşa konuşa seviştiler. Düş ürünü bir temsilde rol yapan oyunculara benziyorlardı. Birbirlerinin dilinden anladıkları söylenemezdi. Her biri kendi düşlerine dalmıştı. Aralarındaki bir istek alışverişiydi. Kendilerinin bile bilmedikleri çapraşık duygularının yanıtını birbirlerinde buluyorlardı. Tutkunun doruk noktası onları birleştirdi. Birbirlerine sımsıkı kenetlendiler, öpüştüler, birbirlerini sevdiklerini söylediler.

ÜÇ

Dr. Mary Scotsby, Levin'in tasarladığı şeyi sakıncalı buluyordu.

«Seninki sadece bir varsayım, Ted. Eğer yanılıyorsan bir hastanı yitireceksin.»

Levin, «Yanılmıyorum,» dedi inatla. «Hastamı da yitirmeyeceğim. Bu konuyu enine boyuna düşündüm ve sezgilerimin gösterdiği yolu izlemeye karar verdim. Sen de pekâlâ bilirsin ki, biz bilimadımı değil, bir tür sanatçıyız.»

«Madem öyle, talihin açık olsun.»

Levin, Grace Bending'le yaptığı son görüşmenin bantlarını iki kez üst üste dinledi. Kadını acımasızca soru yağmuruna tutabilmiş olsaydı, olayı daha o görüşmede açıklığa kavuşturmuş olurdu. Oysa kadın çözülme noktasına geldiği halde, onu daha fazla sıkıştırmaktan çekindiği için fırsatı kaçırmıştı. Bu kez her yola başvurup onu konuşturmaya kararlıydı.

Grace Bending muayenehaneden içeri düşmanca bir havayla girdi. Omuzlarını geriye atmıştı, sırtı dimdikti. Erkek terzisinin elinden çıkmışa benzeyen bir etek ceket giymiş, saçlarını sımsıkı geriye tarayıp ensesinde toplamıştı. Soylu bir hanımefendi havasıyla koltuğa yerleşti, doktorun hal hatır sorularına soğuk bir sesle tek sözcüklük yanıtlar verdi. Bacaklarını hafifçe bir yana yatırıp dizlerini bitiştirmiş, bileklerini çaprazlamıştı. Kucağında kavuşturduğu ellerinde beyaz eldivenler vardı. Levin kalın camlı gözlüğünün gerisinden kadını tepeden tırnağa süzerek tedirginlik belirtilerini saptadı. Havaya dikilmiş çene, belli belirsiz titreyen eller. Göz göze geldiklerinde kadın hemen gözlerini kaçırdı.

Doktor yumuşak bir sesle, «Yardımınıza gereksinmem var, Bayan Bending,» diye söze başladıktan sonra bir an durdu, kadının karşılık vermediğini görünce devam etti. «Tedavinin en can alıcı aşamasına gelmiş bulunuyoruz. Bu aşamada sizlerden büyük bir açıksözlülük bekliyorum. Lucy'nin davranışlarını saptıran nedeni belirlemenin başka yolu yok. Kızınızın tam anlamıyla düzelmesi için davranışlarının kaynağına inmek zorundayım.»

Grace, «Ben bütün sorularınızı açıksözlülükle yanıtladım, doktor,» dedi sertçe.

Parmaklarını sakalında dolaştıran Levin, ceketine düşen puro küllerine hayretle baktı. «Bu söylediğiniz ancak bir dereceye kadar doğru, Bayan Bending. Lucy'nin sorunuyla ilgisi olmadığını sandığınız bazı olayları bana anlatmadığınız kanısındayım. Benim görüşüme güvenmek yerine, neyin önemli, neyin önemsiz olduğuna kendiniz karar verdiniz. Sonuç olarak da ben, Lucy'nin tedavisi için çok gerekli temel bilgilerden yoksun kaldım.»

Kadın eldivenlerine bakarak, «Ne demek istediğinizi anlayamadım,» dedi.

«Anladığınızdan eminim. Birtakım şeyleri benden gizlerken, Lucy'nin tedavisini uzattığınızın bilincinde değildiniz kuşkusuz. Bunları açıklamak size büyük acı verecekti, bu yüzden sustunuz.»

«Ben sizin bütün sorularınızı yanıtladım.»

Levin başını salladı. «Haklısınız. Sorularımı iyi seçemediğimi kabul ediyorum, ama siz bazı şeyleri kendiliğinizden açıklayarak benim hatamı düzeltebilirdiniz. Oysa bunu yapmaktan kaçındınız.»

Grace Bending sinirli sinirli, «Sözü nereye getirmek istediğinizi anlayamadım,» dedi.

Bunun üzerine Levin sert bir tutum takınmak gereğini duydu. «Anlatayım öyleyse. Sizi suçlamak ya da yargılamak bana düşmez. Sizden istediğim sadece açıksözlülük. Bunun kolay olmadığını biliyorum elbette. Unutmaya çalıştığı bir olayı yeniden yaşamak herkese acı verir, ama kızınızın hatırı için bunu yapmak zorundasınız. İçinizi döktükten sonra büyük ölçüde huzura kavuşacağınıza da inanıyorum ayrıca.»

«Saçmalıyorsunuz, doktor.»

Sabrını yitirmemeye çalışan Levin derin bir soluk aldı. «Dört yıl önce verdiğiniz yemekli bir partiyi anımsıyor musunuz, Bayan Bending?»

«O kadar çok parti verdik ki, hepsini anımsamam olanaksız.»

«Bu partiyi kocanızın yaptığı kârlı bir iş anlaşmasını kutlamak için vermişsiniz. Yirmiden fazla konuk varmış. Yemek dışarıdan getirilmiş. İspanyol müziği yapan güçlü bir orkestra tutmuşsunuz.»

Grace düşünceli bir pozda kaşlarını çatıp alnını kırıştırdı, sonunda hayal meyal öyle bir şey anımsadığını söyledi.

«Sahi mi? Oysa kızınız açık seçik anımsıyor. Parti için ona pembe kordelalarla süslü beyaz bir giysi alınmış. Konuklarla birlikte yemek yemiş, babasıyla dans etmiş. Yatma saatini bir saat geçirmesine izin vermişsiniz.»

«Çocuğun kendisine değişik gelen şeyleri hatırlaması çok doğal.»

«O hatırlıyor, ama siz hatırlamıyorsunuz, öyle mi?»

«Evet.»

Doktor arkasına yaslandı ve kadının yüzünü dikkatle inceledi. Önünde üç olasılık vardı. Ya gerçekten anımsamıyordu, ya düpedüz yalan söylüyordu ya da savunma düzeni bu anıyı belleğin derinliklerine itmişti. Bir süre düşündükten sonra kadının, savunma düzeninin buyruğuyla yalan söylediğine karar verdi. Gerçeği olanca çıplaklığıyla kabullenmek savunma düzenini paramparça edecek, onu korkunç bir suçluluk duygusuyla baş başa bırakacaktı. Grace Bending'in gerçekle yaşamayı öğrenecek kadar güçlü olduğuna inanan Levin konuyu deşmeye devam etti.

«Anımsamamanız çok garip. Kocanız da Lucy kadar

iyi anımsıyor bu partiyi. İçki su gibi akmış, dans edilmiş, esrar çekilmiş...»

Kadın omuz silkti. «Her partide olur bunlar.»

«Ben dört yıl önceki bir partiden söz ediyorum. O zamanlar içki içiyordunuz, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Esrar da çeker miydiniz?»

«Ara sıra.»

«Şimdi anımsamaya çalışın, Bayan Bending. Saatler ilerledikçe işler çığrından çıkmaya başlamıştı. Kadınlarla erkekler birer ikişer dışarı süzülüyorlardı. Karı kocalar değil tabii...»

Grace atıldı. «Susun lütfen, susun. Bu iğrenç şeyleri duymak istemiyorum.»

Levin, «Susmaya hiç niyetim yok,» dedi acımasızca. «Olanlara kimse aldırmıyordu. Çalıların ardında, kumsalda ya da arabaların içinde sevişen çiftler bir süre sonra gülüşerek geri dönüyorlardı...»

Kadın çılgın gibi çevresine bakındı. «Gidiyorum. Burada oturup sizi dinleyecek değilim.»

Doktor istifini bozmadan sözlerini sürdürdü. «Kocanızın da sıvıştığını farketmiştiniz. Belki, hangi kadınla—»

«Susun!» diye haykırdı Grace. «Yeter artık susun!»

«Kocanızdan öç almak mı istediniz, Bayan Bending? yɔksa içkinin ve esrarın etkisiyle kendinizi partinin akışına mı kaptırmıştınız'? Belki de kocanızın nerede olduğunu merak bile etmediniz, her fırsatta sizi aldatıyordu zaten. Her neyse niye yaptığınız beni ilgilendirmez, ama...»

«Yapmadım, yemin ederim ki yapmadım!»

Yumruğunu masaya indirerek «Yaptınız!» diye bağırdı Levin. «Yaptığını⁊dan hiç kuşkum yok. Herkesin yaptığı bir şeyi siz niye yapmayacaktınız? Lucy saatler önce yatmıştı. Adamı alıp odaya çıkmakta sakınca—»

Grace Bending'in hanım hanımcık havası bir anda

değişti. «Seni orospu çocuğu seni! Pis herif!»

«İsterseniz adamla neler konuştuğunuzu da söyleyeyim. Siz önce, 'Umurumda değil,' dediniz. Adam, 'Yalnız olduğumuzdan emin misin?' diye sordu. Ardından da sizi soymaya başladı. Siz de, 'Çabuk ol, çabuk ol,' dediniz.»

Grace Bending koltuğunda önce arkaya gidip geldi. Kolları iki yanda ölgün ölgün sallanıyor, morarmış yüzü, yuvalarından uğramış gözleri, dışarı fırlamış diliyle boğulmak üzere olan insanlara benziyordu.

«Önceleri Lucy'nin kocanızı bir kadınla yakaladığını sanmıştım. Oysa yakaladığı siz ve yabancı bir erkekti. Kocanız yatak odasına çıkardığı bir kadına, 'Yalnız olduğumuzdan emin misin?' diye neden sorsun? Bitişik odada yatan Lucy heyecandan uyuyamamıştı. Sesler duyunca yataktan kalktı, paytak adımlarla sizin yatak odanızın kapısına geldi. Kapıyı kilitlemeyi unutmuştunuz, Bayan Bending. Kızınız kapıyı açtı. Sırtında beyaz bir gecelik vardı belki de. Şaşkın şaşkın gözlerini ovuşturarak olup biteni—»

Kadın, «Rezil herif!» diye avaz avaz haykırdı. «Doktor olacaksın bir de. Ötekilerden hiç farkın yok. İğrenç yılan. Tiksiniyorum senden. Elimde olsa hayalarını keserdim senin. Seni ciğeri beş para etmez alçak. Gebertmeli senin gibileri, barsaklarını döşmeli...»

Levin hiç sesini çıkarmadan öfke nöbetinin geçmesini bekledi. Kadının ağzının iki yanından salyalar akıyor, kollarıyla bacakları zangır zangır titriyordu. Yüzü kara sarı bir renk almış, boyun damarları şişmiş, gözleri dışarı uğramıştı. Sonunda başı geriye düştü, ağzı koca bir kuşun gagası gibi iğrenç bir biçimde açıldı.

Havlarcasına, «Evet, yaptım!» diye bağırdı. «Yaptım işte, yaptım. Bütün suçum bu. Kocamı aldattım. Günah işledim. Bağışla beni Tanrım, günahlardan arındır, bana

dayanma gücü ver. Sana sığınıyorum. Olanların sorumlusu benim. Hepsi benim suçum. N'olur Tanrım, bağışla.»

Kadın kendinden geçti birden. Başı yana düştü, gözleri kapandı, bedeni gevşedi, yüzü bembeyaz kesildi, dudağının üstünde ve alnında ter damlacıkları belirdi. Masasında amonyak ruhu olduğu halde, Levin kadının doğal yoldan kendine gelmesini yeğledi. Baygınlık bir dakikadan kısa sürdü. Grace kımıldandı, gözlerini kırpıştırdı, şaşkın şaşkın çevresine bakındı. Doktor bir bardağa su doldurup uzattı. Kadın suyu kana kana içtikten sonra titrek bir sesle, «Üzgünüm,» dedi.

Levin asıl üzülecek şeyin olayı daha önce anlatmayıp tedaviyi uzatmak olduğunu söyleyecek olduysa da vazgeçti. Bunu artık kadın da anlamıştı zaten.

«Birkaç dakika derin derin soluk alın, Bayan Bending. Baş dönmesi geçmezse eğilip başınızı dizlerinize dayayın.» Hafifçe gülümseyerek ekledi. «Daha da önemlisi, dünyanın sonunun gelmediğine inanın.»

Grace derin derin soluyarak üstünü başını düzeltti, çantasından bir mendil ve ayna çıkarıp yüzündeki terleri sildi. Çantasını kapadı, dizlerini sımsıkı bitiştirip oturdu. Bakışlarını doktordan kaçırıyordu.

«Söylediğim sözleri bağışlayın, doktor,» dedi ölgün bir sesle.

Levin omuz silkti. «Daha önceden duymadığım bir şey söylemediniz.»

«Lucy böyle sözcükler kullanmıyor, değil mi?»

«Hayır, bildiğimiz davranış bozukluğunun dışında; kızınız çok terbiyeli bir çocuk.»

«Sağolun, doktor. Şeyy, Lucy benim yüzümden mi bu duruma geldi?»

«Keşke size kesin bir yanıt verebilseydim, Bayan Bending. İnsanoğlunun davranışları tıpkı bir labirent gibi

karmaşıktır. Lucy'nin davranışlarındaki sapmaya, annesini yabancı bir erkekle sevişirken görmesinin yol açtığını söyleyebilmek isterdim, gelgelelim bizim işimiz bu kadar basit değil. Iki kere iki dört eder gibi basit bir mantık silsilesiyle insan davranışlarını çözümleyemeyiz. Mutlaka bir sürü yan etken vardır. Şimdilik size, kızınızın sorununda bu olayın büyük bir etken olduğunu söylemekle yetineceğim. Olayı ayrıntılarıyla öğrenirsem daha kesin konuşabilirim belki.»

Grace hayretle doktora baktı. «Lucy'den her şeyi öğrendiğinizi sanıyordum, olup biteni öylesine iyi betimlediniz ki.»

«Sizden duymak isterdim.»

Kadın derin bir soluk aldı. «O partiyi elbette anımsıyorum, nasıl unuturum? Tıpkı anlattığınız gibi içki içildi, dans edildi, esrar çekildi, iş eş değiştirmeye kadar vardı. Ben de adamakıllı dağıtmıştım. Suçu içkiye ya da esrara yükleyecek değilim. Yaptığımı biliyordum.»

«Kocanızın dışarı çıktığını farketmiş miydiniz?»

«Evet, kiminle olduğunu da tahmin edebiliyordum. O gönlünce davranıyordu, ben niye davranmayacaktım?»

«Odaya çıktığınız adam, kocanızla birlikte olduğunu sandığınız kadının kocası mıydı?»

«Hayır, değildi. Kocamı ondan öç almak için aldatmadım. Başka erkeklerin beni hâlâ beğendiklerini kanıtlamak istiyordum galiba. Neden yaptığımı pek bilmiyorum doğrusu.»

«Ve Lucy her şeyi gördü.»

«Çok kısa bir süre. Kapıyı kilitlememiz gerekirdi, ama heyecandan olacak, unuttuk. Bir de baktım ki, Lucy karşımda. Sırtında gecelik değil, pijama vardı.»

«Şeyy, Bayan Bending, kızınız içeri girdiği sırada sevişme olayı gerçekleşmiş miydi?»

Kadın acı bir gülümsemeyle, «Başlangıç aşamasındaydı,» dedi. «Lucy'nin bizi izlediğini gördükten sonra da hiçbir zaman sonuçlanmadı.»

«Onu görünce ne yaptınız?»

«Çığlık atıp yataktan fırladım. Lucy de koşarak odasına dönüp kapıyı kapadı. Ben de peşinden gidecektim, ama birlikte olduğum adam kızı yalnız bırakmanın daha doğru olacağını söyledi. Sabah uyandığında hiçbir şeyi hatırlamazdı belki ya da karabasan gördüğünü sanırdı. Yanına gidersem iş büyüyebilirdi.»

Böyle bir durumda, çocukla konuşmak mı, yoksa onu yalnız bırakmak mı daha doğru olur, bunu Levin de kestiremiyordu. Bir çocuğun neyi hatırlayıp neyi unutacağını kimse bilemezdi. Bu türden olayların, çocukların ilerideki davranışlarını ne ölçüde etkileyeceği de belli değildi. Böyle durumlara tanık olan her çocuk, davranış bozukluğu göstermezdi kuşkusuz.

«Lucy'nin garip davranışlarından ilkinin, terastaki erkek konukların yanına çırılçıplak çıkmak olduğunu söylemiştiniz. Partide olanlarla bu olayı hemen birbirine bağladınız mı?»

«Hayır, hemen değil. Çocukça bir hevese kapıldığını sandım önce, garip davranışlarının arkası kesilmeyince gerçeği anladım.»

«Ve kendinizi suçladınız.»

Kadın başını öne eğdi. «Evet.»

Doktor anlayışlı bir tavırla, «Zor günler geçirmiş olmalısınız,» dedi.

«Zor da söz mü, cehennemde yaşadım.»

«Kurtuluşu Tanrıya sığınmakta aradınız.»

Grace çenesini havaya kaldırdı. «Evet.»

«Ama Lucy'yi tedavi ettirmek için tam dört yıl beklediniz.»

«Beni suçlamayın, doktor, ben kendimi yüz kere, bin

kere suçladım zaten. Olanların tek sorumlusu benim.»

«Suçlamalarla vakit yitirmek gereksiz. Önemli olan tek şey, Lucy'yi akıl ve ruh sağlığına yeniden kavuşturabilmek.»

Kadın içini çekti. «Benim görevim burada bitti, doktor. Size anlatırken utançtan öleceğimi sanıyordum, ama ölmedim.»

Levin, «Utançtan ölen kimseyi görmedim,» dedi kuru bir sesle.

«Şimdi ne yapacaksınız?»

«Bilmiyorum, düşünmem gerek.»

«Lucy olup biteni anımsıyor mu?»

«Sözcüklere dökemiyorsa da olay belleğinde. Partiyi ayrıntılarıyla anlatıyor, iş yukarıda olanlara gelince belleğine perde iniyor. Önce bu perdeyi kaldırmalıyız, olay karşısında neler hissettiğini ancak ondan sonra öğrenebiliriz.»

«Benden nefret edecek, biliyorum.»

Dr. Levin koltuğunda ileri geri sallandı. Canı fena halde puro çekiyordu.

«İlk tepkisi bu olabilir. Bu duyguyu yenmesi için elimden geleni yapacağım. Siz ondan nefret ediyor musunuz, Bayan Bending?»

Kadın yumruk yemiş gibi irkildi. «Böyle korkunç bir şeyi nasıl söyleyebilirsiniz?»

«Nefret etseydiniz pek şaşırmazdım. Suçluluk duygusunun nefrete dönüştüğü çok görülmüştür.»

«Kızımı severim, doktor.»

«Bundan emin misiniz? Bir çocuğa yapılan ruhsal tedavinin tam olarak başarıya ulaşması için ailenin bütün bireylerinin de tedavi görmesi gerekir. Ailenizle birlikte toplu olarak katılacağınız bir grup tedavisinin çok yararlı olacağını sanıyorum. Bu tedavilerde doktor, bir gözlemci ya da yönetici durumundadır. Asıl amaç, aile bireyleri

arasında iletişim sağlamaktır. Bu daha sonra düşünülecek bir şey tabii, önce Lucy'nin sorununa çare bulmalıyız. Evet, Bayan Bending vaktimiz doldu.»

Geçirdiği sarsıntıdan sonra kadının yürürken tökezlenebileceğini düşünerek ona kapıya kadar eşlik etti. Oysa Grace sapasağlamdı, neşeliydi hatta. Birden dönüp doktorun yanağına bir öpücük kondurdu ve teşekkür etti. Levin gülümseyerek başını salladı. Kapı kapanınca doğruca masasına koşup teybi kapattı ve bir puro yaktı.

Grave Bending bayağı hoş kadındı doğrusu.

DÖRT

William Holloway cumartesi sabahı kendi kendine konuşa konuşa tabancası Eric'i temizleyip yağladı. Haftanın en sevdiği günü cumartesiydi. Evde yalnızdı. Çocuklar, kumsala inmişlerdi. Profesör Craner, Gertrude Empt'le gezintiye çıkmıştı.. Jane'i evde bulmak, son günlerde hemen hemen olanaksızdı. Ne olduğu belirsiz bir iş tutturmuştu. Maria da Castro aleyhtarı bir mitinge katılmak üzere Miami'ye gitmişti. Holloway'in önünde, gönlünce geçirebileceği koca bir gün vardı. Haftalık bakımı bitince Eric'i özene bezene kılıfına yerleştirdi. Sırtına beyaz bir gömlekle beyaz bir pantolon geçirip yalınayak alt kata indi. Bu giysilerle şişko bir berbere benzediğinin farkındaydı. Saat on bire geliyordu, ama bütün ayyaşların yaptığı gibi, Holloway da nasıl olsa dünyanın bir yerinde saat on ikidir, diyerek içki şişesinin başına geçti. Kendine bir Bloody Mary hazırladı. İçki hazırlamak da içmek kadar zevkliydi. Günün ilk kadehini bir kâğıt peçeteye sarıp terasa çıktığında beyaz bir dünyayla karşılaştı.

Gökyüzünü dolduran yarı saydam bir sis denize in-

mişti. Bu ak örtüden süzülen güneş, suyu ve karayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Okyanus dalgalıydı. Sörfçüler, siste görünmez oluncaya kadar açılıyorlar, az sonra koca bir dalgayla birlikte beyazlığı delip çıkıyorlardı. Holloway sisin boğuklaştırdığı neşeli çığlıkları işitiyordu. Sert esintinin sisi dağıtamaması şaşırtıcıydı. Yarı yatar duruma getirdiği bir şezlonga rahatça yerleşip sörfçüleri izlemeye koyuldu.

Yirmiye yakın delikanlı kısa tahtalarına ata biner gibi oturmuşlar, kumsalda onları bekleyen kızlara aldırış etmeden, uygun dalgaları kolluyorlardı. Istedikleri dalgayı bulunca, çevik bir hareketle ayağa kalkıyorlar, eğilip doğrularak, ağırlıklarını sağa sola aktararak dalganın üstünde denge sağlamaya çalışıyorlardı. Dalga kıyıya vurmadan kırılırsa, bu boğuşma ak köpüklerin arasında sona eriyordu. Holloway içkisini tazeledi ve sörfçüleri daha yakından görmek için kumsala indi. Oğlu Eddie ortalıkta yoktu, ama Wayne Bending oradaydı. Holloway dikkatini onun üstünde yoğunlaştırmadı şimdilik, önünde uzanan manzaraya daldı. Sedef gibi ışıldayan sis, kabaran deniz, sarı saçları uçuşarak dalgalara kafa tutan delikanlılar. Hepsi de güzeldi, hepsini seviyordu. Bu yürek isteyen spor gençliklerini, güzelliklerini vurguluyordu sadece. Aralarında kaba saba, aptal ve acımasız olanlar varsa bile ne çıkardı? Şu anda ve şu dekorda onları, vahşi denizi terbiye eden genç tanrılar gibi görüyordu.

Alçalıp yükselerek, zikzaklar çizerek geliyorlardı işte! İki yana açılmış kollar, pırıltılar saçan ıslak vücutlar, kaygıyla gerilmiş dudaklar ve amansız bir savaştan utkuyla çıkmanın gururuyla aydınlanmış yüzler... Görünümün güzelliği karşısında William Holloway'in gözleri doldu. Tanık olduğu, ama paylaşamadığı bir mutluluktu onlarınki. Oysa paylaşmak istiyordu. Erdemli bir yaşam sürmek, acılara katlanmak. özveride bulunmak...

Duygularını Wayne'e açmak için yanıp tutuşuyordu, onunla neler konuşacağını bile tasarlamıştı. Gelgelelim oğlan hâlâ denizdeydi. Yorulmak bilmiyordu. Holloway o tıknaz bedenden fışkıran, gençliğe özgü canlılığa hayran kaldı.

«Konuştuklarımızı düşündün mü, Wayne?»

«Düşündüm ve kararımı değiştirmedim. Gideceğim.»

«Keşke kalsaydın.»

«Buralarda yaşayamam, beni buraya bağlayan hiç bir şey yok.»

«Ben varım ya, Wayne. Senin dostun olmak istiyorum. Sana öğretebileceğim bir sürü şey var.»

«Ne gibi şeyler?»

«Benim düştüğüm yanılgılara düşmemeyi, duygularının ve sezgilerinin buyruğuna uymayı, kendinden utanacağın yerde kendini olduğun gibi kabullenmeyi...»

Holloway sisin içinde gözden yiten, sonra da dalgaları aşarak çıkagelen güzel delikanlılardan bakışlarını ayırmaksızın akşama dek kumsalda oturdu, ağır ağır ama hiç kesintisiz içti. Onlar sonsuz yaşamın gizine ermişlerdi. Hep genç kalacaklar ve hiç ölmeyeceklerdi.

BEŞ

Ronald Bending, Jane Holloway'i son kez kollarında tuttuğundan habersizdi. Jane ilişkilerini sona erdirme kararını ona söylemeyi doğru bulmamıştı, ama bu son sevişmelerinde hiç âdeti olmadığı kadar anlayışlıydı. Kendini bir yana bıraktı ve bir veda armağanı olarak bütün ustalığını erkeğe zevk vermekte kullandı.

Jane'e göre seks, bir sanat olmasa bile beceri gerektiren bir işti. Vücudunun güzelliğini küçük yaşta anlamış

ve erkeklerin ağzının suyunu akıtan bu kıvrak vücuttan yararlanmamanın aptallık olacağına karar vermişti. Sevişmeden duramayan kadınlardan değildi, hatta seksi, pire ısırığını kaşımak gibi bir şey, olarak tanımlardı. Ama erkeklere karşı verdiği savaşta en büyük silahının seks olduğunu bilir, bu silahı amaçlarına ulaşmak için ustaca kullanırdı. Sabır, öğrenme azmi ve yaşamından gelip geçen sayısız erkek ona bugünkü ustalığını kazandırmıştı. Seks uzmanı geçinen Ronald Bending'e bile parmak ısırtırdı bu konuda.

Her zaman buluştukları motelin, sıvaları dökülmüş odalarından birindeydiler. Pas tutmuş havalandırma aygıtı vınlayıp duruyordu yine. Plastik bardaklarla şampanya içiyorlardı. Şampanyayı getiren Jane'di. Ronald, ortada kutlanacak bir olay yokken, kadının şampanya alıp gelmesini biraz garip karşılamışsa da üstünde durmamıştı. Aklına eseni yapardı Jane.

Şişenin yarısını devirdikten sonra yatağa yuvarlandılar. Kadının girdiği çapraşık pozisyonda belkemiğinin sakatlanacağından korkan Ronald, «Hey, yavaş olsana!» diye bağırdı. Kadın yavaşladı. Öylesine yavaşladı ki, bu kez de kalp krizi geçirmekten korkar oldu Ronald. Akrobasi gösterisini andıran sevişmenin üstüne, yatakta oturup şişeyi temizlediler.

«Ne yapacaksın?» diye sordu Jane.

«Şu anda mı? Hiçbir şey. Kendimi kızağa çektim.»

«Bırak dalgayı. Ortaklık işinden söz ediyorum ben.»

«Bill ne yapacak?»

Kadın omuz silkti. «Bill'i bilmez misin? Başı belaya girecek diye ödü kopar. Parasını alıp çekilecekmiş. Banka müdürü ne de olsa.»

«Ben kaldırım mühendisi miyim yani? Her neyse, o canının istediğini yapsın. Luther'le ben sonuna kadar savaşacağız.»

«Yasal dayanağınız olmadığını unutuyorsun.»

«Avukat öyle söyledi, ama biz kaybedeceğimizi bile bile dava açmakla tehdit edeceğiz herifleri. Dava gazetelere, televizyona düşerse neler olur biliyor musun? Her türlü rezillikleri ortaya dökülür, dini kuruluşlar ayağa kalkarlar. Sonunda tası tarağı toplayıp eyaletten defolup gitmek zorunda bile kalabilirler. Bu tehlikeyi göze alacaklarını hiç sanmam. Kapana kısıldılar.»

Jane adamın üstünden uzanıp çatlak bir kültablasında sigarasını söndürdü.

«Bu işin peşini bıraksan iyi olur. Bela arıyorsun sen.»

Ronald bir kahkaha attı. «Ne belası. Bir araba dolusu iti peşimize salıp bizi makineli tüfekle taratacaklarını mı sanıyorsun?»

«Hayır, ama adamlar güçlü ve paralı. Böylelerini hafife almaya gelmez.»

«Kulaklarıma inanamıyorum. Bill'i bu işe zorla sokan, Luther'i ortaklıktan atmak için yüzde isteyen sen değil miydin? Böyle apansız değişmen garip doğrusu.»

«Bu adamlar bizim diş geçiremeyeceğimiz kadar güçlü. Senin yerinde olsam, paramı alır ve ardıma bakmadan kaçardım.»

«Saçma. Dile düşme korkusu akıllarını başlarına getirecektir, görürsün.»

Jane içini çekerek, «Dilerim öyle olur,» dedi. Jimmy Stone'un hakkı vardı. Bunlar gerçekten amatördü. «Ne zaman harekete geçeceksiniz?»

«Avukatlar gerekli belgeleri hazırlıyorlar. Tamamlanır tamamlanmaz Stone'la Santangelo'nun burnuna sokacağız. Dava açacağımızı söylerken şaka etmediğimiz kafalarına dank edince, bak nasıl hizaya gelecekler.»

Kadın Ronald'ın yanına sokulup sigarasını söndürmesini buyurdu. Ronald söylenileni yaptı. Jane vücudunu erkekten uzak tutarak yüzünü iyice yaklaştırdı, «Gözünü

bile kırpmadan gözlerimin içine bak ve hiç konuşma,» dedikten sonra, uzun tırnaklı parmaklarıyla işe girişti. Yüzünde kurnazca bir ifade vardı. Ustalıkla kimse onunla boy ölçüşemezdi, ama duygusuzdu. Duruyor, yeniden başlıyor, vücudunu sürekli kaçırarak adamı çılgına çeviriyordu. Ronald'ın kasılmalarını hissedince sivri dişlerini göstererek sırıttı ve vücudunu onun terli vücuduna yapıştırdı. Kapalı gözlerini, şakaklarını, kulaklarını, dudaklarını öpücüğe boğdu.

Adam, «Ulu Tanrım,» diye soludu sonunda. «Bugün fırtına gibisin.»

Jane sesini çıkarmadı. Birbirlerine kenetlenmiş durumda yattılar. Ronald bulutların üstünde uçuyor, dünyanın en talihli adamı sayıyordu kendisini. Bir süre sonra kadın ondan uzaklaştı. Sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti. Ellerini biçimli bacaklarında, dümdüz karnında, dik memelerinde dolaştırdı. Değerli bir eşyayı okşar gibi vücudunu okşamaya koyuldu.

Ronald, «Ben sana doyamıyorum, sen de kendine,» dedi. Kadın başıyla onayladı bu sözleri.

«Bill'i ortaklıktan çıkmaması için kandırsana, Jane. O serserilerin karşısında üçümüz birlikte daha güçlü oluruz.»

«Bill ayrılmaya kararlı. En doğrusu da bu bence.»

«Sonunda biz kazanacağız. Bize şimdi yardım etmezse, Bill'i artık aramıza almayız. Bunu biliyorsun herhalde.»

«Elbette biliyorum. Bill de biliyor, ama aldırmıyor.»

«Pekala. Bizim ilişkimiz bozulmasın da gerisinin önemi yok.»

Kadın Ronald'ın yüzünü avuçlarının arasına alıp, «Yürekliliğine hayranım,» diyerek dudaklarına uzandı.

ALTI

İş yeri çoktan boşaldığı halde Ernie Goldman çalışıyordu. Akşam güneşine karşı perdeler çekilmişti. Soğutma aygıtı hâlâ açıktı. Tavandaki fluoresan lambaların soluk ışığı Goldman'in renksiz yüzünü büsbütün sarartmıştı.

Bu saate kadar büroda kalmasının Luther'in işleriyle ilgisi yoktu. Kan ter içinde kendi hesaplarıyla boğuşuvordu. Kumar borçlarına karşılık müşterek bahisçisine verdiği senetleri, evini, arabasını ve eşyalarını ipotek edip borç aldığı bankerlerden ve bankalardan gelen protesto mektuplarını, ev giderlerine ilişkin faturaları masaya yaymıştı. Hemen yanı başında plastik bir ilaç şişesiyle bir ölçek duruyordu. Hesap makinesinin tuşlarına sinirli darbeler indirerek rakamları topladı, sonucu görünce de arkasına yaslanıp iki ölçek mide şurubu içti. Nesi var nesi yoksa rehine koymuş, uçan kuşa borçlanmıştı.

Yapılacak şeylerden biri canına kıymaktı, ama acı çekeceğini düşününce gözlerini eskisinden daha hızlı kırpıştırır oldu Goldman. Bir olasılık da sıfırı tükettiğini, borçlarını ödeyemeyeceğini ilan etmekti. Müşterek bahisçisi Sammy Brokar'ın buna ne tepki göstereceği belliydi. Bacaklarını kırardı en azından. Bu kuyuya nasıl düştüğünü düşünerek kendi kendini yemenin yararı yoktu artık. Basit bir ayak sürçmesi kuyunun dibinde son bulmuştu. Bu bataktan kurtulması olanakdışıydı. Luther daha fazla avans çekemeyeceğini kesin bir dille belirtmişti o gün.

Kâğıtları bir çekmeceye tıktı, yaşlı bir adam gibi bezgin bezgin ayağa kalktı. Beş yıllık ceketini sırtına geçirdi. Oda oda dolaşıp lambaları söndürdü, soğutma aygıtlarını kıstı. Ernie Goldman'ın işyerinden en son çıktığını herkes

bilirdi. Dışarısı alaca karanlıktı. Gökyüzü morumsu bir renge bürünmüştü. Goldman yorgun adımlarla park yerine yürüdü. Altı yıllık külüstür arabasının hâlâ elinden alınmadığını görmek şaşırtıcıydı. Anahtarlarını aranıyordu ki, birileri onu kollarından kıskıvrak yakalayıp arabaya dayadı. Ernie'nin ödü patladı, gelmişlerdi işte, canına okuyacaklardı. Kalçalarına sımsıkı yapışan blucinlerle, kolları pazularının üstüne kıvrılmış tişörtler giymiş iriyarı iki genç duruyordu karşısında. Birisi traşsızdı. Sol pazusunda bir dövme göze çarpıyordu: Hançer, yürek ve «Anne» sözcüğü. Ötekinin dudaklarını örten sarı bir bıyığı vardı.

Bıyıklı olan, «Merhaba, Ernie,» dedi sırıtarak.

Goldman onları tanımıyor, ama kim olduklarını biliyordu. Müşterek bahişçisinin köpekleri.

Dudaklarını yalayarak, «Dinleyin,» dedi telaşla. «Borçlarımın bir bölümünü en geç yarın öğleye kadar Sammy'ye ödeyeceğim. Yemin ederim.»

Dövmeli genç, «Üzülme, Sammy gitti,» dedi.

«Gitti mi?»

«O gitti, biz geldik. Yeni sahibinin adı Jimmy.»

«Jimmy de kim?»

«Seni rehinden kurtaran adam,» dedi dövmeli. «Yoksa sevinmedin mi?»

«Şeyy, tabii... sevindim.»

Bıyıklı cebinden bir kart çıkarıp Ernie'ye uzattı. «Bundan böyle bahis için bu numaraya telefon edersin. At ve köpek yarışları, basketbol, futbol, ne istersen.»

Ernie, «Sağolun,» diye fısıldadı. «Şey, şu Jimmy benim Sammy'ye verdiğim senetleri ödedi mi yani?»

Dövmeli başını salladı. «Hiç kuşkun olmasın. Jimmy'den hoşlanacaksın, iyi adamdır. Sen ona yardım edersen, o da sana eder.»

Bacaklarının kırılmayacağını anlayan Ernie bayağı ferahlamıştı. «Elbette ne isterse yaparım.»

«Aferin sana,» dedi bıyıklı. «Dünya yardımlaşmanın üstünde durur.»

Dövmeli genç işaret parmağıyla baş parmağını uzattı, Ernie'nin etli burnunun ucuna yapışıp sıktı. Can acısından Ernie'nin gözünden yaş geldi.

«Kısa bir süre sonra seni arayıp Jimmy'ye nasıl yardım edeceğini bildireceğiz. O zamana kadar uslu dur.»

Ernie zonklayan burnunu avucuyla kapatarak, «Ne isterseniz yaparım,» diye yineledi.

Bıyıklı delikanlı eline yapışıp çekti, dövmeli bir daha sıktı burnunu. Korkunç bir acıyla sersemleyen Ernie sendeledi, arabanın üstüne kapaklandı.

«Polise gitmeye ya da izini kaybettirmeye kalkışma sakın,» dedi bıyıklı.

Ernie ağlamaklı bir sesle, «Hayır, yapmam, söz veriyorum,» diye, yanıtladı.

«Güzel. Kimseye bir şey çaktırmadan her zamanki gibi işine gidip gel. Kısa süre sonra seninle ilişki kuracağız. Senetler için de kaygılanma.»

Ernie burnunu tuta tuta, «Çok teşekkür ederim,» dedi saygıyla.

Gümüş renkli Porshe'ye Jane Holloway'e benzediği için mi tutkundu, yoksa tam tersi mi? Buna bir türlü karar veremiyordu Ronald. Kadınla arabanın benzerlikleri su götürmezdi. İkisi de zarif, biçimli ve pırıl pırıldı. Aşırı süsleri, fazlalıkları yoktu. İkisi de hızı seviyordu.

Ronald işten çıktıktan sonra birkaç barı dolaşıp şansını denemeyi aklına koymuştu. Kimbilir, yaşamının gelgeç aşklarından en büyüğünü bu gece yaşardı belki de. Karısına uyduracağı yalanı tasarlayıp evini aradı. Şans

eseri telefonu Wayne açtı.

«Merhaba, oğlum. Ne var ne yok.»

«İyidir,» dedi Wayne.

«Yağlı müşterilerden biri kente gelmiş. Onu yemeğe götürmek zorundayım. Annene söyle beni yemeğe beklemesin.»

«Olur.»

Yalanına kendini iyice kaptıran Bending bir kahkaha attı. «Herif parababası, bakarsın hesabı da o öder.»

Wayne anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

«Geç geleceğimi annene söylemeyi unutma sakın. Tamam mı?»

«Tamam.»

Ronald oğlanın bir derdi olduğunun farkındaydı. Büyüme sancıları çekiyordu herhalde. O yaşta doğaldı bunlar, kafa yormaya değmezdi. İş yerindeki banyoda duş yaptı, traş oldu, iç çamaşırlarını, çoraplarını ve gömleğini değiştirdi. (Her olasılığa karşılık dolabında yedek çamaşır bulundururdu.) Sırtında «Porsche» yazan bir rüzgârlık giydi, kafasına da bir yarışçı kasketi oturttu. Yaşamında bir kez olsun araba yarışlarına katılmamıştı, bundan sonra da katılacak değildi. Yarışçı kılığıyla ortalıkta dolaşmasının düpedüz özenti olduğunu biliyordu, ama bunları giyince arabasıyla bütünleşmiş hissediyordu kendini. Aynanın karşısına geçip dikkatle yüzünü inceledi, sırmalı kasketi biraz yana yatırdı. Fena durmamıştı doğrusu. Çantasını aldı ve uçar adımlarla dışarı çıktı.

Her zamanki gibi, arabasının çevresinde bir tur attı. Çizik, göçük falan olmadığını görünce gönül rahatlığıyla koltuğuna yerleşti, deri, metal, yağ ve para karışımı o hoş kokuyu içine çekti. Işıklı tablo bir jet uçağının kumanda tablosuna benziyordu tıpkı. Bu araba onun bebeğiydi, bakımına bir servet harcıyordu. Yağlama, motor ayarı ve bakım süresini geçirdiği görülmemişti.

Çantasını arka koltuğa attı ve, «Pilottan kuleye,» dedi yüksek sesle. «Kalkış pistinden hareket etmek üzereyim.» Olumlu yanıt almış olacak ki, park yerinden ok gibi fırlayıp keskin bir kavis çizerek caddeye çıktı. Hedef Chez When'di. Bardaki fıstıkları düşündükçe içi içine sığmıyordu. En ufak dokunuşuna hemen karşılık veren şu nefis, araba, özgürlük ve fıstıklar... Mutluluk buydu işte. Siyah bir Pontiac'ın park yerinden çıktığından beri kendisini izlediğini farketmedi bile.

Chez When'e vardığında kâhya Jimbo koşup kapıyı açtı, Ronald'ı hayran bakışlarla süzdü. «Vay be. Bu façayla size kesilmeyecek kadının aklına şaşarım.» Ronald gülümseyerek bara girdi. Sırmalı kasketiyle fıstıklara hava atmak için biraz oyalandıktan sonra kasketi çıkardı, bir tabureye tüneyip viski söyledi. Kolunun çekiştirildiğini hissettiğinde viskisinden henüz bir yudum almıştı, barda oturan fıstıkları alıcı gözüyle incelemeye bile fırsat bulamamıştı. Dönüp baktı. «Kocasının» elinden canını zor kurtardığı o tombul kadındı karşısındaki.

«Bu gece ne mikrobu saçıyorsun, kanser mi?»

«Dinle ahbap, o gece olanlara çok üzüldüm. Gerçekten üzüldüm, döneceğini bilmiyordum.» Ronald'ın ürkek ürkek çevresine bakındığını görünce ekledi. «Korkma. Bir haftalığına kent dışına gitti.»

«Ne yapıyor kent dışında?»

«Gezgin satıcı. İyi para kazanır. Bırak da kendimi bağışlatmak için sana bir içki ısmarlayayım.»

Ronald kadının bir içki ısmarlamasına izin verdi, ama sonrakilerin parasını kendisi ödedi. O geceki çirkin olay birkaç kadehten sonra unutulmuştu. İncir çekirdeğini doldurmayacak konularda gevezelik edip gülüşüyorlardı. Ronald kadını yemeğe götürmekle götürmemek arasında bocalamaktaydı. Kadın tabureye oturunca yırtmacı yukarı sıyırılmış, bacakları ortaya çıkmıştı. Gözü o nefis

bacaklara iliştikçe içi eriyordu. Etli butluydu, ama çok çekici olduğu yadsınamazdı.

Kadın onun istekli bakışlarını yakaladı. «Hadi bize gidelim. Bu gece dönmesi olanaksız.»

«Olmaz. Ağzım yandı bir kere.»

«Senin evine gideriz.»

«O da olmaz. Ben yurtta kalıyorum.»

«Motele ne dersin?»

Ronald içini çekerek, «Kalk da yemek yiyelim,» dedi.

Kadın koca bir istakozu, bir tabak dolusu patates kızartmasıyla kuşkonmazı, küçük bir somun çavdar ekmeğini ve iki porsiyon salatayı göz açıp kapayıncaya dek yalayıp yuttu.

«Tatlı da ye,» dedi Ronald. «Garson kız seni aç bıraktığımı sanır yoksa.»

«Çikolatalı pasta yesem hiç fena olmaz. Nasıl olsa bütün kalorileri az sonra yakacağım.»

Ronald kadını Jane'le buluştukları pis motele götürmeye karar vermişti. 1—95 karayolunun batısında, gözlerden uzak bir yerdi. Jane'le seviştiği odada başka bir kadınla sevişmek eğlenceli olacaktı. Porche'yi barın kapısına getiren Jimbo'ya bolca bahşiş verdi. Kadının hayran bakışlarının üstünde olduğunu bilerek kasketini taktı, rüzgârlığın fermuarını çekti. Konuşa gülüşe yola koyuldular. Siyah Pontiac peşlerindeydi.

Motele vardıklarında Ronald arabadan indi, Bay ve Bayan Ben Cellini adına kayıt yaptırıp parayı ödedi. İstediği oda doluydu ne yazık ki. Motel sahibi bu gedikli müşterisine «en az onun kadar rahat» başka bir oda verdi. Ronald Porche'sini park yerinin en kuytu köşesine çekti.

«Aydınlık yerlere koymaktan çekiniyorum,» dedi kadına. «Serserinin biri jant kapaklarını falan yürütür bakarsın.»

«Ya da tanıdığın biri arabayı görür ve senin burada

iş tuttuğunu anlar.»

Ronald kahkahayı bastı. «O da var tabii.»

Odalarını bulup girdiler. Onlar içeride cilveleşedursunlar, öte yandan farları sönük siyah Pontiac yavaşça park yerine girdi ve Bending'in Porsche'sinin yakınında durdu. Arabada beyaz tişörtlerinin kollarını pazularının üstüne kıvırmış iki kişi vardı.

Bıyıklı olanı, «On beş dakika bekleyelim,» dedi. «Herif kadına yumulduktan sonra biz de işimize bakarız.»

«Araba çalışsın,» dedi dövmeli. «Bir terslik olursa vakit yitirmeden tüyeriz.»

«Başrolü kim oynayacak bu kez?»

«Yazı tura atalım.»

Motel odasında işler kızışmıştı. Kadın Ronald'a ilk buluşmalarında olanları unutturmak için elinden geleni yapıyordu. Onlar kumrular gibi sevişirken, iki genç arabadan dışarı süzüldüler. Bıyıklı olanı Pontiac'ın kapısında erkete durdu. Yazı turayı kazanan dövmeli, bagajdan beş kiloluk bir balyoz çıkardı ve vahşi bir gülümsemeyle Porsche'ya yaklaştı.

Ronald Bending birden durdu ve kafasını kaldırdı. «Neydi bu ses?»

Kadın, «Ne neydi?» dedi öfkeyle. «Niye durdun?»

«İşte yine başladı. Biri beyzbol sopasıyla boş bir varile vuruyor sanki. Duymuyor musun?»

Kadın içini çekti. «Duyuyorum, ama bize ne?»

Ronald'ın karşılık vermesine fırsat kalmadan bir şangırtı koptu, kırılan camların çakıltaşı kaplı park yerine düştüğü işitildi. Bunu, yırtılan metalin gacırtıları, gong sesine benzeyen gürültüler ve başka şangırtılar izledi. Ronald kulak kesilmiş dinliyordu. Kadının karşı koymasına aldırmadan yataktan fırladı, pantolonunu giydi. Gülümsemeye çalıştıysa da yapamadı, adamakıllı tedirgin olmuştu. «Bu gürültü dikkatimi dağıtıyor,» dedi kadına. «Gidip

bir bakayım, bu saatte ortalığı ayağa kaldıran kaçık kimmiş? Kapıyı arkamdan kilitle, hemen dönerim.»

Dışarıda şaşkın şaşkın çevrelerine bakınan birkaç kişi daha vardı. Az sonra da şişko motel sahibi pantolonunun askılarını çekiştirerek çıkageldi. Gürültü kesilmişti. Ronald garip bir önseziyle arabasını park ettiği yere doğru yürüdü, önce adımları sıklaştı, ardından da vargücüyle koşmaya başladı. Porsche'ye birkaç metre kala taş kesildi. Motel sahibiyle ötekiler de koştular.

«Aman Tanrım!» diye haykırdı biri.

Güzelim Porsche tanınmaz haldeydi. Tepesi tümüyle çökmüş, kaporta yamru yumru olmuştu. Metal kaplamalar yer yer kalkmış ve delinmişti, sağlam tek bir cam bile kalmamıştı. Silecekler, çamurluklar, farlar, sinyal lambaları, aynalar, jant kapakları paramparçaydı. Arabanın içi ve yerler cam kırığı içindeydi.

Ronald karşısındaki araba leşine bakakaldı. Gözpınarlarında yaşlar parlıyordu. Bunun eninde sonunda cansız bir nesne olduğunu söyleyerek kendini avutmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Porsche'yle birlikte, düşleri, yaşamı ve bütün dünyası da parça parça olmuştu. İşin şakaya gelir yanı yoktu. Bu akla sığmaz canavarlığın ardında korkunç bir tehdit gizliydi: Ölüm. Tüylerinin ürperdiğini hissetti. Vur patlasın çal oynasınla geçen kaygısız günler gerilerde kalmıştı. Güzellikler hepten silinmişti. Kumsal, fıstıklar, sevişmeler. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Şu çirkin görüntü, çektiği acı ve burnuna dolan ölüm kokusuydu gerçek. Yaptıklarına yok etmek denmezdi. Korkuyu yaratmışlardı. Güneşin her batışında, ertesi güne çıkıp çıkmayacağını düşünerek korkudan kıvranacaktı bundan böyle. Karşısına bir ayna tutup gerçek yüzünü göstermişler, ölümlü olduğunu kafasına sokmuşlardı. Soytarı yenik düşmüştü.

«Böyle korkunç bir şeyi neden yaptılar acaba?» dedi biri.

Luther Empt, «Aşağılık herifler,» dedi tiksintiyle.

Luther'in bürosundaki koltuklardan birinde oturmakta olan Ronald Bending sesini çıkarmadı. Bacak bacak üstüne atmıştı; üstteki bacağını sinirli sinirli oyantıyordu ikide bir. Dudaklarının arasına kıstırdığı sigarasından derin nefesler çekiyordu. Yanı başındaki kül tablası silme izmarit doluydu.

«Sonra ne yaptın?» diye sordu Luther.

«Arabayı orada bırakıp taksiyle eve döndüm. Sabah tamirhaneye çektiler.»

«Onarabilecekler mi?»

Bending omuz silkti. «Şasi sağlammış, ama o arabaya binemem artık.»

Luther kalkıp Ronald'ın kadehine viski doldurdu. «Kendini bırakmamalısın, Şeyh. Yıldığını anlarlarsa hepimizin işi bitiktir.»

Ronald acı acı gülümsedi. «Seninle açık konuşacağım, Luther. Beni en zayıf yerimden vurdular.»

«Bu kadar abartma, Tanrı aşkına. Alt tarafı bir araba. Sıkı durmalıyız. Dava dilekçelerini görünce önümüzde diz çökecekler. Herifleri haftaya toplantıya çağırdım-»

Bending elini kaldırıp adamı susturdu. «Ben bu işde yokum, Luther.»

Luther, «Amma da tabansızmışsın,» dedi öfkeyle.

Ronald hiç alınmadı. «Haklısın tabansızım. Bu canavarlığı yapanlardan her şey beklenir. Gözüm korktu. Çapkınlığa da paydos artık. Olanlardan sonra erkekliğimin uyanacağını hiç sanmıyorum.»

«Çıldırdın galiba.»

«Belki de. Üzgünüm, Luther, beni yok say.»

Beriki, «Luther Empt kimseden korkmaz!» diye gürledi. «Bana ne yapabilirler? Yapsalar da yıldıramazlar. Sert kayaya çarptıklarını göstereceğim onlara.»

Bending içini çekti. «Yine de bir düşün istersen. Bu herifler tekin değil.» Kadehi kafasına dikip viskiyi lıkır lıkır içtikten sonra ayağa kalktı, ceketini çekiştirerek çevresine bakındı. Zoraki bir gülümsemeyle, «Hoşçakal, Luther,» dedi. «Talihin açık olsun, seni yarı yolda bıraktığım için bağışla beni.»

«Boşver. Cumartesiye kumsalda görüşürüz.»

«Elbette. Kabuğuma çekilip ölümü bekleyecek değilim. Hava güzel olursa parti verelim mi, ne dersin?»

«İyi fikir.»

Luther, bezgin adımlarla odadan çıkan Bending'in ardından baktı. Koca adam bir gecede çökmüştü. Arabasına inen darbeler onu da yamyassı etmişti sanki. Yüksek sesle küfürler savurarak içkisini tazeledi. Kadeh elinde, bir aşağı bir yukarı odayı arşınladı. Bending'e söylememişti, ama kendi durumu da pek içaçıcı sayılmazdı. O sinsi Goldman öğleyin gelmiş ve damdan düşer gibi, işten ayrılacağını bildirmişti. Miami'de yeni bir iş bulmuştu sözde. Kaç para aylık alacağını açıklamaya da yanaşmamıştı. Kafası kızan Luther, çektiği avansları ödemesini istemişti. İnanılmaz bir şey olmuştu o zaman. O titrek herif plastik cüzdanını açmış, beş yüz doları aşkın borcunun her sentini bir çırpıda ödeyivermişti. Luther'in afalladığını görünce de, müşterek bahiste talihinin rastgittiğini söylemişti. Empt bunun okkalı bir palavra olduğunu hemen anlamıştı kuşkusuz. Goldman her nedense yalan söylüyordu, bu işin içinde bir bityeniği vardı. En iyi adamın böyle elden gitmesi fena koymuştu Luther'e. Onun düzeyinde bir teknisyen bulması çok güçtü.

May'e telefon etmek üzere almaca uzandı. Bir saat sonra onu alıp zenci karı kocanın işlettiği et lokantasına

götüreceğini haber verecekti. Telefon çaldı, çaldı, ama açan olmadı. Üstünde durmadı Luther, kız bir şey almak için dışarı çıkmış olmalıydı. Gittiğinde onu evde bulacağından emindi. Dünya yıkılsa onu beklerdi May. Çalışmak üzere masasının başına geçtiyse de dikkatini işe veremedi. Bending'e yapılan saldırı aklından çıkmıyordu. Bending' in arabası, Ernie'nin durup dururken işten ayrılması... Luther'e ter bastı birden. Denetimini yitiriyor muydu yoksa? O da Ronald gibi olayların akışına kapılıp sürüklenecek miydi? Bir kadeh daha yuvarlayıp ayağa fırladı. Gözlerinden ateşler çıkıyor, odada dört dönüyordu. Yemin etmişti, ne pahasına olursa olsun, o kalleşlerin gırtlağına çökecekti. Luther Empt, Bending'le Holloway'e benzemezdi. Kusurları olabilirdi, ama yüreksiz değildi. Her acıya katlanabilir, gerekirse gözünü bile kırpmadan ölüme giderdi. Bu arada birtakım önlemler de almıştı. 357'lik Magnum'unu yanından eksik etmiyordu. Silahlar konuşursa, o da birkaç iti haklardı elbet. Ayrıca ölümü halinde FBI'a verilmek üzere avukatına bir mektup bırakmıştı. Mektupta seks filmi işini bütün ayrıntılarıyla açıklamış, ölümünden Jimmy Stone'la Rocco Santangelo'nun sorumlu olduklarını belirtmişti. Gelecek haftaki toplantıda bu mektubu da çıtlatacaktı heriflere. Luther Empt'in yaşam sigortası olan bu mektup, yeraltı itlerinin iğrenç tasarılarını suya düşürecekti.

Birbiri ardından devirdiği kadehler etkisini göstermişti. Keyfi yerine gelmiş, yatışmış ve kendine güveni artmıştı. Şarkılar mırıldanarak masasını düzeltti. May'le geçireceği mutlu saatleri düşleyerek dışarı çıktı.

Yolda bir çiçekçiye uğradı ve sevgili kızına, üstünde kelebek resimleri bulunan seramik bir saksı içinde begonya aldı. May nasıl da sevinecekti kimbilir. Kızın yüzünün sevinçle aydınlandığını, koşarak boynuna atıldığını görür gibi oldu. Park yeri bulamadığından arabasını kızın

evinden bir blok ötede bırakmak zorunda kaldı. Beyaz kâğıda sarılmış saksıyı eline alıp ıslık çala çala yürudü. Dairenin kapısına gelince durakladı. Kapı yarı aralıktı.

May kurumuş kan lekeleriyle dolu bacakları iki yana açık, sırtı divana dayanmış, yerde yatıyordu. Bir gözü şişmiş ve morarmıştı. Göğüsleri çürük içindeydi. Ağzının iki yanından kan sızıyordu. Luther bakışlarını odada dolaştırdı. Bitkiler kökünden sökülmüş, saksılar devrilmiş, toprak yerlere saçılmış, kızın giysileri parça parça edilip bir yana fırlatılmıştı. Savaş alanına benzeyen odada kıyasıya bir boğuşma olduğu belliydi.

Kızın yanına diz çöküp, «Saldırıya mı uğradın?» diye sordu boğuk bir sesle. May şiş gözünü aralamaya çalışarak ona bakıp başını salladı. Luther banyoya koştu, bir havluyu sıcak suyla ıslatıp getirdi, kızın ağzını, bacaklarını silmeye koyuldu. Kurumuş kan kolay kolay çıkmıyordu. May havluyu onun elinden kaptı, yüzünde, göğüslerinde, kollarında bacaklarında dolaştırdıktan sonra apışarasına yerleştirdi.

«Beni kirlettiler,» dedi ağlamaklı bir sesle.

«Hastaneye gidelim mi? İstersen eve bir doktor getireyim.»

«Hayır, istemem.»

Rahatlayan Luther kendinden utandı. Bir bardağa yarıya kadar viski doldurdu, kıza yudum yudum içirdi. Korkuyordu bir yandan da. Kız şok geçiriyorsa içki ona zarar verebilirdi. «Ne zaman oldu?» diye sordu.

«İki saatten fazla kaldılar, yarım saat önce çekip gittiler.»

«Kaç kişiydiler?»

«İki.»

«Zenci mi, beyaz mı?»

«Beyaz.»

«İçeri nasıl girdiler.»

«Ben aldım. Senden haber getirdiklerini söylemişlerdi.»

Luther'in aklı başından gitmişti, «Nee?» diye bağırdı.

«Kapı çalınınca açmadım, içeriden kim olduklarını sordum. 'Luther'den haber getirdik,' dediler. Kapıyı aralamıştım ki, beni itip içeri daldılar.»

«Benim adımı verdiklerinden emin misin? Yanlış hatırlamıyorsun ya?»

«Eminim. Zaten giderken de, geldiğimizi Luther'e söylemeyi unutma dediler.»

Luther bardakta kalan viskiyi kafasına dikti, gidip bardağı yeniden doldurdu, May'e de uzattıysa da, kız midesinin bulandığını söyleyerek geri çevirdi.

«Polis çağırmamı ister misin?»

«Hayır.»

Luther yine rahatladı. Bu işe polisi karıştırmak istemiyordu. Saldırganların nasıl birileri olduğunu sordu.

«İkisi de genç ve iriyarıydı. Beyaz tişörtler giymişlerdi. Biri bıyıklıydı, ötekisinin kolunda bir dövme vardı.»

«Onları daha önce görmüş müydün?»

«Hayır.»

«Neler yaptılar sana?»

«Bu konuda konuşmak istemiyorum.»

Luther üsteledi. Ne yaptıkları aslında belliydi, ama o nedense ayrıntıları öğrenmek istiyordu. May olanları anlattı. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. Giysilerini yırtmışlar, onu yumruklamışlar, sakat bacağını tekmelemişler, sonra da ikisi birden üstüne çullanmışlardı, yapmadıkları iğrençlik kalmamıştı...

«Onları tanıyor musun?»

Luther, «Yoo, nereden tanıyacağım?» dedi ters ters.

«Adını nasıl öğrenmişler?»

Bu soruyu yanıtsız bırakan Luther, «İstersen seni kaldırıp divana yatırayım,» dedi. «Daha rahat edersin.»

«Önce banyoya gidip temizleneceğim.»

Luther kızı kaldırıp beline sarıldı ve banyonun kapısına kadar götürdü. Kızın içeri girip kapıyı kapamasını bekledi, ardından mutfak musluğundan ellerini ovuştura ovuştura sabunla yıkadı, kâğıt peçeteyle kuruladı. Sonra da ortalığı düzene sokmaya girişti. Yırtık giysileri kaldırdı, saksıları düzeltti, toprakları süpürdü, olanları düşünmemek için ne gerekiyorsa yaptı. May banyodan çıkmak bilmiyordu. Önce biraz kaygılandıysa da sifonun çekildiğini ve duşun açıldığını işitince içine su serpildi. Koltuğa çöktü, viskisini yudumlayarak bekledi.

Kız çırılçıplak çıktı banyodan. Luther hem şaşırmış, hem de rahatsız olmuştu. Sırtına bir bornoz ya da bir sabahlık geçirseydi bari. Örtseydi şu berelenmiş vücudunu.

«Her yanım sızlıyor,» dedi May. «Aspirin içtim.»

«Başına kötü bir şey gelmiş olmasın sakın? Yani...»

«Merak etme, doğum kontrol hapı içiyorum.»

Kız saçlarını geriye çekip arkadan bağlamıştı. Çürükler, kan lekelerinden arınmış beyaz derisinde iri parmak izleri gibi duruyordu.

«Bir şeyler yemek ya da içmek ister misin?»

Kız başını salladı. «Canım istemiyor. Yatıp uyumaya çalışacağım. Sen de git istersen.»

«Bir süre daha kalacağım.»

Kız divanın örtüsünü sıyırıp dertop etti, bir yana fırlattı. «Bana bunun üstünde saldırdılar, çarşaflar temiz.»

Luther onun yorganı üzerine çekeceğini umuyordu, ama kız yorganın üstüne uzandı, bereli göğüslerini küçük elleriyle kapadı. Kefenlenmeyi bekleyen bir cesede benziyordu bu haliyle.

«Lambaları söndürür müsün lütfen. Işık gözlerimi acıtıyor.»

Luther bütün ışıkları söndürdü, banyonunkini yakıp

kapıyı araladı. Odaya soluk bir aydınlık sızıyordu. Oturdu, bakışlarını May'den ayırmadan içti. Viskinin tadını bile almıyordu. Kız kollarını iki yana bırakmış, gözlerini yummuş, hiç kıpırtısız yatıyordu. Luther kafasına üşüşen düşünceleri kovamadı bu kez.

Şu, tahta göğüslü, sakat bacaklı, bir deri bir kemik kızda ne bulmuştu? Aç bir sokak kedisinden farksızdı. Güzellikle uzak yakın ilgisi yoktu. Saçları bile eski parlaklığını yitirmişti. Kutsal Bakireye benzer bir yanı kalmamıştı artık. Vücudunu iki paralık bir orospu gibi o iki herife teslim etmişti. «Sizi rahatlatabilir miyim?» Onları saatler boyu rahatlatmıştı işte. Onlarla sevişmekten zevk almadığı ne malumdu? Yaptıklarıyla yetinmeyip daha fazlasını istemişti belki.

Daha birkaç gün öncesine dek bu kızın ona heyecan verdiğini düşündükçe kendinden utanıyordu. Işin tadı kaçmıştı. Ona tertemiz, küçük bir kız gözüyle bakamazdı artık. Bu ilişki burada biterdi. Kızı nasıl başından atacağını düşünmeye koyuldu. En doğrusu hemen çekip gitmek ve bir daha dönmemekti. Acıklı veda sahnelerine gerek yoktu. May ne soyadını, ne telefon numarasını, ne de adresini biliyordu nasıl olsa. Sonradan kıza bir miktar para postalardı. Sürtüğün biriydi alt tarafı, başka müşteriler bulur, kendini geçindirirdi.

Usulca koltuktan kalktı, sokak kapısına yöneldi. Kızın içini çektiğini, alçak sesle hıçkırdığını işitince dönüp baktı. Gözlerini açsaydı, geri dönmeye hazırdı. Oysa kız kıpırdamadı bile. Luther kapıyı açıp dışarı süzüldü. Gecenin temiz havasını derin derin kokladı. Sakat bir kıza yapılan bu iğrenç saldırı karşısında söyleyecek söz bulamıyordu. Ne demişti Ronald Bending? «Beni en zayıf yerimden vurdular.»

YEDİ

Lucy yüzünde tatlı bir gülümsemeyle hoplaya zıplaya içeri girince, Sheakespeare'in Cymbeline'inden bir dizeyi anımsadı Levin. «Altın saçlı kızlar ve oğlanlar, baca temizleyicileri gibi, ise bulanmalı.»

Lucy beyaz bir tulum, camgöbeği bir tişört ve altı lastik tenis ayakkabıları giymiş, altın rengi örgülerinin ucuna yeşil kordelalar bağlamıştı. Kolunda deniz kabuklarından yapılma bileziği vardı. Kızın cıvıl cıvıl mutluluğu doktorun içine dokundu, bugünkü görüşmenin sonunda, buradan mutsuz bir çocuk olarak ayrılacaktı belki de.

Elinden geldiğince neşeli görünmeye çalışarak, «Nasılsın Lucy?» diye sordu. «Tulumunu çok beğendim, çok değişik bir şey.»

«Şimdi herkes bunları giyiyor, yeni moda. Size bir şey sorabilir miyim, Doktor Ted?»

«Elbette.»

«Annemi siz mi ağlattınız?»

«Bunu niye soruyorsun?»

«Geçenlerde sizden çıkıp eve döndüğünde gözleri kıpkırmızıydı. Ağlamıştı besbelli.»

«Anneni ben ağlatmadım, Lucy. Bana anlattığı bir şeye üzüldü.»

Kız başını yana eğip gözlerini kıstı. «Yoksa benimle ilgili bir şey miydi, Doktor Ted?»

Levin konuyu açmanın tam sırası olduğunu düşündü. «Hayır. Annen kendi yaptığı bir şey yüzünden acı çekiyor Lucy. Çok pişman olmuş. Bunun ne olduğunu kestirebiliyor musun?»

Lucy gözlerini iri iri açtı, dudaklarını büzdü, ayakla-

rı yere değecek biçimde koltuğun kıyısına ilişti. «Aklıma bir şey geldi,» diye bağırdı. «Hani benim öykülerimi çok beğendiğinizi söylemiştiniz ya, yeni bir öykü daha uydurdum. Dinlemek—»

Levin kızın sözünü kesti. «Lütfen sorumu yanıtla, Lucy. Annenin neye üzüldüğünü biliyor musun?»

Kız doktorun gözlerinin içine bakarak bilmediğini söyledi.

«Babanla ilk kez dans ettiğin partiyi anımsıyorsun değil mi?»

«Bunu size anlatmış mıydım?»

«Evet, anlatmıştın.»

«Aradan yıllar geçti, ama partiyi anımsıyorum. Çok küçüktüm.»

«Sana yeni bir giysi alınmış, yatma saatini biraz geçirmene izin verilmiş. Öyle değil mi?»

«Orasını pek iyi anımsamıyorum. Öyleydi galiba.»

«Odana çıkmışsın, soyunup pijamalarını giymişsin. Sonra neler oldu, Lucy?»

Kız hiç duraksamadan yanıtı yapıştırdı. «Uyudum.»

Levin, «Bana heyecandan bir süre uyuyamadığını söylemiştin,» dedi.

«Sahi öyle mi söyledim? Evet, uyuyamamış olabilirim.»

«Sonra ne oldu?»

«Sonra uyudum tabii.»

«Yukarı gelenler olmuştur belki. Seslerini işitince yataktan kalkıp bakmışsındır.»

«Hayır, böyle bir şey olmadı.»

İlk girişimde kızı konuşturamayacağını anlayan Levin, ona başka bir yönden yaklaşmayı denedi. «O gece uyuduktan sonra düş gördün mü, Lucy?»

«Güzel bir düş mü?»

«Güzel de olabilir, kötü de.»

Lucy, «Düş gördüğümü hatırlamıyorum,» dedi alçak sesle.

Levin arkasına yaslandı. Hastayı omuzlarından kavramak ve beyni sarsılıp gözbebekleri kafatasının içine dönünceye kadar tartaklamak isteğine, ara sıra başka doktorlar da kapılır mıydı acaba? Bugüne dek böyle bir şeye kalkışmamıştı kuşkusuz, sert davranışların çoğunlukla olumsuz sonuç verdiklerini bilirdi. Gelgelelim beynine şeytan girmiş insanları kamçılayarak şeytanı kovan ortaçağ papazlarına ve hekimlerine doğrusu gıpta ediyordu.

«Gerçekten hatırlamıyor musun, Lucy?»

Kız örgüsünü çekiştirerek ayağa kalktı, cilveli bakışlarla, «Sizi seviyorum, Doktor Ted,» dedikten sonra doktora yaklaştı, ellerini adamın dizlerine dayayıp, şuh bir kahkaha attı. «Siz de beni seviyor musunuz?»

«Sevginin de türleri vardır, ana baba sevgisi—»

Levin sözlerini bitirmeden, «Sizi seviyorum,» diye yineledi Lucy. Bu arada elleri de doktorun kasıklarına doğru ilerliyordu.

Levin, Lucy'nin davranışlarını ana babasının ağzından dinlemiş ve endişelerini yerden göğe haklı bulmuştu. Gerçeği kendi gözleriyle gördüğü şu anda onları daha iyi anlıyordu. Bacak kadar bir çocuğun gösterdiği bu davranış sapması, her türlü sapıklığı kanıksamış bir ruh doktoru için bile ürkütücüydü. Tipik bir «aktarma» olayıydı bu. Kızın baştan çıkarma saplantısı aslında ona değil, simgelediği erkekliğe yönelikti. Babasının arkadaşlarına, erkek öğretmenlerine, hatta yolda gördüğü bir adama da aynı şeyleri yapabilirdi.

Levin bir an bocaladı. Ayağa fırlayıp Lucy'yi itebilir, odadan atabilir, zile basıp sekreterini çağırabilirdi. Ama iyi bir fırsat geçmişti eline. Öne uzandı, kızı ellerinden tutup kendine doğru çekti. Genizden gelen bir sesle, «Canım,

tatlım,» diye fısıldayarak kızın saçlarını okşadı.

Lucy'nin gözleri parlamıştı, «Umurumda değil,» dedi şarkı söyler gibi. «Umurumda değil.»

Levin onun tertemiz çocuk kokusunu duyuyordu. Avucundaki elleri yumuşacıktı, yanakları heyecandan pembeleşmişti. Okşanmaya can atan bir köpek yavrusu gibi sokulgan ve istekliydi. Levin dizlerini biraz aralayıp kızı kendisine yaklaştırdı. İçinden de, bu yaptığın doğru mu, çocuğu konuşturmanın başka yolu yok mu, diye sorup duruyordu. Önceki görüşmelerden birinde kızın çizdiği senaryoya uygun olarak, «Yalnız olduğumuzdan emin misin?» diye sordu.

Lucy'nin gözleri süzüldü, hırıltılı bir sesle, «Çabuk ol, çabuk ol,» dedi. Bacakları aralanmış, soluğu hızlanmış, alnı ve üst dudağı boncuk boncuk terlemişti. Elleri hafifçe titriyordu, kendinden geçmiş gibiydi. Levin'in harekete geçmediğini görünce, «Çabuk ol,» diye yineleyerek adamın apışarasını ellemeye yeltendi, ama doktor atik davranıp kızın ellerini yakaladı. Bu kez de dudaklarını uzattı Lucy, vücudu Levin'i dizlerinin arasında kıpır kıpırdı. Doktor kızın kulağına uzanıp, «Sonra annen ne yaptı?» diye fısıldadı.

Lucy uzaklardan gelen bir sesle, «Külotunu çıkardı,» dedi. Gözlerini sımsıkı yummuş, vücudu kaskatı kesilmişti, arada bir titremelerle sarsılıyordu.

«Ya sonra?»

«Sırtüstü uzandı. Yatağa... Adamın pipisi vardı. Bebek yapıyorlardı. Gördüm...»

Levin, «Her şeyi gördün mü?» dedi sertçe.

Lucy gözlerini açtı. «Gördüm!» diye bağırdı. «Her şeyi gördüm! Çabuk ol, çabuk ol. Adam gidip geliyordu. Önce annemin canını acıttığını sandım. Ama ağlamıyordu annem,

oh, oh, diyordu. Canı acımıyordu yani. Bir ara güldü bile. Gülüşünü işittim. Kötü bir şey değildi yaptıkları, güzeldi. Annemin hoşuna gidiyordu. Sonra başını kaldırdı ve beni gördü. Ben de odama kaçtım...»

Çocuğun gırtlağından hıçkırığa benzer bir ses koptu, başını yana çevirdi, Levin'in ayaklarının dibine kustu. Doktor hemen ayağa fırladı, öğürtüler kesilinceye kadar kızın omuzlarını tuttu. Bir yandan da tatlı sözlerle çocuğu yatıştırmaya çalışıyordu. Masasındaki zile basıp sekreteri çağırdı. Kadın koşa koşa geldi, durumu görünce gazete kâğıdı getirip kusmuğu örttü. Az sonra da elinde kova ve paspasla hademe yetişti. Levin, Lucy'yi bu çirkin manzaradan uzaklaştırıp pencerenin yanına götürdü, kolunu kızın omzuna attı.

«Su ister misin?»

«İyiyim, teşekkür ederim.»

«Fazla vaktimiz kalmadı. Annen aşağıda mı?»

«Evet, arabada bekliyor.»

«İstersen banyoya girip yüzünü yıka.»

Kız kaygı dolu bakışlarla doktora baktı. «Anneme söylemezsiniz, değil mi?»

«Kustuğunu mu? Söylemem tabii.»

«Hayır, hayır. Size anlattıklarımı.»

«Meraklanma, onu da söylemem.»

«Bir duyarsa öldürür beni.»

Levin'in dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. «Yanılıyorsun, Lucy. Bana anlattığına sevinir bile. Ama yine de söylemem.»

«Ben bunu en yakın arkadaşım Gloria'ya bile anlatmadım.»

«İyi yapmışsın, Lucy. Bazı şeyler kimseye anlatılmaz. Okulda size ev ödevi veriyorlardır herhalde. Ben de sana bir ödev versem, yapar mısın?»

«Nasıl bir ödev?»

«O gece gördüklerin karşısında neler hissettiğini, sonradan bu konuda neler düşündüğünü anımsamaya çalış. Bir dahaki görüşmemizde bunlardan söz ederiz.»

Lucy, «Olur,» dedi neşeyle. «Kolay bir ödev, yazmam gerekmeyecek.»

«Yaz istersen, yazdıklarını okumak hoşuna gider. Yazmak istemezsen konuşuruz sadece. Dostluğumuz bozulmadı, değil mi?»

«Elbette bozulmadı. Yeri kirlettiğim için beni bağışlayın. Öğle yemeğinde pizza yemiştim, mideme dokundu herhalde.»

«Herhalde. Vaktimiz doldu, Lucy, haftaya görüşmek üzere.»

«Haftaya öykümü de anlatabilir miyim?»

«Tabii. Sekreter hanıma banyoya girmek istediğini söyle. Yüzünü yıka, ağzını da çalkalamayı unutma ki, annen olanları anlamasın.»

Kız gülümseyerek, «Bu bizim sırrımız, hoşçakalın, Doktor Ted,» dedi ve kapıdan çıktı.

Levin masasının başına geçip teybi kapattı. Puro dumanının odadaki keskin dezenfektan kokusunu dağıtacağını düşünerek, canı istemediği halde bir puro yaktı, birkaç nefes çekip söndürdü. Yorgun argın kendini koltuğa bıraktı, ellerini göbeğinde kavuşturup gözlerini kusmuk içindeki pabuçlarına dikti. Üzücü bir görüşmenin sonunda önemli bir gelişme kaydedilmişti, ama bu başarıdan mutluluk duyduğu söylenemezdi.

SEKİZ

O cumartesi günü, garip bir gün olarak anılacaktı daha sonraları. Doğanın bütün oynaklığı üstündeydi. Güzel başlayan gün havanın apansız bozmasıyla karardı. Gökgü-

rültüleri ve şimşekler eşliğinde boşanan sağanağı sert bir rüzgâr izledi. Çok geçmeden bulutlar dağıldı, güneş çıktı, ısı yükseldi. Birkaç saat içinde gökyüzü yine bulutlandı, yağmur indi. Sözün kısası, bir açtı bir kapadı, bir yağdı bir durdu. Denize yakın oturanlar, kumsalla evleri arasında mekik dokudular. Ne yapacaklarını, ne giyeceklerini şaşırmışlardı. Kadının biri, «Ne meymenetsiz hava,» deyince herkes ona hak verdi.

Havada dolaşan uğursuzluk, ilk önce William Jasper Holloway'in başına çöreklendi. Karısı gelip boşanmak istediğini söylediğinde, banyoda traş oluyordu adamcağız. Holloway traş makinesini elinden bırakıp lavaboya sıkıca tutundu ve Jane'in aynaya yansımış görüntüsüne baktı. «Traş olurken, adama böyle şey söylenir mi?»

Jane omuz silkti. «Ya ne vakit söylenir? Evliliğimizin yürümediğini sen de biliyorsun. Yıllardır iki kardeş gibi yaşıyoruz. Yolunda gitmeyen başka şeyler de var bunun yanı sıra. Ayrılırsak ikimiz de daha mutlu oluruz.»

William, «Bırak da buna ben karar vereyim,» dedi. Aslında daha şimdiden mutlu olmuştu, ama birbirleri için yanıp tutuştukları eski günleri anmadan da edemiyordu.

«Pazartesi günü otele taşınacağım,» dedi kadın. «Böylesi daha iyi. Boşanma işlemlerini avukatlarımız hallederler.»

«Bir daha görüşmeyeceğiz demek.»

«Görüşmenin hiç yararı yok. Bu konuyu uzun uzadıya düşündüm. Boşanmaya kararlıyım.»

Adam, «Ne kadar inatçı olduğunu bilmez miyim?» dedi acı acı. «Boşanmayı aklına koyduğuna göre seni kimse durduramaz.»

«Üzgünüm, Bill.»

«Hayır, üzgün falan değilsin.»

Holloway'in kafası karmakarışık olmuştu. Tabancasını temizlemeye bile eli varmadı o sabah. Jane'i yitirmek ona

vızgeliyordu, ama sakin günlük yaşantısının boşanma işlemleri yüzünden altüst olacağını düşündükçe içine sıkıntılar basıyordu. Avukatlar, tartışmalar, çocukların durumu, nafaka, yargıç önüne çıkmak... Bir hayhuy yani. Canı kahvaltı etmek istemedi. Mutfaktan buz alıp salona geçti, kendine buzlu votka hazırladı. Bir yudum alıp çevresini gözden geçirdi. Ev onda kalırsa, ilk iş olarak şu iç karartıcı kahverengi koltukları defedecekti. Sabah sabah kafa çektiği anlaşılmasın diye, votkayı plastik bir kahve fincanına boşalttı ve dışarı çıktı.

Kumsal oldukça kalabalıktı. Kumlar ıslak olduğundan, kıyıda aylak aylak geziniyordu herkes. Ronald Bending de oradaydı. Ellerini şortunun cebine sokmuş, öfkeyle kıyıya vuran dalgalara dalmıştı. Holloway'in yanına geldiğini farkedince dönüp, «Merhaba,» dedi.

«Jane benden boşanıyor,» dedi Holloway.

Ronald ona dikkatle baktı. «Şaka mı ediyorsun?»

«Ne şakası. Gerçekten boşanıyoruz.»

«Tüh be, çok üzüldüm,» diye mırıldandı Ronald. Ardından da arabasına yapılan saldırıyı anlattı ve kaset işinden çekileceğini söyledi.

«Doğrusu da bu,» dedi Holloway.

Ronald plastik kahve fincanına bir göz atıp sırıttı. «Gazoz içiyorsun galiba. Bir tane de bana ısmarlasana. Sonra da Luther'e uğrarız. O belâlı heriflerle uğraşmaktan vazgeçsin.»

Holloway eve dönüp kendi votkasını tazeledi, Bending için de plastik bir bardağa viski doldurdu. İki erkek elinde içkileri, konuşa konuşa Luther'in villasına yöneldiler. Yağmur çiselediğini farketmemişlerdi.

«Boşanmayı isteyen Jane mi?» diye sordu Ronald.

«Evet.»

«Gerçekten çok üzüldüm, Bill.»

«Boşver, üzülmeye değmez.»

Mercan rengi mermer basamaklardan Empt'lerin terasına çıktılar ve oturma odasına açılan camlı kapıyı yumrukladılar. Luther sırtında sabahlığı, elinde kahve fincanı, kapıda belirdi. Plastik bardaklara bakarak, «Erkencisiniz bugün,» dedi.

Holloway güldü. «İçkinin vakti mi olurmuş? Şu seks filmi işinden çıkmanı söylemeye geldik.»

Luther, «Haklısınız,» diyerek onları şaşırttı. «Dün gece düşündüm ve yatırdığım parayı alıp bu bataktan sıyrılmaya karar verdim.»

Bending, «Nasıl oldu da fikrini değiştirdin?» diye sordu.

Luther gözlerini kırpıştırdı. «Avukatım siz ikiniz olmadan dava açarsam, kazanma şansımın sıfır olduğunu söyledi?»

«Sana da mı gözdağı verdiler yoksa?»

«Ne münasebet. Bana kimse gözdağı veremez. Yatırdığım parayla kendi işimi genişletmeyi daha uygun buldum.»

Ronald onun yalan söylediğini anlamıştı, ama üstelemedi.

«Bir kadeh de ben yuvarlasam hiç fena olmaz,» dedi Luther. «Azgınlığım üstümde bu sabah. Düşümde, bütün gece fıstıklarla boğuştum.»

Hollaway, Bending'i orada bıraktı, eksik yanlarını düşüne düşüne evine döndü. Keyifsiz ve bezgindi. Luther'in son sözleri aşağılık duygusunu hortlatmıştı.

Profesör Lloyd Craner terastaki masanın başında dimdik oturmuş, zarif bir porselen fincandan kahvesini yudumluyordu. Gümüş saplı bastonu dizlerinin arasındaydı. Holloway onun karşısındaki sandalyeye yerleşip, «Günaydın, profesör,» dedi.

«Jane boşanacağınızı söyledi. Çok üzüldüm, Bill.»

«Olur böyle şeyler.»

Profesör öfkeyle sakalını çekiştirdi. Gözleri dolu doluydu. İçini çekip, «Ayrılıklar bana hep hüzün verir,» diye mırıldandı. «Sulugözlü bunağın biriyim. Keşke bu kadar acele karar vermeseydiniz.»

«Jane'i bilmez misin? Boşanacağım diye tutturdu bir kere. Sık sık beni görmeye gelirsin, değil mi?»

Craner'in bembeyaz kaşları hayretle kalktı. «Elbette gelirim Bill. Elbette. Satrançta yenebildiğim tek kişi sensin.»

«Orası pek belli olmaz. İçkimi tazelemeye gidiyorum. Sen de bir şey ister misin?»

«Biraz konyak sıkıntımı azaltır belki.»

«Sıkma canını, profesör, zamanla her şey unutulur.»

Craner üzgün üzgün başını salladı. «Ne yazık ki, öyle.»

William Holloway kayınbabasıyla kadeh tokuştururken, Wayne Bending de odasına kapanmış, yanında götüreceği eşyaları küçük bir çantaya tıkıştırıyordu. Bir çift çorap, pusula, çakı, Florida haritası, Eddie'nin verdiği bir prezervatif ve bunlar gibi birkaç ıvır zıvır. Akşam yemeğinin ardından biraz oyalanıp odasına çıkacak, el ayak çekildikten sonra da çantasını sırtlayıp yola düşecekti. Oto stop yaparak New York'a ya da California'ya gitmeyi tasarlıyordu. Hangisi rasgelirse artık.

Bending, Empt ve Holloway öğle yemeğinden önce yeniden karşılaştılar. Bulutlar dağılmıştı. Hava günlük güneşlikti. Luther koca göbeğinin altına indirdiği kahverengi mayosuyla şişko bir karabatağa benziyordu. Dalgalara bakarak, «Girsem mi, girmesem mi diye düşünüp duruyorum.»

dedi. «Deniz soğuktur herhalde.»

«Koş hadi,» dedi Ronald. «Soğuk su adamı bomba gibi yapar.»

«Girerim belki. Akşama ne yapıyorsunuz? İsterseniz toplanalım, eğleniriz biraz.»

«Tamam. Sen ne dersin, Bill?»

Holloway, «Neden olmasın?» dedi sırtını dikleştirerek. «Yağmur yağmazsa yemeği bahçede yeriz.»

«Herkes kendi yemeğini ve içkisini getirir, kimse kimseye yük olmaz,» dedi Luther. «Parti kimin evinde verilecek? Geçen gün bu işi sen ortaya atmıştın, Şeyh.»

Holloway karısının ateş püskürececeğini bile bile, «Sıra bende,» diye atıldı. Giderayak Jane'i sinirlendirmek zevkli olacaktı doğrusu.

«Bütün tanıdıklara haber verelim,» dedi Ronald. «Giyinmek kuşanmak yok ama. Herkes olduğu gibi gelsin. Saat beş uygun mu, Bill?»

Holloway, «Uygun,» dedi neşeyle. «Harika bir parti olacak, bak görürsünüz. Aman Tanrım, hâlâ buralarda oyalanıyorum, hemen alışverişe çıkmam gerek.»

Ronald ve Luther uçar adımlarla uzaklaşan Holloway'in ardından şaşkın şaşkın bakıştılar. «Bu herif keçileri kaçırıyor galiba,» dedi Luther.

«Yok canım. Kafası bozuk sadece. Jane boşanmak istiyormuş.»

«Deme yahu. Çok üzüldüm. İyi geçindiklerini sanıyordum. İnsanların içyüzü hiç belli olmuyor.»

«Öyle. Ben de gidiyorum. Kapı kapı dolaşıp bütün kumsal tayfasını partiye çağıracağım.»

«Her kapıda da birer kadeh atacaksın tabii.»

Bending sırıttı. «O kadar olacak artık. Sonra da gidip Bill'e yardım ederim. Sen de geç kalma, millet doluşmadan önce kafayı adamakıllı dumanlarız.»

Ronald gidince, koşarak kendini denize fırlattı Luther.

İlk birkaç dakika dişleri zangır zangır birbirine vurduysa da, dalgalara karşı sert kulaçlar attıkça ısındı. Kıyıya paralel olarak yirmi dakika kadar yüzdü. Usta bir yüzücü sayılmazdı, ama kolları, omuzları ve sırtı güçlüydü. Azgın okyanusla yaptığı savaşı kazanmak hoşuna gitmişti. Soluk soluğa kıyıya çıkıp çarçabuk kurulandı ve evine koşturdu. Sert bir içkiyi hak etmişti. Eddie Holloway küçücük beyaz mayosuyla kumsaldaki kızlara hava atıyordu. Luther ona el salladı, evine yaklaştığı sırada Lucy Bending'e rastladı.

Kız, Merhaba, Bay Empt,» dedi gülümseyerek.

«Merhaba, prenses. Güzelliğin göz kamaştırıyor. Âşık mısın yoksa?»

Utanmış gibi kıkırdadı Lucy. «Alay etmesenize, Bay Empt. Aman Tanrım, siz ne kadar güçlüymüşsünüz. Kollarınızdaki kasları daha önce hiç farketmemiştim.»

Luther göbeğini içeri çekip pazularını şişirerek, «Benim adım Çelikbilek.» dedi ve kahkahalarla gülen Lucy'nin uzun sarı saçlarını okşadı. «Ne tatlı prensessin sen. Seninle evlenecek delikanlıya gıpta ediyorum doğrusu.»

Kız, «Sahi mi, Bay Empt?» diye sordu kırıtarak.

İçinde belli belirsiz bir kıpırtı hisseden Luther birden tedirgin oldu.

«Sahi tabii. Gidip giyinmem gerek. Akşama Holloway'lerin partisi var.»

«Parti mi? Bayılırım partilere.»

«Orada görüşürüz öyleyse. Arkadaşlarını da çağır.»

Lucy, «Çağırırım,» dedi ve Luther'in arkasından, «Partide görüşürüz, Bay Empt,» diye bağırdı.

O sırada William Holloway de akşama parti verileceğini aşçı Maria'ya söylemekteydi. Kadın homurdanmaya başlayınca mutfaktan fırladı, bir bardağa votka doldurup ara-

basına bindi. Bardağı arabanın ceviz kaplama tablosuna özel olarak monte edilmiş bir halkaya geçirdi ve Napoliten şarkılar mırıldanarak süpermarkete doğru yola koyuldu.

El arabasını iterek hazır yemek bölümünü dolaşırken, Teresa Empt'in ağzına kadar dolu el arabasına bindirdi. Gülüştüler. Holloway partiye geç kalmamasını tembihleyip uzaklaştı. Kadın bir süre daha oralarda oyalandı. Holloway'in işini bitirip dışarı çıktığını gördükten sonra Mike'ın çalıştığı tezgâha yöneldi.

Holloway eve döner dönmez, bozulacak şeyleri buzdolabına yerleştirdi, ardından da odasına çıkıp duş yaptı. Sabahki sıkıntısından eser kalmamıştı, tatlı bir uyuşukluk çökmüştü üstüne. Kendi farkında değildi, ama düpedüz sarhoştu. Saatler tam onun istediği biçimde, güzel bir düş gibi akıp gidiyordu. Jane parti verileceğine kızmamış, sevinmişti hatta. Holloway bir kadehe beyaz şarap koyup karısının eline tutuşturdu ve hazırlık yapmak üzere mutfağa girdi. Ronald Bending bir ara uğrayıp herkese haber verdiğini bildirdi, bir içki içtikten sonra çekip gitti. Luther Empt uşağı John Stewart Wellington'la koca bir karpuz gönderdi. Çok geçmeden de Maria sadece İspanyolca konuşur oldu, bu onun en azından yarım şişe romu devirdiğini gösteriyordu. Holloway şarkı söyleye söyleye masaları ve sandalyeleri dışarı taşıdı, masalara kâğıt örtüler örttü, kâğıt tabaklarla plastik çatal bıçakları yerleştirdi, büyük tuğla ızgaraya kömür doldurdu. Saat üçe doğru işi hemen hemen bitmişti. O sırada Wayne Bending çıkageldi ve babasının onu hazırlıklara yardım etmesi için gönderdiğini söyledi. Oğlanı görmek Holloway'i sevindirmişti. Onu havuz başındaki masalardan birine oturtup Koka Kolayla patlamış mısır ikram etti.

Sesini elinden geldiğince tatlılaştırarak, «Buralardan gitme kararını yeniden gözden geçirdin mi, Wayne?» diye sordu.

Oğlan onun gözlerinin içine bakıp, «Düşünüyorum, efendim,» dedi.

Wayne'in yalan söylediğini anlayan Holloway yumruk yemiş gibi oldu. İnsan dost bildiği birini aldatmaya çalışır mıydı? Gözünü bile kırpmadan yalan söylediğine göre, onu dost olarak kabul etmiyor, ona beş paralık değer vermiyordu demek. Bakışlarını bulutlu gökyüzünde dolaştırmakta olan çocuğu dikkatle süzdü. Hayır, iyi niyetini sezmeyecek kadar duygusuz olamazdı bu güzel gözlü çocuk.

«Sana yardım etmek istiyorum, Wayne,» dedi alçak sesle.

«Yardıma ihtiyacım yok, sağolun.»

Holloway daha fazla tutamayacaktı kendini. «Gideceğini biliyorum!» diye bağırdı. «Nereye gideceksin, nasıl geçineceksin? Gitmekle anneni, babanı ve beni ne kadar üzeceğini anlayamıyor musun?»

«Daha önce de söylemiştim, buralarda kalamam artık.»

«Bana bir fırsat ver, Wayne. Seni daha iyi tanımak, seninle konuşmak, bilmediğin şeyleri sana öğretmek istiyorum. Sonu belirsiz bir serüvene atılmana göz yumamam. Bana bir fırsat ver, n'olur.»

Wayne yüzünü buruşturdu. «Gideceğim yer buradan daha kötü olamaz. Herkes kalleş burada. Dost maskesi altında herkes birbirinin kuyusunu kazıyor. Bunları farketmediğimi mi sanıyorsunuz? Tiksiniyorum bu iğrenç yerden, tiksiniyorum.» Oğlan ayağa fırladı birden. «Yardım edebileceğim bir şey var mı? Eğer yoksa gideceğim.»

Sersemleyen Holloway, «Bir şey buluruz,» diye kekeledi. Gözlerini Wayne'den alamıyor, onun acısını hafifletmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Yıllardır anlamsız ve amaçsız bir yaşam sürmüştü. Bundan böyle kendini bu oğlanın mutluluğuna adayacak, onun uğruna hiç bir öz-

veriden kaçınmayacaktı. Erdemli yaşamın kapıları aralanmıştı.

Wayne garip bakışlarla adamı süzerek, «Ne yapmamı istiyorsunuz, Bay Holloway?» diye sordu.

«Ne mi? Haa parti. Şey, evde fazla buzluk yok, sizinkileri getirir misin? Bakarsın bizimkiler yetmez.»

Omuzlarını kısıp yorgun adımlarla uzaklaşan oğlanın ardından bakakaldı. Aptal gibi buzluklardan söz etmiş, asıl söylemek istediklerini söyleyememişti. Onu avutacaktı sözde, dostluğun, bağlılığın, sevecenliğin ve... ve aşkın ne demek olduğunu anlatacaktı. Kadehini öfkeyle havuza fırlattı. Ardından da içeri girip bir kadeh votka daha doldurdu.

Parti neşeli başladı. Yağmurun bir çiseleyip bir dinmesi kimsenin keyfini kaçırmadı. Arada bir bulutlar aralanıyor, ince bir hilal ortaya çıkıyordu. Hava ceketsiz ya da hırkasız dolaşılmayacak kadar serindi. Batıdan esen yelin tatlımsı kokusunu, günlük kokusuna benzetti biri. Konuklar erkenden geldiler ve gitmek bilmediler. Yiyecek içecek boldu. Esrarlı sigaralar elden ele geziyordu. Birinin kokain getirdiği söylentileri yayıldıysa da, Jane Holloway onun kim olduğunu bir türlü bulamadı. Kokaine gereksinmesi de yoktu zaten. Hiçbir hızlı dansı kaçırmıyor, havuzun kenarında ter ter tepinerek gençlere taş çıkarıyordu.

Herkes eğleniyordu, ama kavga çıkmadığı ya da kimse kimseyi havuza itmediği için partiyi sönük bulanlar da yok değildi. İlerleyen saatler ve boşalan şişeler bu sorunu halletti çok geçmeden. Sıkılma, utanma duyguları ortadan kalkınca, konuklar orman kaçkını vahşilere dönüştüler. Çılgınlık bulaşıcı bir hastalık gibi çocuklara da geçti. Yiyecekler, şişeler havalarda uçuşuyor, çığlıklar, el şaka-

ları, itişip kakışmalar gırla gidiyordu. Bu partinin yılın en eğlenceli partisi olduğundan kimsenin kuşkusu kalmamıştı artık.

Sabahtan beri içen Bending ve Holloway sarhoşluğun «duraklama» dönemindeydiler. Herkes gibi gülüp söylüyor, dans ediyorlardı. Yalpaladıklarını, dillerinin dolaştığını onca sarhoşun içinde kim farkedecekti? Gelgelelim Luther'in suratından düşen bin parçaydı. Tek başına kuytu bir masaya çekilmiş, sek viski içiyor, ara sıra homurdanıyor, yüksek sesle sövüp sayıyordu. Karısıyla annesi korkudan yanına bile uğramıyorlardı. Luther Empt'in yine barut gibi olduğunu kısa sürede bütün konuklar öğrendi.

Bir ara Lucy Bending ona yaklaşıp koluna girdi ve adamı dansa kaldırmaya çalıştı. Kızı görünce gözleri parlayan Luther, «Prensesim, benim güzel prensesim!» diye bağırdı.

«Dans edelim mi, Bay Empt?»

«Daha sonra ederiz sevgilim, bu hızlı dansları beceremiyorum.»

«Söz verir misiniz?»

Luther, «Elbette. Ağır bir parça çalındığında seni dansa kaldırmazsam iki gözüm çıksın,» diyerek kızı öpmek üzere yanağına eğildi, ama Lucy dudaklarını uzattı. Adam boğuk bir kahkaha atıp kıza sarıldı. Lucy'nin yavaşça kollarından sıyrılıp hoplaya zıplaya uzaklaştığını görünce içine bir sızı çöktü. May'le birlikte neler yitirdiğini yeni yeni anlıyordu. O sıcacık ve aydınlık günler geride kalmıştı. Soğuk ve karanlık bir gelecekle karşı karşıyaydı.

Gertrude Empt ve Profesör Craner yan yana oturdular, şamatacı konukları hoşgörüyle süzerek yemeklerini yediler. Kavunları da bitince bakıştılar ve aynı anda ayağa kalktılar. Kol kola girip kumsala indiler.

Jane Holloway başına üşüşmüş hayranlarıyla her zamanki kibirli havasını bozmadan şakalaşıyordu. Grace

Bending ve onun gibi ağırbaşlı birkaç anne, «çocuklara yaşamın gerçeklerini anlatmanın güçlüğü» konusunda sohbete dalmışlardı, ama sarhoş kocalarını göz hapsine tutmaktan da geri kalmıyorlardı. Teresa Empt, Eddie Holloway'le köşe kapmaca oynuyordu. Köpek gibi peşinde dolaşan Eddie'den kurtulmak için sportmen yapılı genç bir adama sığındı. Paraşütten başka söz bilmeyen adamı bir süre dinledikten sonra dizlerini masanın altından onun dizlerine dayadı. Genç paraşütçü kekelemeye başlamıştı. Teresa adama çardak mimarisi konulu bir söylev çekmenin yersiz kaçıp kaçmayacağını düşünüyordu.

Gece yarısından az önce elinde boş bir buz kovasıyla sendeleyerek mutfağa giren William Jasper Holloway, buzdolabında buz kalmadığını görünce, Bending'lerin mutfağından almaya karar verdi. Düşüp kafasını yarmadan oraya kadar yürüyebilirdi herhalde. İki evin avlularını ayıran palmiyelere ve zakkumlara toslamamaya çalışarak dikkatli adımlarla ilerlediği sırada, sırtında çantasıyla arka avludan sıvışmakta olan Wayne'le çarpıştı. Oğlanın kaçtığını anlaması birkaç saniye sürdü. Buz kovası elinden düştü. «Wayne...» dedi boğulur gibi.

«Sakın bana engel olmaya kalkışma,» diye bağırdı çocuk. «Kimse beni durduramaz.»

«Benden para istemiştin ya...»

«Paran senin olsun. Kimseden bir şey istemiyorum.»

Holloway oğlana doğru sarsak sarsak birkaç adım attı. «N'olur gitme, Wayne,» dedi kısık bir sesle. «Lütfen, lütfen.»

«Gidiyorum. Dönüp babama haber versen bile ben o zamana kadar uzaklaşmış olurum. Beni bulamaz. Eve bir pusula bıraktım.»

«Pusula mı?» diye inledi Holloway. «Aman Tanrım, veda pusulası.» Yüreğinin yarıldığını, çatladığını ve parça parça olduğunu hissetti. Başaramamıştı. Hem şu on iki

yaşındaki çocuğa, hem de kendi kendine yenilmişti. Sağduyunun yeterli olmadığı durumlar da vardı.

«Seni seviyorum, Wayne, seni seviyorum,» diyerek kolunu oğlanın boynuna attı ve onu öpmeye yeltendi.

Wayne adamı itti. «Neyin var senin be? Sapık mısın nesin?»

William Holloway kesik kesik solumaktaydı. Wayne'e sarılmayı bir daha denedi. Oğlan küfürler savurarak onu öyle bir itiş itti ki, ıslak toprağa kıçüstü oturdu Holloway.

Wayne, «Aşağılık herif! Ötekilerden hiç farkın yokmuş!» diye haykırdı ve koşarak karanlığın içinde gözden yitti. Orada öylece kalakalan Holloway hıçkırıklara boğuldu. Wayne'in son sözleri kırbaç gibi suratında şaklamıştı. «Ötekilerden hiç farkın yokmuş.» Ne olduğu belliydi ötekilerin.

Kendi kendine yüksek sesle konuşmaya başladı.

«Erdemli yaşamak, acılara katlanmak, özverilerde bulunmak isteği, asıl amacını gizleyen birer paravandı demek.»

«Yoo, hayır, bunları yapmayı gerçekten istedim.»

«Saçmalama... Gerçek isteğinin ne olduğunu ikimiz de bal gibi biliyoruz.»

«Çok acımasızsın.»

«Gerçekçiyim. Hem kendini aldattın, hem Wayne'i. Çocuk çok haklı. Sen de ötekilerden farksızsın.»

«Onunla dost olmak istiyordum.»

«Kes be! Hâlâ mı kendini kandırmak peşindesin? Gerçeği kabul et artık.»

«Edemem. Bunu bilerek sürdüremem yaşamımı.»

«Aman ne acıklı. Bundan böyle yaşamını kendinin ne olduğunu bilerek sürdüreceksin. Senin cezan da bu olacak.»

Holloway gözlerini elinin tersiyle sildi, burnunu çeke çeke doğrulup güç bela ayağa kalktı. Pantolonunun arka-

sını yokladı. Sırılsıklamdı, lekelenmişti de herhalde. Palyaçonun son maskaralığı.

Sağa sola bakınarak buz kovasını bulup yerden aldı ve yalpalayarak Bending'lerin mutfak kapısına yürüdü. Mutfağın ışıkları yanıyordu. Kapı aralıktı. Eşiğe adım attığı sırada içeriden sesler geldiğini işitti ve durup kulak kabarttı.

Luther Empt, «Yalnız olduğumuzdan emin misin?» diye sordu dili dolaşarak.

Ve bir çocuğun tiz sesi, şarkı söyler gibi, «Çabuk ol, çabuk ol,» dedi.

Holloway kapıyı usulca itti, başını içeri uzatmasıyla çekmesi bir oldu. Göreceğini görmüştü. Ağzı bir karış açılmıştı. Adım adım geriledi, buz kovasını elinden attı, dönüp evine doğru çılgınca bir koşu tutturdu. Otları çiğneyerek, çalıların üstünden atlayarak ağaçların arasından hızla ilerledi. Dallar yüzünü kırbaçlıyordu. Bir aralık yere kapaklandı, dizi çok acıdığı halde olanca gücünü toplayıp ayağa kalktı ve koşuyu sürdürdü. Yine ağlamaya başlamıştı. Ciğerleri sızlıyor, yüreği güm güm atıyordu.

Evine girince trabzana tutuna tutuna üst kata çıktı. O sırada sağanak boşandı, bahçedeki konuklar kahkahalar ve çığlıklarla salona doluştular. Holloway elinde tabancası Eric'le merdivenden inerken, o iğrenç kahverengi koltuklara yayılmış kadınlarla erkekleri şöyle bir süzdü.

«Hey Bill, ne yapıyorsun?»

«Dursana, Bill.»

«Dur Bill, dur!»

Ama Bill durmadı. Aklını yitirdiğini biliyordu, kendini duygularının eline bırakmıştı. Yağmur altında hızla koşarken ardında haykırışlar işitti. Yağmurun ve gözyaşlarının yüzünü ıslattığını farketti. Duramazdı artık. Kendine ve bütün insanlığa ait olan suçu temizlemeye gidiyordu.

Gırtlağında düğümlenen bir kükremeyle içeri daldı.

Pis bir domuz gibi hırıltılı sesler çıkaran adama ve altın saçlı kıza baktı. Yaklaşıp nişan aldı, tetiğe bastı. Vücutların çırpına çırpına yana savrulduğunu gördü. Bütün mermileri üstlerine boşalttı. İlk patlama beyninin içinde yankılanmıştı, ötekilerde tetiğin klik sesinden başka bir şey işitmedi. Silahı elinden fırlatıp kendini dışarı attı.

Palmiyelerin arasından çıkan gölgelerin yaklaştığını hayal meyal farkedince, evin arka tarafından dolanıp onları atlattı ve kumsala koştu. Islak kumlara bata çıka kıyıya indi, bir an duraksamadan denize yürüdü. Vargücüyle doğuya doğru yüzmeye başladı. Bu kez mutlaka bir yere ulaşacaktı. İngiltere'ye, Portekiz'e, Afrika'ya... Nereye olursa...

DOKUZ

Dr. Theodore Levin muayenehanesinin duvarındaki masal kahramanı hayvanlara bakarak «Ronald Bending'e telefon edip olanlara ne kadar üzüldüğümü söyledim,» dedi. «Günlerdir beynimi kemiren bir soruyu sormadan da edemedim.»

«Adam perişan durumdadır herhalde,» dedi Dr. Mary Scotsby.

«Hem de nasıl. Kızı öldü, oğlu evden kaçtı, karısını en ağır uyuşturucularla uyutuyorlar. Aklını kaçırırsa hiç şaşmam.»

«Ona ne sordun?»

«Ronald ilk görüşmemizde, geçen İşçi Bayramında verdikleri partide meydana gelen bir olaydan söz etmişti.

Mutfağa girmiş, Lucy'yi yakın dostları olan bir adamı baştan çıkarırlarken yakalamış. Gazeteler Bending'lerın bir aile dostunun Lucy'yle birlikte öldürüldüğünu yazdılar. Ikisinin aynı adam olup olmadığını sordum. Aynıymış.»

Kısa bir sessizlik oldu. Levin'in bakışları tavanda, duvarlarda, pencerelerde dolaşıyordu.

Mary, «Senin suçun yok Ted,» dedi yavaşça.

«Bunu bilmek acımı hafifletmiyor. Çocuk birkaç ay sonra düzelecekti. Emindim bundan. Ama ne yazık ki, fırsat kalmadı. Dün gece bütün bantları yeniden dinledim ve bir yerde büyük bir hata yaptığımı anladım. Grace Bending'e, parti gecesi yatak odasında seviştiği adamın, dört yıl sonra Lucy'le mutfakta yakalanan adam olup olmadığını sormalıydım.»

«Neden sormadın peki?»

Levin acı acı gülümsedi. «Kadını kırmaktan çekindim.»

«Seninki sadece bir varsayım. İkisinin aynı adam olduğunu gösteren bir kanıt yok ortada.»

«Kanıt yoksa da akla yakın bir varsayım. Annesiyle sevişirken gördüğü erkeği hem Işçi Bayramındaki partide, hem de büyük bir olasılıkla cinayet gecesi baştan çıkarmaya kalkışması, Lucy'nin davranış bozukluğunu açıklıyor, öyle değil mi?»

«Çok çapraşık bir biçimde.»

«İnsanca bir biçimde daha doğrusu.»

Mary içini çekti. «Sana bir şey soracağım, Ted. Ronald Bending karısının onu aldattığını biliyor mu?»

«Hiç sanmam.»

«Öğrense ne tepki gösterir sence?»

«Karısını her fırsatta boynuzlayan birinin bunu umursamayacağını söylemek kolay. Gelgelelim Ronald kendine özgü bir biçimde de olsa, karısını seviyor. Aldatıldığını öğrenirse yıkılır.»

Levin'in havalarda dolaşan bakışları sonunda Mary' nin üstünde durdu. Kalın camların gerisindeki o projektör gözler kadını tedirgin etmişti.

«Bana niye öyle yiyecek gibi bakıyorsun?»

«Gel evlenelim, Mary.»

Kısa bir suskunluğun ardından, «Bu kez şaka etmiyorsun galiba,» dedi kadın.

«Hayır, çok ciddiyim. Keşke sana çılgınca âşık olduğumu söyleyebilseydim. Beni o denli iyi tanıyorsun ki, bunu söylesem de inanmazsın zaten.»

Kadın buruk bir kahkahayla, «Evet, seni çok iyi tanıyorum,» dedi. «Benimle niye evlenmek istiyorsun öyleyse?»

«Casuslukta, ajanların bütün tehlikelerden uzak, güvenlik içinde kalabilecekleri evlere 'siper' adı verilir. Bir tür sığınak yani. Bana da bir siper gerek, Mary. Yaşamak artık canıma tak etti. Çevremin gün günden karardığını hissediyorum ve korkuyorum. Aklımı yitirmekten, çıldırmaktan korkuyorum. Senin desteğine muhtacım. Korunmaya ve güvenli bir sığınakta yaşamaya gereksinmem var. Bu destekten yoksun kalırsam, kısa bir süre içinde yitip gideceğim. İnsan olmanın o büyük ağırlığı giderek eziyor beni. Eskisi kadar sık gülemez oldum. Pembe umutlarımız ve korkunç yenilgilerimiz. Çaresizliğimiz. Bu savaşı tek başına sürdüremeyeceğim artık. Çok bencil olduğumu düşünüyorsun herhalde.»

«Bu duygularını Al Woolman'e açtın mı?»

«Bir fıstık bulup keyfime bakmamı salık verdi.»

«Tam ondan beklenecek bir öğüt.»

«Dinle, Mary. Bir ruh doktoruna ya da bir hastabakıcıya ihtiyacım olduğu için seninle evlenmek istediğimi sanma. Senin bana destek olacağın gibi, ben de sana destek olurum. El ele verir, kendimize bir tür sığınak kurarız. Ne diyorsun?»

«Kabul ediyorum,» dedi kadın.

Giysileriyle öbür kişisel eşyalarını, kanalın yakınındaki motelde tuttukları daireye, profesörün külüstür Buick'iyle ancak üç seferde taşıyabildiler. Taşınma bittiğinde saat ona geliyordu. Son seferde Profesör Craner arabayı içki satan bir dükkânın önünde durdurdu ve bir şişe soğuk şampanya satın aldı.

«Kutlamak için,» dedi Gertrude'a.

«Neyi kutlayacağız? Yorgunluktan gebermemizi mi?»

Getirdiklerini içeri taşıdıktan sonra Gertrude'un keyfi yerine geldi. Giysiler, karton kutular, valizler, Gertrude'un deniz kabuğu koleksiyonu ve profesörün kitapları tek yatak odalı küçük dairede dolaşacak yer bırakmamıştı, ama ikisi de ortalığı derleyip toparlayacak halde değillerdi. Yatağın üstüne çöktüler, Craner kâğıt bardaklara şampanya doldurdu.

«California ürünü, ama Fransız şampanyası kadar kalitelidir.»

Gertrude kaşlarını çatıp baykuş gibi adama baktı. «Profesörlerle yaşamanın en iyi yanı, her şeyi bilmeleri olsa gerek.»

Craner güldü. «Arada bir ukalalığım tutar. Çizmeden yukarı çıkacak olursam haddimi bildirirsin.»

«Bundan hiç kuşkun olmasın.»

Şampanyayı yudumladılar, bu yorgunluğun üstüne ilaç gibi gelmişti doğrusu.

«Teresa'ya evden ayrıldığını söyledin mi?»

«Elbette. 'Senin hesabına çok sevindim, sık sık görüşelim,' dedi. Ben de, 'Tabii görüşürüz,' dedim. Bunlar nezaket sözleri, birbirimizi bir daha görecek değiliz oysa. Ne o benden hoşlanır, ne de ben ondan. Sen kızına söyledin mi?»

«Evde yoktu. Son günlerde birtakım işler karıştırıyor.

ama kimseye söylemiyor. Eddie'ye haber bıraktım. 'Dünyanın tadını çıkarmaya bak dede,' dedi bana.

«Bugüne dek duyduğum en güzel öğüt. Bill'in ölümü Jane'i pek sarsmışa benzer. Luther'in ölümü de Teresa' nın umurunda değil, sevindi bile.»

«Oğlunun ölümü seni sarsmadı mı?»

Kadın omuz silkti. «Benim yaşımda, insan her acıya katlanmasını öğrenmiş oluyor. Özellikle de ölüme.»

«Haklısın. Biz eski toprağız, kolay kolay yıkılmayız. Bending'lerin durumu beni çok üzüyor, onlar bizim gibi dayanıklı değiller. Kızlarının ölümü onları perişan etti.»

Bardakları boşalmıştı, Craner yeniden şampanya doldurdu.

«Sarhoş edip benden yararlanmaya niyetlisin galiba.»

«Fena fikir değil, ama ben sana daha önce söyleyemediğim bir şeyi söylemek için cesaret bulmaya çalışıyorum. İstersen, seninle evlenirim, Gertrude.»

Kadın, «Sen çıldırmışsın!» diye bağırdı. «Ikimiz de yaşlılık sigortasından aylık alıyoruz. Evlenirsem benimki kesilir, aylık gelirimiz de epey azalır. Hey Tanrım, evlenmekmiş, ne aptalca şey. Bir kâğıt parçası uğruna para sıkıntısına düşmeye değer mi?»

«Böyle düşündüğüne sevinmedim desem yalan olur. Bu yüce ülkenin yasaları, bizim yaşımızdakilerin evlenmelerini hoş karşılamıyor anlaşılan.»

«Takma kafanı, profesör.»

Craner keçi sakalını sıvazladı. «Günah içinde yaşamaya katlanabilecek misin?»

«Günah mı? Hangi günahtan söz ediyorsun sen?»

Profesör bir kahkaha attı. «Öyleyse yasadışı ilişkimizin sürekliliğine ve mutluluğumuza içelim.»

«Buna içilir işte.»

Profesör şampanyadan arta kalanı bardaklara bölüştürdü ve kadının yanına sokuldu. Gertrude bol giysisinin yakasını kışkırtıcı bir pozda aşağı çekip omzunu dışarı çıkardı, çapkın çapkın gözlerini süzdü. «Öpsene beni sersem.»

Profesör Craner gülerek kadının istediğini yaptı.

S O N

Yer : Florida'nın Altın Sahilleri...

Olay kahramanları : Şehvet düşkünü, acımasız, zengin, kötülük dolu insanlar.

Kurban : Sakin görünüşlü, sekiz yaşlarında sevimli bir çocuk. Onun sapık duygular taşıdığı çok geç anlaşılacaktır.

Lucy Bending dosyası, klinik bir vakadır.

Yakın çevresindeki bağışlanmaz günahların, doyumsuzlukların, aşırı ilgisizliklerin küçük bir çocuğun ruhsal dengesini nasıl altüst ettiğini bu olayda görüyoruz.

MAĞRURLAR, ÖKSE yazarı Lawrence Sanders'in son şaheseri...